

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

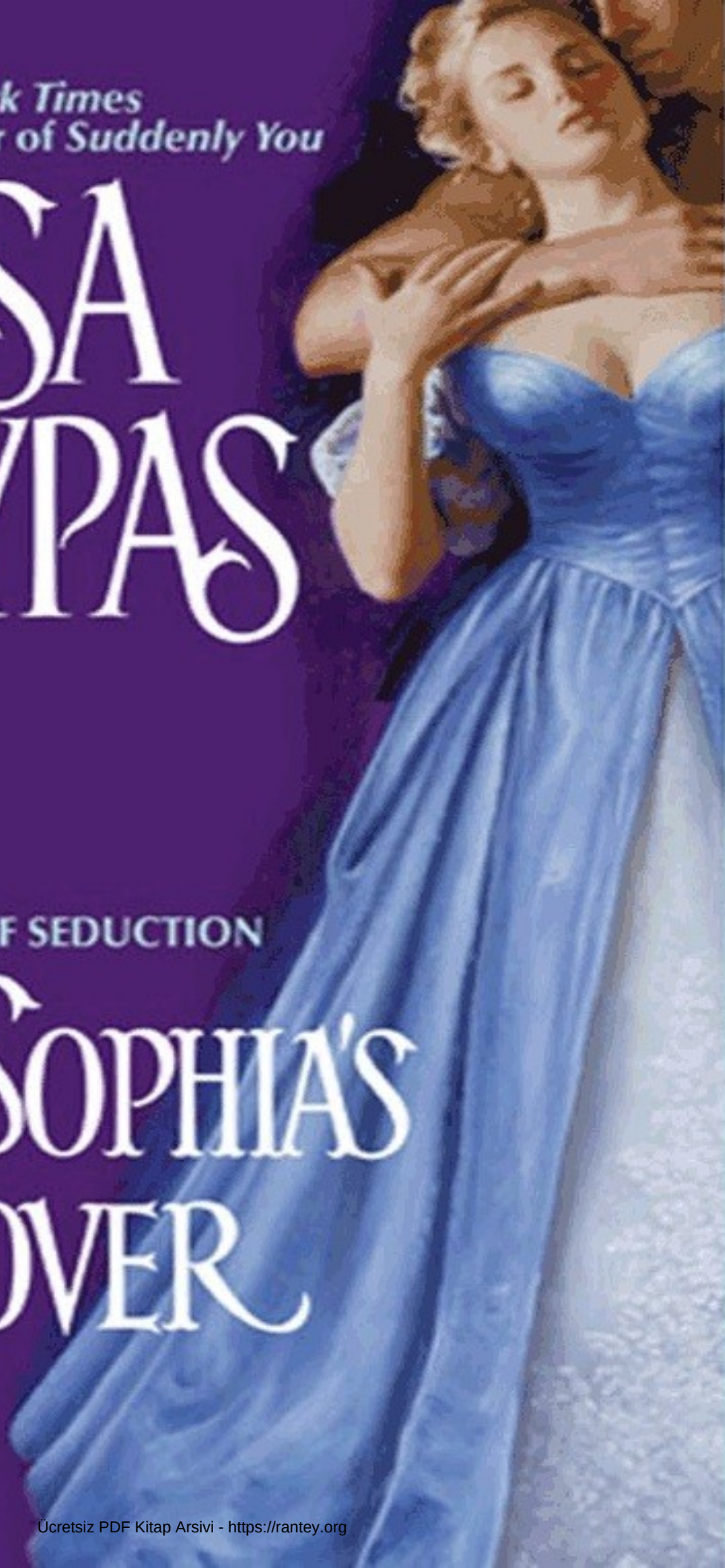
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

New York Times
Bestselling Author of *Suddenly You*

LISA KLEYPAS

A NOVEL OF SEDUCTION

LADY SOPHIA'S LOVER

Lisa Kleypas

Leydi Sophia'nın

Aşığı

 HarperCollins e-books

Adanmışlık

Editörüm Lucia Macro'ya

Rehberliğiniz, dostluğunuz ve harika
coşkunuz için teşekkür ederiz.
birlikte çalışmamız için
asla hafife almadığım bir şey.

Bazen hayatta doğru zamanda doğru kişinin karşımıza
çıkmasıyla kutsanırız...
ve kariyerimdeki zor bir dönüm noktasında,
o sendin.
Sadece senin yeteneğine sahip bir editör
yönümü bulmama yardımcı olabilirdi, ve
dahası,
hatta beni yolda tuttun. Sana
sahip olduğum için ne kadar
şanslıyım.

Her zaman teşekkürler ve

sevgilerle, L.K.

İçindekiler

İthaf Bölüm 1

Bir kadınla yatmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Bölüm 2

Ross güne her zamanki gibi başladı.

Bölüm 3

Sophia güçlü odadan çıkarken.

Bölüm 4

Ross, Nick Gentry'yi üç gün boyunca sorguladı.

Bölüm 5

Akşamın erken saatlerinde, Sophia emin olduğunda.

Bölüm 6

Kurşun kurşunun çıkarılmasıyla.

Bölüm 7

Sophia birkaç saat Ross'un odasına gelmedi.

Bölüm 8

Sophia, "Sen korkunç bir hastasın," diye haykırdı.

Bölüm 9

Sophia ona bakarken yorgun gözlerini ovuşturdu...

Bölüm 10

Sophia odasına kaçtı ve kendini toparlamaya çalıştı.

Bölüm 11

Basit siyah veya beyaz ipek maskeler sağlanırdı...

Bölüm 12

Ross hemen Bow Street No.3'e gitti.

Bölüm 13

Ross bugünlük gittiği için Sophia'ya çok az şey kalmıştı.

Bölüm 14

Öfkeli göstericilerin gürültüsü duvarları delip geçti.

Bölüm 15

Özel bir evde yapılan sade bir düğün töreninin ardından...

Bölüm 16

Ross, onların buluşması üzerine kızgınlığını zorlukla bastırabildi.

Bölüm 17

Sophia, buruşuk bir örtünün altında yalnız ve çıplak uyandı.

Bölüm 18

Ross'un üstü başı pislik içindeydi.

Sonsöz

Kızlarının doğumundan sonra Dr. Linley şunları söyledi.

Yazar Hakkında

Lisa Kleypas'ın Diğer Kitapları

Telif Hakkı

Yayıncı Hakkında

Bölüm 1

Bir kadınla yatmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Sir Ross Cannon, Sophia Sydney'e verdiği tepki için başka bir açıklama düşünemiyordu... öyle güçlü bir tepki ki, ani ve kontrol edilemez ereksiyonunu gizlemek için masasının arkasına oturmak zorunda kaldı. Şaşkın bir halde dikkatle kadına bakıyor, sadece varlığının bile neden içinde böylesine şiddetli bir ateşi tutuşturmaya yettiğini merak ediyordu. Hiç kimse onu bu şekilde hazırlıksız yakalayamamıştı.

Bal rengi saçları ve mavi gözleriyle inkar edilemeyecek kadar güzeldi ama fiziksel güzelliği aşan bir niteliğe sahipti: dış görünüşünün zayıf ağırlığının altında yatan tutkuya dair bir ipucu. Her erkek gibi Ross da açığa çıkandan çok gizlenenden tahrik oluyordu. Ve belli ki Sophia Sydney pek çok sırrı olan bir kadındı.

Sessizce onun hakkındaki cinsel farkındalığını kontrol etmeye çalıştı ve ateşi azalana kadar masasının yaralı maun yüzeyine odaklandı. Sonunda onun akıl almaz bakışlarıyla karşılaşabildiğinde sessiz kaldı, sessizliğin güçlü bir araç olduğunu uzun zaman önce öğrenmişti. İnsanlar sessizlikten rahatsız olurlardı; genellikle sessizliği doldurmaya çalışırlar ve bu süreçte pek çok şeyi açığa çıkarırlardı.

Ancak Sophia pek çok kadının yaptığı gibi gergin bir şekilde konuşmaya başlamadı. Ona dikkatle baktı ve konuşmadı. Belli ki onu beklemeye hazırды.

"Bayan Sydney," dedi sonunda, "katibim bana ziyaretinizin nedenini açıklamayacağınızı bildirdi."

"Ona nedenini söyleseydim, eşikten geçmeme izin verilmezdi. Görüyorsunuz, ilanını verdiğiniz pozisyon için geldim."

Ross nadiren bir şeye şaşırdı, işi sırasında çok fazla şey görmüş ve deneyimlemişti. Ancak, onun burada, kendisi için çalışmak isteyeceği düşüncesi şaşırtıcı olmaktan öteye gitmiyordu. Görünüşe göre işin gerektirdikleri hakkında hiçbir fikri yoktu. "Bir asistana ihtiyacım var Bayan Sydney. Yarı zamanlı katip ve kayıt tutucu olarak çalışacak biri. Bow Street bir kadın için uygun bir yer değil."

"İlanda asistanınızın erkek olması gerektiği belirtilmemişti," diye belirtti. "Okuyabilir, yazabilir, ev harcamalarını yönetebilir ve hesap defterlerini tutabilirim. Neden bu iş için değerlendirilmeyeyim?"

Saygılı ses tonunu bir meydan okuma ifadesi renklendirmişti. Büyülenmiş ve belli belirsiz tedirgin olmuş olan Ross, daha önce tanışıp tanışmadıklarını merak etti. Hayır, onu hatırlıyor olmalıydı. Yine de onda tuhaf bir şekilde tanıdık gelen bir şeyler vardı.

"Yaşınız kaç?" diye sordu aniden. "Yirmi iki mi? Yirmi üç mü?"

"Sekiz yirmi yaşındayım, efendim."

"Gerçekten mi?" Ona inanmamıştı. Kızlık çağının ilerlediği düşünülen bir yaşa ulaşmak için çok genç görünüyordu.

"Evet, gerçekten." Eğlenmiş gibi görünerek masasının üzerine doğru eğildi ve ellerini onun önüne koydu. "Gördünüz mü? Bir kadının yaşını her zaman ellerinden anlayabilirsiniz."

Ross kibirlenmeden uzatılan küçük elleri inceledi. Bu eller bir kızın değil, çok çalışmayı bilen becerikli bir kadının elleriydi. Tırnakları titizlikle temizlenmiş olmasına rağmen, neredeyse tamamen törpülenmişti. Parmaklarında kazara oluşan kesik ve sıyrıklardan kaynaklanan ince beyaz yara izleri ve bir tencere ya da tavadan kaynaklanmış olması gereken hilal şeklinde bir yanık vardı.

Sophia oturmaya devam etti, ışık zengin kahverengi saçlarının üzerinde hafifçe kayıyordu. "Sen de beklediğim gibi görünmüyorsun," diye onu bilgilendirdi.

Ross alaycı bir sorgulamayla kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi?"

"Senin peruklu ve pipolu yaşlı bir beyefendi olacağını düşünmüştüm."

Bu, ondan kısık ve cızırtılı bir kahkaha kopardı ve böyle bir ses çıkarmayalı uzun zaman olduğunu fark etti. Nedense sormadan edemedi: "Aksini öğrenince hayal kırıklığına mı uğradın?"

"Hayır," dedi, sesi biraz soluksuz çıkıyordu. "Hayır, hayal kırıklığına uğramadım."

Ofisteki sıcaklık kavurucu bir dereceye yükseldi. Ross, kadının kendisini çekici bulup bulmadığını merak etmekten kendini alamıyordu. Yakında kırk yaşına basacaktı ve yaşına uygun görünüyordu. Siyah saçlarında gümüş teller belirmeye başlamıştı. Yıllarca durmaksızın çalışmış ve az uyumuştı ve hayatının umursamaz temposu onu neredeyse kemiksiz bırakmıştı. Onun yaşındaki pek çok evli erkeğin sahip olduğu durgun, şımarık görünüme sahip değildi. Elbette onlar onun gibi geceleri sokaklarda dolaşmıyor, cinayetleri ve soygunları araştırmıyor, hapishaneleri ziyaret etmiyor ve isyanları bastırmıyorlardı.

Sophia'nın Spartan tarzında döşenmiş ofisinde etraflı değerlendirme şeklini gördü. Duvarlardan biri haritalarla kaplıydı, diğeri ise kitap raflarıyla donatılmıştı. Odayı sadece bir resim süslüyordu; kayalıklar, orman ve dereden oluşan bir manzara, uzakta yükselen gri tepeler. Ross felaket ya da gerilim anlarında sık sık bu manzaraya bakar, resmin serin ve sessiz karanlığının onu yatıştırmaktan asla geri kalmadığını fark ederdi.

Kaba bir şekilde görüşmeye devam etti. "Referans getirdiniz mi, Bayan Sydney?"

Başını iki yana salladı. "Korkarım ki eski işverenim beni tavsiye etmeyecek."

"Neden olmasın?"

Sonunda soğukkanlılığı bozuldu ve yüzüne bir renk dalgası yayıldı. "Uzun yıllar boyunca uzak bir kuzenim için çalıştım. Kendisi çok varlıklı bir kadın olmamasına rağmen, ailem öldükten sonra evinde kalmama izin verdi. Yardımseverliğine karşılık olarak, tüm işlerin hizmetçisi olarak hizmet etmem gerekiyordu. Kuzen Ernestine'in çabalarımдан memnun olduğuna inanıyorum, ta ki..." Kelimeler boğazında düğümlenir gibi oldu ve ani terleme cildine inci gibi bir parıltı verdi.

Ross, Bow Street'te baş sulh hâkimi olarak görev yaptığı on yıl boyunca felaket, kötülük ve insan sefaletiyle ilgili her türlü hikâyeyi dinlemişti. Hiçbir şekilde duygusuz olmamakla birlikte, kendisini savunmaya gelenlerle arasına belli bir duygusal mesafe koymayı öğrenmişti. Ama Sophia'nın endişesini görünce onu rahatlatmak, kucağına alıp sakinleştirmek için delice bir istek duydu. Aman Tanrım, diye düşündü korkunç bir şaşkınlıkla, istenmeyen korumacılık dalgasını kontrol etmekte zorlanıyordu.

"Devam edin Bayan Sydney," dedi sertçe.

Başını salladı ve derin bir nefes aldı. "Çok yanlış bir şey yaptım. Bir sevgili edindim. Daha önce hiç olmadı... ama köyün yakınındaki büyük bir malikanede misafirdi... Onunla yürürken tanıştım. Onun gibi biri bana hiç kur yapmamıştı. Ona aşık oldum ve biz-" Durdu ve bakışlarını kaçırdı, görünüşe göre Ross'a daha fazla bakamayacaktı. "Benimle evleneceğine söz verdi ve ben de ona inanacak kadar aptaldım. Benden bıktığında, hiç düşünmeden beni terk etti. Tabii şimdi anlıyorum ki, onun mevkisindeki bir adamın beni eş olarak alabileceğini düşünmek ne kadar saçmaymış."

"Aristokrat mıydı?" Cannon sordu.

Eteklerinin örtüsü arasından dizlerinin şeklini inceledi. "Tam olarak değil. Soylu bir ailenin en küçük oğluydu."

"Adı ne?"

"Bunu açıklamamayı tercih ederim, efendim. Artık hepsi geçmişte kaldı. Kuzenimin bu ilişkiyi malikânenin hanımından öğrendiğini ve onun da sevgilimin evli olduğunu ortaya çıkardığını söylemek yeterli. Söylemeye gerek yok, bir skandal yaşandı ve Kuzen Ernestine gitmemi söyledi." Sophia gergin bir hareketle elbisesini düzeltti, avuç içleri kucağını kaplayan kumaşın üzerinde gezindi. "Bunun ahlaksız bir karakterin kanıtı olduğunu biliyorum. Ama size söz veriyorum ki ben kolay kolay... cilveleşmelere kapılmam. Eğer geçmişimi görmezden gelmeyi başarabilirsiniz."

"Bayan Sydney." Cannon, kadın bir kez daha ona bakabilecek hale gelene kadar bekledi. "Bu olaydan dolayı sizi kınarsam ikiyüzlü davranmış olurum. Hepimiz hatalar yaptık."

"Kesinlikle sen değil."

Bu onun alaycı bir gülümsemesine yol açtı.

"Özellikle de ben." Mavi gözleri tetikteydi. "Ne tür hatalar?"

Bu soru onu eğlendirdi. Onun korkusuzluğu kadar altındaki kırılmanlık katmanı da hoşuna gitmişti. "Bilmeniz gereken bir şey yok Bayan Sydney."

Kadın yavaşça gülümsedi. "O zaman sizin bir şey yaptığınıza dair şüphelerim devam ediyor."

Bir kadının sevişme sonrasında takınabileceği türden bir gülümsemeydi bu. Çok az kadın böylesine zahmetsiz bir duygusallığa, bir erkeğe kendini haradaki ödüllü bir aygır gibi hissettiren doğal bir sıcaklığa sahipti. Şaşkına dönen Ross masasının yüzeyine konsantre oldu. Ne yazık ki bu, beynini dolduran korkunç görüntüleri yok etmek için hiçbir işe yaramadı. Masanın üzerinden uzanıp onu kaygan maun ağacının üzerine çekmek ve çıırılçıplak soymak istedi. Göğüslerini, karnını, kalçalarını öpmek istiyordu... bacaklarının arasındaki bukleleri ayırmak ve yüzünü tuz kokulu yumuşak kıvrımlara gömmek ve o kendinden geçerek çığlık atana kadar yalamak ve emmek istiyordu. Onu tekrar kendisi için hazır hale getirdiğinde, pantolonunun düğmelerini açacak ve azgın arzusu tatmin olana kadar itmek için kendini onun derinliklerine sokacaktı. Ve sonra...

Kendini kontrol edemediği için çileden çıkan Ross

parmaklarını masaya vurdu. Bir an önce ne yapacağını hatırlamaya çalıştı.

sohbet ettik. "Benim geçmişimi tartışmadan önce," dedi, "sizinkiyle ilgilensek iyi olur. Söyle bana, bu ilişkiden bir çocuk doğdu mu?"

"Hayır, efendim."

"Bu büyük bir şans," dedi. "Evet, efendim."

"Shropshire sizin doğum yeriniz mi?"

"Hayır, efendim. Küçük erkek kardeşimle birlikte Severn'de küçük bir kasabada doğdum. Biz..." Sophia durakladı, yüz ifadesinden bir gölge geçti ve Ross geçmişin onun için pek çok acı hatıra barındırdığını hissetti. "Ailemiz bir tekne kazasında boğulduğunda yetim kaldık. Henüz on üç yaşında bile değildim. Babam bir vikonttu ama çok az toprağımız vardı ve onu geçindirecek paramız da yoktu. Neredeyse yoksul düşmüş iki çocuğa bakabilecek ya da bakmaya istekli hiçbir akraba yoktu. Köydeki birkaç kişi sırayla kardeşime ve bana baktı ama korkarım..." Tereddüt etti ve daha temkinli konuştu. "Kardeşim John ve ben oldukça vahşiydik. Köyde yaramazlık yapmak için koştururduk, ta ki yerel bir fırında hırsızlık yaparken yakalanana kadar. İşte o zaman Kuzen Ernestine ile yaşamaya başladım."

"Kardeşine ne oldu?"

Kadın mesafeli bir bakışla karşılık verdi, tavırları sertleşmişti. "O artık öldü. Unvanı yok oldu ve miras alacak uygun bir erkek olmadığı için aile toprakları bekletiliyor."

Kedere yabancı olmayan Ross, başkalarının kederine karşı da duyarlıydı. Kardeşine her ne olduysa, bunun onun ruhunda derin bir yara açtığını hemen anlamıştı. "Özür dilerim," dedi yumuşak bir sesle.

Kaskatı kesilmişti, onu duymamış gibi görünüyordu.

Uzun bir süre sonra Ross sert bir sesle konuştu. "Eğer babanız bir vikontsa, size 'Leydi Sophia' diye hitap edilmesi gerekir."

Onun bu sözleri hafif, acı bir gülümsemeye neden oldu. "Sanırım öyle. Ancak, nezaketen bir unvanda ısrar etmek benim için oldukça iddialı olurdu, değil mi? 'Leydi Sophia' olarak geçirdiğim günler sona erdi. Tek arzum uygun bir iş bulmak ve belki de yeni bir başlangıç yapmak."

Ross onu dikkatle inceledi. "Bayan Sydney, bir kadını asistanım olarak işe almam vicdanıma sığmaz. Diğer işlerin yanı sıra, suçluları Newgate'e götürüp getiren mahkum minibüsünün yolcularını listelemeniz, Bow Street koşucularının raporlarını derlemeniz ve bu binada her gün geçit töreni yapan çeşitli kötü karakterlerin ifadelerini almanız gerekecektir. Bu tür görevler bir kadının hassasiyetlerini rencide eder."

"Benim için fark etmez," dedi soğukkanlılıkla. "Daha önce de açıkladığım gibi, ne korunaklı ne de masumum. Genç değilim, korumam gereken bir itibarım ya da sosyal konumum da yok. Birçok kadın hastanelerde, hapishanelerde ve hayır kurumlarında çalışıyor ve her türlü çaresiz ve kanunsuz insanla karşılaşıyorlar. Ben de onlar gibi hayatta kalacağım."

Ross kararlı bir şekilde, "Benim asistanım olamazsın," dedi. Kadın sözünü kesmeye çalışırken elini susturucu bir hareketle kaldırdı. "Ancak, eski hizmetçim yeni emekli oldu ve seni onun yerine işe almak isterim. Bu senin için çok daha uygun bir iş olacaktır."

"Bazı ev işlerine el atabilirim," diye kabul etti. "Asistanınız olarak çalışmanın yanı sıra."

"İkisini de yapmayı mı öneriyorsunuz?" Hafif alaycı bir ses tonuyla, "Bunun bir kişinin üstesinden gelemeyeceği kadar çok iş olduğunu düşünmüyor musunuz?" diye sordu.

"İnsanlar sizin altı adamın işini yaptığınızı söylüyor," diye karşılık verdi. "Eğer bu doğruysa, ben kesinlikle iki kişinin işini yapabilirim."

"Size iki pozisyon teklif etmiyorum. Sadece bir tane teklif ediyorum, o da kahyalık."

Garip bir şekilde, otoriter ifadesi onu gülümsetti. Gözlerindeki meydan okumayı yanlış anlamak mümkün değildi ama

Dostça bir kışkırtma, sanki bir şekilde onun gitmesine izin vermeyeceğini biliyormuş gibi. "Hayır, teşekkür ederim," dedi. "Ya istediğimi alırım ya da hiçbir şey almam."

Ross'un yüzü en tecrübeli Bow Street koşucularını bile korkutan bir ifadeyle sertleşti. "Bayan Sydney, maruz kalacağınız tehlikeleri anlamadığınız çok açık. Çekici bir kadının, davranışları yaramazlıktan tarif edemeyeceğim ahlaksızlıklara kadar uzanan suçluların arasına karışmaya hakkı yoktur."

Bu ihtimal onu hiç rahatsız etmemiş görünüyordu. "Etrafım polis memurları, atlı devriyeler ve yarım düzine kadar Bow Street koşucusu da dahil olmak üzere yüzden fazla kolluk kuvveti tarafından çevrili olacak. Burada çalışırken Regent Street'te alışveriş yaparken olduğumdan daha güvende olacağımı söyleyebilirim."

"Bayan Sydney-"

"Sör Ross," diye araya girdi, ayağa kalktı ve ellerini masasına dayadı. Yüksek yakalı elbisesi ona doğru eğilirken hiçbir şey göstermiyordu. Ancak dekolte bir elbise giymiş olsaydı, göğüsleri tepsideki iki sulu elma gibi ona sunulacaktı. Bu düşünceyle dayanılmaz bir şekilde uyarılan Ross, kendini kadının yüzüne odaklanmaya zorladı. Dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Denememe izin vererek kaybedeceğin hiçbir şey yok," diye belirtti. "Değerimi kanıtlamam için bana bir ay verin."

Ross dikkatle ona baktı. Cazibe gösterisinde yapmacık bir şeyler vardı. Ona istediği bir şeyi vermesi için onu manipüle etmeye çalışıyordu ve bunu başarıyordu. Ama Tanrı aşkına, neden onun için çalışmak istiyordu ki? Birden onun nedenlerini öğrenmeden gitmesine izin veremeyeceğini fark etti.

"Eğer sizi memnun edemezsem," diye ekledi, "her zaman başka birini işe alabilirsiniz."

Ross son derece mantıklı bir adam olarak bilinirdi. Bu kadını işe alması mantıksız olurdu. Hatta aptalca. Bow Street'teki diğerlerinin bundan ne çıkaracağını çok iyi biliyordu. Onu işe aldığını düşüneceklerdi.

cinsel çekiciliği yüzünden. Rahatsız edici gerçek şu ki, haklı olabilirlerdi. Bir kadından bu kadar güçlü bir şekilde etkilenmeyi uzun zaman olmuştu. Onu burada tutmak, güzelliğinin ve zekâsının tadını çıkarmak ve ilgisine karşılık verip vermediğini öğrenmek istiyordu. Zihni böyle bir kararın doğuracağı sakıncaları tarttı ama düşünceleri bastırılmayı reddeden erkeklik dürtüleri tarafından gölgelendi.

Ve yargıçlık kariyerinde ilk kez, arzuları uğruna mantığı göz ardı etti.

Kaşlarını çatarak gelişigüzel yığılmış kâğıtları aldı ve ona uzattı. "Hue and Cry'ı biliyor musun?"

İhtiyatlı bir şekilde hantal yığını kabul etti. "Sanırım bu haftalık bir polis haberleri yayını?"

Başını salladı. "Serbest dolaşan suçluların tanımlarını ve işledikleri suçların ayrıntılarını içeriyor. Bow Street'in suçluları yakalamadaki en etkili araçlarından biridir, özellikle de benim yetki alanım dışındaki ilçelerden gelenleri. Elinizdeki destede İngiltere'nin dört bir yanındaki belediye başkanları ve yargıçlardan gelen bildirimler var."

Sophia en üstteki birkaç notu taradı ve yüksek sesle okudu. "'Arthur Clewen, mesleği demirci, yaklaşık bir metre on santim boyunda, koyu kıvrıkcık saçlı, efemine sesli, büyük burunlu, Chichester'da dolandırıcılıkla suçlanıyor... Mary Thompson, nam-ı diğer Hobbes, nam-ı diğer Chiswit, uzun boylu, zayıf yapılı, açık düz saçlı bir kız, Wolverhampton'da bıçaklama cinayetiyle suçlanıyor...'"

"Bu notların her hafta derlenmesi ve kopyalanması gerekiyor," dedi Ross sert bir şekilde. "Bu sıkıcı bir iş ve benim ilgilenmem gereken çok daha acil konular var. Şu andan itibaren bu senin sorumluluklarından biri olacak." Köşedeki küçük masayı işaret etti; masanın yara bere içindeki yüzeyinin her santimi kitaplar, dosyalar ve yazışmalarla kaplıydı. "Orada çalışabilirsin. Başka bir yerde sana yer olmadığı için ofisimi paylaşmak zorunda kalacaksın. Halihazırda, çoğu zaman soruşturmalar için uzaktayım."

"O halde beni işe alacaksınız," dedi, sesi memnuniyetle doluydu. "Teşekkür ederim, Sör Ross."

Ona alaycı bir bakış fırlattı. "Eğer bu pozisyon için uygun olmadığınızı düşünürsem, kararımı itiraz etmeden kabul edeceksiniz."

"Evet, efendim."

"Bir şey daha var. Her sabah mahkumların minibüsüne gitmeniz gerekmeyecek. Bunu Vickery yapacak."

"Ama bunun asistanınızın sorumluluğunun bir parçası olduğunu söylemişsiniz ve ben-"

"Benimle tartışıyor musunuz, Bayan Sydney?"

Ağzını aniden kapattı. "Hayır, Sör Ross."

Ona kısa bir baş selamı verdi. "Hue and Cry saat ikiye kadar bitmiş olmalı. İşin bittikten sonra Bow Sokağı dört numaraya git ve Ernest adında siyah saçlı bir delikanlı bul. Ona eşyalarının nerede olduğunu söyle; Hue and Cry'ı matbaacıya teslim ettikten sonra onları alıp getirecektir."

Sophia, "Eşyalarımı toplamasına gerek yok," diye itiraz etti. "Daha uygun bir zamanda pansiyona tek başıma gideceğim."

"Londra'da hiçbir yere yalnız gitmeyeceksin. Şu andan itibaren benim korumam altındasın. Eğer bir yere gitmek istersen, sana Ernest ya da koşuculardan biri eşlik edecek."

Bu hoşuna gitmemiştii, gözlerindeki kırgın titreşimi görmüştü. Ama itiraz etmedi. Ross işle ilgili bir tavırla devam etti. "Günün geri kalanında devlet dairesini ve özel konutu tanımak için zamanınız olacak. Daha sonra sizi mahkeme oturumları için gelen meslektaşlarımla tanıştıracam."

"Bow Street koşucularıyla da tanışacak mıyım?"

Ross kuru bir sesle, "Onlardan uzun süre kaçabileceğinden şüpheliyim," dedi. Koşucuların kadın asistanına verecekleri tepkiyi düşününce ağzı bir karış açık kaldı. Sophia'nın burada çalışma nedeninin bu olup olmadığını merak etti. İngiltere'nin dört bir yanındaki kadınlar koşucuları romantik fantezilerinin nesnesi haline getirmişti.

Hayalleri, koşucuları kahraman eylem adamları olarak tasvir eden ha'penny romanlarıyla besleniyordu. Sophia'nın onlardan birini cezbetmek istemesi mümkündü. Eğer öyleyse, çok uğraşmasına gerek yoktu. Koşucular çok azgındı ve biri hariç hepsi bekârdı.

Ross, "Bu arada, Bow Street'te romantik ilişkilere göz yummuyorum," dedi. "Koşucular, polis memurları ve katiplerin hepsi sizin için uygun değil. Doğal olarak, kamu dairesi dışından biriyle birlikte olmak isterseniz buna itiraz etmeyeceğim."

"Peki ya sen?" diye yumuşak bir sesle sorarak onu şaşırttı. "Sen de mi müsait değilsin?"

şaşkınlık ve açlık içindeki Ross, kadının ne tür bir oyun oynamaya çalıştığını merak etti. "Doğal olarak" diye cevap verirken ifadesini boş tuttu.

Küçük, aşırı yüklü masaya giderken hafifçe gülümsedi.

Sophia bir saatten kısa bir süre içinde notları verimli bir şekilde düzenlemiş ve matbaacıyı sonsuza kadar memnun edecek düzgün bir elle kopyalamıştı. Hareketleri o kadar sessiz ve ekonomikti ki, kokusu havaya karışmasa Ross onun orada olduğunu bile unutacaktı. Bu, göz ardı edemeyeceği kışkırtıcı bir dikkat dağıtıcıydı. Derin bir nefes alarak kokuyu tanımlamaya çalıştı. Sıcak kadın teninin iksiriyle harmanlanmış çay ve vanilya kokusu algıladı. Kadının narin profiline göz atarken, ışığın saçlarının üzerinde hareket edişinden büyülenmişti. Küçük kulakları, keskin hatlı bir çenesi, yumuşak bir burun parçası ve yanaklarına dikenli gölgeler düşüren kirpikleri vardı.

Sophia kendini işine vermiş, bir sayfanın üzerine eğilmiş ve dikkatle yazıyordu. Ross bu usta ellerin vücudunda nasıl bir his uyandıracağını, sıcak mı yoksa soğuk mu olacağını hayal etmekten kendini alamıyordu. Bir erkeğe tereddütle mi yoksa cesaretle mi dokunurdu? Dış görünüşü narindi, ağırbaşlıydı ama altında kışkırtıcı bir şeylerin ipuçları vardı...

Eğer bir erkek onun içinde yeterince derine ulaşabilirse, cinsellikten kurtulabilirdi.

Bu varsayım Ross'un kanının daha hızlı akmasına neden oldu. Ona bu kadar kapıldığı için kendini lanetledi. Harcanmamış tutkusunun gücü odayı dolduruyor gibiydi. Geçtiğimiz ayların, yılların, bekârlığın şimdiye kadar bu kadar katlanılabilir olması ne kadar garipti. Birdenbire dayanılmaz bir hal almıştı, bir kadının yumuşak etine duyduğu birikmiş açlık, sikiinin etrafına kenetlenmiş hassas bir kılıfa duyduğu ihtiyaç, öpücüklerine karşılık veren tatlı, duyarlı bir ağız...

Tam da arzusu dayanılmaz bir boyuta ulaşmışken Sophia elinde kopyalarla masasına yaklaştı. "Böyle mi yapılmasını istiyorsun?" diye sordu.

Onları hızlıca taradı, yazının düzgün satırlarını zorlukla gördü. Üstünkörü bir baş hareketiyle kâğıtları ona geri verdi.

"O zaman onları Ernest'e vereyim," dedi ve çıkarken elbisesi usulca hışırdadı. Kapı sessiz bir tıkırtıyla kapandı ve ona çok ihtiyaç duyduğu mahremiyeti sağladı. Patlayıcı bir nefes alan Ross, Sophia'nın oturduğu sandalyeye gitti, parmakları sandalyenin sırtında ve kollarında gezindi. İlkel dürtülerle hareket ederek Sophia'nın ellerinin ahşap üzerinde bırakmış olabileceği herhangi bir sıcaklık izi aradı. Derin bir nefes alarak Sophia'nın kokusundan kalan bir ipucunu içine çekmeye çalıştı.

Evet, diye düşündü tamamen erkeksi bir heyecanla, çok uzun zamandır bekârdı.

Fiziksel ihtiyaçları yüzünden sık sık eziyet çekse de Ross'un kadınlara bir fahişe tutmayacak kadar saygısı vardı. Yargıçlık kürsüsünün bakış açısından mesleği iyi tanımişti ve böyle bir kadından yararlanamazdı. Dahası, bu işlem karısıyla paylaştığı şeyle alay etmek anlamına gelecekti.

Yeniden evlenme fikrini düşünmüştü ama henüz kendisine uygun bir kadın bulamamıştı. Bir polis yargıcının karısı güçlü ve bağımsız olmalıydı. Ve ailesinin sık sık gittiği sosyal çevrelere olduğu kadar, ailesinin karanlık dünyasına da kolayca uyum sağlamalıydı.

Bow Street. Hepsinden önemlisi, onun arkadaşlığıyla yetinmek zorundaydı, aşkıyla değil. Eleanor'a olduğu gibi yeniden aşık olmasına izin vermeyecekti. Onu kaybetmenin acısı çok büyüktü ve o öldüğünde kalbi ikiye bölünmüştü.

Sadece seks ihtiyacının da aşk ihtiyacı kadar kolay bir şekilde göz ardı edilebilmesini diliyordu.

Bow Street No. 4 onlarca yıl boyunca özel konut, kamu ofisi ve mahkeme olarak hizmet vermişti. Ancak, Sir Ross Cannon on yıl önce Baş Sulh Yargıcı olarak atandığında, bitişikteki binayı satın almak gerekene kadar yetkilerini ve yetki alanlarını genişletmişti. Artık No. 4 öncelikle Sir Ross'un özel evi olarak hizmet verirken, No.

3 ofisler, mahkeme salonları, kayıt odaları ve mahkumların tutulduğu ve sorgulandığı bir yeraltı güçlü odası içeriyordu.

Sophia ayak işlerini yapan çocuğu ararken 4 numaranın düzenine çabucak alıştı. Ernest'i alt kattaki mutfakta, büyük ahşap bir masada ekmek ve peynirden oluşan öğle yemeğini yerken buldu. Sophia kendini tanıtırken siyah saçlı, çetrefilli bacaklı çocuğun yüzü kızarmıştı. Sophia ona "Hue and Cry" dedikten ve yakındaki bir pansiyondan eşyalarını almasını istedikten sonra, çocuk farenin peşindeki bir terrier gibi koşarak uzaklaştı.

Kendini yalnız bulmanın rahatlığıyla Sophia kuru kilerde dolaşmaya başladı. Diğer şeylerin yanı sıra bir yuvarlak peynir, bir tencere tereyağı, bir sürahi süt ve et parçalarının bulunduğu kayrak raflarla donatılmıştı. Küçük oda gölgeli ve karanlıktı, bitişikteki ıslak kilerdeki sürekli su damlaları dışında sessizdi. Sophia, bütün öğleden sonra içinde biriken gerginliğin aniden üstesinden gelerek, dişleri şiddetle takırdayınca kadar titremeye ve ürpermeye başladığını hissetti. Gözlerinden sıcak yaşlar fışkırdı ve kolunun uzunluğunu ağrıyan yuvalarına sertçe bastırdı.

Tanrım, ondan nasıl da nefret ediyordu.

O darmadağın ofiste Sör Ross'la oturmak, kanı nefretle kaynarken sakın görünmek tüm gücünü ve iradesini almıştı. Antipatisini iyi gizlemişti; hatta onun kendisini istemesini sağladığını bile düşünmüştü. Gözleri tam olarak gizleyemediği isteksiz bir çekicilikle parıltıyordu. Bu iyiydi; umduğu şey buydu. Çünkü Sör Ross Cannon'ı öldürmekten daha kötü bir şey yapmak istiyordu. Onu her yönden mahvetmek, ölüm tercih edilene kadar acı çektirmek niyetindeydi. Ve bir şekilde kader onun planına uyuyor gibi görünüyordu.

Sophia, Times gazetesinde Bow Street'teki devlet dairesinde bir asistan arandığına dair ilanı gördüğü andan itibaren kafasında bir plan şekillenmeye başlamıştı. Bow Street'teki işi alacak ve böylece kayıtlara ve dosyalara erişim sağlayacaktı. Sonunda Sir Ross'un itibarını yok etmek ve onu istifaya zorlamak için gerekenleri bulacaktı.

Kaçakçıları ve faaliyetlerini çevreleyen yolsuzluk söylentileri vardı - yasadışı baskınlar, vahşet ve gözdağı raporları, tanımlanan yetki alanlarının dışında hareket etmekten bahsetmiyorum bile. Herkes Sör Ross ve onun deyimiyle "adamlarının" kendi başlarına bir kanun olduklarını biliyordu. Zaten kuşkulu olan kamuoyuna suiistimallerine dair somut kanıtlar sunulduğunda, Sör Ross Cannon olarak bilinen örnek kişi telafi edilemeyecek şekilde mahvolacaktı. Sophia, onun çöküşünü sağlamak için gerekli olan her türlü bilgiyi ortaya çıkaracaktı.

Ama bu yeterli değildi. İhanetin bundan daha derin, daha acı verici olmasını istiyordu. Sözde Bow Sokağı Keşişini baştan çıkaracak ve onu kendisine aşık edecekti. Sonra da dünyasını başına yıkacaktı.

Haşlayan gözyaşları dindi ve Sophia dönüp alnını arduvazın serin kenarına dayayarak titrek bir şekilde iç geçirdi. Tek bir düşünce onu ayakta tutuyordu: Sör Ross, dünyada onu seven son kişiyi de elinden almanın bedelini ödeyecekti. Onun

Kardeşi John'un kalıntıları toplu bir mezara gömülmüş, hırsızların ve katillerin çürüyen iskeletleriyle karışmıştı.

Sophia kendini toparlayarak Sör Ross hakkında o ana kadar öğrendiklerini düşündü. Hiç de beklediği gibi biri değildi. Onun kendini beğenmiş, iri yarı, kibirli ve yozlaşmış bir adam olacağını düşünmüştü. Onun çekici olmasını istememişti.

Ama Sör Ross yakışıklıydı, her ne kadar bunu kabul etmekten nefret etse de. Uzun boylu, iri çerçeveli ve biraz fazla zayıf bir adamdı. Yüz hatları güçlü ve sade, düz siyah kaşları o güne kadar gördüğü en olağanüstü gözleri gölgeliyordu. Gözleri açık gri renkteydi ve o kadar parlaktı ki sanki şimşegin beyaz enerjisini siyah çerçeveli irislerin içine hapsetmiş gibiydi. Kadının sinirlerini bozan bir niteliğe sahipti, uzak yüzeyinin altında muazzam bir uçuculuk yanıyordu. Otoritesini rahatça taşıyordu; karar verebilen ve sonucu ne olursa olsun bu kararlarla yaşayabilen bir adamdı.

Yukarıdaki sokağa açılan kapıdan mutfağa giren birinin sesini duyan Sophia kilerden dışarı çıktı. Kendisinden çok da yaşlı olmayan, sıska, siyah saçlı, çürük dişli bir kadın gördü. Ama kadının gülümsemesi içtendi, derli toplu ve bakımlıydı, önlüğü yıkanmış ve ütülenmişti. Sophia ona dostça bir gülümseme vererek aşçı yamağı olduğunu tahmin etti.

"Merhaba," dedi kadın utangaç bir şekilde, reverans yaparak. "Yardımcı olabilir miyim, hanımefendi?"

"Ben Bayan Sydney, Sör Ross'un yeni asistanıyım."

"Asistan," diye tekrarladı kadın şaşkınlıkla. "Ama siz erkek değilsiniz."

"Hayır, kesinlikle," dedi Sophia mutfağı gözden geçirirken.

"Ben aşçı hizmetçisiyim, Eliza," diye teklif etti kadın, gözlerini

kocaman gözlerle baktı. "Bir hizmetçi daha var, Lucie, ve bir de ayakçı çocuk..."

"Ernest mi? Evet, onunla zaten tanışmıştım."

Kanatlı pencerelerden giren gün ışığı mutfağın küçük ama iyi döşenmiş bir oda olduğunu ve zemininin taş döşeli olduğunu gösteriyordu. Üstü dökme demir, alt kısmı taş destekli tuğladan yapılmış bir soba bir duvara monte edilmişti. Böyle bir ocakta aynı anda dört ya da beş tencere farklı sıcaklıklarda ısıtılabilirdi. Demirden silindirik bir kavurma makinesi duvara yatay olarak yerleştirilmişti ve kapısı tuğla ile aynı hizadaydı. Tasarım o kadar akıllıca ve moderndi ki Sophia hayranlıkla haykırmaktan kendini alamadı.

"Oh, burada yemek pişirmek harika olmalı!"

Eliza yüzünü buruşturdu. "Annemin bana öğrettiği gibi sade yemek yapmayı becerebilirim. Pazara gitmek ya da ortalığı toplamak da umurumda değil. Ama ocağın başında tencere ve tavaların başında durmaktan hoşlanmıyorum; hiçbir zaman doğru dürüst bir şey çıkmıyor."

"Belki ben yardım edebilirim," dedi Sophia. "Yemek yapmayı severim."

Eliza bu bilgi karşısında neşelendi. "Bu çok hoş olurdu, hanımefendi!"

Sophia tencereler, tavalar, sürahiler ve mutfak eşyalarıyla dolu mutfak dolabını inceledi. Bir sıra kararmış bakır kalıp yan taraftaki kancalara asılmıştı; iyi bir fırçalamaya ihtiyaçları olduğu belliydi. İlgilenilmesi gereken başka eşyalar da vardı. Şifonyerin rafına istiflenmiş puding bezleri ve jöle torbaları lekeliydi ve ıslatılmaları gerekiyordu. Elekler kirli görünüyordu ve lavabodaki gider deliklerinden hoş olmayan bir koku yayılıyordu; bu deliklerin büyük avuçlar dolusu soda ile temizlenmesi gerekiyordu.

"Hepimiz mutfakta yemek yiyoruz; müdür, hizmetkârlar ve polisler," dedi Eliza, odanın büyük bir bölümünü kaplayan ahşap masayı göstererek. "Doğru dürüst bir yemek salonu yok. Sör Ross yemeklerini burada ya da ofisinde yiyor."

Sophia, içinde baharat, çay ve bir çuval kahve meyvesi bulunan şifonyerin rafına baktı. "Sör Ross iyi bir usta mı?" diye sorarken soğukkanlı görünmeye çalışıyordu.

"Oh, evet, bayan!" dedi aşçı kız hemen. "Gerçi bazen biraz tuhaf olabiliyor."

"Ne şekilde?"

"Sör Ross günlerce doğru dürüst yemek yemeden çalışır. Hatta bazen iyi bir gece uykusu için kendi yatağına gitmek yerine masasında uyur."

"Neden bu kadar çok çalışıyor?"

"Bunun cevabını kimse bilmiyor, belki Sör Ross'un kendisi bile. Karısı ölmeden önce farklı olduğunu söylüyorlar. Karısı doğum sırasında ölmüş ve o zamandan beri Sör Ross..." Eliza uygun bir sözcük bulmak için durakladı.

"Uzak mı?" Sophia önerdi.

"Evet, mesafeli ve soğuk huylu. Kendi içinde hiçbir zayıflığa tahammül edemez ve görevleri dışında hiçbir şeyle ilgilenmez."

"Belki bir gün yeniden evlenir."

Eliza omuz silkti ve gülümsedi. "Gör, ona sahip olmak isteyen pek çok güzel hanım var! Hayır işlerine yardım etmesini istemek ya da yankesicilerden şikâyet etmek için ofisine geliyorlar. Ama açıkçası onun dikkatini çekmeyi umuyorlar. Ve o ne kadar az ilgi gösterirse, onlar da o kadar çok peşine düşüyorlar."

Sophia, "Sör Ross'a bazen Bow Sokağı'nın Keşişi derler," diye mırıldandı. "Bu onun hiç..." Yanaklarına bir kızarıklık tırmanırken durakladı.

"Kesin olarak sadece o biliyor," dedi Eliza düşünceli bir ifadeyle. "Yazık olurdu, değil mi? İyi, sağlıklı bir adamın ziyan olması." Çarpık dişleri sırtarak parladı ve Sophia'ya göz kırptı. "Ama bence bir gün doğru kadın onu nasıl baştan çıkaracağını bilecektir, değil mi?"

Evet, diye düşündü Sophia memnuniyetle. Sör Ross'un keşişçe davranışlarına son verecek kişi o olacaktı. Onun güvenini, hatta belki de aşkını kazanacaktı... ve bunu onu yok etmek için kullanacaktı.

Bow Sokağı'nda haberler çok hızlı yayıldığından, Sophia gittikten çeyrek saat sonra kapı çalındığında Ross hiç şaşırمامıştı. Yargıç yardımcılarında biri olan Sör Grant Morgan ofise girdi. "Günaydın, Cannon," dedi Grant.

Morgan'ın yeşil gözleri neşeyle parlıyordu. Kimse Morgan'ın yeni evli bir kadın olarak hayatından keyif aldığından şüphe edemezdi. Diğer koşucular, eskiden soğukkanlı olan Morgan'ın küçük, kızıl saçlı karısına bu kadar aşık olmasını hem kıskanıyor hem de eğleniyorlardı.

Yaklaşık bir buçuk metre boyundaki Grant Morgan, Ross'un fiziksel olarak örnek alması gereken tek adamdı. Bir zamanlar Covent Garden'da bir balıkçı tezgâhında çalışmış bir yetim olan Morgan, on sekiz yaşında yaya devriyesine katılmış ve Ross onu yarım düzine koşucudan oluşan seçkin kuvvete katılması için seçene kadar hızla rütbeleri yükselttilmişti. Kısa bir süre önce de yargıç yardımcısı olarak atanmıştı. Morgan iyi bir adamdı, istikrarlı ve zekiymi ve Ross'un dünyada güvendiği birkaç kişiden biriydi.

Ziyaretçi koltuğunu masaya doğru çeken Morgan, devasa gövdesini deri koltuğun üzerine indirdi. Ross'a spekülatif bir bakış attı. "Bayan Sydney'e bir göz attım," dedi. "Vickery bana onun yeni asistanınız olduğunu söyledi. Doğal olarak yanılmış olabileceğini söyledim."

"Neden?"

"Çünkü böyle bir pozisyon için bir kadını işe almak pratik olmaz. Dahası, Bayan Sydney gibi güzel bir kadını Bow Street'te çalıştırmak aptallık olurdu. Ve ben de sizi hiç pratik olmayan ya da aptal biri olarak tanımadığım için Vickery'ye yanıldığını söyledim."

"Haklı," diye mırıldandı Ross.

Morgan yana doğru eğilerek çenesini baş ve işaret parmaklarının arasına aldı ve spekülatif bir şekilde Baş Yargıcı düşündü. "Kâtip ve dosyacı mı olacak? Ayakçıların, haydutların ve orospuların ifadesini alacak ve-"

"Evet," diye tersledi Ross.

Morgan'ın kalın kaşları alnının yarısına kadar yükseldi. "Açıktır söylemek gerekirse, buradan geçen her erkek - kaçaklar hariç- bal küpüne üşüşen sinekler gibi onun peşine düşecek. Hiçbir şey elde edemeyecek.

bitti. Bayan Sydney tam bir baş belası ve bunu siz de biliyorsunuz." Durakladı ve boş boş, "Beni asıl ilgilendiren onu neden işe aldığınız" dedi.

"Bu sizi ilgilendirmez. Bayan Sydney benim çalışanım. İstedğim kişiyi işe alırım ve adamlar ya onu rahat bırakırlar ya da bana hesap verirler."

Morgan ona Ross'un hoşlanmadığı bir değerlendirmeye baktı. "Pardon," dedi yumuşak bir sesle. "Bu konuda oldukça alıngan görünüyorsunuz."

"Ben alıngan değilim, lanet olsun!"

Morgan son derece sinir bozucu bir sırıtışla karşılık verdi. "Sanırım ilk kez küfür ettiğini duyuyorum, Cannon."

Ross, Morgan'ın eğlencesinin kaynağını çok geç anladı. Her nasılsa normalde duygusuz olan yüzü çatlamıştı. Sinirini maskeleyemeye çalışarak parmaklarını sabırsız bir staccato ile masaya vurdu.

Morgan onun mücadelesini uzun süren bir sırıtışla izledi. Anlaşılan bir yorum daha yapmaktan kendini alamamıştı. "Kimsenin itiraz edemeyeceği bir nokta var - Vickery'den daha güzel bir katip."

Ross ona yasaklayıcı bir bakış fırlattı. "Morgan, bir dahaki sefere bir çalışan için ilan verdiğimde, seni memnun etme umuduyla uzun dişli yaşlı bir kocakarıyı işe alacağımdan emin olacağım. Şimdi, tartışmayı başka bir konuya çevirebilir miyiz... belki de işle ilgili bir konuya?"

"Elbette," dedi Morgan memnuniyetle. "Aslında size Nick Gentry hakkındaki son raporu vermeye geldim."

Ross'un gözleri bu haber karşısında kısıldı. Yakalanmasını, yargılanmasını ve asılmasını istediği tüm suçlular arasında Gentry listenin ilk sırasındaydı. Ross'un desteklemeye çalıştığı her şeyin tam tersiydi.

Bir eşkiyayı, hırsız ya da asker kaçağını yakalayan vatandaşlara ödül veren yasadan yararlanan Nick Gentry ve adamları Londra'da bir ofis kurmuş ve kendilerini profesyonel hırsız olarak tanıtmışlardı.

alıcılar. Gentry bir eşkiyayı yakaladığında, sadece mahkumiyet üzerine komisyon almakla kalmıyor, aynı zamanda eşkiyanın atını, silahlarını ve parasını da alıyordu. Çalıntı malları ele geçirdiğinde ise sadece ücret almakla kalmıyor, aynı zamanda malın değerinin belli bir yüzdesini de alıyordu. Gentry ve adamları belirli bir suçluya karşı yeterli kanıt toplayamadıklarında, bazılarını yerleştirdiler veya ürettirirler. Ayrıca, sırf daha sonra onları tutuklamak ve ödülleri toplamak amacıyla genç çocukları suça teşvik ediyorlardı.

Gentry, tartışmasız kral olduğu yeraltı dünyasında hem hayranlık hem de korkuyla karşılanıyordu. Ofisi İngiltere'deki tüm suçluların buluşma noktası haline gelmişti. Gentry dolandırıcılık, rüşvet, hırsızlık ve hatta cinayet de dahil olmak üzere her türlü yolsuzluktan suçluydu. En çıldırtıcı olanı ise, Londra'nın büyük bir kısmı tarafından bir tür hayırsever olarak görülmesiydi. Güzel kıyafetleri içinde, büyük siyah atıyla Londra'nın ara sokaklarında ve caddelerinde dolaşırken şık bir görüntü çiziyordu. Küçük çocuklar büyüyünce onun gibi olmayı hayal ederdi. Soylu ya da soysuz kadınlar onun ilgi çekici görünüşü karşısında heyecanlanırdı.

Ross, "O piçin rüzgârda dans edişini görmek isterdim," diye mırıldandı. "Elinde ne olduğunu söyle."

"Gentry'nin üç adamının Newgate'ten kaçışını ayarladığına dair tanık ifadelerimiz var. Katip şimdiden iki ifade aldı."

Ross, en çok arzuladığı avının kokusunu alan bir yırtıcı hayvan gibi kıpırdamadan durdu. "Onu sorgulamak için getirin," dedi. "Ve bunu çabuk yapın, o yere düşmeden önce."

Morgan başını salladı, Gentry tehlikenin farkına varıp saklanmaya karar verirse yerini bulmanın imkânsız olacağını biliyordu. "Sanırım onu kendiniz sorgulamak isteyeceksiniz?"

Ross başını salladı. Normalde bu tür meseleleri Morgan'ın becerikli ellerine bırakırdı ama Nick Gentry söz konusu olduğunda bunu yapmazdı. Gentry onun kişisel düşmanıydı ve Ross'un

kurnaz hırsızı yakalamak için büyük çaba sarf etti.

"Pekala, efendim." Morgan uzun gövdesini sandalyeden kaldırdı ve ayağa kalktı. "Gentry'nin yerini tespit eder etmez gözaltına aldıracağım. Sayer ve Gee'yi hemen göndereceğim." Durakladı ve alaycı bir gülümseme yüzünün sert açılarını yumuşattı. "Tabii asistanınıza bakmakla meşgul değillerse."

Ross ısırgan bir cevabı büyük bir güçlkle bastırdı, normalde kontrol altında tuttuğu öfkesi Sophia Sydney'in kendi adamları tarafından taciz edilmesi fikriyle alevlendi. "Benim için bir şey yap Morgan," dedi gergin dudaklarının arasından. "Koşucularımdan ya da yaya veya atlı devriyeden herhangi biri Bayan Sydney'i rahatsız ederse, pişman olacaklarını bilsinler."

"Evet, efendim." Morgan gitmek için döndü ama Ross onun dudaklarındaki gülümsemeyi görmeden önce değil.

"Bu kadar eğlenceli olan ne?"

Morgan yumuşak bir ses tonuyla cevap verdi. "Ben sadece uzun dişli yaşlı bir kocakarıyı işe almadığınız için pişman olabileceğinizi düşünüyordum efendim."

Sophia akşam yemeğinde ısıtılmış koyun eti yahnisi yedikten sonra, kendisine verilen üst kattaki odaya eşyalarını yerleştirdi. Oda küçüktü ve basit bir şekilde döşenmişti. Yine de temizdi, yatak rahat görünüyordu ve Sophia'nın hoşuna giden bir başka avantajı daha vardı. Penceresi Bow Sokağı No. 3'ün batı tarafına bakıyordu ve doğrudan Cannon'un ofisini görebiliyordu. Lamba ışığı Cannon'un koyu renk başının şeklini belirginleştiriyor ve kitap raflarına doğru dönerken profilinin sert kenarını vurguluyordu. Saat geç olmuştu ve akşam için dinlenmesi gerekiyordu. En azından, Eliza'nın gönderdiği iştah açıcı olmayan koyun eti yahnisi yerine iyi bir akşam yemeğinin tadını çıkarıyor olmalıydı.

Sophia geceliğini giydi ve pencereye dönerek Cannon'un yüzünü ovuşturmasını ve eğilmesini izledi

özenle masasına bakıyordu. Eliza ve Lucie'nin kendisine Baş Yargıç hakkında anlattıkları onca şeyi düşündü. Tipik hizmetkârların dedikoduya olan düşkünlükleri sayesinde çok fazla bilgi vermişlerdi.

Görünüşe göre Sir Ross'un çok sayıda olan destekçileri ona merhameti nedeniyle saygı duyarken, eşit sayıda eleştirmen de onu sertliği nedeniyle kınıyordu. İngiltere'deki en güçlü sulh yargıcıydı, hatta hükümetin gayri resmi danışmanı olarak görev yapıyordu. Halkın hem hayranlığını hem de güvensizliğini kazanacak şekilde, bilimsel ilkeleri yasaların uygulanmasına uygulayarak, koşucularını ilerici yeni yöntemlerle eğitti. Eliza ve Lucie, koşucuların bazen dişleri, saçları, mermileri ve yaraları inceleyerek suçları nasıl çözdüklerini açıklamaya çalışırken Sophia eğlenmişti. Bunların hiçbiri ona mantıklı gelmiyordu ama anlaşılan Sör Ross'un teknikleri Gordion düğümü kadar karmaşık gizemleri çözmüştü.

Bow Street'te çalışan herkes gibi hizmetçiler de Sör Ross'a büyük saygı duyuyordu. Sophia, yargıcın daha önce düşündüğü kadar kötü biri olmadığını tedirgin edici bir şekilde farkına varmıştı. Ancak bu durum John'un intikamını alma konusundaki kararlılığını değiştirmede. Aslında, prensiplere sıkı sıkıya bağlılık muhtemelen kardeşinin hayatına mal olan trajediye yol açan şeydi. Sör Ross'un yasaların lafzına göre yaşadığına, ilkeleri şefkatin, yasaları merhametin üstünde tuttuğuna şüphe yoktu.

Bu düşünce Sophia'nın öfkesinin şiddetle alevlenmesine neden oldu. Sör Ross kimdi ki kimin yaşayıp kimin öleceğine o karar veriyordu? Neden başkalarını yargılamak için uygun görülmüştü? O kadar yanılmaz, o kadar bilge ve mükemmel miydi? Muhtemelen öyle olduğunu düşünüyordu, kibirli piç kurusu.

Ama o sabah, kısa süren ilişkisinin hikâyesini itiraf ettiğinde, adamın onu kolayca affettiğini hatırlayınca kafası karışmıştı. Çoğu insan onu bir fahişe olarak kınayacak ve kovulmayı hak ettiğini söyleyecekti. Sör Ross'un onu kınamasını bekliyordu. Bunun yerine

anlayışlı ve nazik görünüyordu ve hatta kendisinin de hatalar yaptığını kabul etmişti.

Sıkıntıyla, ofisin penceresini daha iyi görebilmek için yıpranmış muslin perdeyi kenara itti.

Sir Ross sanki Sophia'nın bakışlarını bir şekilde hissediyormuş gibi dönüp doğrudan ona baktı. Odasında yanan bir lamba ya da mum olmamasına rağmen ay ışığı onu aydınlatmaya yetiyordu. Sophia'nın üzerinde sadece narin bir gece elbisesi olduğunu görebiliyordu.

Bir centilmen olarak Sör Ross'un hemen arkasını dönmesi gerekirdi. Ama sanki kendisi aç bir kurt, Sophia da yuvasından fazla uzaklaşmış bir tavşanmış gibi dikkatle ona baktı. Sophia'nın tüm vücudu utançtan yanıyor olsa da, ona iyice bakmak için oyalandı. Sessizce saniyeleri saydı: bir...iki...üç. Sonra yavaşça kenara çekildi, perdeyi kapattı ve avuçlarını alev alev yanan yüzüne doğru kaldırdı. Geceliklerinin içinde nasıl görüldüğüne ilgi göstermesinden memnun olmalıydı. Bunun yerine son derece huzursuzdu, neredeyse korkmuştu -sanki onu baştan çıkarma ve yok etme planı bir şekilde kendi çöküşüyle sonuçlanabilirmiş gibi.

Bölüm 2

Ross güne her zamanki gibi başladı, sabah abdestini ekonomik bir hızla aldı ve her zamanki koyu renk ceket ve gri pantolondan oluşan kıyafetini giydi. Siyah ipek kravatını basit bir düğümle bağladı ve saçlarını düzgünce yerine oturana kadar taradı. Lavabonun yanındaki aynaya üstünkörü bir bakış attığında, gözlerinin altındaki lekelerin her zamankinden daha belirgin olduğunu gördü. Önceki gece iyi uyuyamamıştı. Sophia'yı düşünmekle meşguldü, vücudu onun sadece birkaç oda ötede uyuduğunun bilinciyle dolup taşıyordu.

Onu pencerede gördüğü anı düşünmeden edemiyordu; uzun saçları dalgalanıyor, geceliği ay ışığında hayalet gibi görünüyordu. Ross bu görüntü karşısında tamamen baştan çıkmış, geceliğin altındaki kadın bedeninin neye benzediğini hayal ettikçe kanı deli gibi akmaya başlamıştı.

Ross kaşlarını çatarak bir daha geceleri Sophia'yla ilgili hayaller kurmayacağına yemin etti. Daha fazla hayal kurmayacak ve kesinlikle penceresinden bakmayacaktı. Şu andan itibaren her zamanki gibi çalışacaktı.

Kararlı bir şekilde mutfağa indi ve ilk kahve sürahisini alıp ofisine götürmeyi planladı. Bu iş bittiğinde, Covent Garden ve çevresindeki sokaklarda, bir doktorun sevdiği bir hastasının nabzını ölçmesi gibi günlük yürüyüşünü yapacaktı. Bow'un raporları ne kadar ayrıntılı olursa olsun

Sokak koşucuları için bir şeyleri bizzat görmek ve duymak gibisi yoktu.

Ross her gün Bow Street'teki faaliyetlerin düzenli bir şekilde ilerlemesinden zevk alıyordu. şafaktan hemen sonra Aziz Paul anları Covent Garden'dan Bow Street'in sakin dkkn nleri ve konutları boyunca çalıyordu. Pazar arabalarının sesleri kepenklerin açılmasına ve perdelerin çekilmesine neden olurken, rek satıcılarının ve gazeteci çocukların çığlıkları da duyulurdu. Saat yedide fırıncılardan sıcak ekmek ve poaa kokuları yükselir, saat sekizde ise müşteriler kahvehanelerin açılan kapılarından içeri szlmeye başlardı. Saat dokuz olduğunda insanlar Bow Street'teki ofiste toplanır, memurların ve memurların kapıları açmasını beklerdi. Saat onda, bugün Morgan olan nöbetçi yargıç mahkemedeki yerini alırdı.

Her şey olması gerektiği gibi, diye düşündü Ross memnuniyetle.

Ross mutfağa girdiğinde Ernest'in temizlenmiş ahşap masada oturduğunu gördü. ocuk sanki aylardır yediği ilk düzgün yemekmiş gibi bir tabak kahvaltıyı mideye indiriyordu. Sophia, cılız aşi hizmetçiyle birlikte ocağın başında durmuş, görünüşe göre ona sabahki yemeğin nasıl hazırlanacağını gösteriyordu. "şöyle çevirin," diyordu Sophia, tavada bir sıra küçük keki ustalıkla çevirirken. Mutfağın atmosferi bugün kızarmış domuz pastırması, kahve ve cızırdayan hamurla özellikle güzel kokuyordu.

Sophia taze ve sağlıklı görünüyordu, vücudunun düzgün kıvrımları kömür grisi elbisesini örten beyaz nlkle belirginleşiyordu. Pırıl pırıl saçları başının tepesinde toplanmış ve mavi bir kurdeleyle bağlanmıştı. Onu kapıda görünce safir gözlerini bir glmsemi aydınlattı ve o kadar göz kamaştırıcı bir güzelliği vardı ki Ross midesinin alt kısmında acı verici bir sızı hissetti.

"Günaydın Sr Ross," dedi. "Kahvaltı eder misiniz?"

"Hayır, teşekkür ederim," diye cevap verdi otomatik olarak. "Sadece bir sürahi kahve. Ben hiç..." Aşi bir tabağı masaya koyarken durakladı.

Masa. Böğürtlen sosu havuzunun içinde dumanı tüten hamurlu keklerle doluydu. Böğürtlene karşı özel bir düşkünlüğü vardı.

"Sadece bir ya da iki tane mi?" Sophia ikna etti.

Birdenbire her zamanki alışkanlıklarına bağlı kalması daha az önemli hale geldi. Ross, belki küçük bir kahvaltı için zaman ayırabilir, diye düşündü. Beş dakikalık bir gecikme programında hiçbir fark yaratmayacaktı.

Kendisini masada, kek, çıtır pastırma ve şımartılmış yumurta dolu bir tabağın karşısında otururken buldu. Sophia bir fincana dumanı tüten sade kahve doldurdu ve Eliza'yla birlikte menzildeki yerine geçmeden önce ona bir kez daha gülümsedi. Ross çatalını eline aldı ve ne yapacağını bilemiyormuş gibi ona baktı.

"Ernest ağzını o kadar açgözlülükle doldurdu ki, boğulacak gibi oldu.

Ross meyveli kekten bir ısırık aldı ve bir yudum sıcak kahveyle yıkadı. Yemeye devam ederken, alışılmadık bir refah duygusu hissetti. Tanrım, Eliza'nın berbat karışımlarından başka bir şey yemeyeli uzun zaman olmuştu.

Sonraki birkaç dakika boyunca Ross kek tabağı bitene kadar yedi. Sophia ara sıra gelip fincanını dolduruyor ya da biraz daha pastırma ikram ediyordu. Mutfağın rahat sıcaklığı ve Sophia'nın odada dolaşırkenki görüntüsü Ross'un içinde istemsiz bir zevk dalgası yarattı. Çatalını bırakan Ross ayağa kalktı ve gülümsemeden ona baktı. "Artık gitmeliyim. Kahvaltı için teşekkür ederim, Bayan Sydney."

Ellerine son bir fincan kahve sıkıştırıldı ve Sophia'nın lacivert gözleri onunkilere dikildi. "Günü ofiste mi geçireceksiniz efendim?"

Ross başını salladı, kızın alnına yapışmış küçük saç tutamları karşısında büyülenmişti. Sobanın sıcaklığı yanaklarını pembeleştirmiş ve parlatmıştı. Onu öpmek, yalamak, tadına bakmak istiyordu. "Sabahın büyük bölümünde dışarıda olacağım," dedi.

dedi, sesi kısıktı. "Bir soruşturma yürütüyorum - dün akşam Russell Square'de bir cinayet işlendi."

"Dikkatli ol."

Biri ona bunu söylemeyi uzun zaman olmuştu. Ross kendini bu kadar kolay huzursuz hissettiği için lanetledi... ama işte oradaydı, kaçamadığı o kadifemsi zevk gıdıklaması. Kısa bir süre başını salladı ve ayrılmadan önce ona temkinli bir bakış attı.

Sophia günün ilk yarısını Sör Ross'un ofisinin bir köşesine tıkıştırılmış bel yüksekliğindeki kâğıt, evrak ve yazışma yığınıyla ilgilenerek geçirdi. Bu bilgi yığını dosyalarken, tozlu ve dağınık olan adli sicil kayıtları odasına aşına olma fırsatını memnuniyetle karşıladı. Çekmeceler dolusu malzemeyi düzgün bir şekilde düzenlemek günler, belki de haftalar alacaktı. Sophia çalışırken, hizmetkârlardan, kâtiplerden ve koşuculardan duydukları da dâhil olmak üzere, Sör Ross hakkında o ana kadar öğrendiklerini düşündü. Görünüşe göre Baş Yargıç, asla küfretmeyen, bağırmayan ya da aşırı içki içmeyen, insanlık dışı bir şekilde kendini kontrol eden bir adamdı. Yumuşak bir sesle verdiği birkaç talimat, korkunç koşucuların itaat etmekte acele etmesini sağlıyordu. Sir Ross, yanında çalışan herkes tarafından takdir ediliyordu ama aynı zamanda onun soğuk ve metodik doğası hakkında şaka yapmaktan da zevk alıyorlardı.

Sophia onun soğuk olduğuna inanmıyordu. Onun sade yüzünün altında bir şeyler seziniyordu; serbest bırakıldığı takdirde her şeyi tüketecek olan, güçlü bir şekilde kontrol altına alınmış bir cinsellik. Doğasının yoğunluğu göz önüne alındığında, Sör Ross sevişmeye sıradan bir şekilde yaklaşmazdı. Bu onun için çok önemli, çok nadir bir şeydi; partneriyle yatmadan önce onu derinden önemsemesi gerekirdi. Sophia onu baştan çıkarmayı başaracaksa, sevgisini kazanması gerekecekti. Ama böyle bir adamı nasıl aşık edebilirdi ki? Sophia, adamın kendisinde açıkça eksik olan yumuşaklığı sağlayan bir kadına karşılık vereceğinden şüpheleniyordu.

hayat. Ne de olsa o sınırsız güce sahip tanrısal bir varlık değildi. Kendini çok zorlayan bir adamdı. Omuzlarında bu kadar çok yük taşıyan bir adam için, ihtiyaçlarıyla ilgilenecek birinin olması rahatlatıcı olurdu.

Sör Ross'un özel ofisine dönen Sophia, pencere pervazındaki tozu silmek için bir bez kullandı. Sör Ross binanın önündeki demir çitin önünde durakladığında, düşüncelerinin nesnesini aşağıdaki sokakta gördü. Kapıda bekleyen bir kadınla konuşuyor gibi görünüyordu. Kadın saçlarını ve omuzlarını örten kahverengi bir şal takıyordu ve Sophia, Bay Vickery'nin günün erken saatlerinde onu geri çevirdiğini hatırladı. Kadın Sör Ross'u görmek istemişti ve katip ona yarın gelmesini, çünkü Baş Yargıcın acil işlerle meşgul olduğunu söylemişti.

Ancak Sir Ross kadın için kapıyı açtı ve onunla birlikte Bow Sokağı No. 3'ün girişine kadar yürüdü. Sophia, çok daha alt sınıftan olduğu kesin olan birine gösterdiği bu ilgiden çok etkilenmişti. Kadın kötü giyinmiş ve bitkin bir haldeydi ama Baş Yargıç ona bir düşesmiş gibi kibarca kolunu uzattı.

Sir Ross kadını ofisine getirdiğinde Sophia onun kara kaşlarının arasındaki çatıklığı fark etti. "İyi günler Bayan Sydney," diyerek ziyaretçisini bir sandalyeye oturttu. Kadın zayıf, orta yaşlı ve bitkin bir görünümdeydi, gözleri ağlamaktan kızarmıştı. "Bu Bayan Trimmer, anladığım kadarıyla bu sabah Vickery tarafından geri çevrilmiş."

Sophia, "Sanırım Bay Vickery programınızın zaten oldukça dolu olmasından endişe ediyordu," diye mırıldandı.

"Gerektiğinde her zaman zaman ayırabilirim." Sör Ross yarı oturur, yarı masasına yaslanırken kollarını göğsünde kavuşturdu. Sophia'nın daha önce ondan duymadığı, nazikçe cesaretlendirici bir tonda konuştu. "Kız kardeşinizin güvenliğinden endişe ettiğinizi söylemişsiniz, Bayan Trimmer. Lütfen bana bu endişeye neyin sebep olduğunu söyleyin."

Titreyen kız kurusu şalının uçlarını tuttu ve boğuk bir sesle konuştu. "Küçük kız kardeşim Martha, Bay Jeremy Fowler'la evli." Durakladı, belli ki duygularına yenik düşmüştü.

"Bay Fowler'ın işi...?" Sör Ross sorguyla sordu.

"O bir eczacı. St. James's Market'teki dükkanın üstünde yaşıyorlar. Bay Fowler ile Martha arasında sorun var ve-" Durdu ve örme şalını sıkı, çılgın yumruklarla büktü. "Bir ay önce onu öfkeliendirecek bir şey yaptı. Ve o zamandan beri onu görmedim."

"Evinden kayıp mı oldu?"

"Hayır, efendim... Bay Fowler Martha'yı bir odada kilitli tutuyor ve dışarı çıkmasına izin vermiyor. Neredeyse dört haftadır orada. Kimse onu görmek için içeri giremiyor... Sanırım hastalandı ve Bay Fowler'a onu bırakması için yalvardım, ama hala onu cezalandırmayı düşündüğü için bırakmıyor."

"Onu ne için cezalandıracaksın?" Sör Ross sessizce sordu.

Kadının dar yanaklarında utancın kırmızı bayrakları belirdi. "Sanırım Martha başka bir adamla birlikte oldu. Onun için çok kötü oldu, biliyorum. Ama Martha iyi kalpli biri ve eminim ki yaptıklarından dolayı üzgün ve Bay Fowler'ın kendisini affetmesini istiyor." Bayan Trimmer'in gözleri yaşardı ve şalıyla gözlerini sildi. "Zavallı kız kardeşimi kurtarmak için kimse bana yardım etmiyor, çünkü herkes bunun karı koca arasındaki bir mesele olduğunu söylüyor. Bay Fowler bunu sadece Martha'yı çok sevdiği ve onu çok incittiği için yaptığını söylüyor. Hiç kimse, Trimmer'ların geri kalanı bile, onu kilit altında tuttuğu için onu suçlamıyor."

Sir Ross'un gözleri sert ve buz gibiydi. "Erkeklerin eşlerine acımasızca davranmalarına neden olan bu sözde aşk beni her zaman şaşırtmıştır. Bana göre, bir kadını gerçekten seven bir erkek, ihaneti ne kadar büyük olursa olsun, ona asla kasıtlı olarak zarar vermez." Karşısındaki çaresiz kadına bakarken bakışları yumuşadı. "Fowler'ların evine hemen bir koşucu göndereceğim, Bayan Trimmer."

"Ah, efendim," diye duraksadı, rahatlamış bir halde ağlıyordu. "Teşekkür ederim ve sizi binlerce kez kutsuyorum."

Sir Ross Sophia'ya baktı. "Bugün hangi erkeklerin müsait olduğunu biliyor musunuz, Bayan Sydney?"

"Bay Sayer ve Bay Ruthven," diye mırıldandı Sophia, adamın tutsak Martha'yı serbest bırakmaya niyetli olması için rahatlatmıştı. Yardım etmeyi reddetseydi şaşırmazdı, çünkü kocaların karılarına istediklerini yapma hakkına sahip oldukları düşünülürdü.

"Ruthven'e gelmesini söyle."

Sophia itaat etmek için acele etti. Çok geçmeden iri yarı, siyah saçlı, sert yüzlü ve saldırgan mizaçlı bir koşucu olan Bay Ruthven'le birlikte döndü. Fiziksel mücadeleye olan iştahı iyi bilinirdi ve çok az erkek onu kışkırtmaya istekliydı. Ne yazık ki, zihni araştırma işinin inceliklerine uygun değildi ve bu nedenle Sir Ross onu doğası gereği beyinsel olmaktan çok fiziksel olan görevler için kullandı.

"Bayan Trimmer'la birlikte St. James's Market'e gidin," dedi Sir Ross sakince. "Size Fowler'ın Eczacı Dükkânı'nın üstündeki odaları gösterecek, kız kardeşi orada neredeyse bir aydır tutuklu. Onu serbest bırakmak için ne gerekiyorsa yapın ve kocasının direnişiyle karşılaşma ihtimalinizi de göz önünde bulundurun."

Evlilikle ilgili bir tartışmaya müdahale etmeye çağrıldığını fark eden koşucu hafifçe kaşlarını çatı. "Efendim, ben de tam Tothill Bank'a gidiyordum - orada bir soygun oldu ve ben-"

"Özel komisyonlarınızı kazanmak için daha sonra vaktiniz olacak," dedi Sir Ross. "Bu daha önemli."

"Evet, efendim." Belli ki sinirlenmiş olan Ruthven gitmek için döndü.

"Ruthven," diye mırıldandı Sir Ross, "ya bir ay boyunca bir odada kilitli kalan senin kız kardeşin olsaydı?"

Koşucu sözlerini düşündü ve biraz utandı. "Bununla hemen ilgileneceğim Sör Ross."

"Güzel," dedi yargıç kaba bir şekilde. "Ve Ruthven, Bayan Fowler'ı serbest bıraktıktan sonra kocasını sorgulamak istiyorum."

"Onu doğrudan güçlü odaya getireyim mi, efendim?"

"Hayır, onu Newgate'e götürün. Ben onunla konuşmadan önce bir süre orada bekleyebilir ve yaptıklarını düşünebilir."

Görevli Bayan Trimmer'ı ofisten çıkarırken Sophia, Sör Ross'a yaklaştı ve düşünceli bir ifadeyle ona baktı. Sör Ross, yüzlerini neredeyse aynı hizaya getiren masanın üzerindeki yarı oturur pozisyonunda kaldı. Yüzünde düşünceli bir ifade vardı, dudaklarının iki yanına derin parantezler açılmıştı. Sophia, Baş Yargıcın kadınlara ve çocuklara karşı merhametini duymuş olmasına rağmen, karı koca arasındaki bir anlaşmazlığa müdahale etme isteğine şaşırmıştı. Bir kadın yasal olarak erkeğin mülkü sayılırdı ve adam cinayet dışında karısına istediğini yapabiliirdi. "Çok nazıksınız," dedi.

Sör Ross'un kaşları hâlâ çatıktı. "Fowler'a da karısının çektiği gibi acı çektirmek isterdim. Onu Newgate'te sadece üç gün tutabilirim, yeterince uzun değil."

Sophia tamamen aynı fikirdeydi ama şeytanın avukatlığını yapmaktan da kendini alamadı. "Bazıları Bayan Fowler'ın başka bir adamla yattığı için böyle bir cezayı hak ettiğini söyleyebilir," diye belirtti.

"Kadının davranışı ne olursa olsun, kocasının bu şekilde misilleme yapmaya hakkı yoktu."

"Karınız sizi başka biriyle aldatsa tepkiniz ne olurdu?"

Sorunun yargıcı şaşırttığı açıktı. Sophia bir anda konuşmayı kişisel bir konuya dönüştürmüştü. Sir Ross ona sabit bir şekilde baktı, ani gerginlik omuz kaslarının ceketine sıkıca yapışmasına neden oldu. "Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Karım böyle bir cazibeye kapılacak türden bir kadın değildi. Bu konu benim için hiçbir zaman endişe kaynağı olmadı."

"Ya tekrar evlenirsen?" Sophia onun canlı gümüş bakışlarının esiri olarak sordu. "Karının sadakati konusunda endişelenmez miydin?"

"Hayır."

"Neden olmasın?"

"Çünkü onu yatağımda o kadar meşgul ederdim ki, başka bir erkeğin arkadaşlığını arayacak ne zamanı ne de isteği olurdu."

Bu sözler Sophia'nın karnında garip bir ürperti yarattı. Bu, her şeyi tüketen bir cinsel iştahı başka bir şeyin itirafıydı. Onun hakkında şimdiye kadar öğrendiği her şeyi doğruluyordu. Sör Ross hiçbir şeyi yarım yamalak yapacak bir adam değildi. Sophia kendini durduramadan önce onunla sarmaş dolaş yatmanın nasıl bir şey olabileceğini hayal etti, ağzı göğüslerinde, elleri vücudunda nazikçe geziniyordu. Yüzü utanç ve farkındalık karışımıyla alevlendi.

"Beni affet," dedi usulca. "Bu kadar açık konuşmamalıydım."

Başka bir sürpriz daha: Sophia, bırakın bir kadından özür dilemeyi, bir çalışanından özür dileyecek kadar alçalan bir erkekle daha önce hiç karşılaşmamıştı. "Benim hatamdı," demeyi başardı. "Böyle kişisel sorular sormamalıydım. Neden sordum bilmiyorum."

"Öyle değil mi?" Bakışları tekrar onunkileri yakaladı ve gözlerindeki sıcak titreşim kadının nefes almasını zorlaştırdı.

Sophia onun karakteri ve kalbinin işleyişi hakkında daha fazla şey keşfetmeye çalışıyordu. Elbette bunların hepsi manipülasyon amaçlıydı. Onu kendisine aşık etme arayışının bir parçasıydı. Ne yazık ki, incitmeyi planladığı adama karşı giderek artan bir çekim hissettiğini görmezden gelmekte zorlanıyordu. Sonunda aynı yatağı paylaştıklarında soğukkanlı ve olaya karışmayan biri olarak kalmak istiyordu. Ancak, adamın baştan çıkarıcı pek çok özelliği vardı: zekâsı, savunmasız yaratıklara duyduğu şefkat, kendini kontrol eden dış görünüşünün altındaki ham ihtiyaç.

Tam kalbinde ona karşı isteksiz bir yumuşama hissederken, aklına ölen kardeşi geldi ve kararlılığı yeni bir güçle alevlendi. John'un intikamı alınmalıydı, yoksa hayatının hiçbir anlamı kalmayacaktı. Geçmişin peşini bırakması John'u hayal kırıklığına uğratması anlamına geliyordu ve bu yapamayacağı bir şeydi.

Bir anlık hesaplamadan sonra dikkatle itiraf etti: "Sanırım sizi merak ediyorum. Kendinizden ya da geçmişinizden nadiren bahsediyorsunuz."

"Geçmişimde sizi ilgilendirecek pek az şey var," diye güvence verdi ona. "Ben de aynı derecede sıradan bir aileden gelen sıradan bir adamım."

Bu açıklama sahte bir alçakgönüllülük kokuyor olmalıydı. Ne de olsa Sör Ross olağanüstü başarılarla ve yeteneklere sahip bir adamdı. Elbette kendi başarılarının, keskin zekâsının, yakışıklılığının ve saygınlığının farkındaydı. Ancak Sophia onun kendisini başka hiçbir erkekten üstün görmediğini fark etti. Kendisinden o kadar çok şey talep ediyordu ki, asla kendi imkânsız standartlarına göre yaşayamazdı.

"Sıradan değilsin," diye yarı fısıldadı. "Büyüleyicisin."

Sir Ross'a sık sık kendisine kişisel ilgi duyan kadınların yaklaştığına şüphe yoktu. Zengin, yakışıklı bir dul ve hatırı sayılır bir sosyal ve siyasi nüfuz sahibi olarak muhtemelen Londra'daki en uygun erkekti. Yine de Sophia'nın cesur ifadesi onu açıkça hazırlıksız yakalamıştı. Ona şaşkın şaşkın bakıyor, bir cevap veremiyormuş gibi görünüyordu.

Sessizlik havayı ağırlaştırıyordu. Sonunda Sophia canlı bir ses çıkarmaya çalışarak konuştu. "Akşam yemeği için bakacağım. Mutfakta mı yoksa burada mı yiyeceksiniz?"

Sör Ross aşırı bir dikkatle masasına odaklandı. "Buraya bir tepsi gönderin. Bu gece yapacak daha çok işim var."

"Uyumalısın," dedi. "Çok fazla çalışıyorsun."

Bir mektup aldı ve mührünü kırdı. "İyi geceler, Bayan Sydney," diye mırıldandı, bakışları sayfanın üzerine düşmüştü.

Sophia ofisten çıktı ve kaşlarını çatarak koridorda dolaşmaya başladı. İhtiyacı olan dinlenmeyi reddetmesi neden umurunda olsun ki? Birakalım erken yaşta mezara girsin, diye düşündü. İnatçı öküzün sağlığını mahvetmesi onun için pek de önemli değildi! Ama onun gözlerinin altındaki yorgun lekeleri hatırladıkça kızgınlığı devam etti. Endişesinin intikam arzusundan kaynaklandığını düşündü. Ne de olsa, bitkin ve yarı aç bir adamı baştan çıkarmak pek mümkün değildi.

Ross'un sulh yargıcı olarak görev yaptığı günlerde Sophia, mahkeme oturumları bittikten sonra öğle yemeği tabağını ofise getirirdi. Ross masasında yemeğini yerken Sophia da onun evraklarını düzeltir, raflarının tozunu alır ve raporları adli sicil odasına taşırdı. Bununla birlikte, düzenli yemek yiyen biri değildi, genellikle yemeği işinin istenmeyen bir şekilde kesintiye uğraması olarak görüyordu.

Ross, Sophia'ya yemek yiyemeyecek kadar meşgul olduğunu söyleyerek öğle yemeğini ilk kez reddettiğinde, Sophia tabağı bir koşucunun raporunu kopyalayan Vickery'ye uzatmıştı.

Ross kısaca, "Vickery de meşgul," dedi. "Tabağı götürebilirsiniz."

"Evet efendim," diye yanıtladı Sophia, hiç de tedirgin görünmüyordu. "Belki daha sonra-"

"Biraz acıktım," diye araya giren tezgâhtar, kapalı tabağa büyük bir özlemlle bakıyordu. Tıknaz ve iştahlı bir adam olan Vickery yemek kaçırmayı sevmezdi. "Çok lezzetli kokuyor Bayan Sydney... Ne olduğunu sorabilir miyim?"

"Mercanköşk sosisi ve patates. Ve kremalı bezelye."

Tabaktan yayılan lezzetli kokular Ross'un iştahını kabarttı. Son zamanlarda Sophia mutfakta güçlü bir rol üstlenmiş, beceriksiz aşçı yamağına yenilebilir yemeklerin nasıl hazırlanacağını göstermişti. Onun sevdiği ve sevmediği şeylere çok dikkat ediyor, iyi terbiye edilmiş yemekleri tercih ettiğini ve iflah olmaz bir tatlı düşkünlüğü olduğunu gözlemliyordu. Geçtiğimiz birkaç gün içinde

Ross, portakal dolgulu, gevrek kabuklu charlotte pudinginin... pekmez ve kuş üzümüyle zenginleştirilmiş erikli kekin... kalın hamur katmanları arasına sıkıştırılmış şekerli elmaların cazibesine kapılmıştı. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde kilo almaya başlamıştı. Yanaklarının çukurları dolmuş, giysileri artık bol kıvrımlar halinde sarkmıyordu; bunların hepsi, onun zayıflığı konusunda sık sık endişelenen annesini şüphesiz memnun edecekti.

Vickery gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. "Kremalı yeşil bezelye... Annem de böyle yapardı. Söyleyin Bayan Sydney, siz de onun gibi bir tutam hindistan cevizi eklediniz mi?"

"Neden, evet-" diye başladı Sophia.

"Tepsiyi ona ver," diye homurdandı Ross. "Aksi takdirde bir an bile huzur bulamayacağım çok açık."

Sophia itaat ederken ona belli belirsiz özür dileyen bir gülümseme gönderdi.

Vickery yemek tepsisini aldı ve bez peçeteyi bariz bir zevkle açtı. Giderken arkasından seslendi: "Teşekkürler Bayan Sydney!"

Ross belgeleri imzalarken, Vickery'nin dudaklarını şapırdatarak yemeğini yerken çıkardığı keyif iniltilerinin sinir bozucu bir şekilde farkındaydı. "Bu kadar gürültü yapmak zorunda mısınız?" Ross sonunda kaşlarını çatarak masasından başını kaldırıp sordu.

Vickery ağzına büyük bir kaşık dolusu bezelye daha tıktırdı. "Bağışlayın efendim. Ama bu bir krala layık bir yemek. Bir dahaki sefere öğle yemeğinizden vazgeçmek isterseniz, efendim, sizin yerinize memnuniyetle kabul ederim."

Bir dahaki sefere olmayacak, diye sessizce yemin etmişti Ross, bir başkasının yemeğinin tadını çıkardığını görmek dayanılmaz derecede canını sıkıyordu. O andan itibaren, ofisinde öğle yemeği kutsal bir ritüel haline geldi ve kimse müdahale etmeye cesaret edemedi.

Sophia'nın etkisi kısa sürede hayatının daha kişisel ayrıntılarına kadar uzandı. Sabah tıraşı için kullandığı sürahi suyun her zaman sıcak olmasını sağladı ve inatçı sakalını yumuşatmak için tıraş sabununa gliserin ekledi. Botlarının

ve ayakkabılarının bakıma ihtiyacı olduğunu gözlemleyerek

kendi karalama tarifini karıştırdı ve Ross'un ayakkabılarını parlatması için sık sık Ernest'in başının etini yedi.

Bir sabah, kravatlarının çoğunun beyefendinin sandığının üst çekmecesinden kaybolduğunu fark eden Ross, gömlek kollarıyla mutfağı gitti. Sophia'yı masanın başında, küçük, dikişli bir deftere notlar alırken buldu. Ceketini ya da yeleğini giymediğini fark edince ona tepeden tırnağı hızlı ama dikkatli bir bakış attı. Bu ihtiyatlı kadını ilgi karşısında Ross birdenbire aşağıya neden indiğini hatırlamakta güçlük çekti.

"Bayan Sydney-" diye huysuzca başladı.

"Kravatlarınız," dedi ince parmaklarını şıklatarak, belli ki onları göğsünden çıkardığını hatırlamıştı. "Onları dün yıkayıp ütüledim ama odanıza geri götürmeyi unuttum. Lucie'yi birazdan onları alması için göndereceğim."

"Teşekkür ederim," dedi Ross, tepesindeki düğümden sıyrılan ipeksi bir tutam altın sarısı saç dikkatini dağıtmıştı. Neredeyse uzanıp yumuşak telleri parmağının etrafına dolama isteğine yenik düşecekti.

"Odanıza dönmeden önce, efendim, kravatlarınızdan bazılarının gitmiş olduğunu bilmelisiniz."

"Gitti mi?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Onları paçavracıya sattım." Devam ederken dudaklarında küstah bir gülümseme dans ediyordu, sessizce itiraz etmesine cesaret ediyordu. "Birçoğı yıpranmış ve eskimişti. Sizin konumunuzdaki bir adamın bunlarla görünmesi mümkün değil. Bu yüzden yenilerini satın almanız gerekecek."

"Anlıyorum." Kadının küstahlığından iyice etkilenen Ross ona doğru eğildi ve bir elini oturduğu sandalyenin tepesine koydu. Ona dokunmamasına rağmen, kadın tamamen kapana kısılmıştı. "Pekâlâ Bayan Sydney, kravatlarımı elden çıkarmayı kendinize görev edindiğimize göre, yerine yenilerini koyacak olanın da siz olmanız gerektiğini düşünüyorum. Ernest bu öğleden sonra size Bond Street'e kadar eşlik edecek ve siz de

kredime yenilerini ekleyeceğim. Seçimi sizin zevkinize bırakıyorum."

Bakışlarını karşılayabilmek için başını geriye eğdi ve gözleri bir alışveriş gezisi düşüncesiyle beklentiyle parladı. "Memnuniyetle efendim."

Ross, Sophia'nın kalkık yüzüne bakarken büyük bir şaşkınlık içindeydi. Kravatları ve tıraş suyunun sıcaklığı gibi önemsiz konularla bu kadar yakından ilgilenmeyeli uzun zaman olmuştu. Ama bir yanı bundan zevk alıyordu... artık fazlasıyla bağımlı hale geldiği bu neredeyse bir eş ilgisinden. Anlamadığı her şeyde olduğu gibi, Ross Sophia'nın olası nedenlerini inceledi. Onu şımartmak istemesi için tek bir neden bile bulamadı.

Sophia'nın kalın kirpikleri aşağı doğru inerken bir kez daha gömleğinin çıplak boğazını ortaya çıkardığı yere baktı. Nefesi hafifçe hızlanmış, onun farkında olduğunu belli etmişti. Elini boynunun arkasına kaydırıp, ağzını yakalamak için eğilirken onu sabit tutmayı düşündü. Ama bir kadına böyle bir yaklaşımda bulunmayalı uzun zaman olmuştu ve onun bu ilgiyi hoş karşılayacağından tam olarak emin değildi.

"Bayan Sydney," diye mırıldandı, gözlerinin yumuşak safir derinliklerine bakarak, "bir dahaki sefere giysilerimden kurtulduğunuzda beni önceden uyarsanız iyi olur." Biraz daha yaklaşırken dudaklarında çapkın bir gülümseme belirdi ve ekledi: "Buraya pantolonum olmadan gelmekten nefret ederim."

Ross'un üzüntüsüne bakılırsa, Bow Street'te Sophia'nın hatırı sayılır cazibesini takdir eden tek erkek o değildi. Morgan'ın da tahmin ettiği gibi, koşucular bir kurt sürüsü gibi Sophia'nın peşine düşmüş, kokluyor ve peşini bırakmıyorlardı. Her sabah dokuzda ona rapor vermeden önce, mutfak kapısında kahvaltıdan arta kalanlar için bekliyorlardı. Onlar

onunla alay eder, flört eder ve kendi başarılarıyla ilgili abartılı hikâyeler anlatırlardı.

Sophia'nın küçük yaraları tedavi etmeye istekli olduğunu keşfeden adamlar, onun ilgisini gerektiren ağrılar ve acılar icat etmeye başladılar. Sophia'nın bir hafta içinde en az üç kılı burkulmuş ayak bileğini bağladığını, iki lapa yaptığını ve bir boğaz ağrısını sardığını öğrendikten sonra Ross kendini kaybetti.

"Koşuculara söyle," diye tersledi Vickery, "son zamanlarda bu kadar sakar ve hastalıklı olmaya başladılarsa, lanet olası bir testere kemiği görebilirler! Bayan Sydney'e daha fazla yaralı tedavi etmesini yasaklıyorum, anlıyor musun?"

"Evet, efendim." Vickery bariz bir şaşkınlıkla ona baktı. "Sizi daha önce hiç sinirli görmemiştim Sör Ross."

"Sinirli değilim!"

Vickery makul bir şekilde, "Bağırıyor ve küfrediyorsunuz," dedi. "Eğer bu öfke değilse, nedir?"

Ross etrafını saran kırmızı sisten çıkmaya çabaladı. Büyük bir çabayla ses tonunu ayarladı. Dişlerinin arasından, "Sesimi sadece vurgulamak için yükselttim," dedi. "Demek istediğim, koşucular Bayan Sydney'in onları tedavi etmesi için bahane olarak sahte sakatlıklar ve hastalıklar uydurmayacaklar. Zaten yeterince sorumluluğu var - benim için çalışan azgın aptallar sürüsü tarafından rahatsız edilmesine izin vermeyeceğim."

"Evet, efendim," diye yanıtladı Vickery yüzünü kaçırarak, ama Ross onun dudaklarında sezgisel bir gülümsemenin seğirmesini görmeden önce değil.

Bow Street'in güzel yeni çalışanının haberi devriyeler arasında yayıldıkça, Sophia hevesli polisler tarafından kuşatıldı. Hepsine aynı dostça nezaketle davranıyordu. Ross onun kendini ve kalbini çok dikkatli koruduğunu hissetti. Sevgilisi tarafından gördüğü sefil muameleden sonra, herhangi bir erkeğin onun güvenini kazanmak için çetin bir mücadele vermesi gerekecekti.

Ross, Sophia'ya ihanet eden adamın neye benzediğini ve ne olduğunu giderek daha fazla merak ediyordu.

onu cezbetmişti. Kendini tutamayan Ross sonunda Eliza'ya Sophia'nın eski sevgilisi hakkında bir şey söyleyip söylemediğini sordu. Sophia'nın izin günüydü ve Ernest'i Bond Sokağı'nda bir gezintiye çıkarmıştı. Bow Sokağı onsuz garip bir şekilde boş görünüyordu ve günün henüz yarısı bitmiş olmasına rağmen Ross kendini sabırsızlıkla saati izlerken buldu.

Bu soru karşısında aşçı kızın yüzünde bilmiş bir gülümseme belirdi.

"Eğer Sophia onun hakkında bir şey söylediye, Sör Ross, bunu gizli olarak söylemiştir. Ayrıca, daha geçen ay dedikoduculuğum konusunda beni azarlamıştınız ve şimdi kendimi düzelteceğime dair söz verdim."

Ross ona sert ve düz bir bakış attı. "Eliza, neden şimdi, nihayet dedikodusunu yapacağın bir şeyle ilgilendiğimde, reform yapmaya karar verdin?"

Güldü, çarpık dişleri bir sepet oyun fişi gibi görünüyordu. "Onun hakkında ne söylediğini sana anlatacağım - eğer bana neden bilmek istediğini söylersen."

Ross yüzünü ifadesiz tuttu. "Sadece onun iyiliği için kibarca endişelendiğimden sordum."

Eliza kuşkucu bir eğlenceyle homurdandı. "Söyleyeceğim, efendim, ama söylememelisiniz, yoksa Bayan Sophia bana haddimi bildirir. Adı Anthony'ydi. Genç, yakışıklı ve sarı saçlı olduğunu söyledi. Açık renk saçlı erkeklerden hoşlanır."

Ross bilgiyi hafifçe kaşlarını çatarak aldı. "Devam et."

"Bayan Sophia yürüyüşe çıktığında ve o da ormanda at sürerken tanışmışlar. Onu büyüledi...alıntı şiir ve benzeri şeyler."

Ross hoşnutsuzlukla homurdandı. Sophia'nın başka bir adamın kollarındaki görüntüsü -sarı saçlı, şiirlerden alıntı yapan bir adam- su toplamış bir deriye sürtünür gibi sürtünüyordu. "Ne yazık ki bir karısı olduğunu söylemeyi unuttu."

"Evet. Korkak, zevkini aldıktan sonra onu terk etti - karısından bahsetme zahmetine hiç girmede. Bayan

Sophia bir daha asla sevmeyeceğini söylüyor."

Ross alaycı bir tavırla, "Bir gün evlenecek," diye cevap verdi. "Bu sadece bir zaman meselesi."

"Evet, Bayan Sophia muhtemelen evlenecek," dedi Eliza pragmatik bir tavırla. "Benim söylediğim, bir daha asla aşık olmayacağıydı."

Kayıtsızca omuz silkti. "Eğer biri evlenecekse, bunu aşktan başka nedenlerle yapması en iyisidir."

"Bayan Sophia da aynen böyle söylüyor." Eliza kapıdan çıkarken durakladı ve biraz fazla içtenlikle, "İkiniz de ne kadar mantıklısınız!" diye ekledi. Ross arkasından kaşlarını çatarken o kıkırdarak ayrıldı.

İki hafta süren gayretli bir çalışmanın ardından, Sayer ve Gee nihayet Londra yeraltı dünyasının popüler siması Nick Gentry'nin yerini tespit etmeyi başardılar. Her salon ve taverna, onun Bow Street'e götürüldüğü ve sorgulanmak üzere tutulduğu haberiyle anında alevlendi. Gentry binaya getirildiği anda, Sophia'nın görmesine asla izin verilmeyen güçlü odaya hapsedildi. Doğal olarak kiler katındaki bu yasak odayı merak ediyordu ama Sir Ross ona bu odadan uzak durmasını emretmişti.

Nick Gentry'nin gözaltına alındığı haberi Londra'nın gecekonduarında ve kenar mahallelerinde yayılınca, Bow Street No. 3'ün önünde büyük bir kalabalık toplandı ve hiçbir aracın geçmemesi için tüm caddeyi kapattı. Gentry'nin etkisi şehrin her köşesine nüfuz etmişti. Kendisini hırsız olarak tanımlasa da, gerçekte Londra'da suçu organize etmek için çok şey yapmıştı. Çeteleri yasadışı faaliyetlerinde yönlendiriyor, onun rehberliği olmadan teşebbüs edemeyecekleri suçları nasıl ve ne zaman işleyeceklerini söylüyordu. Yankesiciler, hırsızlar, fahişeler ve katillerin hepsi ona rapor veriyor, çalıntı malların elden çıkarılmasından suçluların tutuklanmaktan kurtulmasına kadar çeşitli konularda ondan yardım alıyordu.

Sophia azılı suçluyu bir an için görebilmeyi ummuştu ama adam gecenin karanlığında Bow Sokağı'na getirilmişti.

Sör Ross her dakika onunla birlikte güçlü odadaydı ve uzun bir sorgulama dönemi için hazırlanıyordu. Ernest, Sophia'ya nefes nefese, "Sör Ross Gentry'yi ancak üç gün tutabilir," diye bilgi verdi. "Gentry'nin o adamların Newgate'ten kaçmasına yardım ettiğini itiraf etmesi için elinden geleni yapacak, ama Gentry asla çözülmeyecek."

Sophia, "Bay Gentry'ye hayranmışsınız gibi konuşuyorsunuz," dedi. Çocuk soruyu düşünceli bir şekilde değerlendirdi ve Sophia'nın ilgisi karşısında kızardı. "Şey..."

Nick Gentry o kadar da kötü biri değil. Bazen insanlara yardım ediyor... onlara iş ve para veriyor..." "Ne tür işler?"

Sophia kuru bir sesle sordu. "Elbette değil meşru olanlar."

Ernest rahatsız bir şekilde omuz silkti. "Hırsızları ve haydutları tutukluyor, tıpkı kaçakçıların yaptığı gibi."

"Sir Ross'un söylediğine göre," diye mırıldandı Sophia, "Bay Gentry insanları suç işlemeye teşvik ediyor ve sonra da bunun için onları tutukluyor. Kendi çıkarı için suçlu yaratmak gibi bir şey, değil mi?"

Ernest ona savunmacı bir bakış fırlattı, sonra gülümsedi. "Gentry'nin de hataları var Bayan Sydney, ama yine de romantik biri. Sizin anlayacağınız şekilde açıklayamam."

Ancak Sophia bunu anlıyordu. Bazen bir adam o kadar karizmatik oluyordu ki, halk onun günahlarını görmezden gelebiliyordu. Nick Gentry hem aristokratların hem tüccarların hem de yankesicilerin hayal gücünü ele geçirmiş gibiydi... Londra'daki herkes ondan büyülenmişti. Sör Ross'la olan rekabeti onu daha da ilgi çekici kılıyordu.

Sir Ross bütün gün boyunca güçlü odadan çıkmadı, sadece Ernest'i su ya da adli kayıt odasından belirli bir dosya istemek için ileri geri gönderdi. Gentry'yi yakalayan iki kaçakçı olan Sayer ve Gee de sorgulama sırasında orada kaldılar, ancak bazen birkaç dakika soluklanmak ve temiz hava almak için dışarı çıktılar.

Merakına yenik düşen Sophia, Bow'un arkasındaki taş bayraklı avluda duran Eddie Sayer'e yaklaştı

Sokak No. 4. Binanın önündeki kalabalığın Nick Gentry'nin serbest bırakılması için yaptığı çağrılar ve haykırışlar can sıkıcı derecede ısrarcıydı. Sophia, protestocuları binalardan uzak tutan demir parmaklıklar için minnettardı ama yakında birilerinin bu bölmeyi aşmaya karar vermesinden korkuyordu.

Sayer geniş yüzünü serin bahar esintisine doğru kaldırmış, derin derin nefes alıyordu. Rüzgâr, Londra sokaklarının tanıdık kokularıyla, gübre ve kömür tozunun yaygınlığıyla kirlenmiş olsa da, güçlü odanın atmosferine tercih edilebilir görünüyordu. Sophia'nın taşın üzerindeki ayak seslerini duyan Sayer döndü ve kahverengi gözleri parlayarak sırttı. Yaşı, görünüşü ya da medeni durumu ne olursa olsun karşılaştığı her kadınla flört eden iri yarı, gösterişli bir genç adamdı.

"Ah, Bayan Sydney... tam da beklediğim arkadaş. Buraya tutkulu bir buluşma için geldiğimize şüphe yok. Sonunda bana olan hislerini itiraf edeceksin, ha?"

"Evet," dedi Sophia kuru bir sesle, koşucularla başa çıkmanın en iyi yolunun onların saygısızlıklarına ayak uydurmak olduğunu öğrenmişti. "Sonunda Bow Street'in romantik atmosferine kapıldım. Nerede buluşalım Bay Sayer?"

Uzun boylu genç adam sırttı. "Korkarım seni hayal kırıklığına uğratmak zorundayım, güzel kızım. Cannon bana sadece beş dakika izin verdi, yeterli bir süre değil. Ayrıca, ben sert taşlar üzerinde oynaşacak biri değilim. Lütfen hayal kırıklığınıza engel olun."

Sophia kollarını kavuşturdu ve hafif bir gülümsemeye ona baktı. "Güçlü odada durum nasıl Bay Sayer?"

Koşucu iç çekti, aniden yorgun görünüyordu. "Cannon şu ana kadar Gentry'den pek bir şey öğrenemedi. Bir meşeyi tereyağı bıçağıyla devirmeye çalışmak gibi. Yine de Cannon onu yontmaya devam ediyor." Yüzünü ovuşturdu ve inledi. "Sanırım oraya geri dönme vaktim geldi."

"İyi şanslar," dedi sempatik bir şekilde ve onun avluyu geçip güçlü oda kapısına geri dönmesini izledi.

Öğleden sonra geçti ve akşam yaklaştıkça Bow Street'teki kalabalığın havası daha da şiddetlendi. Pencerelelerden bakan Sophia, göstericilerden bazılarının sopa taşıdığını ve sokakta mobilyaların getirilip ateşe verildiği küçük yangınlar olduğunu gördü. Devlet dairesinin karşısındaki meyhane olan The Brown Bear'dan içki şişeleri temin edilmişti ve kalabalık serbestçe içiyordu. Sophia'yı dehşete düşüren şey, devlet dairesinin iki yanındaki evlerin saldırıya uğramasıydı; camlar kırılmış, sopalar ve yumruklar öfkeyle barikatlı kapılara vuruluyordu.

Akşam olduğunda kalabalık tüm mantığını kaybetmişti. Ernest 4 numarada belirerek Sophia'ya ve hizmetçilere içeride kalmalarını söyledi. Mevcut koşucular kalabalığı dağıtmaya çalışıyordu. Başarısız olurlarsa, ordudan yardım isteyeceklerdi.

"Endişelenmenize gerek yok," dedi Eliza nefes nefese, yüzü solgundu. "Koşucular isyanı bastıracaklardır. Onlar iyi, cesur adamlar - bizi güvende tutacaklar."

"Sör Ross nerede?" Sophia sakın kalmaya çalışarak Ernest'e sordu, ancak kalabalığın sürekli çığlıkları sinirlerini bozuyordu.

Ernest, "Hâlâ Gentry'yle birlikte güçlü odada," diye cevap verdi. "Kalabalığın onu almasına izin vermeden önce Gentry'yi kendisinin vuracağını söylüyor."

Çocuk bitişikteki binaya doğru koşarken Sophia pencereye geri döndü. Atılan taşlar ve şişeler eve çarpınca irkildi. "Bu çılgınlık," diye haykırdı. "Sör Ross durumun ne kadar kötüye gittiğini biliyor mu? Çok geçmeden burayı kibrit çöpüne çevirecekler!"

Bir taş pencereyi parçalayıp yere cam kırıkları yağdırırken üç kadın da sıçradı.

"Aman Tanrım!" Eliza haykırdı.

"Tanrı bizi korusun," diye bağırdı Lucie, gözleri fincan tabağı gibiydi. "Ne yapmalıyız?"

Sophia kısaca, "Pencerelerden uzak dur," dedi. "Ben güçlü odaya gidiyorum."

Dışarıdaki gürültü kulakları sağır ediyordu, hava dumandan kokuyordu. Henüz kimse demir parmaklıklara tırmanmayı başaramamış olsa da Sophia, kıvranan kalabalığın tepesinden bir merdivenin geçirildiğini görebiliyordu. Eteklerini kaldırarak avluya doğru koştu ve güçlü odaya açılan kapıyı kırarak açtı.

Merdivenler karanlık bir boşluğa iniyordu. Ayaklarının altındaki taş kaygan olduğu için dikkatlice aşağı indi. Duvarlar küften yeşile dönmüştü ve havaya ona idrarı hatırlatan ekşi bir koku sinmişti. Sophia erkek sesleri duydu, Sir Ross'un ki de bunların arasındaydı. Merdivenlerin dibindeki donuk bir ışıltıyı takip ederek bir mahzene açılan dar bir koridor buldu. Lambanın ışığı üç hücrenin parmaklıkları arasında titreşiyor ve toprak zemin üzerinde bir gölge ağı oluşturunuyordu. Güçlü odanın en ucunda, sokak seviyesine açılan parmaklıklı bir havalandırma deliğinin yanına bir masa ve sandalyeler yerleştirilmişti. Çetenin bitmek bilmeyen uğultusu açıklıktan süzülüyordu.

Sophia iki koşucu, Sör Ross ve havalandırmanın yanında küstahça uzanan uzun boylu, iyi giyimli bir adam gördü. Bir omzunu gelişigüzel duvara dayamıştı, elleri ise paltosunun ceplerine gömülmüştü. Bu Nick Gentry olmalı, diye düşündü Sophia. Ancak yüzünü göremeden Sör Ross döndü ve birkaç hızlı adımda ona yaklaştı.

"Burada ne yapıyorsun?" Adamın sesi, kadının irkilmesine neden olan bir vahşilikle süslenmişti.

Odanın serinliğine rağmen Cannon gömleğinin kollarındaydı, omuzlarının geniş şekli ve kollarının ağır kasları yapışan beyaz ketenden görünüyordu. Gömleğinin yaka düğmeleri açıktı ve göğsündeki kalın kılların kenarları ortaya çıkmıştı. Sophia'nın irkilen bakışları adamın yüzüne kaydı; sert ve hiddetliydi, gri gözleri öfkeyle yanıyordu.

"Sana buraya gelmemeni söylemiştim," diye tersledi. Tam olarak bağırmasa da sesi öfkeyle yankılanıyordu.

"Üzgünüm, ama bilmen gereken bir şey var-" "Sana bir şeyi yapmamani söylediğimde bana itaat edeceksin, hayır ne olursa olsun. Anlıyor musun?"

"Evet, efendim," dedi Sophia alaycı bir tavırla, gerginliği ve endişesi öfkeye dönüşmüştü. "Ancak, kalabalığın dört numarayı ele geçirmek üzere olduğunu bilmeniz gerektiğini düşündüm. Polis memurları onları daha fazla zapt edemiyor. Camları kırıyorlar. Eğer yakında orduyu göndermezseniz, her iki binayı da yakıp yıkacaklar." "Sayer."

Sir Ross koşucuya döndü. "Git dışarıya bir bak. Eğer durum gerektiriyorsa, bir atlı muhafız birliği gönderin." Tekrar Sophia'ya baktı. "Sen de yukarı çık. ve ben aksini söyleyene kadar içeride kal."

Onunla sert bir şekilde konuşmasından etkilenererek başını salladı ve ayaklarının onu götürebildiği kadar hızlı bir şekilde güçlü odayı terk etti.

Hizmetçi güçlü odadan çıkarken, parmaklıklılı pencere deliğini düşünmekte olan Nick Gentry arkasına döndü.

"Güzel küçük parça," diye yorum yaptı, belli ki Sophia'yı kastediyordu. "Senin için çalışıyor mu, Cannon? Sanırım işin bittiğinde onu ben alacağım."

Sokak diline aşına olan Ross, "pirinçle uğraşmanın" ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu. Pirinç topuzları olan demir bir yatağa ve üzerinde yapılabilecek aktivitelere atıfta bulunuyordu. Genellikle bir mahkûmun sataşmalarının Ross üzerinde hiçbir etkisi olmazdı. Ancak bu, kendini kontrol edemediği tek durum gibi görünüyordu. Sophia'dan sıradan bir fahişeymiş gibi bahsetmesi öfkesinin tavan yapması için tek gereken şeydi.

"Ya yüzünün ortasındaki o deliği kapat," diye hırladı Gentry'ye, "ya da ben senin yerine kapatırım."

Gentry sırtıttı, yaptığı hamlenin başarısından memnun olduğu belliydi. "Bütün gün beni konuşturmaya çalıştın ve şimdi de çenemi kapatmamı mı istiyorsun?"

Nick Gentry iyi giyinmişti ve şaşırtıcı derecede gençti. Aynı zamanda yakışıklıydı; siyah saçları, mavi gözleri ve rahat bir gülümsemesi vardı. Aksanı, bir beyefendinininki gibi olmasa da, ortalama bir Cockney'den çok daha zarıftı. İnsan onu, miraslarını beklerken zamanlarını kumar oynayarak ve hafif etek peşinde koşarak geçiren aristokrat gençlerden biri sanabilirdi. Ama yüzündeki bir şey onun bir sokak yaratığı olduğunu ele veriyordu... gözlerinden okunan ve gülümsemesinin tüm anlamını yok eden bir soğukluk. Nick Gentry geçmişinde bir yerlerde, hayatın acımasız bir egemenlik mücadelesi olduğunu öğrenmişti. Kazanmaya niyetliydi ve tanınabilir hiçbir kurala göre oynamıyordu. Sadakat, adalet, merhamet -bunlar onun tanımadığı niteliklerdi. Ross, Gentry gibi vahşi bir piçin kitleler arasında bu kadar destek bulmasını şaşırtıcı buluyordu.

Gentry sanki Ross'un düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi ona sinsi bir sırtış gönderdi. "Bu gece başın belaya girecek, Cannon. şu kalabalığı dinle... Gitmeme izin vermezsen burayı yerle bir edecekler."

"nmzdeki iki gün boyunca hiçbir yere gitmiyorsun," dedi Ross. "Seni yasal olarak burada tutabildiğim sürece güçlü odada eriyip gideceksin. Kendini rahat ettirsen iyi olur."

"Bu tencerede mi?" Gentry asık suratla karşılık verdi. "Pek olası değil."

Bölüm 3

Sophia güçlü odadan çıktığında, kalabalığın sonunda kontrolden çıktığını fark ederek alarma geçti. Adamlar çitlere tırmanıyor ve yere düşerek kemirgenler gibi binaya doğru kaçıyorlardı. Bir grup polis memuru ve atlı devriye isyancıları dağıtmaya çalışıyordu ama çabalarının pek bir etkisi yok gibiydi.

Güvenli bir yer bulmak için 3 numaraya koştu ama ne yazık ki orada da durum daha iyi değildi. Görünüşe göre her oda ve koridor doluydu, duvarlar öfkeli bağırışların sesleriyle yankılanıyordu. Koşucular en şiddetli protestocuları tutuklamış ve onları kelepçeli gruplar halinde nezarethanelere götürüyorlardı.

Mahkeme kâtiplerinden biri olan Bay Vickery, elinde gece zabıt defteri, telaşla tutuklananların isimlerini kaydetmeye çalışıyordu. Sophia'yı görünce ona bir şeyler seslendi ama salondaki gürültü kulakları sağır ediyordu. Geri dön, der gibiydi, eliyle gitmesini işaret ediyordu.

Sophia itaat etmek için döndü, ancak daha fazla kalabalık kapılardan içeri doluştu. Sophia itilip kakılarak kenara çekildi ve ayaklar altında ezilmemek için mücadele etti. Salon sıcak ve sağır ediciydi, alkol ve yıkanmamış vücut kokuları havayı pis bir kokuyla dolduruyordu. Sophia duvara yaslanıp dirsek ve omuz darbeleriyle ezildi, başı sert panellere sertçe çarptı.

Sophia paniğe kapılmamaya çalışarak mahkeme kâtibini aradı ama artık görünmüyordu. "Bay Vickery!" diye bağırdı, sesi kargaşanın arasında kayboldu. "Bay Vickery!"

İsyancılardan bazıları kadının korsajını pençelemeye başladı, kaba elleri göğüslerinin şeklini arıyordu. Elbisesinin omzu yırtıldı ve beyaz bir omuzun parıltısı onları alevlendirmiş gibiydi. Sophia kaba elleri itti ama ciğerlerindeki nefes tükenene kadar duvara yaslandı. Biri saçlarını çekti ve gözlerinden acı dolu yaşlar akarken kafa derisi sızladı.

"Buraya, şimdi," diye bağırdı bir koşucu öfkeyle, ona ulaşmak için çabalıyordu. "Çekin ellerinizi onun üzerinden, sizi lanet olası piçler!"

Sophia yaklaşan bedenlere arkasını dönerek yüzünün yan tarafını duvara dayadı. Aynı anda hem boğulup hem de parçalanırken hava almak için mücadele etti. Kaburgaları çatlayacak gibi olana kadar sıkıştı. Zihni baş döndürücü bir şekilde bulanıklaştı ve düşünmesi zorlaştı. "Benden uzak dur," diye soluk soluğa bağırdı. "Dur, dur, dur-"

Aniden basınç azaldı ve etrafındaki adamların acı içinde homurdandıklarını duydu. Sersemlemiş bir halde arkasını dönen Sophia, devasa, karanlık bir şeklin sıkışık bedenler denizini yararak ilerlediğini gördü. Bu, gri gözleri Sophia'ya odaklanmış olan Sör Ross'tu. Yüzünde garip bir ifade vardı, aynı anda hem boş hem de vahşi. Kalabalığın arasından itip kakarak ve vurarak ilerlerken acımasızca etkiliydi, ardında morluklar ve kanlı burunlardan oluşan bir yol bırakmasını umursamıyor gibi görünüyordu.

Sophia'ya ulaşan Sör Ross onu kollarının arasına alarak kendi bedeni ve duvardan oluşan koruyucu bir kafes yaptı. Sophia rahat bir nefes alarak kendini ona bağladı ve onun korumasını körü körüne kabul etti. Üzerinde hâlâ gömlek kolları vardı, ince beyaz keten tenin sıcaklığı ve kokusuyla doluydu. Geniş göğsüne yaslanan Sophia, Nick Gentry'nin gözaltında kalacağını ve devlet dairesine girmeye cesaret eden herkesin tutuklanıp Newgate'e gönderileceğini kışkırtıcılara haykırırken sesinin derin gürültüsünü duydu. Sözleri hemen etkisini gösterdi.

Kapılara en yakın davetsiz misafirler, kötü şöhretli hapisane olarak adlandırılan taş sürahide hapsedilmek istemedikleri için hızla dışarı çıkmaya başladılar.

Sir Ross koşuculara, "Jensen, Walker, Gee," diye emretti, "adamlarınızı caddenin karşısındaki halk evine götürün ve onları mahzene kilitleyin. Flagstad, kalabalığı temizlemek için daha fazla atlı devriye gönder. Vickery, isimleri sonra al. Şimdi dışarı çıkın ve olabildiğince yüksek sesle İsyan Yasası'nı okuyun."

Zabıt kâtibi endişeyle, "Efendim, İsyan Yasası'nın tam olarak ne dediğini hatırlamıyorum," dedi.

"O zaman bir şeyler uydur," diye homurdandı Sir Ross.

Bu söz protestocuların çoğunu eğlendirmiş görünüyordu ve koridorda kahkahalar patladı. Koşucular adamları dışarı çıkarmaya başladığında, cesetlerin oluşturduğu izdiham hafiflemeye başladı.

Sophia birinin eteklerini karıştırdığını hissedince irkildi. Sör Ross'a daha da yaklaştı ve kollarıyla onun zayıf karnını kavradı. Sophia daha bir şey söyleyemeden, adam sorunu fark etti.

"Sen!" Sör Ross arkasındaki adama hırladı. "Bu kadına bir daha elini sürersen, anatominin diğer kısımlarıyla birlikte onu da kaybedersin."

Etrafta bir kahkaha gümbürtüsü daha patladı.

Sör Ross'un kolları arasında güvenle sımsıkı tutunan Sophia, onun sadece varlığıyla bile kalabalığa hükmedebilmesine hayret etti. Her şey kaos içindeydi ve o bir dakikadan kısa bir süre içinde düzeni yeniden sağlamıştı. Onu kalçalarının arasına çekip vücudunun sığınağında tutarken sırtındaki kaslar esnedi.

Sophia yanağını adamın göğsüne bastırarak kalbinin sabit ama hızlı ritmine karşı koydu. Burun delikleri adamın tıraş sabununun keskin kokusu, kahve kokusu ve terin tuzlu tadı ile dolmuştu. Göğsünün kalın koyu bukleleri yanağını gıdıklıyordu. Anthony pürüzsüz göğüslüydü. Bu erkeksi saç zenginliğiyle karşı karşıya gelmek nasıl bir şey olurdu? Sertçe yutkunarak Sophia günün gölgesine baktı-

Çenesini ve boğazının üst kısmını kaplayan eski kıllar. Adamın kocaman eli kadının sırtının ortasına dayanmıştı ve kadın bu elin göğsünde nasıl bir his yaratabileceğini düşündü; uzun parmakları kadının hassas etini kavıyor, başparmağı göğüs ucunu okşuyordu...

Tanrım -çılgınca sözcükler beyninden geçti- bunu düşünme, yapma. Ama vücudu garip, sıcak bir ağrıya dolmuştu ve sadece sığ nefesler alabiliyordu. Kendini utanmazca ona doğru itmekten, ağzını onunkine yapıştırmaktan alıkoymak için yapabileceği tek şey buydu.

"Her şey yolunda." Alçak fısıltısı kulağına değdi. "Korkma."

Onun titremesini korku sanmıştı. Güzel; gerçeklerden şüphelenmektense onun aptal bir korkak olduğunu düşünmesi çok daha iyiydi. Mahcup olan Sophia kendini sakinleştirmeye çalıştı. Kuru dudaklarını ıslattı ve gömleğinin ön tarafına doğru konuştu. "Sonunda bir şeyler yapmaya karar vermene sevindim," dedi küstah görünmeye çalışarak. "Yeterince bekledin."

Ross kızgınlık ya da eğlence olarak algılanabilecek yumuşak bir ses çıkardı. "Gentry ile meşguldüm."

"Yıkılacağımı düşünmüştüm," dedi titreyerek.

Adam onu daha da kucakladığında şaşırdı. "Güvendesin," diye mırıldandı. "Kimse sana zarar vermeyecek."

Onu rahatlatmaya fazlasıyla hazır olduğunu fark eden Sophia, bunun onun koruyucu damarına hitap etmek için altın bir fırsat olduğuna karar verdi. Sör Ross'u artık zor durumdaki bir genç kızın cazibesine karşı koyamayacağından emin olacak kadar iyi tanıyordu. Bir yanı utanç içinde kıvransa da, sanki korkuya yenik düşmüş gibi ona sarılmaya devam etti.

"Bay Vickery'ye seslendim ama beni duyamadı," dedi, sesine ağlamaklı bir nota girmesine izin vererek.

Yumuşak bir sesle mırıldandı ve rahatlatıcı bir dokunuşla Sophia'nın omurgasını okşadı. Sophia onun dokunuşundan aldığı zevki görmezden gelmeye çalışsa da, bu zevk sinsî bir dalga halinde vücuduna yayıldı. Gözlerini kapatarak ne kadar süre daha

elinin yavaşça okşamasına dayanabiliyordu. Göğüsleri adamın göğsüne doğru dolgun ve ağır bir şekilde düşüyor, meme uçları sertleşiyordu.

Sir Ross gevşek bir tutam saçı yavaşça kulağının arkasına sıkıştırdı. Parmak uçlarının Sophia'nın tenine değmesi Sophia'nın içinde sıcak bir his dalgası yarattı. "Çarpışma sırasında yaralandın mı, Sophia?"

"Ben... Ben biraz morarmışım." Aşırı sinirlenmiş gibi davranarak kollarını onun boynuna doladı ve sıkıca tutundu. Adamın iri bedeninin yakınlığı ona kendini güvende, desteklenmiş ve korunmuş hissettirdi. Sonsuza kadar böyle durmak istedi. Onun düşmanı olduğunu kendine hatırlattı... ama şu an için bunun olması gerektiği kadar önemi yoktu.

Koridor temizlenmeye başlarken Sör Ross etraflarına üstünkörü bir bakış attı. Adam onu kaldırmak için eğildiğinde nefes nefese kaldı. "Oh, efendim, gerek yok. Yürüyebilirim, ben-"

Onu koridorda taşıırken itirazlarını duymazdan geldi. Kendi başının çaresine bakmaya alışkın bir kadın için çaresiz bakireyi oynamak son derece utanç vericiydi. Ancak, amacını ilerletmek için bu gerekliydi. Pembeye dönen Sophia, adamın omuzlarının sert genişliğine sarıldı. Neyse ki polisler ve kelepçeli kışkırtıcılar, Sir Ross onu koridordan geçirip merdivenlerden yukarı taşıırken dikkatlerini veremeyecek kadar meşguldüler.

Ofisine vardıklarında Sör Ross onu dikkatle ayağa kaldırdı. "İyi misiniz?"

Başını salladı, kalp atışları pervasız bir ritimle atıyordu.

"Bir şey hakkında konuşmak istiyorum," dedi sessizce.

"Daha önce güçlü odaya geldiğinizde, sorgulamanın oldukça gergin bir anında araya girdiniz ve ben-"

"Özür dilerim."

"Bırak da bitireyim." Ani bir gülümseme dudaklarını büktü.

"Sözümü kesmeye bu kadar eğilimli birini daha önce hiç tanımamıştım."

Sophia ağzını kapalı tutmayı başardı ve adamın gülümsemesi derinleşti.

"Gentry'yi sorgulamak pek de hoş bir iş değil. Bütün öğleden sonra kötü bir ruh hali içindeydim ve seni orada görmek bardağı taşıran son damla oldu. Nadiren kendimi kaybederim ve bunu sizin önünüzde yaptığım için pişmanım."

Sophia, onun konumundaki bir adamın böylesine küçük bir suç için kendisinden özür dilemesini şaşırtıcı buldu. Biraz tedirgin bir şekilde dudaklarını ıslattı ve "Oradan uzak durmam neden bu kadar önemli?" diye sordu.

Omzuna düşen sarı saç tutamını dikkatle tuttu. Uzun parmakları ipeksi saç tellerini sanki bir çiçek yaprağının parfümünü yayar gibi ovuşturdu. "Seni işe aldığımda seni korumaya çalışacağıma dair kendime söz verdim. Bir kadının asla maruz kalmaması gereken bazı şeyler vardır. O güçlü oda dünyadaki en aşağılık insanlardan bazılarını barındırdı."

"Nick Gentry gibi mi?"

Sir Ross kaşlarını çatı. "Evet. Bow Street'teki ofisten her gün geçen ayaktakımına maruz kalmanız yeterince kötü. Ama Gentry gibi adamların yanına yaklaşmana izin vermeyeceğim."

"Ben korunmaya ihtiyacı olan bir çocuk değilim. Ben yirmi sekiz yaşında bir kadıyım."

Nedense bu söz onun gözlerinin eğlenceyle parıldamasına neden oldu. "Aradan geçen onca yıla rağmen masumiyetinizi mümkün olduğunca korumak isterim."

"Ama ben masum değilim. Size geçmişimle ilgili anlattıklarımın sonrasını biliyorsunuz."

Saçının bir tutamını serbest bıraktı ve parmaklarının ucuyla yüzünün kenarlarını çerçeveledi. "Sen bir masumsun Sophia. Başından beri söylediğim gibi, burada çalışmamalısın. Sana bakacak bir adamla evlenmelisin."

"Evlenmek istemiyorum, asla."

"Hayır mı?" Kadını şaşırtan bir şekilde, adam alay etmedi ya da gülmedi. "Neden hayır? Aşkta yaşadığın hayal kırıklığı yüzünden mi? O da zamanla geçecek."

zaman."

"Olacak mı?" diye sordu, ona inanmayarak. Onu aşk konusunda şüpheli yapan şey Anthony hakkında öğrendikleri değildi. Kendisi hakkında öğrendikleriydi.

"Güvenmeye değer pek çok erkek var," dedi ona ciddiyetle. "Sana hak ettiğin dürüstlüğü ve saygıyı gösterecek erkekler. Bir gün onlardan birini bulacak ve onunla evleneceksin."

Sophia kirpiklerinin altından ona çapkın bir bakış gönderdi. "Ama eğer Bow Street'ten ayrılırsam, sana kim bakacak?"

Adamdan sert bir kahkaha yükseldi ve elleri Sophia'nın yüzünden çekildi. Ama araştıran bakışları onunkileri tuttu ve Sophia buna karşılık olarak içinin sıkıştığını hissetti.

"Hayatınızın geri kalanını Bow Street'teki devlet dairesinde asık suratlı yaşlı bir yargıç için çalışarak geçiremezsiniz," dedi.

Sophia, Sör Ross'un kendisini tarif ediş biçimine gülümsedi. Ancak konuyu tartışmak yerine bir adım geri çekildi ve onun ofisine eleştirel bir gözle baktı. "Ben burayı toparlayayım."

Sör Ross başını salladı. "Geç oldu. Dinlenmeniz gerekiyor. İşiniz yarına kadar bekleyecek."

"Pekâlâ. Eğer siz de kabul ederseniz, akşam için çekileceğim."

Bu öneriden belli belirsiz rahatsız olmuş gibiydi. "Hayır, daha yapacak çok işim var. İyi geceler, Bayan Sydney."

Sophia daha fazla yorum yapmadan itaat etmesi gerektiğini biliyordu. Ama gözlerinin altındaki gölgeler ve dudaklarının kenarlarındaki derin parantezler bitkin olduğunun kanıtıydı. Tanrım, neden kendini bu kadar zorlamak zorundaydı?

"Benim sizden daha fazla uykuya ihtiyacım yok efendim. Siz geç saatlere kadar uyanık kalırsanız, ben de aynısını yapabilirim. Benim de yapacak işlerim var."

Kaşları yasaklayıcı bir ifadeyle çatıldı. "Yatağınıza gidin, Bayan Sydney."

Sophia irkilmedi. "Sen yapana kadar olmaz."

"Benim yatma saatimin seninkiyle bir ilgisi yok," dedi sertçe, "tabii birlikte yatmamızı önermiyorsan."

Açıkça görülüyor ki, bu söz onu susturarak gözünü korkutmayı amaçlıyordu.

Aklına pervasızca bir cevap geldi, o kadar cüretkâr bir cevap ki konuşmamak için dilini ısırıldı. Sonra neden olmasın diye düşündü. Ona duyduğu cinsel ilgiyi açıklamanın zamanı gelmişti... baştan çıkarma planını bir adım daha ilerletmenin zamanı.

"Pekâlâ," dedi çabucak. "İhtiyacın olan dinlenmeyi sağlamak için gereken buysa, öyle olsun."

Adamın karanlık yüzü karardı. Ardından gelen uzun sessizlik, onu ne kadar şaşırttığının kanıtıydı. Tanrım, diye düşündü panik içinde. Şimdi başardım işte. Sör Ross'un nasıl tepki vereceğini tahmin edemiyordu. Bir centilmen olarak

-Bekârlığıyla nam salmış biri olarak teklifini reddedebilirdi. Ancak, yüz ifadesinde bir şey vardı

-Gri gözlerindeki bir titreme, bu düşüncesiz daveti kabul edip etmeyeceğini merak etmesine neden oldu. Ve eğer kabul ederse, bunu yerine getirmek ve onunla yatmak zorunda kalacaktı. Bu düşünce tüm ruhunu sarstı. Planladığı, başarmak istediği şey buydu ama birden dehşete kapıldı.

Onu ne kadar çok istediğini fark edince dehşete kapıldı.

Sör Ross yavaşça yaklaştı, kadın bir adım geri çekilirken onu takip etti, sonra bir adım daha, ta ki omurgası kapıya yaslanana kadar. Ellerini kapıya dayayıp başının iki yanına yerleştirirken tetikte bekleyen bakışları kızın kızarmış yüzünden ayrılmadı.

"Benim yatak odam mı, seninki mi?" diye sordu usulca.

Belki de onun geri a d ı m atmasını, kekelemesini, kaçmasını bekliyordu.

Elleri gerginlik topları halinde kıvrıldı. "Hangisini tercih edersin?" diye sordu.

Onu incelerken başını eğdi, gözleri tuhaf bir şekilde okşayıcıydı. "Benim yatağım daha büyük."

"Oh," diye fısıldamayı başarabildi. Kalbi defalarca göğsünün duvarına çarptı, çarpıyordu

Ciğerlerindeki nefesi.

Sanki onun her düşüncesini ve duygusunu okuyabiliyormuş gibi ona baktı. "Yine de," diye mırıldandı, "eğer birlikte emekli olursak, ikimizin de fazla dinlenebileceğinden şüpheliyim."

"Muhtemelen hayır," diye kararsızca kabul etti.

"Bu nedenle, her zamanki anlaşmamıza bağlı kalmamızın en iyisi olacağını düşünüyorum."

"Her zamanki gibi..."

"Sen yatağına git, ben de kendi yatağıma gideyim."

Rahatlama onu sardı, güçsüz bıraktı ama aynı zamanda ince bir hayal kırıklığının da farkındaydı.

"Geç saate kadar kalmayacaksın o zaman?" diye sordu.

Onun azmi karşısında sırtıttı. "Aman Tanrım, çok inatçısın. Hayır, sana karşı gelmeyeceğim. Yaparsam sonuçlarından korkarım." Geri çekilerek ona kapıyı açtı. "Bayan Sydney, bir şey daha var."

Sophia çıkmadan önce durakladı. "Evet, efendim?"

Adam ona doğru uzandı, eli Sophia'nın ensesinde gezindi. Sophia hareket edemeyecek ya da nefes alamayacak kadar irkilmişti, adam başını onunkine doğru indirdiğinde tüm vücudu kaskatı kesildi. Adam ona sadece dudaklarıyla ve ensesindeki eliyle dokundu ama Sophia ona demir zincirlerle bağlıymış gibi çaresizdi.

Kendini hazırlamak için hiç zamanı olmamıştı... savunmasız ve sersemlemişti, tepkisini tutamıyordu. İlk başta dudakları nazikti, sanki onu zedelemekten korkuyormuş gibi son derece dikkatliydi. Sonra daha fazlasını vermesi için onu ikna etti, ağzı onunkine daha sıkı yerleşti. Adamın tadı, kahve kokusuyla harmanlanmış samimi tadı, onu bir uyuşturucu gibi etkiledi. Dilinin ucu ipeksi bir keşifle dişlerinin arasından kaydı. Ağızının içini tattı, yanaklarının kaygan iç kısımlarını okşadı. Anthony onu hiç böyle öpmemişti, yükselen tutkusunu bir yangına çıra atar gibi besliyordu. Adamın becerisi karşısında harap olan Sophia baş döndürücü bir şekilde sallandı ve adamın sert boynunu kavradı.

Ah, keşke onu sıkıca tutsa ve boylu boyunca kendisine kilitlese... ama yine de ona sadece tek eliyle dokundu ve sabırlı bir açlıkla ağzını tüketti. Bu kadar güvenli bir şekilde kontrol altında tutulan tutkusunun gücünü hisseden Sophia, içgüdüsel olarak onu serbest bırakmanın bir yolunu aradı. Elleri yüzünün yanlarına gitti, yanaklarının ve çenesinin kollarını okşadı.

Ross boğazından sessiz bir ses çıkardı. Birden Sophia'nın omuzlarından tuttu ve iniltili itirazlarına aldırmadan onu bedeninden uzaklaştırdı. Sophia'nın bakışları bir an için yakıcı bir merakla Ross'unkilere kilitlendi. Durgunluğu sadece nefes alış verişleri bozuyordu. Daha önce hiçbir erkek Sophia'ya bu şekilde bakmamıştı, sanki bakışlarıyla onu yiyebilirmiş gibi, sanki vücudunun her santimetresine ve ruhunun her titreşimine sahip olmak istiyormuş gibi. Ona verdiği tepkinin gücünden, onu şoke eden dile getirilemez arzulardan korkuyordu.

Sir Ross gülümsemeden ona baktı. "İyi geceler, Sophia."

Cevap olarak mırıldandı ve koşmaya başlamadan olabildiğince hızlı hareket ederek kaçtı. Bow Sokağı No. 4'e döndüğünde zihni karışıklık içinde yüzüyordu. Kalabalığın dağılmakta olduğunu ve sokağın yeniden düzene girdiğini belli belirsiz fark etti. Atlı devriyeler binanın önünden geçerek kalabalığı hızla dağıtıyordu.

Özel konuta girdiğinde, Eliza ve Lucie'nin kırık camları süpürdüklerini ve açık pencereyi muşambayla örtmekle meşgul olduklarını gördü. "Bayan Sophia!" Eliza onun yırtık elbisesini ve dağınık saçlarını görünce nefesi kesildi. "Ne oldu böyle? O pis isyancılardan biri mi yakaladı sizi?"

Sophia dalgın dalgın, "Hayır," diye cevap verdi. "Üç numaranın içinde biraz izdiham vardı ama Sör Ross kısa sürede orayı temizledi." Köşede duran süpürgeyi görünce otomatik olarak ona uzandı ama iki kadın

Biraz dinlenmesi için ısrar ederek onu uzaklaştırdı. İsteksizce kabul etti ve odasına götürmek üzere bir mum yaktı.

Merdivenleri ağır ağır çıkarken bacakları kurşun gibiydi. Odasına vardığında kapıyı büyük bir dikkatle kapattı ve pirinç şamdanı küçük komodinin üzerine koydu.

Hatıralar zihnini doldurdu... Sör Ross'un hafif, gülümseyen gri gözleri, nefes alırken göğsünün hareket edişi, ağzının sıcaklığı, öpücüğünün yakıcı sıvı zevki...

Anthony kadınlarla olan deneyiminden, bir aşık olarak becerilerinden övgüyle söz etmişti ama Sophia şimdi bunun sadece boş bir övünme olduğunu anlıyordu. Birkaç dakika içinde Sör Ross onu Anthony ile hissettiklerinin çok ötesinde tahrik etmişti... ve daha fazlasını vaat ederek onu terk etmişti. Sonunda onunla aynı yatağı paylaştığında etkilenmeden kalamayacağının farkına varmak korkutucuydu. Yarı kızgın, yarı umutsuz Sophia, Sör Ross'un neden beklediği gibi iri yarı, kendini beğenmiş bir aptal olmadığını merak ediyordu. Ona ihanet etmesini korkunç derecede zorlaştıracaktı; bu deneyimden yara almadan kurtulamayacaktı.

Cesareti kırılmış bir halde gece kıyafetlerini giydi, saçlarını taradı ve yüzünü soğuk suyla yıkadı. Vücudu hâlâ hassastı, tüm sinirleri Sör Ross'un ellerinin ve dudaklarının tatlı uyarımını arzuluyordu. İç çekerek penceresine bir mum taşıdı ve küçük perdeyi kenara itti. Bow Sokağı No. 3'ün çoğu karanlıktı ama Sör Ross'un ofisinden lamba ışıkları parlıyordu. Masasında oturan adamın başının karanlık hatlarını görebiliyordu.

Hâlâ çalışıyor, dedi kendi kendine ani bir kızgınlıkla. Biraz dinlenmek için verdiği sözden dönecek miydi?

Sör Ross onun kendisini izlediğini hissetmiş gibi ayağa kalkıp gerindi ve pencereden dışarı baktı. Yolun karşısındaki kadına bakarken yüzü kısmen gölgelenmişti. Bir an sonra alaycı bir tavırla başını eğerek döndü ve masasının üzerindeki lambayı söndürerek ofisini karanlıkta bıraktı.

Bölüm 4

Ross, Nick Gentry'yi üç gün boyunca, genellikle en katı karakterlerden itiraflar koparan acımasız ve ısrarcı bir üslupla sorguladı. Ancak Gentry, Ross'un şimdiye kadar karşılaştığı tüm diğer adamlardan farklı bir kategorideydi. Korkacak ve kaybedecek hiçbir şeyi olmayan bir adam gibi sert ama tuhaf bir şekilde rahattı. Ross boş yere onun için neyin önemli olduğunu, ne gibi zaafları olabileceğini anlamaya çalıştı ama hiçbir bilgi edinemedi. Ross saatlerce Gentry'ye sözde hırsızlık faaliyetleri, geçmişi, Londra'daki çeşitli suç çeteleriyle ilişkileri hakkında sorular sordu ama çıldırtıcı derecede az sonuç aldı.

Tüm Londra Gentry'nin Bow Street'te alıkonulduğunu bildiğinden ve tüm gözler onların üzerinde olduğundan, Ross genç suç lordunu kendisine tanınan üç günlük süreden bir dakika bile fazla tutmaya cesaret edemedi. Üçüncü sabah Ross, Gentry'nin şafaktan hemen önce, genç suçluyu savunmak için her gün toplanan destekçilerinin muzaffer gösterilerini engelleyecek kadar erken bir saatte serbest bırakılmasını emretti.

Kötü ruh halini ifadesiz bir maskenin ardına saklayan Ross, kahvaltı için durmadan ofisine gitti. Yemek yemek, mutfağın rahatlatıcı sıcaklığında oturmak ya da Sophia'nın küçük ilgisinin tadını çıkarmak istemiyordu. Masasına oturmak ve kendisini bekleyen iş yığınınına dalmak istiyordu.

Bugün Sir Grant Morgan Bow Street'te sulh yargıcı olarak görev yapıyordu ve bu durum Ross'u son derece memnun etmişti. Davaları dinleyecek, ifadeleri sıralayacak, masumlara ve suçlulara sorular soracak hali yoktu. Ofisinde tek başına düşüncelere dalmak istiyordu.

Morgan her zamanki gibi mahkemeye gitmeden önce birkaç dakika konuşmak için Ross'un ofisine geldi. Ross ona eşlik etmekten memnuniyet duydu, çünkü Morgan, Ross'un Nick Gentry'yi alaşağı etme kararlılığını anlayan ve paylaşan az sayıdaki adamdan biriydi. Geçtiğimiz altı ay boyunca, Morgan koşuculardan sulh yargıcı yardımcılığına terfi ettiğinden beri, Ross'un ona olan inancını fazlasıyla haklı çıkarmıştı. Bir koşucu olarak Morgan, zekâsı ve cesaretinin yanı sıra çabuk sinirlenmesi ve fevrliliğiyle de tanınıyordu. Bazı eleştirmenler onun Bow Street sulh yargıcı olmak için uygun bir mizaca sahip olmadığı konusunda uyarıda bulunmuşlardı. Ross ona birden fazla kez, "Senin zayıflığın," demişti, "tüm kanıtları dikkate almadan çok çabuk karar verme alışkanlığın."

Morgan, "Ben içgüdülerime göre hareket ederim," diye karşılık verdi.

"İçgüdü iyi bir şeydir," demişti Ross kuru bir sesle, "ama tüm olasılıklara açık olmalısın. Kimsenin içgüdüleri yanılmaz değildir."

"Senin bile mi?" diye sivri bir soru geldi.

"Benimki bile değil."

Morgan hızla olgunlaşarak çok daha düşünceli ve esnek bir adam haline geliyordu. Bir yargıç olarak kararlarında belki Ross'tan biraz daha sertti ama son derece adil olmaya da özen gösteriyordu. Bir gün Ross emekli olduğunda, Bow Street ofisini -ve koşucuların liderliğini- tek bir pişmanlık duymadan Morgan'a devredecekti. Ama bu çok uzun bir zaman alacaktı. Ross'un istifa etmek için acelesi yoktu. İki adam konuşurken kapı hafifçe çalındı.

"İçeri gel," dedi Ross sert bir sesle.

Sophia elinde dumanı tüten bir sürahi kahveyle odaya girdi. Ross onu görünce anlık bir zevk dalgasını bastırmaya çalıştı. İnce bedenine gri bir elbise giydirilmiş, uzun kollu pardösüsünün düğmeleri düzgünce iliklenmişti. Pardösünün koyu mavi rengi gözlerinin safir gibi parlamasına neden oluyordu. Altın sarısı parlayan saçlarının büyük bir kısmı bonesi tarafından gizlenmişti; bu rahatsız edici şeyi hemen çıkarmak istiyordu.

Önceki gece onu öptükten sonra Ross ve Sophia birbirlerinden uzak durma konusunda zımnen anlaşmışlardı. Bir kere Ross'un Gentry'yi sorgulama işine odaklanması gerekiyordu. Diğer yandan, Sophia'nın bu olay yüzünden sinirlerinin bozulduğu çok açıktı. O zamandan beri onun bakışlarıyla karşılaşmamıştı ve ertesi sabah ona kahvaltı servisi yaparken ellerinin nasıl titrediğini görmüştü.

Yine de onu öpmekten hoşlanmıyor gibi görünmüyordu. Aslında tam tersi. Ona çok hoşuna giden bir tatlılıkla karşılık vermişti. Tahrik edici. Ross ilk başta kızın bu kadar çekingen ve eğitimsiz görünmesine şaşırılmıştı. Belki de sevgilisi öpüşmeyi sevmiyordu ya da bu konuda yetkin değildi, çünkü Sophia'ya öğretilmeyen çok şey vardı. Yine de o güne kadar tanıdığı en çekici kadındı.

"Günaydın," dedi Sophia, temkinli bakışları önce Morgan'a, sonra Ross'a yöneldi. Masasının üzerindeki boş fincanı doldurdu. "Dışarı çıkmadan önce taze demlenmiş kahve hoşuna gider diye düşündüm."

"Nereye gidiyorsun?" Ross, bugün izin günü olduğunu fark edince canı sıkılmış bir halde sordu.

"Eliza müsait olmadığı için ben pazara gidiyorum. Bu sabah merdivenlerde ayağı takıldı ve dizini incitti. Çabucak iyileşeceğine inanıyorum ama bu arada kendini zorlamaması gerekiyor."

"Sizinle pazara kim geliyor?" "Hiç kimse, efendim."

"Lucie değil mi?"

Sophia ona, "Taşradaki ailesini ziyarete gitti," diye hatırlattı. "Dün sabah ayrıldı."

Ross, Covent Garden pazarını ve kemerli meydanda birbirine karışan yankesicileri, hırsızları, aylak tiyatrocuları ve azgın herifleri çok iyi tanıyordu. Sophia gibi bir kadının oraya tek başına gitmesi güvenli değildi, özellikle de şehirde bu kadar yeniyken. Ona o kadar kolay yaklaşılabılır, tecavüz edilebilir ya da soyulabilirdi ki, bunu düşünmek bile kalbini hoplatıyordu.

"Tek başına gitmiyorsun," diye sert bir şekilde Sophia'yı bilgilendirdi. "Etraftaki her azgın hödük ve çapkın seni rahatsız etmeye gelecektir."

"Eliza sık sık tek başına gider ve hiç sorun yaşamaz."

"Kötü bir yorum yapmadan cevap veremeyeceğim için Eliza konusunda sessizliğimi koruyacağım. Ancak Covent Garden'a yalnız gitmiyorsunuz. Koşuculardan birini yanına alacaksın."

"Hepsi gitmiş," diye araya girdi Morgan, gözlerinde tetikte bir bakışla Sophia'dan Ross'a bakarken.

"Hepsi mi?" Ross kızgınlıkla sordu.

"Evet. Flagstad'ı İngiltere Bankası'na atadınız - üç aylık temettü zamanı geldi - ve Ruthven bir soygunu araştırıyor ve Gee de -"

"Peki ya Ernest?"

Morgan ellerini boş bir hareketle iki yana açtı. "Ernest, Hue and Cry'ın son sayısını matbaaya teslim ediyor."

Ross dikkatini Sophia'ya geri verdi. "Ernest dönene kadar bekleyeceksin ve o da sana pazara kadar eşlik edecek."

"Kuşluk vaktine kadar olmaz," dedi kızgınlıkla. "O kadar bekleyemem, en iyi malların hepsi o zamana kadar bitmiş olur. Aslına bakarsanız, tezgahlar şu anda toplanıyor."

Ross en ufak bir pişmanlık duymadan, "Çok yazık," dedi. "Çünkü yalnız gitmiyorsun. Bu konuda son sözüm budur."

Sophia masasının üzerine eğildi. İki gündür ilk kez doğrudan Ross'un bakışlarıyla karşılaşmıştı. Ross, Sophia'nın mavi gözlerindeki meydan okuma kıvılcımlarını gördüğünde içinde derin bir hazzın kıvrıldığını fark etti. "Sör Ross, ilk tanıştığımızda herhangi bir kusurunuz olup olmadığını merak etmiştim. Şimdi olduğunu keşfettim."

"Oh?" Tek kaşını kaldırdı. "Benim kusurlarım neler?"

"Küstahsın ve mantıksız bir şekilde inatçısın."

Morgan kıs kıs gülererek araya girdi. "Bu sonuca varmak için burada tam bir ay çalışmanız mı gerekti Bayan Sydney?"

"Ben zorba değilim," diye karşı çıktı Ross. "Ben sadece herkes için en iyisinin ne olduğunu biliyorum."

Sophia güldü ve ardından gelen sessizlikte düşünceli bir şekilde onu süzdü. Ross onun bir sonraki hamlesini bekledi, ince kaşlarının arasında beliren küçük büzülmeden büyülenmişti. Sonra tatmin edici bir sonuca varmış gibi görünürken alını açıkladı. "Pekâlâ Sör Ross, pazara yalnız gitmeyeceğim. Uygun olan tek eskortu alacağım - ki o da sizsiniz. On dakika içinde benimle ön kapıda buluşabilirsiniz."

Cevap vermekten kaçınan Ross, Sophia'nın ofisten çıkışını izledi. İdare ediliyordu, diye düşündü bir an sinirlenerek, hem de çok ustaca. Öte yandan, bir kadın onu idare etmeye çalışmayalı, hatta bunu başaramayalı uzun zaman olmuştu ve nedense bundan büyük keyif alıyordu.

Kapı Sophia'nın arkasından akıllıca kapanırken Morgan dönüp Ross'a baktı. Kurnaz gözleri spekülasyonlarla doluydu.

"Neden öyle bakıyorsun?" Ross mırıldandı. "Sizi daha önce hiç böyle tartışırken görmemişim."

"Tartışmıyordum. Tartışıyordum."

"Morgan, "Flört olarak yorumlanabilecek bir şekilde didişiyordunuz," diye ısrar etti.

Ross kaşlarını çattı. "Ben bir güvenlik meselesini tartışıyordum Morgan, ki bu flört etmekten çok farklı bir şey."

Morgan alaycı bir şekilde gülümsedi. "Siz nasıl isterseniz efendim."

Ross kasıtlı olarak kahve fincanını kaldırdı ve yarısını bir yudumda içti. Sandalyesinden kalkarak ceketini aldı ve giydi.

Morgan ona şaşkınlıkla baktı. "Nereye gidiyorsun Cannon?"

Ross bir yığın belgeyi masanın üzerinden ona doğru itti. "Pazara tabii ki. Benim için şu varantlara bir bakar mısınız?"

"Ama... ama..." Morgan, Ross'un hatırladığı kadarıyla ilk kez konuşamıyor gibiydi. "Mahkeme için hazırlanmalıyım!"

Ross, "Çeyrek saat daha başlamayacak," diye belirtti.

"Tanrı aşkına, ne kadar zamana ihtiyacın var?" Ofisten çıkarken garip bir şekilde neşeli hissederek sırtmasını bastırdı.

* * *

Eliza'ya birkaç kez Covent Garden pazarına kadar eşlik etmiş olan Sophia, iki tarafı piazza adı verilen geçitlerle kaplı ünlü meydanı çok iyi biliyordu. En iyi çiçek, meyve ve sebze tezgâhları, soyluların, hırsızların, tiyatrocuların, yazarların ve fahişelerin özgürce birbirine karıştığı bu meydanların altında yer alıyordu. Covent Garden'da tüm sınıfsal ayrımlar ortadan kalkmış gibiydi ve çeşitli işler yapılırken neşeli bir karnaval havası yaratıyordu.

Bugün meydanda bir grup sokak eğlencecisi dolaşıyordu; bir çift hokkabaz, palyaço suratlı bir taklacı, hatta bir kılıç yuvarlayıcı. Sophia, adamın kılıcı boğazından aşağı kaydırıp ustalıkla çıkarmasını dehşetle izledi. Adamın aldığı iç yaralar yüzünden oracıkta ölmesini bekleyerek irkildi. Bunun yerine adam sırtarak onu selamladı ve şapkasını ustalıkla kullanarak Sör Ross'un ona attığı parayı yakaladı.

"Bunu nasıl yapıyor?" Sophia Baş Yargıca sordu.

Onun kocaman gözlerinin içine gülümsedi. "Çoğu zaman kılıç takıldığında kın görevi gören bir boru uzunluğunu önceden yutmuş olurlar."

"Ugh." Kadın ürperdi ve adamın koluna girerek onu meyve tezgahlarına doğru çekti. "Acele edelim, şimdiye kadar hiç elma kaldıysa şaşırıyorum."

Sophia bir tezgâhtan diğerine geçerken Sör Ross da ona kibarca eşlik etti. İşlemlerine müdahale etmedi, sadece en iyi fiyat ve kalite için pazarlık yaparken sabırla bekledi. Pazar sepetinin hatırı sayılır ağırlığını kolaylıkla kaldırırken, Sophia da sepeti sürekli artan meyve ve sebze çeşitleri, bir yuvarlak peynir ve kahverengi kâğıda sarılmış güzel bir kalkan balığıyla doldurdu.

Pazar kalabalığı Bow Street'in ünlü Baş Yargıcının orada olduğunu fark eder etmez, Cockney sesleri neşeli bir kakofoni halinde yükseldi. Tezgâhtarlar ve pazarcılar Sir Ross'a büyük saygı duyuyor, ona sesleniyor, ceketinin koluna dokunmak için ellerini uzatıyorlardı. Hepsi de onu şahsen tanıyor gibiydi ya da en azından tanıyormuş gibi davranıyorlardı ve Sophia kendisine birçok küçük hediye itildiğini gördü - fazladan bir elma, bir demet çiroz, bir dal adaçayı.

"Sör Ross...'işte size bir zevk!" sık sık tekrarlanan bir ifadeydi ve Sophia sonunda ona bu klişe kelimelerin ne anlama geldiğini sordu.

"Lezzet, bir iyiliğin karşılığı olarak verilen ve genellikle lüks olarak kabul edilen küçük bir hediyedir."

"Bu insanların hepsi için iyilik mi yaptınız?" diye sordu.

"Birçoğuna," diye itiraf etti.

"Ne gibi?"

Geniş omuzlarını silkerek kaldırdı. "Birkaçının kanunlara karşı gelen oğulları ya da yeğenleri var - hırsızlık, vandalizm ve benzerleri. Bu tür suçların olağan cezası çocuğu kırbaçlamak, asmak ya da daha da yozlaşacağı bir hapishaneye göndermektir. Ama benim aklıma

Bu çocuklardan bazılarını donanmaya ya da ticaret servisine göndermek, subayların hizmetkârı olarak yetiştirmek."

"Ve böylece onlara yeni bir yaşam şansı vereceğiz," dedi Sophia. "Ne muhteşem bir plan."

"Şimdiye kadar işe yaradı," dedi hazırlıksız bir şekilde ve konuyu değiştirmeye çalıştı. "Şu tutsülenmiş balık masasına bak, kedgere yapmayı biliyor musun?"

"Elbette biliyorum," diye cevap verdi Sophia. "Ama bana yaptığın iyilikleri anlatmayı henüz bitirmedin."

"Övgüye değer hiçbir şey yapmadım. Sadece biraz sağduyulu davrandım. Yaramazlık yapan bir çocuğu azılı suçlularla aynı hapishaneye koymanın onun yozlaşmasına yol açacağı açıktır. Ve yasalar yetişkinlerin ve gençlerin suçları arasında bir ayırım yapmasa bile, küçük yaştakilere bir miktar önem verilmelidir."

Sophia arkasını döndü, kör öfke onu tüketirken tezgah sırasına bakıyormuş gibi yaptı. Bastırılmış öfke ve gözyaşlarıyla boğulurken neredeyse midesi bulanacaktı. Demek genç oğlanları hapse göndermemenin bir yolunu bulmuştu; artık onları hapishane hantallığının işkencesine mahkûm etmiyordu. Çok geç, diye düşündü yeni kabaran bir nefretle. Sör Ross bu gerçeğin farkına daha önce varmış olsaydı, kardeşi hâlâ hayatta olacaktı. Bu adaletsizlik karşısında çığlık atmak ve ona bağırıp çağırmak istedi. John'u geri istiyordu; hapishane gemisinde onun ölümüne neden olan her acı verici anı silmek istiyordu. Ama o gitmişti. Ve o yalnızdı. Ve bundan Sör Ross sorumluydu.

Sophia öfkeyle sertleşmiş yüzünü bir kenara bırakarak pembe çuha çiçekleri, mor zambaklar, mavi sivri delphiniumlar ve kırılğan beyaz kamelyalar gibi çeşitli çiçeklerle dolu bir çiçek arabasına gitti. Parfümlü havayı içine çekti ve kendini rahatlamaya zorladı. Bir gün, diye kendini sessizce teselli etti, Sör Ross cezasını çekecekti ve bunu bizzat kendisi yapacaktı.

"Söyle bana," dedi güzel kokulu çiçeklerin üzerine eğilerek, "seçkin bir ailede doğan bir adam nasıl oldu da

baş yargıç olarak hizmet etmeye mi geldin?"

Sör Ross cevap verirken bakışları onun profiline değdi. "Babam tembel bir hayat sürmektense bir meslek edinmem konusunda ısrar etti. Onu memnun etmek için hukuk okudum. Eğitimimin ortasında babam bir av kazasında öldü ve ben de ailenin reisi olmak için eğitimimi bıraktım. Ancak hukuka olan ilgim azalmadı. Polislik ve yargı yöntemleri alanlarında yapılması gereken çok şey olduğunu anlamıştım. Sonunda Büyük Marlboro Caddesi'ndeki ofise atanmayı kabul ettim ve kısa bir süre sonra Bow Caddesi'ndeki ofise geçmem ve koşucuların liderliğini üstlenmem istendi."

Çiçek arabasının başında duran yaşlı kadın, Sophia'ya yüzünün kösele zeminini bölen bir gülümsemeye baktı.

"Günaydın, canım." Sophia'ya küçük bir demet menekşe uzattı ve Sir Ross'la konuştu. "Çok tatlı bir kız. Ona sorun ve çekişme yaratmalısın."

Sophia küçük menekşe demetini bonesinin kenarına sıkıştırdı ve beline bağlı küçük keseyi karıştırarak yaşlı kadına ödeme yapmaya niyetlendi.

Sir Ross Sophia'nın koluna hafifçe dokunarak onu durdurdu ve çiçekçiye kendi cebinden birkaç kuruş verdi. "Mükemmel bir gül istiyorum," dedi ona. "Pembe."

"Evet, Sör Ross." Çiçekçi, bir sıra kırık kahverengi dişini gösterecek şekilde sırtarak ona, yaprakları hâlâ sabah çiyle parıldayan, yarı açmış, güzel bir pembe gül uzattı.

Sophia, Sör Ross'un uzattığı gülü ağırbaşlı bir tavırla aldı ve burnuna götürdü. Zengin, pudramsı koku burun deliklerini doldurdu. "Çok güzel," dedi sert bir sesle. "Teşekkür ederim."

Çiçek arabasından uzaklaşırlarken Sophia kırık bir kaldırım parçasında dikkatlice ilerledi. Üst kolunda Sör Ross'un dengeleyici elini hissetti ve onu sarsmamak için tüm iradesini kullandı.

"O kadın bana fahişe mi dedi?" diye sordu, alınganlık göstermesi gerekip gerekmediğini merak ederek.

Sör Ross hafifçe gülümsedi. "Sokak ağzında bu bir iltifat olarak kabul edilir. Bu kelimeye olumsuz bir anlam yüklemiyorlar."

"Anlıyorum. Söylediği başka bir şey daha vardı... 'Sorun ve çekişme' ne anlama geliyor?"

"Cockney dilinde 'eş' demek."

"Ah." Yürürken rahatsız edici bir şekilde önlerindeki zemine odaklandı. "Cockney konuşma tarzı oldukça büyüleyici, değil mi?" diye geveledi, sessizliği doldurmaya çalışıyordu. "Neredeyse yabancı bir dil gibi, gerçekten. İtiraf etmeliyim ki, pazarda duyduğum şeylerin yarısını anlamıyorum."

"Bu," diye kuru bir karşılık verdi, "muhtemelen iyi bir şeydir." Bow Street No.4'ün mutfağına döndüklerinde, Eliza yüzünde mahcup bir gülümsemeyle bekliyordu. "Teşekkür ederim, Bayan Sophia. Pazara gidemediğim için üzgünüm."

Sophia sakın bir sesle, "Hiç sorun değil," dedi. "Dizinin düzgün bir şekilde iyileşmesi için ona iyi bakmalısın."

Eliza, Sör Ross'un Sophia'ya eşlik ettiğini görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. "Oh, efendim... ne kadar nazıksınız! Bu kadar sorun çıkardığım için çok özür dilerim!"

"Hiç sorun değil," dedi.

Eliza'nın bakışları büyük bir dikkatle Sophia'nın elindeki pembe güle kilitlendi. Aşçı kız yorum yapmaktan kaçınsa da gözlerindeki spekülasyon çok açıktı. Eliza dikkatle pazar sepetinden birkaç parça eşya aldı ve topallayarak kuru kilere doğru yürüdü. Sesi arkasından süzülüyordu. "Tohumlu kek için bütün malzemeler var mıydı, Bayan Sophia? Kimyon, çavdar ve üzeri için kuş üzümü?" "Evet," diye cevap verdi Sophia, aşçı kız kiler odasında kaybolurken. kiler. "Ama hiç kırmızı kuş üzümü bulamadık ve-"

Sör Ross onu kollarına çektiğinde aniden sözleri sessizliğe gömüldü. Dudakları o kadar şefkatli ve şehvetli bir öpücükle onunkilere indi ki kadın karşılık vermekten kendini alamadı. Sersemlemiş bir halde, ona olan nefretini korumak, geçmişteki yanlışları hatırlamak için mücadele etti ama dudakları son derece sıcak ve zorlayıcıydı ve düşünceleri dağıldı

Çılgınca. Pembe gül sinirsiz parmaklarından düştü. Sophia ona doğru sallandı, dengesini sağlamak için nafile bir çabayla sert omuzlarını yokladı. Dili Sophia'nın ağzını aradı... lezzetli... tatlı bir samimiyetle. Sophia keskin bir nefes aldı ve tam bir teslimiyetle başını geriye eğdi, tüm varlığı bu yakıcı ana damıtılmıştı.

Kulaklarındaki kalp atışlarının arasından, Eliza'nın kilerden yankılanan endişeli sesini belli belirsiz duydu. "Kırmızı kuş üzümü yok mu? Ama çekirdekli kekin üstüne ne koyacağız?"

Sör Ross Sophia'nın ağzını bıraktı, dudaklarını nemli ve öpücükle yumuşatılmış halde bıraktı. Yüzü onunkine yakın kaldı ve Sophia onun gözlerinin gümüş havuzlarında boğuluyormuş gibi hissetti. Adamın eli yüzünün yan tarafına geldi, parmakları yanağının üzerinde kıvrıldı, başparmağı ağzının köşesini okşadı. Sophia bir şekilde Eliza'ya cevap vermeyi başardı. "Onun yerine altın kuş üzümü bulduk-"

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz Sör Ross onu tekrar öptü, dili keşfediyor, alay ediyordu. Kadının el yordamıyla dokunduğı parmakları ensesindeki kalın siyah saçların kıvrıldığı yere değdi. İçindeki hisler hışırdadı ve nabzının hızlanmasına neden oldu. Kadının teslimiyetinden faydalanan adam, onu daha saldırgan bir şekilde öptü ve en derin, en tatlı tadının peşine düştü. Dizlerinin bağı çözüldüğünde, kolları onu sımsıkı sararak vücudunu destekledi ve ağzının tadını çıkarmaya devam etti.

"Altın kuş üzümü mü?" diye sordu Eliza memnuniyetsiz bir sesle. "Tadı tam olarak aynı olmayacak ama hiç yoktan iyidir."

Sör Ross Sophia'yı serbest bıraktı ve ellerini beline koyarak onu sabitledi. Sophia ona boş gözlerle bakarken, ona kısa bir gülümseme verdi ve tam Eliza kilerden çıkarken mutfaktan ayrıldı.

"Bayan Sophia, pudra şekerı çuvalı nerede? Kilere taşıdığımı sanıyordum ama..." Eliza durakladı ve mutfağı göz gezdirdi. "Sör Ross nerede?"

"O..." Sophia yere düşen gülü almak için eğildi. "O gitti."

Nabızı vücudunun tüm hassas noktalarında zonkluyordu. Nefret ettiği bir adamın öpücükleri ve okşamaları için yanıp tutuşuyordu. O bir ikiyüzlü, bir ahlaksızdı.

Bir aptal.

"Bayan Sydney," dedi Ernest, kâğıda sarılı bir paketi mutfığa getirirken, "on dakika kadar önce bir adam bunu size getirdi."

Kuşluk çayı içmek için masada oturan Sophia, büyük paketi şaşkınlık dolu bir haykırıyla aldı. Ne bir alışveriş yapmış ne de ev için bir şey sipariş etmişti. Ailesinin ölümünden bir süre sonra onu yanına alan uzak kuzeni de beklenmedik hediyeler gönderecek türden biri değildi. "Acaba ne olabilir?" diye mırıldandı yüksek sesle, paketi incelerken. Kahverengi kâğıdın üzerinde adı ve Bow Sokağı'ndaki adresi yazılıydı ama gönderenin kim olduğuna dair hiçbir işaret yoktu.

"Ekinde bir not var mıydı?" Sophia Ernest'e sordu. Eline bir bıçak aldı ve paketin etrafına düğümlenmiş olan kaba sicimi kesti.

Başını iki yana salladı. "Belki içeride bir tane vardır. Sizin için açabilir miyim, bayan? İp çok sert görünüyor. Bıçak kayabilir ve parmağınızı kesebilirsiniz. Size yardım edeyim."

Sophia onun hevesli yüzüne gülümsedi. "Teşekkür ederim Ernest, çok naziksin. Ama yanılmıyorsam, Sör Grant sizden eczaneye sipariş ettiği mürekkep şişelerini getirmenizi istememiş miydi?"

"Evet, öyle." Ernest sanki o gün çok zorlanmış gibi yorgun bir iç çekti. "Sör Grant saraydan döndüğünde onu burada bulsam iyi olur."

Sophia ona veda ederken gülümsemesi derinleşti. Dikkatini gizemli pakete vererek, ipin geri kalanını ustalıkla kopardı ve paketi açtı

Parsel. İnce beyaz mendil katmanları yumuşak ve hışırtılı bir şeyi sarıyordu. Meraklanan Sophia onları geri katladı.

Sahip olduğu diğerleri gibi sade, kullanışlı bir elbise değil, ipek ve dantelden yapılmış bir elbise gördüğünde nefesi boğazında düğümlendi. Bir balo için uygundu. Ama neden biri ona böyle bir giysi göndersin ki? Elbisenin üzerinde bir not ararken elleri ani bir titremeye sarsıldı. Gönderen kişi ya bir not eklemeyi unutmuş ya da bilerek eklememişti. Elbiseyi silkeledi ve şaşkınlık içinde ona baktı. Bunda tanıdık ve rahatsız edici bir şey vardı, hafızasının en uzak köşelerine kadar ulaşan bir şey...

Bu ona annesinin bir elbisesini hatırlatmıştı! Sophia küçük bir kızken annesinin elbiselerini, ayakkabılarını ve mücevherlerini denemeye bayılır, saatlerce prensesçilik oynardı. En sevdiği elbisesi alışılmadık bir renkten yapılmıştı; bazı ışıklarda lavanta, bazılarında gümüş gibi parıldaayan pırıl pırıl bir ipek. Bu elbise de aynı nadir renkteydi, aynı düşük, bombeli yakaya ve narin beyaz dantellerle süslenmiş kabarık kollara sahipti. Ancak bu annesinin elbisesi değildi; biraz daha düşük bel ve daha dolgun eteklerle modern bir tarzda yapılmış bir kopyaydı.

Sophia derin bir endişe içinde elbiseyi kahverengi kâğıda katlayıp yeniden sardı. Böyle bir hediyeği ona kim ve neden göndermiş olabilirdi ve elbisenin annesininkine benzemesi sadece garip bir tesadüf müydü?

İçgüdüsel olarak mutfaktan çıktı ve paketi yanına alarak en güvendiği kişiye doğru yola koyuldu. Daha sonra, bunca yıldır sadece kendine güvenmişken neden hiç düşünmeden Sör Ross'a başvurduğunu merak edecekti. Bu ondaki önemli bir değişimin işaretiydi ve üzerinde uzun süre duramayacağı kadar rahatsız edici bir durumdu.

Sör Ross'un kapısı kapalıydı ve gelen sesler bir toplantının ortasında olduğunu gösteriyordu. Düş kırıklığına uğrayan Sophia kapının önünde tereddüt etti.

Tam o sırada Bay Vickery oradan geçiyordu. "Günaydın Bayan Sydney," dedi mahkeme kâtibi. "Sör Ross'un henüz ifadeleri almaya hazır olduğunu sanmıyorum."

"Onunla kişisel bir konu hakkında konuşmak istiyordum." Sophia paketi sıkıca göğsüne bastırdı. "Ama görüyorum ki meşgul ve kesinlikle onu rahatsız etmek istemiyorum."

Vickery kaşlarını çatı ve ona düşünceli bir bakış attı. "Bayan Sydney, Sör Ross herhangi bir endişeniz olursa bunu derhal öğrenmek istediğini açıkça belirtti."

"Bekleyebilir," dedi kararlılıkla. "Bu önemsiz bir mesele. Sör Ross müsait olduğunda geri döneceğim. Hayır, hayır, Bay Vickery, lütfen o kapıyı çalmayın." Kâtip itirazlarını duymazdan gelip kararlı bir şekilde kapıya vurunca kadın sıkıntıyla inledi.

Sophia'nın şaşkın bakışları arasında kapı açıldı ve Sir Ross'un eşikte bir ziyaretçiye eşlik ettiği görüldü. Gri saçlı beyefendi ufak tefekti ama yine de heybetliydi, dantel yakalı bir gömleğin üzerine özenle bağlanmış beyaz bir kravatla güzel kıyafetler giymişti. Keskin siyah gözleri Sophia'ya odaklandı ve dönüp Sör Ross'a alaycı bir şekilde gülümsedi.

"Şimdi anlıyorum Cannon, görüşmemizi sonlandırmak için neden bu kadar hevesli olduğunu. Bu çekici yaratığın arkadaşlığı şüphesiz benimkine tercih edilir."

Ross'un ağzı bir karış açıldı ve ifadeyi yalanlamadı. "İyi günler Lord Lyttleton. Tasarınızı büyük bir dikkatle inceleyeceğim. Ancak görüşlerimin değişeceğini sanmayın."

"Desteyini istiyorum Cannon," dedi beyefendi yumuşak ve anlamlı bir ses tonuyla. "Ve eğer bunu alırsam, beni çok yararlı bir dost olarak göreceksiniz."

"Bundan hiç şüphem yok."

Selamlaştılar ve Lyttleton deri ayakkabılarının tabanları yıpranmış ahşap zeminde pahalı bir tıkırtı çıkararak ayrıldı.

Sir Ross'un gözleri Sophia'ya bakarken parlıyordu. "Gel," dedi yumuşak bir sesle ve onu ofisine götürdü. Sırtındaki elinin baskısı sıcak ve hafifti. Sophia onun gösterdiği sandalyeye oturdu, omurgası dikti, o ise devasa maun masanın arkasındaki yerini aldı.

"Lyttleton." Az önce çıkan beyefendinin adını tekrarladı. "Savaş Bakanı olan Lyttleton'la aynı kişi değil herhalde?"

"Başka bir şey değil."

"Oh, hayır," dedi Sophia, iyice telaşlanmıştı. "Umarım toplantınızı bölmemişimdir. Bay Vickery'yi seve seve öldüreceğim!"

Sör Ross derin bir kıkırdamayla karşılık verdi. "Hiçbir şeyi bölmediniz. Lyttleton'ın yarım saat önce gitmesi için hazırdım, bu yüzden ortaya çıkmanız tam zamanında oldu. Şimdi bana neden burada olduğunuzu söyleyin. Kucağınızdaki paketle bir ilgisi olduğundan şüpheleniyorum."

"Öncelikle sizi rahatsız ettiğim için özür dilememe izin verin. I-"

"Sophia." Adam ona sabit bir şekilde baktı. "Ben senin için her zaman hazırım. Her zaman."

Bakışlarını onunkilerden ayıramıyor gibiydi. Etraflarındaki hava, bir yaz ortası fırtınasından önceki durgunluk gibi canlı ve boğucu hissediliyordu. Beceriksizce öne doğru eğildi ve paketi adamın masasına koydu. "Bunu kısa bir süre önce Ernest'ten aldım. Bir adamın bunu Bow Street'e getirdiğini ve gönderen hakkında hiçbir şey söylemediğini söyledi."

Sör Ross paketin ön yüzündeki adresi inceledi. Kahverengi kâğıdı kenara ittiğinde, lavanta rengi elbise ofisin Spartalı ortamında parıldadı ve hışırdadı. Sör Ross'un yüzü ifadesizdi ama güzel giysiyi incelerken kara kaşlarından biri kalktı.

Sophia endişeyle, "Bunu kimin göndermiş olabileceğini bilmiyorum," dedi. "Ve bunda tuhaf bir şey var." Lavanta-gümüş rengi elbise ile annesine ait olan elbise arasındaki benzerliği açıkladı.

Sophia konuşmasını bitirdiğinde, kendisini dikkatle dinleyen Sir Ross sandalyesinde arkasına yaslandı ve Sophia'nın pek de hoşlanmadığı düşünceli bir tavırla onu süzdü. "Bayan Sydney... bu elbisenin eski sevgilinizden bir hediye olması mümkün mü?"

Bu düşünce Sophia'ya hem bir şaşkınlık hem de acı bir eğlence yaşattı. "Oh, hayır. Burada çalıştığımdan haberi yok. Ayrıca bana hediye göndermesi için de bir neden yok."

Sör Ross kayıtsız bir ses çıkardı ve parlayan lavanta rengi kumaştan bir avuç aldı. Uzun parmaklarının narin ipeğı okşadığını görmek kadının içinde tuhaf bir kıpırtıya neden oldu. Kalın siyah kirpiklerini indirerek elbiseyi inceledi; dikişleri, dantelleri. "Pahalı bir giysi," dedi. "İyi yapılmış ve kaliteli mallardan. Ama içinde terzi etiketi yok, bu alışılmadık bir durum. Tahminimce elbiseyi gönderen kişi, kimliğini ortaya çıkarabilecek modacıya kadar izlenmesini istemedi."

"O zaman kimin gönderdiğini bulmanın bir yolu yok mu?"

Başını elbiseden kaldırdı. "Koşuculardan birini Ernest'le haberci hakkında konuşturacağım ve bu elbiseyi yapmış olması muhtemel terzileri araştıracağım. Kumaş alışılmadık, bu da listeyi daraltmaya yardımcı olacaktır."

"Teşekkür ederim." Bir sonraki sorusunda tereddütlü gülümsemesi kayboldu.

"Sophia, son zamanlarda seninle ilgilenmiş olabilecek herhangi bir erkekle karşılaştın mı? Flört ettiğiniz, pazarda konuştuğunuz ya da-"

"Hayır!" Sophia bu sorunun onu neden bu kadar heyecanlandırdığından emin değildi ama yanaklarının kızardığını hissetti. "Sizi temin ederim Sör Ross, hiçbir beyefendiyi bu şekilde cesaretlendirmem... yani-" Belirli bir adamı bu şekilde cesaretlendirdiğini fark edince şaşkınlıkla sözünü kesti -Sir Ross'un kendisi.

"Sorun değil Sophia," dedi sessizce. "Öyle yapsaydın seni suçlamazdım. Dilediğini yapmakta özgürsün."

Sarsılmıştı, düşünmeden konuştu. "Şey, benim bir takipçim yok ve bir takipçiyi cezbedecek şekilde davranmadım. Son deneyimim kesinlikle tekrarlamak isteyeceğim bir şey değildi."

Bakışları kurt gibi uyanık bir hal aldı. "Seni terk ediş şekli yüzünden mi? Yoksa onun kollarında hiç zevk bulamadığın için mi?"

Sophia onun böyle mahrem bir soru sormasına şaşırdı ve yüzü alev alev yandı. "Bu elbiseyi kimin gönderdiği sorusuyla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum."

"Öyle değil," diye itiraf etti. "Ama merak ediyorum."

"Pekala, merak etmeye devam etmek zorundasın!" Parçalanmış soğukkanlılığını yeniden kazanmaya çabaladı. "Artık gidebilir miyim efendim? Yapacak çok işim var, özellikle de Eliza yaralıyken. Lucie parmaklarını kemiğe kadar çalıştırdı."

"Evet," dedi kaba bir şekilde. "Sayer'in elbise meselesini araştırmasını ve gelişmelerden sizi haberdar etmesini sağlayacağım."

"Teşekkür ederim." Sophia ayağa kalktı ve kapıya doğru ilerlerken, o da hemen arkasından onu takip etti. Kapı tokmağına uzandı ama Sophia ona bakmadan konuşunca durakladı. "Ben... Ben onun kollarında hiç zevk bulamadım." Kapının ağır meşe panellerine odaklandı. "Ama bu belki de ondan çok benim hatamdı."

Sophia onun nefesinin sıcak dokunuşunu saçlarında hissetti, dudakları başının tepesine yaklaştı. Onun yakınlığı içini bir özlem ağrısıyla doldurdu. Körü körüne kapı tokmağını kavradı ve ona dönüp bakmayı reddederek kendini ofisten dışarı attı.

Ross kapıyı kapattı ve masasına dönerek ellerini dağınık yüzeye dayadı. Gergin bir iç geçirdi. Uzun zamandır demir gibi kontrol altında tuttuğu arzusu muazzam bir cehenneme dönüşmüştü. İradesinin tüm gücü, fiziksel ihtiyaçları, saplantılı doğası şimdi

tek yön. Sophia. Ona dokunmadan aynı odada bulunmaya bile zor dayanıyordu.

Ross gözlerini kapatarak ofisin tanıdık atmosferini içine çekti. Son beş yılın çoğunu bu duvarlar arasında, haritalar, kitaplar ve belgelerle çevrili olarak geçirmişti. Soruşturmalara da diğer resmi işler için dışarı çıktığı da olmuştu ama her seferinde buraya, Londra'daki kolluk kuvvetlerinin merkezi olan bu odaya dönmüştü. Birdenbire kendisini bu kadar uzun süre boyunca işine bu kadar adanmış olması onu şaşırttı.

Lavanta rengi balo elbisesi masanın üzerinde ısıllı ısıllı parlıyordu. Ross, Sophia'nın bunun içinde nasıl görüneceğini hayal etti... Bu renk onun mavi gözlerine ve koyu sarı saçlarına çok yakıştırdı. Bunu ona kim göndermişti? Kendisini hayrete düşüren bir kıskançlık ve şiddetli bir sahiplenme duygusuyla doluydu. Sophia'nın neye ihtiyacı varsa, onu memnun edecek her şeyi sağlamak için özel haklara sahip olmak istiyordu.

Ross, içinde kaynayan sevinç ve güçlü isteksizlik karışımını anlamaya çalışarak derin bir iç çekti. Bir daha asla aşık olmayacağına yemin etmişti. Birine bu kadar derinden değer vermenin, onun güvenliğinden korkmanın, onun mutluluğunu kendi mutluluğundan daha çok istemenin ne kadar korkunç bir şey olduğunu unutmamıştı. Bir şekilde bunun olmasını engellemenin, Sophia'ya duyduğu sınırsız ihtiyacı tatmin etmenin ve yine de kalbini ona emanet etmemenin bir yolunu bulmalıydı.

Bölüm 5

Sophia akşamın erken saatlerinde, Sör Ross'un bir soruşturma için uzakta olduğundan emin olunca, Lucie'den yatağındaki şilteyi çevirmesine ve çarşafları değiştirmesine yardım etmesini istedi.

"Evet, hanımefendi," dedi Lucie, özür dileyen bir gülümsemeyle yanaklarını bükerek. "Ama böyle işte, görüyorsunuz. Bu öğleden sonra bakırları temizlediğimden beri ellerimin kanamasına engel olamıyorum."

"Neyin? Ellerin mi? Bir bakayım." Sophia zavallı hizmetçinin ellerini görünce sert bir nefes aldı, tencereleri ovmak için kullanılan kum ve asit macunu yüzünden elleri o kadar çatlamıştı ki kabuk bağlamış ve kanıyordu. "Ah, Lucie, neden bana daha önce söylemedin?" Sevgiyle azarlayarak kızı mutfak masasına oturttu ve kiler odasına gitti. Bir dizi şişe getirerek gliserin, mürver çiçeği suyu ve yağı bir kâseye boşalttı, ardından karışımı bir çatalla hızlıca çırpı. "Önümüzdeki yarım saat boyunca ellerini bununla ıslatmalısın ve bu gece eldivenle uyumalısın."

"Hiç yok, bayan."

"Eldiven yok mu?" Sophia sahip olduğu tek çift olan kendi eldivenlerini düşündü ve onları feda etme düşüncesiyle irkildi. Hizmetçinin çiğ ellerine bir kez daha bakınca hemen utanç duydu. "O zaman odama git," dedi, "ve komodinin altındaki sepetten benimkileri al."

Lucie endişeyle ona baktı. "Ama eldivenlerinizi mahvedemem, bayan."

"Elleriniz aptal bir çift eldivenden çok daha önemli."

"Peki ya Sör Ross'un yatağı?"

"Sen onu boş ver. Ben kendi başımın çaresine bakarım."

"Ama yardım almadan dönmek zor-"

Sophia sert görünmeye çalışarak, "Otur ve ellerini ıslat," dedi. "Onlara iyi bak, yoksa yarın kimsenin işine yaramazsın."

Lucie ona minnetle gülümsedi. "Saygısızlık etmek istemem Bayan Sydney ama... siz bir aşıksınız. Gerçek bir aşk."

Sophia bu sözleri duymazdan geldi ve Sör Ross dönmeden önce yatak odasını temizlemek için acele etti. Bir kucak dolusu taze nevresimi bir sandalyenin üzerine koydu ve odayı dikkatle inceledi. Odanın tozu alınmış ve süpürülmüştü ama yatağın düzeltilmesi gerekiyordu ve Sör Ross'un önceki günden kalan giysileri hâlâ yıkanmak üzere toplanmamıştı.

Oda Sör Ross'a oldukça uygundu. Zengin maun mobilyalar koyu yeşil brokar döşemeler ve pencere perdeleriyle zenginleştirilmişti. Bir duvar eski, soluk bir goblen panelle süslenmişti. Başka bir duvara ise, Sir Ross'u devasa bir Olimpiyat figürü olarak tasvir eden, politikacıları ve hükümet yetkililerini çocukmuş gibi dizlerinin üzerinde sallandıran karikatürlerden oluşan üç çerçeveli gravür asılmıştı. Bir eli, cepleri parayla dolu birkaç Bow Street koşucusu kuklasının iplerini tutuyordu. Karikatürlerin Sir Ross ve koşucularının sahip olduğu muazzam gücü eleştirmek amacıyla çizildiği açıktı.

Sophia, sanatçının şikayetinin kaynağını çok iyi anlıyordu. İngilizlerin çoğu güçlü, organize bir polis gücüne sahip olma fikrinden nefret ediyor, böyle bir düzenlemenin anayasaya aykırı ve tehlikeli olduğunu ilan ediyorlardı. Sıradan ama eğitimsiz vatandaşların her birinin bir yıl süreyle zabıta olarak görev yapmasını öngören eski mahalle zabıtası sisteminde kendilerini çok daha rahat hissediyorlardı. Bununla birlikte, mahalle zabıtalrı, bu sistemle başa çıkamamıştı.

kalabalık Londra şehrine musallat olan soygun, tecavüz, cinayet ve dolandırıcılığın yaygınlaşması. Parlamento gerçek bir polis gücüne yetki vermeyi reddetmişti, bu yüzden Bow Street koşucuları kendi başlarına bir kanun haline gelmiş, yetkilerini çoğunlukla kendi kendilerine üstlenmişlerdi. Hesap verdikleri tek kişi, kendi konumunu amaçlanandan çok daha güçlü hale getiren Sir Ross'tu.

Kınayıcı karikatürleri ilk gördüğünde Sophia, Sir Ross'un bunları neden odasına astığını merak etmişti. Şimdi anlıyordu ki bu, onun her kararının ve eyleminin halkın incelemesi altında olacağını ve bu nedenle davranışlarının ayıplanmaması gerektiğini kendisine hatırlatma yoluydu.

Bu düşünceleri aklından uzaklaştıran Sophia, büyük yataktaki çarşafı sıyırdı. Ağır şilteyi tek başına çevirmek zor bir işti ama epeyce oflayıp pufladıktan sonra yerine oturtmayı başardı. Yatak yapma becerisiyle gurur duyuyor, çarşafı öyle gergin geriyordu ki üzerinden bozuk para sıçrayabilirdi. Tezgâh örtüsünü düzelttikten ve yastıkları kabarttıktan sonra Sophia dikkatini sandalyenin üzerindeki giysi yığınınına verdi. Siyah ipek kravatı bir kolunun üzerine sardı ve atılmış beyaz keten gömleği eline aldı.

Hoş, hafif bir toprak kokusu burun deliklerine süzüldü, Sör Ross'un teninin kokusu ince kumaşa nüfuz ediyordu. Sophia merakla gömleği yüzüne doğru tuttu, ter ve tıraş sabunu kokusuyla birlikte erkeksi, sağlıklı bir erkeğin özünü içine çekti. Bir erkeğin kokusunu hiç bu kadar çekici bulmamıştı. Anthony'ye olan sözde aşkına rağmen, onunla ilgili bu tür ayrıntıları hiç fark etmemişti. Kendinden öğrenen Sophia, aşık olduğu şeyin gerçek bir erkekten ziyade Anthony fikri, onun fantezisi olması gerektiğine karar verdi. Ayaklarını yerden kesecek bir peri masalı prensi istemişti ve Anthony de artık kendisine uymayana kadar bu rolü oynamıştı.

Kapı açıldı.

Sophia irkilerek gömleği yere düşürdü ve suçluluk duygusuyla yüzü kızardı. Sör Ross'un siyah bir ceket ve pantolon giymiş iri gövdesiyle odaya girdiğini görünce dehşete kapıldı. Aşağılanmışlık duygusu içini kapladı. Ah, onu gömleğini koklarken ve okşarken yakalamış olmalıydı!

Ama Sör Ross'un her zamanki uyanıklığı onu terk etmiş gibiydi. Aslında bakışları hafifçe odaklanmamıştı ve Sophia onun ne yaptığını fark etmediğini fark etti. Şaşkınlık içinde, içki içip içmediğini merak etti. Bu hiç de onun yapacağı bir şey değildi ama yürüyüşündeki dengesizliğin tek olası nedeni de buydu.

"Long Acre'deki araştırmanızdan erken dönmüşsünüz," dedi. "Ben de odanı düzenliyordum."

Başını temizlemek istercesine salladı ve ona yaklaştı.

Sophia şifonyere yaslandı ve giderek artan bir endişeyle ona baktı. "Hasta mısınız, efendim?"

Sör Ross ona ulaştı ve iki yanındaki şifonyeri kavradı. Yüzü bembeyazdı; saçlarının, kaşlarının ve kirpiklerinin siyahlığı ürkütücü bir şekilde ortaya çıkıyordu. "Aradığımız adamı Rose Sokağı'nda bir evde saklanırken bulduk," dedi. Kalın bir perçem solgun, terli alnının üzerine düştü. "Çatıya tırmandı... ve Sayer onu yakalayamadan bir sonraki eve atladı. Ben de kovalamacaya katıldım... Kaçmasına izin veremezdim."

"Çatılarda bir adamı mı kovalıyordun?" Sophia dehşete kapılmıştı. "Ama bu çok tehlikeli! Yaralanabilirdin."

"Aslında..." Efendim Ross baktı Koyun gibi, onun Dengesi sarsılıyordu. "Ona ulaştığımda, tabancasını çıkardı.

ceket."

"Sana ateş mi edildi?" Sophia onun siyah paltosunu telaşla taradı. "Sana vurdu mu? Aman Tanrım-" Ellerini ceketin özel dikim yün panellerinin ön kısmında gezdirdi ve sol tarafın serin ve kaygan olduğunu gördü. Avuç içi kana bulandığında dudaklarından boğuk bir çığlık yükseldi.

"Sadece bir sıyrık."

"Kimseye söyledin mi?" Sophia onu çılgınca yatağa doğru çekerek sordu. "Bir doktor çağırдын mı?"

"Kendim bakabilirim," dedi sinanırcasına. "Sadece bir çizik, dediğim gibi-" Sophia paltosunu omuzlarından çekip kollarından aşağı indirdiğinde acıyla homurdandı.

"Yere yat!" Adamın gömleğini boyayan ve sol tarafının tamamını kırmızıya boyayan kan miktarı karşısında dehşete kapıldı. Giysinin düğmelerini açarak kumaşı adamın omzundan kaldırdı ve sızan kurşun yarasını görünce nefesi kesildi. "Bu bir çizik değil, bir delik. Sakın kırırdama. Tanrı aşkına neden kimseye söylemedin?"

"Sadece küçük bir yaralanma," dedi huysuzca.

Sophia önceki günden kalma gömleği kaptı ve fışkıran kanın üzerine sıkıca bastırdı. Sör Ross'un nefesi sıkılmış dişlerinin arasından tısladı.

"Seni inatçı adam," dedi Sophia, nemli alnına yapışmış bir tutam saç geriyeye doğru okşayarak. "Senin ve Bow Street'teki diğer herkesin düşündüğünün aksine, zarar görmez değilsin! Ben bir doktor çağırana kadar bunu yerinde tut."

"Jacob Linley'i çağır," diye mırıldandı. "Akşamın bu saatinde genellikle caddenin karşısındaki Tom'un yerinde olur."

"Tom'un kahvehanesi mi?"

Sör Ross başını salladı, gözleri kapanıyordu. "Ernest onu bulacaktır."

Sophia bağırarak yardım çağırmak için odadan dışarı fırladı. Hizmetkârlar bir dakikadan kısa bir süre içinde ortaya çıktılar ve hepsi de Sör Ross'un yaralandığı haberiyle şaşkına dönmüş gibiydi.

Bow Sokağı No. 4'teki hizmetkârlar şu ya da bu tür acil durumlara alışık oldukları için hemen müdahale ettiler. Ernest doktoru bulmak için koşturdu, Eliza temiz bez ve çarşaf aramaya gitti ve Lucie de Sir Grant'ı durumdan haberdar etmek için yan odaya koştu.

Sophia, Sör Ross'un yanına döndüğünde onu yatakta hareketsiz yatarken görünce kalbi korkuyla çarpmaya başladı. Yavaşça elini kanlı kumaş tomarından çekti ve

yaraya daha fazla baskı uyguladı. Sert bir ses çıkardı ve gözleri açıldı.

"En son vurulduğumdan bu yana yıllar geçti," diye mırıldandı. "Ne kadar acıdığını unutmuşum."

Sophia endişeye kapılmıştı. "Umarım canın yanıyordur," dedi şiddetle. "Belki bu sana çatılarda koşuşturmaman gerektiğini öğretir! Böyle bir şey yapmana ne sebep oldu?"

Sir Ross ona dar gözlerle baktı. "Nedense şüpheli yere inmek istemedi, böylece onu daha kolay yakalayabilirdim."

"Benim izlenimim koşucuların kovalaması gerektiği yönündeydi," diye cevap verdi alaycı bir tavırla. "Oysa sizin güvende kalmanız ve onlara ne yapmaları gerektiğini söylemeniz gerekiyor."

"İşler her zaman bu şekilde yürümüyor."

Sophia sert bir cevap daha verdi ve eğilerek kelepçelerini çözdü. "Gömleğini çıkaracağım. Kolunu kolundan çekmeyi başarabilir misin, yoksa makası getireyim mi?"

Sör Ross cevap olarak kolunu uzattı ve Sophia dikkatlice gömleğin manşetini çekti. Gömleği adamın iyi tarafından çekerek kalın kürklü göğsünü ortaya çıkardı. Beklediğinden daha kaslıydı, omuzları ve göğsü iyice gelişmiş, göbeği sıkıca örülmüş et sıralarıyla çatallaşmıştı. Sophia daha önce hiç bu kadar heybetli bir erkeksi vücut görmemişti. Onun üzerine eğildiğinde yanaklarının kızardığını hissetti. Kolunu yavaşça onun boynunun arkasına kaydırды. "Gömleğini sırtından çekecek kadar seni kaldıracağım," dedi.

"Bunu kendim yapabilirim." Acıyla parlayan gümüş gözleri onunkilere bakarken, boynu koluna doğru gerildi.

"Bırak da işi ben yapayım," diye ısrar etti, "yoksa kanamayla daha da kötüleştireceksin."

Yavaşça başının ağırlığını kaldırdı ve gömleğini altından çekip çıkardı. Sör Ross'un nefesi

çenesi. "Seninle yatakta olmayı hayal ettiğimde," diye mırıldandı, "bu şekilde hayal etmemiştim."

Şaşkın bir kahkaha boğazına takıldı. "Kan kaybından sayıkladığınıza şüphe olmadığı için bu sözünüzü görmezden geleceğim."

Sophia, elinde bir ibrik sıcak su ve bir yığın temiz, katlanmış bezle gelen Eliza'nın gelişine minnettardı. Sör Ross homurdandı ama iki kadın göğsündeki ve boğazındaki kan lekelerini yıkarken kıpırdamadı.

"Görünüşe göre kurşun hâlâ omzunda," dedi Eliza pragmatik bir tavırla, sarılmış pedi kaldırıp yerine yenisini koyarken. "Ne yazık ki Dr. Linley'in onu çıkarması gerekecek. Ama yara kalbe yakın değil."

Sophia, Sir Ross'un üzerine eğildi ve başının arkasındaki yastığı düzeltti. Şüphelinin nişancılığı biraz daha iyi olsaydı, kurşun kolayca kalbini delip geçebilirdi. Bu düşünceye verdiği tepki, içini kaplayan korku ve ıstırap karışımı onu hayrete düşürdü.

"Ben iyiyim," dedi Sör Ross huysuzca, bir şekilde onun dile getirilmemiş düşüncelerini okuyarak. "Bir ya da iki gün içinde ayağa kalkacağım."

"Oh, hayır, yapmayacaksın," diye cevap verdi. "Tamamen iyileşene kadar bu yatakta kalacaksın - seni burada tutmak için ne yapmam gerekiyorsa yapayım."

Sophia, Sör Ross'un gözlerindeki ani alaycı parıltıyı görene kadar verdiği söze herhangi bir cinsel anlam yüklenebileceğinin farkında değildi. Sessiz bir uyarıyla ona baktı, o da dudakları eğlenerek kıpırdasa da mecburen sessiz kaldı. Yakınlarda, Eliza temiz paçavra ve bezleri düzenli kareler halinde katlamaya ani bir ilgi duydu.

Odadaki gerginlik, doktor Jacob Linley'nin hoş geldin dercesine ortaya çıkmasıyla bozuldu. Zayıf ve yakışıklıydı, pırıl pırıl sarı saçları ve hazır bir gülümsemesi vardı. Sophia onun adını daha önce duymuştu, çünkü tıbbi müdahale veya görüş gerektiğinde sık sık Bow Street'e çağrılırdı. Ancak Dr. Linley'i ilk kez gerçekten görüyordu.

"Cannon," dedi kolayca, ağır kahverengi deri bir çantayı kaldırıp yatağın başucundaki sandalyeye koydu. "Görünüşe göre bu akşam biraz macera yaşamışsınız." Hemen Sör Ross'un yanına gitti, dikkati yaraya odaklanmıştı. "Hmm. Yaranın etrafındaki saçmalara bakılırsa, oldukça yakın mesafeden atılmış bir perküsyon başlığı. Nasıl olmuş bu?"

Sör Ross hafifçe kaşlarını çattı. "Bir cinayet zanlısının takibine katıldım."

Sophia sessizliğini koruyamayarak, "Onu bir çatı boyunca kovaladı," diye ekledi.

Doktor ona doğru döndü. Ela gözlerinde dostça bir pırıltı vardı. "Çatı mı dediniz? Bence Sör Ross bundan sonra yerde kalsa iyi olur, ne dersiniz?"

Sophia güçlü bir baş hareketiyle karşılık verdi.

Hâlâ gülümseyen Dr. Linley kısa ama zarif bir selam verdi. "Sanırım siz Bayan Sydney'siniz, hakkında çok şey duyduğum asistan? İtiraf etmeliyim ki, koşucuların sizinle ilgili coşkulu tasvirlerinin abartılı olduğunu düşünmüştüm. Şimdi görüyorum ki aslında durumu hafife alıyorlarmış."

Sophia cevap veremedi Sir Ross'un ekşi sesi yataktan geldi. "Bütün akşam gevezelik mi edeceksin Linley, yoksa bu kurşunu çıkaracak mısın?"

Doktor Sophia'ya göz kırptı ve sonra işine döndü. "Büyük bir sürahi dolusu kaynar sıcak suya, iyi ve güçlü bir sabuna, bir tencere bala ve bir bardak konyağa ihtiyacım olacak. Ve burada daha fazla ışığa ihtiyacım olacak."

Sophia aceleyle gerekli eşyaları getirirken, Eliza da fenerleri ve mumları getirdi.

Sophia mutfaktan döndüğünde oda öğle vakti gibi ısıldı. Lavabonun üzerine ibrik, sabun, bal ve konyağı özenle yerleştirdi. Yatağın yanına gittiğinde doktorun birkaç gümüş aleti keçe bir bezle dikkatlice sildiğini gördü.

Linley onun bariz ilgisi karşısında gülümsedi. "Bir yara temiz tutulursa çürümesi ve kötü kokması o kadar olası değildir,

Gerçi bunun neden böyle olduğunu kimse açıklayamaz. Bu nedenle enstrümanlarımı ve ellerimi mümkün olduğunca tertemiz tutuyorum."

"Bal ne için?"

"Mükemmel bir yara pansumanı yapıyor ve iyileşmeyi destekliyor gibi görünüyor. Ayrıca pansuman değiştirildiğinde dokunun beze yapışmasını da engelliyor."

"Peki ya konyak?"

Linley neşeyle, "Susadığım için istedim," diye cevap verdi ve şaraptan bir yudum aldı. "Şimdi Bayan Sydney, ellerimi yıkadıktan sonra kurşunu araştıracağım -Sör Ross'un bir denizci gibi küfretmesine neden olacak tatsız bir işlem. Eğer mideniz zayıfsa başka bir odada beklemenizi tavsiye ederim."

Sophia hemen, "İstemiyorum," dedi. "Kalmak istiyorum."

"Pekâlâ." Linley uzun, ince bir sonda aldı ve yatağın başucuna oturdu. "Kıpırdamadan durmaya çalış," diye uyardı Sör Ross'u sessizce. "Eğer çok rahatsız olursanız, sizi tutması için Sör Grant'i çağırabilirim-"

"Kıpırdamayacağım," diye güvence verdi Ross test edercesine.

Doktorun emriyle Sophia onun omzunun üzerinden bir lamba tuttu. Bakışlarını Dr. Linley'in özenli çalışmasından ziyade Sir Ross'un gergin yüzünde tuttu. Hissetmiş olması gereken acının tek belirtisi yanağındaki bir kasın ara sıra seğirmesi ya da sonda daha derine inerken nefesinin hafifçe kesilmesi idi. Sonunda alet, bir kemiğe saplanmış olan kurşuna çarparak tıkladı.

Linley sakince, "İşte burada," dedi, yüzünü parlatan bir ter sisi vardı. "Ne yazık ki bu kadar güçlü bir bünyeye sahipsin Cannon. Ben bu şeyi çıkarmadan önce bayılsan daha iyi olurdu."

"Ben asla bayılmam," diye mırıldandı Ross. Bakışları Sophia'nın yüzünü aradı ve Sophia onun acıyla kararmış gözlerine güven verici bir şekilde gülümsedi.

"Bayan Sydney," diye mırıldandı Linley, "bu sondayı tam olarak yerleştirildiği gibi tutun ve açısını değiştirmeyin."

"Evet, efendim." Kadın hemen itaat etti ve adam bir çift kerpetene benzeyen iki uçlu narin bir alete uzandı.

"Sağlam eller," dedi hayranlıkla, sondayı yeniden eline alarak. Ustalıkla mermiyi çıkarmaya başladı. "Yüzünüz de çok güzel. Eğer Bow Street'te çalışmaktan sıkılırsanız, Bayan Sydney, sizi asistanım olarak işe alacağım."

Sophia cevap veremedi Sör Ross araya girdi. "Hayır," diye homurdandı. "O benim." Ve hemen bayıldı, kirpiklerinin mürekkepli dalgaları solgun yanaklarını dalgalandırıyordu.

Bölüm 6

Kurşunun Sör Ross'un omzundan çıkarılmasıyla birlikte endişe verici bir parlak kırmızı kan fışkırdı. Sophia, Dr. Linley'nin yaraya temiz bir ped bastırmasını izlerken dudağını ısırdı. Sör Ross'un alçak sesle söylediği "O benim" sözleri havada asılı kalmış gibiydi. Sophia zorlukla bu cümleyi açıklamaya çalıştı. "Sör Ross'un çalışmalarımı takdir ettiğini ifade etmesi ne kadar nazik bir davranış."

"Demek istediği bu değildi Bayan Sydney," diye kuru bir sesle cevap verdi Dr. Linley, hâlâ işine odaklanmıştı. "İnanın bana, ne demek istediğini gayet iyi anladım."

Doktor Sör Ross'un omzuna pansuman yapmayı bitirdiğinde önce Sophia'ya, sonra da yıkanmak üzere bir yığın kirli paçavra toplayan Eliza'ya baktı. "Sör Ross'a kim bakacak?"

İki kadın birbirlerine bakarken soru sessizlikle karşılandı. Sophia dudağını ısırdı, umutsuzca onunla ilgilenmek istiyordu. Aynı zamanda içinde kabaran korkunç şefkat duygusu onu alarma geçirmişti. Bir zamanlar Sör Ross'a karşı hissettiği tiksinti giderek azalıyordu. Nefretini güçlendirmesi imkânsız görünüyordu ve bunun farkına varmak onu umutsuzluğa sürükledi. Üzgünüm John, diye düşündü kasvetli bir şekilde. Seni hayal kırıklığına uğrattıyorum. Sen bundan daha iyisini hak ediyorsun. Ama şimdilik intikam planlarını bir kenara bırakacaktı. Başka seçeneği yoktu. Daha sonra tüm bunları düşünecek ve ne yapacağına karar verecekti.

Sophia, "Ben ona göz kulak olurum," dedi. "Bana talimatlarınızı verin, Dr. Linley."

Hemen cevap verdi. "Pansuman günde iki kez değiştirilmelidir. Bu gece benim yaptığımı gördüğünüz gibi yara yatağına uygulayın. Eğer cerahatli bir akıntı ya da kötü bir koku fark ederseniz ya da omzunuz kızarıp şişerse beni çağırın. Ayrıca, yaranın hemen etrafındaki bölge, çevresindeki deriye kıyasla dokunulduğunda sıcak olursa, derhal bilmek isterim." Kıpırdanmaya ve göz kırpmaya başlayan Sör Ross'a gülümsemek için durakladı. "Ona her zamanki hasta odası pap'ını servis edin - sığır eti çayı, sütlü tost, sıcak yumurta - ve Tanrı aşkına, dinlenmesi için kahvesini sınırlayın." Linley hâlâ gülümseyerek eğildi ve elini Sör Ross'un sağlam omzuna koydu. "Bu gece seninle işim bitti dostum, ama bir iki gün içinde sana daha fazla eziyet etmek için geri döneceğim. Şimdi gidip Sör Grant'e sizi görmesine izin verildiğini söyleyeceğim. Sanırım aşağıda sabırsızlıkla bekliyordur."

Doktor odadan çıktı, bu kadar uzun boylu bir adam için ayak sesleri sessizdi. "Ne hoş bir beyefendi," dedi Sophia.

"Evet," dedi Eliza gülerek, "Dr. Linley de bekâr. Londra'daki pek çok güzel hanım onun hem profesyonel hem de kişisel hizmetlerini istiyor. Onu buraya kim getirirse şanslı bir kadın olacak."

"Kişisel hizmetler derken ne demek istiyorsunuz?" Sophia şaşkınlıkla sordu. "Herhalde şunu kastetmiyorsunuz-"

"Ah, evet," dedi aşçı kız sinsice. "Dr. Linley'nin yatak odası sanatlarında da yetenekli olduğunu söylüyorlar-"

"Eliza," diye huysuzca araya girdi Sör Ross, "ille de fesat dedikodular yapacaksanız, lütfen bunu beni dinlemek zorunda bırakmayacağınız bir odada yapın." İki kadına da kaşlarını çattı, bakışları Sophia'nın üzerinde yoğunlaştı. "Eminim ikiniz için 'yatak odası sanatları'ndan daha iyi tartışacak bir şeyler vardır."

Sophia'nın gülen bakışları Eliza'nıninkilerle buluştu. "Çok haklı," dedi Eliza. "Sör Ross'un önünde dedikodu yapacak kadar alçalmamalıyız." "Dr. Linley hakkında gerisini mutfaktayken anlatırsın." diye muzipçe eklemekten önce durakladı.

Omzundaki ağrı sürekli bir acıya dönüştüğünde Ross, Sophia'nın soyunmasına yardım etmesini kabul etti. Mümkün olduğunca çok şeyi kendi başına yaptı ama bu çaba onu kısa sürede yordu. Sophia beyaz keten geceliği Ross'un başına geçirdiğinde ve yaralı kolunu geceliğin kolundan geçirmesine yardım ettiğinde Ross'un canı yanmış ve bitkin düşmüştü. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı ve acı dolu bir homurtuyla yastıklara yaslandı.

Sophia yorganı düzeltti ve göbeğine kadar getirdi. Bakışları onunkileri aradı, gözleri endişe ve anlaşılmaz başka bir duyguyla kararmıştı. "Sör Grant kapının hemen dışında bekliyor. Onu şimdi göreceksiniz, yoksa daha sonra gelmesini söyleyeyim mi?"

"Onu göreceğim." Ross bir iç çekti. Morgan'la ya da başka biriyle konuşmak istemiyordu. Sessizlik, huzur ve Sophia'nın nazik varlığını yanında hissetmek istiyordu.

İçgüdüsel olarak ona doğru uzanmaya başladı, sonra tereddüt etti. Ross onun içsel mücadelesini, yakınlık ve tiksinti arasındaki çatışmayı ilk kez hissetmiyordu, sanki çok istediği bir şeyi kendisinden esirgemeye kararlıydı. Alnını okşamak ve saçlarını serin parmak uçlarıyla düzeltmek için elini uzattı. "Onunla uzun süre konuşma," diye mırıldandı. "Dinlenmen gerek. Yakında bir yemek tepsiyle döneceğim."

"Aç değilim."

Giderken onun sözlerini duymazdan geldi ve Ross, onun bir şeyler yiyene kadar vazgeçmeyeceğini bildiği için pişmanlıkla sııttı.

Sör Grant Morgan yatak odasına girdi ve başını kapı çerçevesinin altına eğdi. Bakışları Ross'un üzerinde gezindi ve omzundaki yara bandının hantal şekline takıldı. "Nasılsın?" diye sordu sessizce, kendini yatağın başucundaki sandalyeye bırakarak.

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım," dedi Ross. "Sakatlığım önemsiz. Yarın ya da en geç ertesi gün işimin başında olacağım."

Morgan nedense huysuzca güldü. "Lanet olsun sana, Cannon. Bu akşam senin aldığın aptalca riski ben almış olsaydım bana ne derdin bilmek isterdim."

"Takibe katılmamış olsaydım Butler kaçmış olacaktı."

"Ah, evet," dedi Morgan alaycı bir tavırla. "Sayer senin çok etkileyici bir manzara olduğunu söyledi. Ona göre, lanet bir kedi gibi çatıya tırmanmış ve Butler'ı bir sonraki binaya kadar takip etmişsin. Korkuluklar arasında beş metrelik bir atlayış, ayağını kaybedersen kesin ölüm seni bekliyor. Butler ateş ettikten sonra kimse vurulduğunu anlamadı çünkü onu yakalayana kadar devam ettin. Sayer senin bir kahraman olduğunu iddia ediyor." Morgan'ın ses tonundan bu değerlendirmeye katılmadığı anlaşılıyordu.

Ross, "Ben düşmedim," diye belirtti, "ve her şey iyi sonuçlandı.

Bırakın öyle kalsın."

"Bırak dinlensin mi?" Morgan öfkesini hâlâ oldukça iyi kontrol ediyor olsa da, yüzünü ihanet eden bir kızarıklık kaplamıştı. "Hayatını böyle bir şekilde riske atmaya ne hakkın var? Bu gece ölmüş olsaydın Bow Street'in ne hale geleceğini biliyor musun? Ölümünüzü, koşucuları dağıtmak ve tüm Londra'yı Nick Gentry gibi özel hırsızlara ve suç lordlarına teslim etmek için bir bahane olarak kullanmaktan çok mutlu olacak tüm insanları size hatırlatmama gerek yok."

"Bunun olmasına izin vermezsin."

"Bunu durduramam," diye karşı çıktı Morgan. "Senin yeteneklerine, bilgine ya da siyasi nüfuzuna sahip değilim, en azından henüz değilim. Ölümün uğruna çalıştığımız her şeyi tehlikeye atar ve Tanrı aşkına, bir kadın yüzünden bu kadar çok şeyi riske atman-"

"Ne dedin sen?" Ross talep etti. "O çatıya bir kadın yüzünden çıktığımı mı düşünüyorsun?"

"Bayan Sydney yüzünden." Morgan'ın sabit yeşil gözleri ona odaklandı. "O geldiğinden beri değiştin.

Bu gece de bunun en iyi örneği. Yine de ne düşündüğünüzü anlıyormuş gibi yapmayacağım-"

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Ross karanlık bir sesle.

"-Belli ki bir sorunla mücadele ediyorsunuz. Tahminimce bu sorun Bayan Sydney'e duyduğunuz ilgiden kaynaklanıyor." Morgan'ın yüzündeki sert çizgiler gevşedi ve Ross'a anlayışlı bir bakış attı. "Eğer onu istiyorsan, al," dedi sessizce. "Tanrı biliyor ya, o sana sahip olmak isterdi. Bu gerçek herkes için çok açık."

Ross düşüncelere daldı ve cevap vermedi. Kendini çok iyi tanıyan biri değildi, kendi güdüleri ve duyguları yerine başkalarınınkini incelemeyi tercih ederdi. Ross rahatsız edici bir şaşkınlıkla Morgan'ın haklı olduğunu fark etti. Gerçekten de hayal kırıklığı, özlem ve hatta belki de suçluluk duygusuyla pervasızca davranmıştı. Karısının ölümünün üzerinden çok uzun zaman geçmiş ve beş yıl boyunca taşıdığı acı azalmıştı. Son zamanlarda onu düşünmediği günler bile olmuştu ama Eleanor'u içtenlikle sevmişti. Ne var ki Sophia hayatına girdiğinden beri anıları uzak ve solgun bir hal almıştı. Ross karısına karşı daha önce hiç bu kadar tutkulu hissedip hissetmediğini hatırlayamıyordu. Elbette onları karşılaştırmak uygunsuzdu ama elinde değildi. Söğüt gibi, solgun, kırılgan Eleanor.... ve altın güzelliği ve kadınsı canlılığıyla Sophia.

İfadesiz yüzünü Grant Morgan'a çevirdi. "Bayan Sydney'e olan ilgim beni ilgilendirir," dedi açıkça. "Ve bu akşamki biraz aceleci davranışlarıma gelince, bundan sonra faaliyetlerimi daha beyinsel nitelikte olanlarla sınırlamaya çalışacağım."

Morgan sert bir sesle, "Hırsızlığı da -benim öğrendiğim gibi- koşuculara bırakın," dedi.

"Evet, ancak bir konuda sizi düzeltmek isterim, ben yeri doldurulamaz biri değilim. Yerimi kolaylıkla doldurabileceğiniz zamanın gelmesi uzun sürmeyecek."

Morgan aniden sırtarak kendi devasa ayaklarına baktı. "Belki de haklısın. Bu adam

benim yerimi doldurmak için en çok zorlanacak kişi."

Kapıya hafifçe vuruldu ve Sophia temkinli bir şekilde içeri girdi. Karmakarışık ve baştan çıkarıcı görünüyordu, saçları tokalarından ayrılmıştı. Elinde küçük bir tepsi, içinde kapalı bir tabak ve arpa suyuna benzeyen bir bardak vardı. Ross yorgunluğuna rağmen onun varlığıyla moralinin yükseldiğini hissetti.

Sophia Morgan'a hoş bir şekilde gülümsedi. "İyi akşamlar Sör Grant. Eğer akşam yemeği isterseniz, başka bir tepsi getirmek hiç de zor olmaz."

"Hayır, teşekkür ederim," diye yanıtladı Morgan hoş bir şekilde. "Eve, karımın yanına döneceğim, çünkü o beni bekliyor." İkisine de veda eden Morgan, yola koyuldu. Kapıda durakladı, bakışları Sophia'nın başının üzerinden Ross'un bakışlarıyla buluştu. "Söylediklerimi bir düşün," dedi anlamlı bir şekilde.

Ross'un omzundaki ağrı dinlenmesini zorlaştırıyordu. Sık sık uyanıyor ve gece masasının üzerine bırakılmış olan uyuşturucu şurubundan bir kaşık almayı düşünüyordu. Ama kafasının karışık olmasından hoşlanmadığı için bu fikri reddetti. Birkaç oda ötede uyuyan Sophia'yı düşündü, sonra onu yatağının yanına çağırmak için kullanabileceği bir dizi bahane uydurdu. Sıkılmıştı, rahatsızdı ve onu istiyordu. Onu çağırmasını engelleyen tek şey, dinlenmesi gerektiğini anlamasıydı.

Şafak ürkek adımlarla şehrin üzerinden süzülüp zayıf gri ışığını yarı açık perdelerin arasından gönderdiğinde, Ross evin içinde kıpırdayan insanların seslerini duyunca rahatladı. Ernest'i uyandırmak için tavan arasındaki küçük odasına giden Sophia'nın hafif adımları... kömür kovalarını taşıyan ve ızgaraları yakan hizmetçiler... mutfığa doğru giden Eliza'nın kırık ayak sesleri.

Sonunda Sophia yatak odasına girdi, yüzü fırçalanmış ve parlıyordu, saçları ensesinde toplanmış ve tutturulmuş kalın bir örgü halindeydi. Elinde

bir tepsi dolusu malzeme getirip komodinin üzerine koydu ve yatağın yanına geldi.

"Günaydın." Elini nazikçe adamın alınına koydu, sonra çene kemiğinin altındaki sakallı pürüzlü alana bastırdı. "Biraz ateşin var," diye gözlemledi. "Yaranın sargısını değiştireceğim, sonra da hizmetçilere ılık bir banyo hazırlatacağım. Dr. Linley bandajları ıslatmadığınız sürece banyonun kabul edilebilir olduğunu söyledi."

"Yıkanmama yardım edecek misin?" Ross, kızın yüzünü kaplayan ani renk dalgasının tadını çıkararak sordu.

"Hemşirelik görevlerim o kadar uzağa uzanmıyor," diye yanıtladı Sophia, dudaklarının kenarlarında bir eğlence belirmesine rağmen. "Eğer banyonuz için yardıma ihtiyacınız olursa, Ernest bunu sağlayacaktır." Sophia ona dikkatle baktı, görünüşe bakılırsa Ernest'in esmer yüzünü görünce büyülenmişti. "Seni daha önce hiç tıraşsız görmemiştim."

Ross bir eliyle kaşınan çenesini ovuşturdu. "Sabahları bir kirpi kadar dikenliyim."

Onu değerlendirmeye çalıştı. "Aslında oldukça şık görünüyorsun. Bir korsan gibi."

Sophia'nın gün ışığını içeri almak için perdeleri kenara çekerek, lavaboya sıcak su doldurarak ve ellerini dikkatlice yıkayarak meşgul olmasını izledi. Her ne kadar bu durum karşısında soğukkanlı görünmeye çalışsa da, bir erkekle yatak odasında yalnız kalmaya alışık olmadığı belliydi. Yatağın başucuna dönüp yeni pansuman için gerekli malzemeleri yerleştirdiğinde adamın gözleriyle tam olarak karşılaşmadı.

"Sophia," diye mırıldandı, "eğer rahatsızsan..."

"Hayır," dedi ciddiyetle, bakışları onunkilere kaydı. "Sana yardım etmek istiyorum."

Ross alaycı bir gülümsemeyi bastıramadı. "Yüzün kıpkırmızı."

Yüzündeki kızarıklık devam ediyordu ama bal kabını açıp üzerine bal sürerken yanağında bir gamze belirdi.

kehribar rengi sıvıyı bir kare keçenin üzerine döktü. "Sizin yerinizde olsaydım Sör Ross, sizi tedavi etmek üzere olan biriyle alay etmezdim."

Sophia geceliğinin düğmelerine uzanıp onları çözmeye başladığında Ross mecburen sessiz kaldı. Kollarla kaplı göğsünün her santimi ortaya çıktıkça Sophia'nın yüzünün rengi daha da parlıyordu. Sophia dikkatle çalışıyor, düğmeleri biraz karıştırıyordu. Ross nefes alış verişinin sesinin saçma bir şekilde farkına vardı. Nabızı sert bir ritme girmiş olmasına rağmen ciğerlerinin hareketini yavaş ve düzenli tutmak için mücadele etti. En son ne zaman bir kadının onu soyduğunu hatırlamıyordu. Sophia'nın sessiz odada üzerine eğilmesi, kaşlarının konsantrasyonla büzülmesi, şimdiye kadar yaşadığı en erotik deneyim gibi görünüyordu. Bal kokusu havada asılı kalmış, Sophia'nın taze, kadınsı kokusuna karışmıştı.

Geceliğinin son oymalı kemik düğmesini de çözdü ve yana doğru çekerek sargılı omzunu ortaya çıkardı. Sophia adamın çıplak göğsünün genişliğine baktı ama yüzü tepkisini belli etmedi. Ross, Sophia'nın bir erkeğin düz göğüslü olmasını tercih edip etmediğini merak etti. Sevgilisi sarı saçlıydı ve şiirlerden alıntı yapıyordu... şey, o bir satır kadar karaydı ve tek bir dize bile hatırlayabiliyorsa lanetlenmişti. Rahatsız bir şekilde kıpırdandı, ortam ısındı ve gerildi. Örtünün ağırlığı alt yarısını gizliyordu ama yine de yükselen ereksiyonu, doğru yöne bakarsa Sophia'nın kolayca fark edebileceği belirgin bir tepe oluşturuyordu.

Ross, kadın bandajı açmaya başladığında, omzunun altından uzanıp kumaşın sıkışmış ucunu keşfederken kadının nefes alışındaki ani dengesizliği duydu. Bir anda her şey onun için çok fazla gelmeye başladı -yumuşak, güzel kokulu kadın, yatak, kendi yarı çıplak hali. Akli, ilkel erkek dürtüleri tarafından yenilmişti. Almak, sahip olmak, hükmetmek ihtiyacıyla dolmuştu. Hırçın bir ses çıkardı ve Sophia'yı belinden yakalayıp kendisiyle birlikte yatağa çekti.

Adam yarı yuvarlanıp onu altına kıstırdığında nefesi kesildi. "Oh... Sör Ross, ne..." Elleri göğsüne geldi, paniklemiş bir kuşun kanatları gibi çırpınıyordu. Onu itmek istedi ama omzunu daha fazla incitmek istemiyordu. "Seni incitmek istemiyorum-"

"O zaman kımıldama," dedi boğuk bir sesle ve başını eğdi.

Dudaklarıyla onun dudaklarını yakaladı, onun en derin tadını arıyordu. Sophia ilk başta felç olmuş gibiydi. Ağzının narin ateşinin tadını çıkardı, dudaklarını eğdi, öpücük ıslak ve esnek hale geldi. Sophia inledi ve neredeyse sihirli bir şekilde teslim oldu, sanki onu tüketmek istiyormuş gibi öptü.

Kadının hacimli etekleri ikisinin arasına girmişti ve adam sabırsızca etekleri çekiştirdikten sonra bacağını kadıninkilerin arasına kaydırды. Parmaklarını göğsünde hissetti, siyah buklelerin arasından okşayarak altındaki kas yatağını buldu.

Bu basit dokunuş ona acıya benzer bir zevk veriyordu. Ross açlıkla ağzını onunkinden ayırdı ve boğazının yan tarafını öptü, kulağının altındaki oyuktan boynuyla omzunun birleştiği yere doğru ilerledi. Kadın ona doğru eğildi, gözleri kapalıydı ve yüzü kızarmıştı. "Biri gelecek-"

"Kimse gelmiyor," dedi, parmakları elbisesinin düğmeleri boyunca aceleyle ilerlerken onu öpücüklerle oyaladı. "Eğer biri yaklaşırsa, zeminin gıcırdadığını duyacağım."

Kadın onun altında soluk soluğa yatarken, adam elbisesini yırttı ve kombinezonunun kurdelesini çekti. İri eli açık muslin dikişlerin arasından kaydı ve inanılmaz yumuşak teni, göğsünün hassas kıvrımını buldu. Başparmağını kırılğan tepenin üzerinde, sertleşip pembe bir noktaya dönüşene kadar gezdirdi.

Sophia yüzünü onun boğazına çevirdi, çılgınca aldığı nefesler tenine çarpıyordu. "Ross..."

Adının dudaklarında çınlaması çılgınca heyecan vericiydi. Ross başını onun göğsüne doğru eğdi. Dilinin ucuyla, göğüs ucunun pembesinin göğüs ucunun solgunluğuyla buluştuğu kırılğan kenarın etrafında nemli bir daire çizdi.

evreleyen deri. Kk tomurcuk koyulaştı, sertleşti ve Sophia'nın tüm vücudu kaskatı kesildi. Adam yavaşça, Sophia'nın kendisine karşı daha da yükselmesine neden olan lüks vuruşlarla tepeyi yaladı.

"Lütfen..." Elleri başının arkasını kavrayarak onu aşağı doğru itti. "Lütfen, Ross."

"Daha fazla ister misin?"

"Evet. Tekrar yap, oh, evet-"

Adam eğilip meme ucunu ağzına aldığında kadın inledi. Parmakları diğer göğsünün sertleşen tepesiyle oynarken, sürekli emdi, dişleriyle kemirdi. Sophia'nın parmakları adamın saçlarına dolandı ve başını tekrar kendi saçlarına yaklaştırdı. Onu neredeyse şok edici bir yoğunlukla öptü, sanki bu yatakta ikisinden başka hiçbir şey yokmuş gibi. Elleri adamın sırtında geziniyor, her düzlemi ve yükselen kasları keşfediyordu.

"Sophia," dedi Ross hışımla. "Seni kaç yalnız yıl bekledim."

Sersemlemiş mavi gözlerini onunkilere dikti, gözbebekleri büyürken adamın eteklerini yukarı doğru çektiğini hissetti. Dizinin şeklini, çoraplarını tutan jartiyerin sıkı bandını, mslin donunun yıpranmış kenarını buldu. Avuç içi yukarı doğru hareket ederek uyluklarının üstündeki yaylı yastığı buldu. Salar tülbentin üzerinde usulca diken diken oldu ve Ross karnının kıvrımına doğru ilerlemeden önce onu şefkatle avuçladı. ekmecelerinin bantlarını buldu, gevşetti ve elini kumaş tabakasının altından geçirdi. Parmak uçları uyluklarının arasındaki nemli üçgende gezinirken, tenine güven verici sözler söyledi. "ok güzelsin Sophia, çok tatlısın... Ne kadar da yumuşaksın. Benim için açıl. Evet."

Dikkatlice şişmiş kıvrımları ayırdı ve aralarına nazik bir parmak ucuyla vurdu. Sophia ona karşı sarsıldı ve eli donunun içinde hareketsiz kaldı. "Hayır, hayır," diye fısıldadı, "sana zarar vermeyeceğim. İzin ver bana."

Kadın bir kez daha gevşeyene kadar onu uzun süre öptü ve parmakları tekrar bacaklarının arasına kaydı. Bu sefer o yaptı

karşı koyamadı. Ayrılmış dudaklarına öpücükler kondurdu, sonra kulağına doğru ilerledi ve narin lobunu dişlerinin arasına aldı. "Seninle sevişmek istiyorum," diye mırıldandı.

Adamın eli usulca oynamaya devam ederken kadın yüzünü adamın boynuna sakladı. "Evet," dedi ve gözyaşlarına boğuldu.

Aniden ortaya çıkan duygu patlaması onu şaşkına çevirdi. Korktuğunu, bu deneyimin de bir önceki gibi sona ereceğini düşündüğünü anlayan adam onu kollarına aldı ve yanağının tuzlu ıslak kıvrımını öptü. Sesi pişmanlıkla pürüzlüydü. "Ağlama. Beklemek ister misin? Her şey yolunda Sophia."

Şaşırtıcı bir güçle ona tutundu, vücudunu pervasızca onunkine bastırdı. "Beklemek istemiyorum. Şimdi yap. Şimdi."

Sarışın bukleler sabırsızca elini iterek onu tahrik etti ve o da bir ihtiyaç iniltisiyle karşılık verdi. Parmağını kızın vücudunun açıklığına soktu ve kızın doymuş eti parmak eklemeni kavrarken derinlere doğru itti. Sophia hıçkırarak kıvranıyor, ağzı sıcak ve açık öpücüklerle adamın boynuna bastırıyordu. Parmağı uyluklarının arasındaki hassas kıvrımlardan çekildi ve Sophia protesto eden bir çığlıkla ona karşı sarsıldı. "Sakin ol," diye fısıldadı. "Sabırlı ol, tatlım."

"Lütfen," diye inledi. "Sana ihtiyacım var. Lütfen."

Kendini onun üzerine yerleştirirken sikinin gövdesi ağır ağır sallanıyordu. Gergin tepesini gür buklelerine doğru itti, içine girmeye başladığında kalbi şiddetle çarpıyordu. "Kollarını bana dola," dedi kısık sesle.

Birden sessiz bir ses duydu... koridorun zemininden gelen ve birinin yatak odasına doğru yürüdüğünü gösteren ihanet dolu gıcırta.

Ross vahşice bu her kimse onu öldürmeyi düşündü. Yıllarca bekledikten sonra nihayet kadını, eşini bulmuştu ve o da yatağındaydı. Sözünün kesilmesine hiç tahammülü yoktu. Yan yattı ve şiddetli bir acı omzunu bıçak gibi kesti. Dayanılmaz acıyı memnuniyetle karşıladı,

Çünkü bu, onu belindeki acı verici zonklamadan uzaklaştırmaya yardımcı oluyordu.

Sophia umutsuzca ona sarıldı. "Durma, durma, durma -"

Ross onu kendine çekti ve dudaklarını alnına bastırdı. Konuşmayı başarabildiğinde sesi hayal kırıklığıyla karıştı. "Sophia, biri geliyor. Kapı kilitli değil. Eğer benimle bu şekilde görünmek istemiyorsan yataktan çıkmalısın."

Onun sözlerini anlaması birkaç saniye sürdü. Birden yüzündeki kan çekildi. Çarşaflar, örtüler ve buruşuk eteklerle panik içinde yataktan fırladı.

Çarşafı beline kadar sıyıran Ross yüzüstü yuvarlandı. Öfkeli bir hırıltıyı yatağa bastırdı. Muazzam ereksiyonunun yatışmasını isterken -başarılı olamadı- Sophia'nın giysilerini düzeltme seslerini duydu. Koşarak lavaboya gitti ve sanki yaranın pansumanını değiştirmekle meşgulmüş gibi ellerini yıkamak için büyük bir gösteri yapmaya başladı.

Kapı hızla çalındı ve Ernest'in neşeli yüzü görüldü. Çocuk odadaki yoğun gerginlikten habersizdi. "Günaydın, Sör Ross! Eliza annenizin yakında geleceğini söylemek için beni gönderdi. Bir uşak az önce haber getirdi."

Ross sıkıdığı dişlerinin arasından, "Harika," dedi. "Teşekkür ederim, Ernest."

"Rica ederim, efendim!"

Ayakçı çocuk koşarak uzaklaştı, kapı ardında ardına kadar açıldı.

Ross başını kaldırarak, dönüp kendisine bakmayı reddeden Sophia'ya baktı. Ellerinin su sıçratması durdu ve çalkantılı suya bakarken konuştu. "Sen banyo yaptıktan sonra bandajını değiştirmemin daha mantıklı olacağını fark ettim. Ernest'i kahvaltıyla yukarı göndereceğim, Lucie de kalça banyosunu dolduracak."

"Sophia," dedi usulca. "Buraya gel."

Emri duymazdan geldi ve tiz sesi arkasında süzülerek kaçtı. "Yakında döneceğim..."

Yaşadığı şiddetli hayal kırıklığına rağmen Ross göğsünden gelen huysuz kahkahayı engelleyemedi. "Git o zaman," dedi başını yastığa bırakarak. "Benden sonsuza dek kaçamazsın."

Sophia odasına koştu ve kapıyı kapattı, kalbi o kadar şiddetli çarpıyordu ki göğsü ağrıyordu. "Oh, Tanrım," diye fısıldadı. Hayallere dalarak şifonyerinin üzerindeki küçük, dikdörtgen aynanın yanına gitti. Saçları dağılmış, dudakları şişmişti. Boğazının yan tarafında bir sıyrık vardı. Merakla ona dokunan Sophia, bu sıyrığın Sör Ross'un gece sakalının kılları tarafından yapıldığını fark etti. Teninin bir erkeğin öpücükleriyle işaretlenmiş olması ne kadar garipti; bu, erkeğin onu ne kadar tamamen sahiplendiğinin fiziksel bir işaretiydi.

Kollarını şifonyerin üstüne koyan Sophia gözlerini kapadı ve inledi. Kendini hiç bu kadar işkence çekmiş hissetmemişti; bedeni doyurulmamış arzularla yanıp tutuşuyor, kalbi zayıf iradeli bir hain olduğu bilgisiyle ağrıyordu. Ross onu öpmeye başladığında, başka bir şey düşünmeden teslim olmuştu. Onun sevgilisi olmaya niyetlenmişti ama intikam arzusu yıkıcı bir şekilde tersine dönmüştü. Artık onu cezalandırmak istemiyordu, ne kadar hak etmiş olursa olsun. Onu sevmek, ona her parçasını vermek istiyordu... ve bu onun değil, kendisinin yok olmasıyla sonuçlanacaktı.

Ross kahvaltısını ve banyosunu bitirdiğinde Sophia bir kez daha üst kata çıktı. Ross yatağına dönmüştü, sabırsız görünüyordu, parmakları yeni değiştirilmiş yatak çarşaflarını karıştırıyordu. Sophia, Ross'un traşlı ve nemli, saçları geriye taranmış, karlı havaya karşı bronz tenli görüntüsünden etkilenmişti.

beyaz yastıklar. Sabahlığının mavi-gri kadifesi gözlerini damıtılmış ay ışığı gibi gösteriyordu.

Gülümsemeden onun bakışlarını karşıladı. "Buna daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum," diye mırıldandı.

Sophia ilk başta onun aralarındaki yakınlıktan söz ettiğini düşündü ve derin bir renge büründü. Sonra onun yatalak durumundan şikâyetçi olduğunu anladı. "Fazladan dinlenmenin sana yararı olacak," dedi. "Yatakta yeterince zaman geçirmiyorsun."

"Buna bir çare bulabilirsin."

"Uyumaktan bahsediyordum." Kadından gergin bir kahkaha kaçtı. "Sör Ross, beni utandırmakta ısrar ederseniz Eliza'dan pansumanınızı değiştirmesini istemek zorunda kalacağım."

"Hayır, yapma." Dudakları belli belirsiz bir gülümsemeye seğirdi. "İyi olacağım."

Sözünü tuttu ve Sophia yeni bir pansuman uygularken hareketsiz kaldı. Sophia el işini bitirdiğinde kaşlarını çatı, yaranın kırmızı ve şiş görüldüğünü fark etmişti, ancak kötü bir drenaj belirtisi yoktu. Ross'un kuru ve sıcak hissettiği alnına dokundu. "Ateşin öncekinden biraz daha yüksek. Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Yataktan kalkıp bir şeyler yapmak istiyorum."

Sophia başını salladı. "Dr. Linley aksini söyleyene kadar orada kalacaksınız. Bu arada, ziyaretçilerinizin sizi yormasına izin vermemeniz gerektiğini düşünüyorum."

"Güzel," dedi alaycı bir tavırla. "Bu ailemden kurtulmak için uygun bir bahane olacak, yoksa bütün gün burada oturup gevezelik edecekler."

"Yiyecek bir şeyler hazırlayayım mı?" diye sordu.

"Tanrım, hayır. Bu onları burada daha uzun süre tutacaktır."

"Evet, efendim." Sophia Ross'a bakmamasına rağmen, onun niyetli bakışlarını üzerinde hissetti.

"Sophia," diye sordu sessizce, "sorun nedir?"

Dudaklarını parlak, sert bir gülümsemeye zorladı.

"Hiçbir şey!" "Daha önce olanlar hakkında-"

Sophia'nın yoğun rahatlaması, ayak sesleri ve koridordaki hareketli seslerin uğultusuyla kesildi. Birden Eliza kapıda belirdi. "Sör Ross," dedi, "Bayan Cannon ve Efendi Matthew geldiler-"

"Sevgilim!" Uzun boylu, kır saçlı bir kadın Eliza'nın yanından hızla geçerek yatağın yanına gitti. İnce vücudu deniz yeşili ipekten bir elbiseye bürünmüştü; egzotik bir parfüm kokusu da peşinden sürükleniyordu. Uzun eli Ross'un yüzünün yan tarafını okşarken, parmaklarındaki mücevherli yüzükler zengin bir şekilde parlıyordu. Odanın bir köşesine çekilen Sophia, Bayan Catherine Cannon'a ihtiyatlı bir ilgiyle baktı. Ross'un annesi tam olarak güzel sayılmazdı ama o kadar şık ve kendine güvenen biriydi ki, genel etki göz kamaştırıcıydı.

Ross annesine bir şeyler mırıldandı ve annesi yatağın kenarına oturarak güldü. "Sevgili oğlum, seni zayıf ve solgun bulmayı bekliyordum," diye haykırdı. "Oysa seni hiç görmediğim kadar iyi görünüyorsun. Kilo almışsın, neredeyse bir taş! Sana yakışıyor."

"Bunun için Bayan Sydney'e teşekkür edebilirsin," dedi Ross, bakışları Sophia'yı bulduğunda. "Öne gel, seni annemle tanıştırmak istiyorum."

Sophia köşede kaldı ama saygıyla reverans yaparak Catherine'e utangaç bir gülümseme verdi. "Nasılsınız Bayan Cannon?"

Kadın ona dostça bir bakış gönderdi. "Ne kadar çekici bir genç kadın," dedi Ross'a kaşlarını kaldırarak bakarak. "Bow Street gibi bir yerde çalışmak için fazla güzel."

"Gerçekten de," diye alaycı bir ses geldi kapı aralığından. "İnsan aziz kardeşimin böyle güzel bir fahişeyi işe almaktaki amacını merak ediyor."

Ross'un küçük kardeşi Matthew, ağırlığı bir bacağının üzerinde, omzunu çerçeveye dayamış, alıştırılmış bir pozda duruyordu. Aynı koyu rengi ve uzun, güçlü formları paylaşan iki adam arasındaki fiziksel benzerlik kolayca görülebiliyordu. Ancak, Matthew'un

Yüz hatları Ross'unkinden daha az köşeliydi, burnu daha küçük, çenesi daha az belirgindi. Belki de bazı kadınlar Matthew'un ikisinden daha yakışıklı olduğunu söyleyebilirdi, çünkü ona belirli bir ilgi çekici nitelik veren bir çocuksuluğu koruyordu. Ancak Sophia onun ağabeyinin yarım yamalak bir versiyonu gibi göründüğünü düşünüyordu. Ross tam anlamıyla bir erkekti, zarif, tecrübeli ve sertti. Matthew ise acemi bir taklitçiydi.

Kapı aralığındaki küstah yavruya bakan Sophia başını hafifçe eğerek selam verdi. "Bay Cannon," diye mırıldandı.

Ross kaşlarını çatarak kardeşine baktı. "Ağzını açmayı bırak Matthew ve odaya gel. Karın nerede?"

Annesi cevap verdi. "Zavallı Iona başını üşütmüş ve seni hasta etmekten korkuyor. Bir an önce iyileşmeni diliyor."

Odanın kenarından geçerken Sophia bir kez daha reverans yaptı. "Size biraz mahremiyet sağlayacağım," diye mırıldandı. "Bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen arayın, Sör Ross."

Sophia odadan çıkarken Ross spekülatif bir şekilde kardeşine baktı. Matthew'un Sophia'dan bahsetme şeklinden ya da ona bakışından hoşlanmamıştı. Matthew'un tanıştığı her kadını potansiyel bir fetih olarak görmekten ne zaman vazgececeğini merak ediyordu.

Matthew'un karısı Iona hoş bir kız olmasına rağmen, başka kadınlara olan ilgisini terk etmediği açıktı. Evliliği dışında biriyle yatıp yatmadığı hâlâ spekülasyonlara açıktı. Ancak onu hizada tutabilecek bir şey varsa, o da Ross'un sadakatsizliğini hafife almayacağından emin olmasıydı. Ross tüm Cannon ailesinin mali işlerini yönetiyordu ve küçük kardeşine harçlık veriyordu. Eğer Ross'un elinde Matthew'un sadakatsizliğine dair bir kanıt olursa, onu elindeki tüm araçlarla terbiye etmekte tereddüt etmezdi, buna kesenin ağzını hızla açmak da dahildi.

"Ne zamandır burada çalışıyor?" Matthew sordu.

"Yaklaşık iki ay."

"Böyle bir kadını işe almanız oldukça uygunsuz, değil mi? İnsanların ne diyeceğini biliyorsunuz - size birden fazla şekilde hizmet ediyor."

"Matthew," diye itiraz etti anneleri şaşkınlıkla, "böyle imalara gerek yok."

Matthew sırtarak cevap verdi. "Anne, bir erkeğin sadece bir kadına bakarak anlayabileceği bazı şeyler vardır. Bayan Sydney'in dış görünüşünün altında sıradan bir sürtük olduğu çok açık."

Ross öfke patlamasını kontrol etmekte zorlandı. Elini bir tomar yatak çarşafına sıkıştırdı. "Sen her zaman kötü bir karakter yargıcı oldun, Matthew. Sana çeneni kapalı tutmanı ve evli bir adam olduğunu hatırlamanı tavsiye ederim."

Matthew ona ihtiyatla baktı. "Bununla ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, asistanımla gereğinden fazla ilgileniyor gibi görünüyorsunuz."

Matthew öfkeyle, "Hayır," diye cevap verdi. "Ben sadece-"

Catherine irkilerek, "Gkiniz de durun, yalvarırım," diye araya girdi. "Tartıştığınızı duymak beni çok üzüyor."

Ross kardeşine soğuk bir bakış fırlattı. "Matthew'un ev halkıma hakaret etmesine izin vermeyeceğim."

Matthew ters ters bakarak karşılık verdi. "Söyleyin bana, Bayan Sydney ile ilişkiniz nedir ki onu bu kadar kolay savunuyorsunuz?"

Ross cevap veremeden Catherine sinirli bir ses çıkardı. "Matthew, Ross'u kasten kızdırmaya çalıştığına ikna oldum! Bayan Sydney'le olan ilişkisi onu ilgilendirir, bizi değil. Şimdi lütfen odanın dışında bekle ve bize biraz huzur ver."

"Memnuniyetle," diye cevap verdi Matthew asık suratlı bir ses tonuyla. "Zaten hiçbir zaman hasta odasından hoşlanmadım."

O odadan çıkar çıkmaz Catherine dikkatle öne doğru eğildi. "Şimdi Ross, Bayan Sydney'le ilişkiniz nedir?"

Ross bir kahkaha patlamasına engel olamadı. "Az önce bunun beni ilgilendirdiğini söyledin!"

"Evet, ama ben senin annenim ve birine ilgi duyup duymadığını bilmeye hakkım var."

Onun hevesli merakı karşısında sıırttı. "Hiçbir şey itiraf etmiyorum."

"Ross," diye itiraz etti. Gözlerini devirdi ve gülümsedi. "Güldüğünü duymayalı uzun zaman oldu. Nasıl gülüneceğini unuttuğunu düşünmeye başlamıştım. Ama gerçekten canım... bir hizmetçi mi? İngiltere'deki tüm iyi yetiştirilmiş varisleri seçebilecekken?"

Ross onun bakışlarına doğrudan karşılık verdi, ev çalışanlarından biriyle evlenme fikrinin korkunç bir sosyal ihlal olarak görüldüğünün farkındaydı. Hizmetçilerle cinsel ilişki kabul edilebilirdi ama bir centilmen asla bir hizmetçiyle evlenmezdi. Ross'un umurunda bile değildi. Kraliyet ailesinden yoksullara kadar herkesle yıllarca etkileşim içinde olması ona kendi toplumunun sınıf bilincinin katıksız bir ikiyüzlülük olduğunu göstermişti. Asilzadelerin de iğrenç suçlar işleyebildiğini, en aşağılık sokak serserilerinin bile bazen onurlu davrandığını görmüştü.

"Bayan Sydney bir vikontun kızı," dedi annesine. "Gerçi babası bir paçavra satıcısı olsaydı da umurumda olmazdı."

Annesi yüzünü buruşturdu. "Korkarım Bow Street'te bu kadar uzun süre çalışmak sana biraz demokratik duyarlılıklar kazandırmış." Belli ki bu söz iltifat olarak söylenmemiştir. "Yine de... bir vikontun kızı mı? Daha kötüsü de olabilirdi sanırım."

Ross kuru bir sesle, "Varsayımlarda bulunuyorsun, anne," dedi. "Ona karşı herhangi bir niyetim olduğunu söylemedim."

"Ama sen biliyorsun," diye kendini beğenmiş bir şekilde karşılık verdi. "Bir anne böyle şeyleri bilir. Şimdi bana iyi bir kanı olduğu söylenen genç bir kadının Bow Street'te nasıl çalışmaya başladığını anlatın."

Kaşları alaycı bir hilal şeklinde kalktı. "Yaramı sormayacak mısın?"

"Bana Bayan Sydney hakkında daha fazla şey anlatmazsan seni bir kez daha yaralayacağıma yemin ederim!"

Bölüm 7

Sophia, annesi ve kardeşi gittikten sonra birkaç saat boyunca Ross'un odasına gelmedi. Ross sabırsızlıkla endişeleniyor, hangi önemsiz işlerin kendisinden önce geldiğini merak ediyordu. Lucie'yi yemek tepsisi ve ilaçların yanı sıra onu oyalayacak bazı okuma materyalleriyle yukarı gönderdi. Ancak iştahı yoktu ve başı ağrımaya başlamıştı. Güneş batarken ve duvarlar kararırken Ross havasız odada bir o yana bir bu yana dönüp duruyordu. Kuru ve sıcaktı ve başta omzu olmak üzere her yeri ağrıyordu. En çıldırtıcı olanı da kendini yalnız hissetmesiydi. O hasta yatağına mahkûmken, dünyanın geri kalanı onsuz devam ediyordu. Garip bir şekilde geceliğini çıkardı ve çarşafı beline kadar çekerek yattı, sıkıntı içinde kıvranıyordu.

Sophia saat sekizde ortaya çıktığında Ross asık suratlı ve bitkin bir haldeydi, kendisine verdiği acıya rağmen yatağın üzerinde yüzüstü yatıyordu.

"Sör Ross?" Lambanın sesini biraz açtı. "Uyuyor musunuz? Bandajınızı değiştirmeye geldim."

"Hayır, uyumuyorum," diye homurdandı. "Sıcaktan yanıyorum, omzum ağrıyor ve bu lanetli yatakta yatmaktan yoruldum."

Eğildi ve onun alnına dokundu. "Hâlâ ateşin var. Dur, seni ters çevireyim. Omzuna böyle yaslandığında ağrımasına şaşmamalı." İnce ama güçlü kolları onun kalkmasına yardım etti. Ross hoşnutsuz bir sesle yere yığıldı, çarşaf kalçalarına kadar kaydı. Sophia bir kolunu boynunun arkasında tutarak bir bardağı dudaklarına götürdü ve

soğuk, şekerli arpa suyunu yudum yudum içti. Taze kokusu odanın bayat atmosferini kesip atıyor gibiydi.

"Pencereleri kim kapattı?" diye sordu.

"Annem yaptı. Dışarıdaki havanın ateş için kötü olduğunu söylüyor."

"Gece havasının size bir zararı olacağını sanmıyorum." Pencereleri açmaya ve ferahlatıcı bir esintiyi içeri almaya gitti.

Ross sırtını yastıklara yasladı ve hasta odasının boğucu havasından kurtulmanın tadını çıkardı. "Bütün gün yoktun," dedi test edercesine. Yatak çarşaflarını tekrar göğsüne kadar çekti, altında çıplak olduğunu fark edip etmediğini merak ediyordu. "Ne yapıyordun?"

"Kızlarla birlikte mutfak ocağını ve bacaları temizledik, demirleri kararttık, sonra da biraz çamaşır yıkadık ve tamir ettik. Sonra öğleden sonranın geri kalanını Eliza ile frenk üzümü reçeli yaparak geçirdim."

"Bırak Eliza yarın bu işlerle ilgileysin. Sen benimle kal."

"Evet efendim," diye mırıldandı Sophia, onun otokratik ses tonuna gülümseyerek. "Eğer bana eşlik etmek istiyorsanız, sadece sormanız yeterliydi."

Ross kaşlarını çattı ve Sophia omzundaki sargıyı değiştirirken sessiz kaldı. Sophia'nın dingin yüzünü, işine konsantre olmuş mavi gözlerini perdeleyen koyu kirpiklerini görünce öfkesi yatıştı. Onun verdiği yanıtın tatlı ateşini hatırlayan Ross bir zafer parıltısı hissetti. Korkularına rağmen onunla sevişmesine izin vermişti. Tekrar iyileşene kadar bu konuda baskı yapmayacaktı. Ama sonra... ah, sonra...

Sophia bandajın uçlarını bağlamayı bitirdi ve bir bezi su dolu bir kaba daldırdı. "İltihap belirtisi yok," dedi bezi sıkarak. "Sanırım yara iyileşiyor. Belki ateşiniz yakında düşer ve o zaman daha rahat edersiniz."

Serin bez sıcak yüzünde ve alnında gezindi. Pencereden gelen bir esinti nemli teninde gezindi,

zevkten titremesine neden oldu. "Üşüdün mü?" diye sordu Sophia'nın nazik sesi.

Ross başını salladı, gözleri kapalıydı. "Hayır," diye fısıldadı. "Durma. Bu iyi hissettiriyor."

Bezi tekrar nemlendirdi. Serinlik boğazının ve göğsünün üzerinde kayarken yavaşça nefes aldı. Biri onunla ilgilenmeyeli ne kadar olmuştu? Hatırlayamıyordu. Minnettarlık içinde, Sophia'nın bir melodi mırıldanırken çıkardığı hafif sesi dinledi. "Bunun sözlerini biliyor musun?" diye sordu uyuklayarak.

"Bazıları."

"Onları bana söyle."

"Sesim seçkin değil," dedi. "Vasatın ötesinde bir şey bekliyorsanız üzücü bir hayal kırıklığına uğrayacaksınız."

Göğsündeki ince parmakları yakaladı. "Beni asla hayal kırıklığına uğratamazsın."

Sophia uzun bir süre sessiz kaldı, parmakları onunkilerin altında kıpırdamadı. Sonunda bir tür melodik, sakinleştirici fısıltıyla şarkı söyledi.

Gerçek aşkımı ve zevkimi bulduğumda onu
gece ya da gündüz nazikçe karşılayacağım;
Çünkü çanlar çalacak, davullar
gürültü çıkaracak
Gerçek aşkımı on bin sevinçle karşılamak için

Sophia sessizliğe gömüldüğünde Ross gözlerini açtı ve sanki geçmişteki kalp kırıklıklarını düşünüyormuş gibi acı tatlı bir ifade takındığını gördü. Kıskançlık ve endişenin eşit parçaları içinde kıvrandı ve onu kederli anılardan uzaklaştırmanın bir yolunu aradı. "Haklısın," dedi. "Sesiniz farklı değil." Kız tehditkâr bir kaş çatarken gülümsedi. "Ama çok hoşuma gidiyor," diye ekledi.

Sophia nemli bezi onun alnına koydu. "Şimdi Beni eğlendirme sırası sende," dedi şımarıkça. "Belki

her an
başlayabilir."

"Ben şarkı
söyleyemem."

"Ah, pekala. Senin gibi bir sesle bunu yapabileceğini
sanmıyordum."

"Sesimin nesi var?"

"Çakıllı. Kimse senden altın bir baritona sahip olmanı
beklemez." Onun hoşnutsuzluğunu görünce hafifçe güldü.
Elini onun boynunun altından geçirdi ve bir bardak arpa
suyunu dudaklarına götürdü. "Al, biraz daha iç."

Hasta odası damıtmasını yüzünü buruşturarak içti.
"Yıllardır arpa suyu içmemiştim," dedi.

"Eliza senin hiç hasta olmadığını söylüyor." Sophia bardağı
bir kenara koydu. "Aslında, koşucuların çoğu yaralanmış
olmana hayret ediyor. Kurşunların yağmur damlaları gibi
üzerinizden sekmiş olması gerektiğini düşünüyorlar."

Ross pişmanlıkla gülümsedi. "Hiçbir zaman insanüstü
olduğumu iddia etmedim."

"Yine de hepsi senin öyle olduğuna inanıyor." Devam
ederken onu yakından izledi. "İnsan ihtiyaçlarının ve
zayıflıklarının üstünde. Yenilmez."

İkisi de hareketsizdi, bakışları birbirine kilitlenmişti ve
Ross birden onun bir tür soru sorduğunu anladı. "Değilim,"
dedi sonunda. "İhtiyaçlarım var. Ve zayıflıklarım."

Sophia'nın bakışları tezgâha kaydı ve kumaştaki bir
kırıklığı büyük bir dikkatle düzeltti. "Ama sen onlara boyun
eğmiyorsun."

Parmaklarını kendi parmaklarının arasına aldı,
başparmağını kısa tırnaklarının kadifemsi yüzeyinde
gezdirdi. "Ne bilmek istiyorsun, Sophia?"

Kirpikleri yukarı doğru kalktı. "Karınız öldüğünden beri
neden evlenmediniz? Çok uzun zaman oldu. Ve sen hala
nispeten gençsin."

"Göreceli olarak mı?" diye kaşlarını çatarak tekrarladı.

Gülümsedi. "Evlenecek birini kolayca bulabilecekken sana neden Bow Sokağı Keşışı dendiğini söyle bana."

"Tekrar evlenmek istemedim. Kendi başıma yeterince iyi idare ettim."

"Karını seviyor muydun?" diye sordu.

"Eleanor'u sevmek kolaydı." Ross karısının görüntüsünü, narin, solgun yüzünü, ipeksi sarı saçlarını gözünün önüne getirmeye çalıştı. Ama sanki onu başka bir yaşamda tanımış gibiydi. Şaşkınlıkla Eleanor'un artık kendisi için pek de gerçek olmadığını fark etti. "Zarifti... zekiydi... çok nazikti. Hiç kimse hakkında sert konuşmazdı." Dudaklarına anımsatıcı bir gülümseme değdi. "Eleanor birinin küfrettiğini duymaktan nefret ederdi. Beni bu alışkanlıktan kurtarmak için çok uğraştı."

"Özel bir kadın olmalı."

"Evet," diye kabul etti. "Ama Eleanor fiziksel olarak kırılıyordu - alışılmadık derecede kırılıyordu. Aslında ailesi onun evlenmesini hiç istemiyordu."

"Hiç mi? Neden?"

"Eleanor çok kolay hastalanırdı. Bir sonbahar öğleden sonrası onu parkta gezdirdikten sonra üşüttü ve bir hafta boyunca yatakta dinlenmek zorunda kaldı. Bünyesi zayıftı. Ailesi, benim kocalık ilgim bir yana, evliliğin taleplerinin onu aşırı yoracağından endişe ediyordu. Hamileliğin onu öldürebileceğinden korkuyorlardı." Devam ederken suçluluk duygusu sesini kalınlaştırdı. "Onları Eleanor'u koruyacağıma ve ona asla zarar gelmeyeceğine ikna etmeyi başardım." Ross, Sophia'nın alnındaki bezi çevirirken ona bakmadı. "Neredeyse dört yıl boyunca mutluyduk. Onun kısır olduğunu düşündük, çünkü hiç gebe kalmadı. Aslında bu fikir beni rahatlatmıştı."

"Çocuk sahibi olmak istemediniz mi?"

"Benim için fark etmezdi. Tek istediğim Eleanor'un sağlıklı ve güvende olmasıydı. Ama bir gün bana hamile olduğunu söyledi. Bu habere çok sevinmişti. Dedi ki

hiç bu kadar iyi hissetmemiştim. Bu yüzden kendimi onun ve bebeğin iyi olacağına ikna ettim."

Ross konuşmayı kesti, devam edemeyecek kadar sıkıntılıydı. Eleanor'dan söz etmek dayanılmaz derecede zor ve özeldi. Yine de geçmişinin hiçbir bölümünü Sophia'dan saklamak istemiyordu.

"Ne oldu?" diye fısıldadı.

Ross kafasının içinde bir şeylerin çözüldüğünü hissetti. Kendini kontrol etme konusundaki tüm katılığı çözülmüş gibiydi. Daha önce hiç kimseye itiraf etmediği şeyleri ona anlatmaya başladı; ondan hiçbir şey saklamasının mümkün olmadığını fark etti.

"Doğum sancılarının başladığı gün bir şeylerin ters gittiğini anladım. Eleanor acıya iyi dayanamadı. İknamayacak kadar güçsüzleşti. Doğum yirmi dört saat sürdü ve ikinci gün başladığında... Tanrım, cehennem gibi bir kabustu. Daha fazla doktor çağırdım ve dördü de karım için ne yapılması gerektiği konusunda tartıştı. Korkunç bir acı içindeydi, ona yardım etmem için yalvardı. Her şeyi yapabilirdim. Her şeyi." Sophia'nın ellerinin yumuşak bir şekilde yumruklarının arkasını ovduğunu, düğümlenmiş kasları ve kordonları yatıştırdığını hissedene kadar yumruklarının sıkılı olduğunun farkında değildi. "Doktorların hemfikir olduğu tek şey bebeğin çok büyük olduğuydu. Bir seçim yapmak zorundaydım... Tabii ki Eleanor'u kurtarmalarını söyledim... ama bu yapmaları gerektiği anlamına geliyordu-" Sözü kesti, nefesi kesilmişti. Bundan sonra ne yaptıklarını ona anlatması imkânsızdı. Söyleyecek kelime yoktu. "Çok fazla kan vardı. Eleanor çığlık attı ve onları durdurmam için bana yalvardı. Ölmek, bebeğe yaşama şansı vermek istiyordu ama gitmesine izin veremezdim. Ve böylece ikisi de..." Ross durakladı ve kesik kesik nefes alışını kontrol etmeye çalıştı.

Sophia'dan hiçbir hareket ya da ses gelmiyordu. Onu iğrendirdiğini, çok fazla şey söylediğini düşündü. Dehşete düşmüş olmalıydı.

"Yanlışı seçim yaptım," diye mırıldandı. "İkisi de bu yüzden öldü." Odanın daha önce çok hoşuna giden serinliği şimdi onu titretiyordu. Uyuşmuştu, hastaydı, donmuştu.

Alnındaki bez çıkarıldı ve Sophia onun yüzünü okşadı. "Bu senin hatan değildi," dedi. "Eminim bunu biliyorsundur."

Belli ki hikâyenin tamamını anlamamıştı. Ross onun bencilliğinin derinliğini görmesini sağlamaya çalıştı. "Eleanor'la evlenmemeliydim. Onu yalnız bıraksaydım hâlâ hayatta olurdu."

"Bunu kesin olarak bilemezsiniz. Ama bu doğruysa ve onunla hiç evlenmemiş olsaydınız, hayatı nasıl olurdu? Kozalanmış, dünyadan uzak tutulmuş, tatmin edilmemiş, sevilmemiş." Sophia yorganı onun üzerine çekti ve şifonyerin alt çekmecesinden bir battaniye almaya gitti. Kapitone kumaşın ağırlığını onun üzerine bıraktı ve yatağın yanındaki yerine oturdu. "Eleanor'u seninle evlenmesi için zorlamadın. Eminim o da aldığı riskin farkındaydı. Ama Eleanor için bu riske değdi, çünkü evli olduğunuz süre boyunca mutlu oldu ve sevildi. İsteddiği gibi yaşadı. Olanlar için kendini suçlamayı istemezdi herhalde."

"Beni suçlamamış olması önemli değil," dedi hışımla. "Hatanın nerede olduğunu biliyorum, doğrudan bende."

"Doğal olarak böyle düşünürsün," diye alaycı bir yanıt verdi Sophia. "Her şeye gücünüzün yettiğine ve iyi ya da kötü her şeyin size atfedilmesi gerektiğine inanıyor gibisiniz. Bazı şeylerin sizin etkinizin ötesinde olduğunu kabul etmek sizin için ne kadar zor olmalı."

Onun şefkatli alaycılığı tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı. Ross onun gözlerine bakarken, yaklaşan bir rahatlama duygusunun farkındaydı. Bu duyguyu kabul etmek istemese de, tam olarak reddedemiyordu.

"Ne de olsa sen sadece bir insansın," diye ekledi. "Tanrısal bir varlık değilsin."

Sadece bir adam.

Elbette bunu biliyordu. Ancak, Ross o ana kadar bu konuda hissettiği yükü kabul etmemişti.

tüm dünyayı aksi yönde ikna etti. Zarar görmez olduğunu kanıtlamak için insani olarak mümkün olan her şeyi yapmıştı ve çoğunlukla da başarılı olmuştu. Bu neredeyse pozisyonunun bir gereğiydi. İnsanlar Bow Sokağı Baş Yargıcının çok güçlü olduğuna inanmak istiyorlardı; geceleri yataklarında dinlenirken onun kendilerini korumak için durmaksızın çalıştığını bilmek istiyorlardı. Ve sonuç olarak Ross yıllarca yalnızlık içinde yaşadı. Kimse onu gerçekten tanımıyor ya da anlamıyordu. Ama yetişkin hayatında ilk kez, kendisine huşu ile bakmayan birini bulmuştu. Ona sıradan bir adammış gibi davranıyordu.

Sophia yatağın yanından ayrılıp odada dolaşmaya başladı, sessizce lavabonun üzerindeki eşyaları düzeltiyor, atılmış bezleri ve havluları katlıyordu. Ross yırtıcı bir dikkatle onu izliyor, gücünü toparladığında ona, onunla birlikte neler yapabileceğini düşünüyordu. Ross'un düşüncelerinin nasıl geliştiğini bilmediğinden emindi, yoksa bu kadar sakin olmazdı.

Bölüm 8

Sophia, Ross'un giyinmiş ve yataktan kalkmış olduğunu görünce, "Berbat bir hastasın," diye haykırdı. "Dr. Linley en azından bir gün daha yatman gerektiğini söyledi."

"Her şeyi bilmiyor," diye cevap verdi Ross, ayaklarını ayakkabılarının içine sokmaya çalışarak.

"Sen de öyle!" Kızgın ve endişeli bir şekilde, adam şifonyerine gidip üst çekmecedeki yeni bir kravat ararken onun hareketlerini takip etti. "Ne yapmayı planlıyorsun?"

"Bir saat kadar ofisime gideceğim."

"Bütün günü çalışarak geçireceğinize hiç şüphe yok!"

Ross'un vurulmasından bu yana geçen dört gün içinde Sophia'nın onu dinlendirmesi giderek zorlaşmıştı. Gücü yerine geldikçe ve omzu iyileştikçe, her zamanki hızlı temposuna geri dönmek istiyordu. Sophia onu hareketsiz tutmak için ofisinden bir yığın evrak getirmiş ve o yatakta ya da ocağın yanındaki sandalyede bir şeyler yazdırırken tomar tomar not almıştı. Yemeklerini servis etmiş ve saatlerce ona kitap okumuştı. Çoğu zaman uyuklarken onu izlemiş, bakışları uykuda yumuşamış yüzünün her ayrıntısını, saçlarının alnına dökülüşünü, ağzının rahatlamış çizgilerini yakalamıştı.

Sophia onun kokusuna, kahvesini içerken boğazının nasıl hareket ettiğine, yarasının sargısını değiştirirken parmaklarının altındaki kaslarının yoğun dokusuna aşina olmuştu. Tıraş olmadan önce çenesinin kıllarını. Paslı

Sanki bu sesi çıkarmaya alışık değilmış gibi kahkahasının tınısı. Her sabah düzleştirmeden önce siyah saçlarının asi dalgalar halinde dalgalanması. Tepsisini toplarken ya da arkasındaki yastıkları düzeltirken onu öpücüklerle şaşırtması... karanlık, tatlı komplolar gibi öpücükler, ellerinin onu nazik bir ısrarla kavraması.

Sophia da onu reddetmek yerine coşkuyla karşılık verdi. Sophia'nın utancına rağmen, onunla ilgili korkunç fanteziler kurmaya başlamıştı. Bir gece rüyasında Ross'un yatağına tırmandığını ve çıplak vücudunu boylu boyunca onunkine yasladığını görmüştü. Uyandığında çarşaflarının terden ıslandığını, kalbinin güm güm attığını ve bacaklarının arasındaki yerin hissiyatla canlandığını fark etmişti. Hayatında ilk kez parmaklarını o zonklayan tepe noktasına götürmüş ve hafifçe okşamıştı. Ross'un kendisine tekrar dokunduğunu, ağzıyla göğsünü çekiştirdiğini, parmaklarının bacaklarının arasında ustalıkla çalıştığını hayal ettikçe zevkten uçuyordu. onu Uyluklar. Demlenmiş içinde utanç ve Suçluluk, Kendini uyarmaya devam etti ve ne kadar çok ovuşturursa, zevkin o kadar keskinleştiğini keşfetti, ta ki sona erene kadar Dudaklarından sarsılmış bir inilti çıkaran bir sıcaklıkla yıkandı. Karnının üzerine yuvarlanan Sophia sersemlemiş ve şaşkın bir halde yatıyordu. His azaldı ve vücudu hoş bir şekilde ağırlaştı ve ertesi gün Ross'la nasıl yüzleşebileceğini merak etti. Daha önce hiç böyle bir duygu, aciliyetiyle endişe verici bir fiziksel ihtiyaç yaşamamıştı.

Sophia, Ross'a duyduğu cinsel çekimin yanı sıra, ona karşı kaçınılmaz bir hoşlanma da hissediyordu. Onun karakterindeki tuhaflıklar Sophia'yı büyülüyordu. Hoş olmayan bir görevle karşı karşıya kaldığında, bundan kaçınmaya çalışmıyor, bunun yerine tek bir kararlılıkla kendini bu görevin içine atıyordu. Görev onun için her şey demektir. Bakmakla yükümlü olduğu kişilerin iyiliği için saç gömleği giymesi istense, hiç sorgulamadan giyerdi.

Ross'un asla yalan söylememesine rağmen, amaçlarına uygun olarak gerçeği gölgelemesi onu eğlendiriyordu. Örneğin, sesini yükselttiği zaman, o anda öyle olmadığını iddia ediyordu.

bağırarak ama "empatik" olmak. İnatçı olduğunu reddetti ve bunun yerine kendisini "kararlı" olarak tanımladı. Hükmedici de değildi, sadece "kararlıydı". Sophia onun bu iddialarına kahkahalarla güldü ve onun nasıl tepki vereceğini bilemediğini fark etti. Kimsenin kızdırmaya cesaret edemeyeceği bir adamdı ve Sophia, onun yemlemesinden ihtiyatlı bir zevk aldığını hissetti.

Sessiz akşam saatlerinde konuşurlarken Sophia kendi çocukluğuna dair birkaç anısını paylaşmıştı: babasının ona iyi geceler öpücüğünü verirken bıyıklarının verdiği his... bir aile pikniği... annesinin ona okuduğu hikâyeler. Ve küçük kardeşiyle birlikte annesinin yüz pudrasına su karıştırıp macunla oynadıkları ve akşam yemeği yemeden yatağa gönderildikleri zamanı.

Ross, kadının kendini tutma çabalarına rağmen ondan daha fazla itiraf almayı başardı. Tam olarak farkına varmadan, kendini ona ailesinin ölümünden sonraki ayları, John'la birlikte köyde çılgınca koşturdukları zamanları anlatırken bulmuştu. "Korkunç küçük şeytanlardık," demişti, yatağının başucundaki sandalyeye oturmuş, dizlerini kıvrımış ve kollarını onlara dolamıştı. "Kötü oyunlar oynadık, dükkanları ve evleri tahrip ettik ve çaldık..." Durakladı ve ani bir sızıyı hafifletmek için alnını ovuşturdu.

"Ne çaldın?"

"Çoğunlukla yemek. Her zaman açtık. Bize bakmaya çalışan ailelerin ayıracak fazla parası yoktu. Davranışlarımız tahammül edilemeyecek kadar kötüleştğinde, bizden ellerini çektiler." Dizlerine daha sıkı sarıldı. "Bu benim hatamdı. John daha iyisini bilemeyecek kadar gençti ama davranışımın hiçbir mazereti olamazdı. Ona rehberlik etmeli, onunla ilgilenmeliydim..."

"Sen daha çocuktun." Ross, sanki onu ezmekle tehdit eden suçluluk duygusunun ağırlığını anlamış gibi, belirgin bir dikkatle konuştu. "Bu senin hatan değildi."

Teselliyi kabul etmeyen Sophia şakasızca gülümsedi.

"Sophia," diye sordu sessizce, "John nasıl öldü?"

Ona söyleme isteğiyle savaşıırken kaskatı kesildi. O derin, yumuşak ses ruhunun anahtarını istiyordu. Ve eğer bunu ona verirse, onu küçümseyecek ve cezalandıracaktı ve o da büzüşüp bir hiç haline gelecekti.

Ona cevap vermek yerine kararsızca gülmüş ve odadan çıkmak için bir bahane uydurmuştu.

Ross şifonyerden koyu renk ipek bir kravat çıkarınca Sophia'nın düşünceleri tekrar günümüze döndü. Ross'un hasta yatağından kalkmayı kendine görev edinmiş olması, Sophia'nın dikkatini dağıtmak için iyi bir fırsattı ve Sophia bu fırsatı hevesle değerlendirdi.

"Kendini aşırı yoracaksın ve çökeceksin," diye tahmin etti. "Ve benden hiç sempati görmeyeceksin. Doktorun tavsiyesine kulak vermeli ve dinlenmelisin!"

Aynanın önünde duran Ross, hafif bir rahatsızlıkla kravatını bağladı. "Yıkılmayacağım," dedi sakın bir sesle. "Ama bu odadan çıkmak zorundayım, yoksa delireceğim." Gümüşü bakışları yansıtıcı camda onunkilerle buluştu. "Beni o yatağa geri sokmanın tek bir yolu var ve buna henüz hazır olduğunu sanmıyorum."

Sophia hemen gözlerini ondan kaçırdı ve utançtan kızardı. Ona duyduğu arzuyu bu kadar açık bir şekilde itiraf etmesi, ne kadar yakınlaştıklarının bir işaretiydi. "En azından biraz kahvaltı yapmalısın," dedi. "Ben mutfağa gidip Eliza'nın kahveyi kaydattığından emin olacağım."

"Teşekkür ederim." Dudaklarının kenarları alaycı bir gülümsemeye eğildi ve kravatını ustaca çekiştirerek düğümlemeyi bitirdi. O sabahın ilerleyen saatlerinde Sophia adli sicil odasında raporları ve ifadeleri dosyalarken Ross da ofisinde toplantılar yapıyordu. Önündeki kâğıt yığınlarını düzelten Sophia umutsuzca iç çekti. İşe başladığı ilk ay boyunca, Bow Street ofisine ve orada çalışan herkese zarar vereceğine inandığı bilgileri kopyalamaya başlamıştı. Bunların çoğu birkaç memur ve polis memurunun yaptığı hatalarla ilgiliydi.

delillerin yanlış kullanılması. Ross adamlarını özel olarak disipline etmeyi tercih etmişti, zira devlet dairesinin ihtiyaç duyduğu son şey potansiyel olarak yıkıcı bir skandaldı.

Sophia, Ross ve kaçakçıları yok etmek için yeterli cephaneyle sahip olmak istiyorsa çok daha fazla bilgi toplaması gerektiğini biliyordu. Ancak geçtiğimiz üç hafta boyunca amacına ulaşmak için hiçbir şey yapmamıştı. Kendinden iğrenmesine rağmen, bunu yapacak yüreği yoktu. Artık Ross'a zarar vermek istemiyordu. Zayıflığı yüzünden kendinden nefret ediyordu ama ona ihanet etmeyi de kendine yediremiyordu. Kaçınma çabalarına rağmen onu derinden önemsemeye başlamıştı. Bu da zavallı kardeşinin ölümünün asla adaletle cevaplanmayacağı ve dolayısıyla kısa hayatının hiçbir anlamı olmayacağı anlamına geliyordu.

Sophia kasvetli bir şekilde dosyaları karıştırırken Ernest aniden ortaya çıktı ve çalışmalarını yarıda kesti. "Bayan Sydney, Sör Ross sizi istiyor."

Ani bir endişeyle ayak işlerine bakan çocuğa baktı. "Neden?"

"Bilmiyorum, bayan."

"Sör Ross nerede? O iyi mi?"

"Ofisinde, hanımefendi." Çocuk alışlagelmiş aceleciliğiyle ayrıldı, başka işler yapmak üzere yola çıktı.

Ross'un kendini fazla zorlayıp zorlamadığını merak eden Sophia'nın midesi endişeyle bulandı. Bir şekilde yarası yırtılmış, bir kez daha ateşe yenik düşmüş ya da çok fazla hareket ederek kendini tüketmiş olabilirdi. Dar koridorda yanından geçtiği avukatların ve kâtiplerin şaşkın yüzlerine aldırmadan aceleyle ofise gitti.

Baş Yargıcın ofisinin kapısı açıldı. Sophia hızlı adımlarla eşiği geçti. Ross masasında oturuyordu, solgun ve biraz yorgun görünüyordu, onu görünce bakışlarını kaldırdı. "Sophia, ne-"

"İşe dönmen için çok erken olduğunu biliyordum!" diye haykırdı ona ulaştığında. Düşüncesizce elini

Elleriyle alnını ve yüzünün yanlarını yokladı. "Ateşin var mı? Neyin var? Omzunuz yeniden kanamaya mı başladı, yoksa-"

"Sophia," diye araya girdi. İri elleri onunkileri sardı, başparmakları yumuşak avuçlarına yerleşti. Güven verici bir gülümseme dudaklarına dokundu. "Ben iyiyim. Endişelenmene gerek yok."

Ona dikkatle baktı ve iyi olup olmadığından emin oldu. "O zaman neden beni çağırttınız?" diye sordu şaşkınlıkla.

Ross'un bakışları onun omzunun ötesindeki bir noktaya kaydı. Sophia ani bir şaşkınlıkla yalnız olmadıklarını fark etti. Dönerek arkasına baktı ve Sör Grant'ın büyük deri ziyaretçi koltuğunda oturduğunu gördü. Dev adam şaşkın bir ilgiyle ikisini izliyordu. Sophia ellerini Ross'un ellerinden çekti ve utanç içinde gözlerini kapadı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı, bir şekilde ortadan kaybolabilmeyi diliyordu. "Haddimi aştım Sör Ross. Beni affedin."

Onun mahcubiyetine sırtıttı ve Sör Grant ile konuştu. "Morgan, Bayan Sydney ile konuşmam gereken bir şey var."

"Görünüşe göre öyle," diye cevap verdi Morgan kuru bir sesle. Kısa bir süre eğildi, yeşil gözleri Sophia'ya bakarken parıldıyordu. Kapı arkasından kapandı.

Sophia kızarmış yüzünü elleriyle kapattı. Sesi sert parmaklarının arasından süzülüyordu. "Ah, benim hakkımda ne düşünüyor olmalı?"

Ross masanın arkasından gelip onun önünde durdu. "Sizin nazik ve şefkatli bir kadın olduğunuzu düşündüğüne şüphe yok." "Özür dilerim," dedi tekrar. "Sör Grant'ın sizi çok sevdiğini fark etmemiştim. oldu Burada. I gerekir değil var gel için sen Bu kadar aceleci olmamalıydım da... Ben sadece alışkanlığı..."

"Bana dokunmaktan mı?"

Rahatsızlık içinde kıvrandı. "Sana çok aşına oldum. Artık iyileştigine göre, her şey eskisi gibi olmalı."

"Umarım değildir," diye cevap verdi sessizce. "Yakınlığımız hoşuma gidiyor, Sophia." Adam ona doğru uzandı ama Sophia aceleyle geri çekildi.

Gözlerini kaçırarak hafif bir ses tonuyla sordu: "Neden Beni mi çağırdınız?"

Cevap vermeden önce uzun bir an geçti. "Az önce annemden evlerinde büyük bir kriz olduğuna dair bir haber aldım."

"Umarım kimse hasta değildir?"

"Korkarım bundan çok daha ciddi bir mesele," dedi alaycı bir tavırla. "Büyükbabam için vereceği doğum günü partisiyle ilgili."

Şaşkınlık içindeki Sophia, o devam ederken adamın karanlık yüzüne baktı.

"Görünüşe göre annemin hizmetçisi Bayan Bridgewell aniden evlenmiş. Bir ordu çavuşuyla görüşüyormuş ve çavuş alayın yakında İrlanda'ya taşınacağını öğrenince ona evlenme teklif etmiş. Doğal olarak Bayan Bridgewell yeni kocasına yeni görev yerinde eşlik etmek istemiştir. Ailesi ona geçmiş olsun dileklerini iletiyor ama ne yazık ki onun yokluğu büyükbabamın doksanıncı yaş günü kutlama hazırlıklarının tam ortasına denk geliyor."

"Ah, canım. Etkinlik ne zaman gerçekleşecek?" "Tam olarak bir hafta içinde."

"Aman Tanrım," dedi Sophia tekrar, Shropshire'da çalıştığı büyük evlerden hatırladığı kadarıyla bu tür büyük kutlamalar titiz bir planlama ve neredeyse kusursuz bir uygulama gerektiriyordu. Yemekler, çiçekler, konukların konaklaması... çok büyük bir iş yükü söz konusuydu. Sophia, işleri idare etmek için devreye girmesi gerekecek hizmetlilere acıyordu.

"O zaman annen için işleri kim ayarlayacak?"

Ross kaşlarını çatarak, "Sen," diye mırıldandı. "Seni istiyor. Aile arabası dışarıda bekliyor. Eğer istekliysen, hemen Berkshire'a gitmek üzere yola çıkacaksın."

"Ben mi?" Sophia afallamıştı. "Ama Bayan Bridgewell'in yerini alabilecek başka biri olmalı!"

"Anneme göre, hayır. Sizden yardım istedi."

"Yapamam! Yani, böyle bir şeyle ilgilenme konusunda hiç deneyimim yok."

"Buradaki hizmetkârları idare etmekte oldukça başarılısınız."

"Üç hizmetçi," dedi Sophia tedirginlikle. "Annenin düzinelerce hizmetçisi olması gerekirken."

"Yaklaşık elli," dedi ona, sanki sayının pek bir önemi yokmuş gibi kasıtlı olarak hazırlıksız bir şekilde.

"Elli! Ben elli kişiden sorumlu olamam! Eminim benden çok daha uygun biri vardır."

"Belki de hizmetçinin gidişi daha az ani olsaydı, başka birini bulabilirlerdi. Bu haliyle, annemin en büyük umudu sizsiniz."

"O zaman ona acıyorum," dedi büyük bir duyguyla.

Aniden güldü. "Bu sadece bir parti Sophia. Eğer her şey yolunda giderse, annemin her şeyi üstleneceğine şüphe yok. Eğer bir felaketle sonuçlanırsa, bütün suçu gelmeyen Bayan Bridgewell'in üzerine atarız. Senin endişelenmeni gerektirecek bir şey yok."

"Peki ya sen? Ben yokken sana kim bakacak ve buradaki işleri kim idare edecek?"

Uzandı ve lacivert elbisesinin boynundaki beyaz yakayı parmakladı, parmak ekleminin arkası çenesinin hassas alt tarafını okşadı. "Görünüşe göre sensiz idare etmek zorundayım." Sesi samimi bir tona alçaldı. "Sanırım gerçekten de uzun bir hafta olacak."

Sophia ona bu kadar yakın dururken tıraş sabununun kokusunu alabiliyor, nefesindeki kahve dokunuşunu hissedebiliyordu. "Bütün ailen orada olacak mı?" diye sordu ihtiyatla. "Kardeşin ve karısı da dâhil mi?" Matthew ile aynı çatı altında yaşama ihtimali hiç de çekici değildi.

"Bundan şüpheliyim. Matthew ve Iona şehir hayatının zevklerini tercih ederler; taşra onlar için fazla sessizdir. Hafta sonuna kadar bekleyeceklerini ve diğer konuklarla aynı zamanda geleceklerini umuyorum."

Sophia durumu dikkatle değerlendirdi. Ross'un annesini reddetmenin zarif bir yolu yok gibi görünüyordu. Önüne konan bu zorlu görev karşısında şaşkınlıkla içini çekti. "Gideceğim," dedi sertçe. "Büyükbabanın partisinin başarılı olması için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Teşekkür ederim."

Eli ensesine kaydı ve parmakları ensesine tutturulmuş örgülü sarmalın üzerinde gezindi. Parmak uçları birkaç narin saç tutamını buldu ve hafifçe okşadı.

Sophia kararsız bir nefes aldı. "Eşyalarımı toplayacağım."

Başparmağı boynunun kenarında yavaşça, küçük bir daire çizdi. "Bana veda öpücüğünü vermeyecek misin?"

Kuru dudaklarını yaladı. "Artık bunu yapmamızın akıllıca olacağını sanmıyorum. Bu uygun değil. Bu ayrılık, her şeyin eski haline dönmesini sağlayacağı için tam zamanında oldu."

"Beni öpmek hoşuna gitmiyor mu?" Boynundaki bir tutam saçı aldı ve hafifçe parmakladı.

Sophia kendi kendine, "Bunun konuyla ilgisi yok," dediğini duydu. "Önemli olan, bunu yapmamamız gerektiği."

Gözleri meydan okumayla parlıyordu. "Neden?"

"Çünkü sanırım... Korkuyorum..." "Seninle bir ilişkim olamaz" diye ağzından kaçırmadan önce cesaretini topladı.

"Senden bir ilişki istemedim. Senden istediğim şey-"

Sophia düşüncesizce elini onun dudaklarına götürdü. Adamın ne söylemek üzere olduğunu bilmiyordu ama bunu duymak da istemiyordu. Niyeti her ne olursa olsun, bunu kelimelere dökerse ölürdü. "Hiçbir şey söyleme," diye yalvardı. "Bir hafta ayrı kalmamıza izin ver. Düşünmek için biraz zaman ayırdıktan sonra, duygularının değişeceğine eminim."

Dili parmaklarının arasındaki dikiş dokundu ve eli geri çekildi. "Öyle misin?" diye sordu başını eğerek.

Adamın dudakları, kadının dudaklarının üzerinde, onu dayanılmaz bir zevkle dolduran nem ve sıcaklıkla birleşti. Adamın dilinin ucunu alt dudağında hissetti, yumuşak bir şekilde alay ediyordu ve direnci eriyip gitti. Nefes nefese, yukarı doğru gerildi ve adamın sert bedenine yakalandı, ellerinden biri kalçalarının altına yerleşti. Kollarını adamın boynuna doladı ve onu açlıkla öptü. Aralarındaki çekimi inkâr edemiyordu, tabii ki Ross'un şu anda yapmaya niyetli olduğu şey de buydu. Ross onun bu tepkisini daha da derin bir öpücükle ödüllendirdi, dili dişlerinin arasından kayarak kız çaresiz bir zevkle ona doğru sarkana kadar devam etti.

Birdenbire serbest bırakıldı. Sersemleyen Sophia parmaklarını nemli ağzına götürdü.

Ross kibirli ve eğlenmiş görünüyordu, kendi yüzü de kızarmıştı. "Güle güle Sophia," dedi sesi kalınlaşarak. "Bir hafta sonra görüşürüz."

Cannons tarafından sağlanan araç, Fransız pencereleri ve kadife perdeleriyle Sophia'nın şimdiye kadar bindiği en lüks araçtı; koyu yeşil lake dış yüzeyi altın varaklı parşömenlerle süslenmiş, iç kısmı ise parlak kahverengi deri ile kaplanmıştı. İyi yaylanan araba Londra ile Berkshire arasındaki yirmi beş millik mesafeyi rahatça kat etti.

Hafta sonu partisini düzenleme ihtimali gözünü korkutsa da Sophia, Ross'un çocukluğunu geçirdiği kır malikânesini görmek için sabırsızlanıyordu. Berkshire bölgesi ve çevresi, bol otlakları, verimli ormanları, Kennet ve Thames nehirleri üzerinde köprüleri olan küçük kasabalarıyla tam da onun tarif ettiği gibiydi. Yeni biçilmiş çimlerin, nehir esintilerinin ve çimenlerin kokuları birbirine karışarak hoş bir toprak kokusu yaratıyordu.

Araba büyük yoldan çok daha küçük bir yola saptı, kaldırım eski ve engebeli hale geldikçe tekerlekler zıpladı ve sarsıldı. Silverhill kasabasına yaklaştıklarında, çayırlarda otlayan semiz koyunlar ve yeşil kırları süsleyen yarı ahşap evlerle manzara daha da güzelleşti. Yol, sarmaşık ve güllerle kaplı bir dizi eskimiş kapıdan geçiyordu. Araba Silverhill'in çevresinden dolaştı ve uzun bir özel caddeden aşağıya doğru inmeye başladı. Ross'un ona yaklaşık bin beş yüz dönüm büyüklüğünde olduğunu söylediği Cannon arazisinin taş kapılarından geçtiler.

Sophia, meşe ve kayın koruları ile serin mavi gökyüzünün altında parıldayan yapay bir gölün bulunduğu arazinin güzelliğinden etkilendi. Sonunda önünde Jacobean dönemine ait bir malikânenin ana hatları belirdi; malikânenin çatısı kuleler ve kalkanlarla doluydu. Evin tuğladan yapılmış dış cephesi o kadar görkemliydi ki Sophia midesinde acı verici bir endişe hissetti.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı. Silverhill Park Malikânesi'nin yüksek girişinin önünde on beş metre yüksekliğinde çitler vardı ve çuha çiçeği ve ormangülünden oluşan devasa yatakların bulunduğu teraslı bir yürüyüşle sınırlanmıştı. Bir sıra devasa Doğu çınarı, yürüyüş yolunun güney kenarındaki portakala giden yolu açıyordu. Sophia en abartılı hayallerinde bile Cannon'ların malikânesinin bu kadar heybetli olacağını düşünmemişti.

Aklına hemen iki düşünce geldi. Birincisi, bu kadar zengin bir adam neden Bow Sokağı'ndaki Spartalı mahallesinde yaşamaya razı olmuştu? İkincisi, önümüzdeki yedi gün boyunca nasıl hayatta kalacaktı? Önündeki görev için tamamen yetersiz olduğu açıktı. Bütün bir hizmetli alayını yönetmek için fazla deneyimsizdi. Ona saygı duymayacaklardı. Onu dinlemeyeceklerdi.

Sophia ellerini midesinin üzerinde kavuşturdu, midesi bulanmıştı. Araba merkezi girişin önünde durdu. Beyaz-Yüzü asık ama kararlı Sophia uşağın teklifini kabul etti.

arabadan inerek ona kapıya kadar eşlik etti. Eldivenli eliyle birkaç kez vurdu ve meşe panelli kapı sessizlik içinde açıldı.

Taş zeminli giriş holü muazzamdı, ikinci sahanlıkta ayrılan ve konağın doğu ve batı kanatlarına açılan büyük bir orta merdiveni vardı. Duvarlar kayısı, koyu altın ve soluk mavi renklerde dokunmuş devasa duvar halılarıyla kaplıydı. Sophia, giriş holünün iki yanında iki ayrı kabul odası olduğunu görünce ilgisini çekti. Soldaki set, zarif koyu renk mobilyalar ve mavi tonlarla erkeksi bir tarzda dekore edilmişken, sağdaki set ağırlıklı olarak kadınsıydı, duvarlar şeftali ipeğiyle kaplıydı, mobilyalar narin ve yaldızlıydı.

Bir uşak Sophia'ya Sir Ross'un annesinin beklediği şeftalili kabul odasını gösterdi.

Bayan Catherine Cannon uzun boylu ve zarif bir kadındı, sade bir günlük elbise giymişti, yukarı doğru taranmış gri saçlarında parıldayan ametist taraklar vardı. Yüzü köşeliydi ama yeşil gözleri kibardı. "Bayan Sydney," diye bağırdı öne doğru gelerek. "Silverhill Park'a hoş geldiniz. Beni korkunç bir felaketten kurtardığınız için teşekkür ederim."

Yaşlı kadın ellerini tutup sıcak bir şekilde sıkarken Sophia, "Umarım bir faydam dokunabilir," dedi. "Ancak Sör Ross'a bu konularda çok az deneyimim olduğunu açıkladım."

"Size güvenim tam Bayan Sydney! Bana çok yetenekli bir genç kadın gibi göründünüz."

"Evet, ama ben-"

"Şimdi hizmetçilerden biri size odanızı gösterecek, böylece o uzun araba yolculuğundan sonra tazelenebilirsiniz. Sonra evin içinde yürüyeceğiz ve ben de sizi hizmetkârlarla tanıştıracam."

Sophia'ya Silverhill Park'ın eski hizmetçisine ait olan küçük ama kullanışlı bir oda gösterildi. Koyu renk elbisesinin beyaz yakasını yenisiyle değiştirdi, eteklerini fırçaladı ve üzerlerindeki tozu silkeledi.

yüzünü soğuk suyla yıkadı. Alt kata indiğinde, çevresinin güzelliğine hayran kaldı; geçmeli kaburgalar ve boyalı panellerden oluşan tavanlar, heykellerle dolu galeriler ve dışarıdaki bahçelerin yemyeşil manzarasını sunan sonsuz pencere sıraları.

Catherine Cannon'a tekrar katılan Sophia, evi gezerken ona eşlik etti ve evin her ayrıntısını hafızasına kazımak için elinden geleni yaptı. Ross'un annesinin kendisine bir hizmetçinin hak ettiğinden çok daha fazla ilgi göstermesi Sophia'yı belli belirsiz şaşırtmıştı. Evin içinde gezinirlerken Bayan Cannon ona Ross'la ilgili hikâyeler anlattı; çocukken uşağa eşek şakaları yaptığını ve arkadaşlarını bahçıvanın el arabasıyla gezdirdiğini anlattı.

Sophia, "Görünüşe göre Sör Ross her zaman ciddi ve vakur değilmiş," diye yorum yaptı.

"Tanrım, hayır! Bu ancak karısı öldükten sonra oldu." Bayan Cannon'ın ruh hali birden değişti, dudakları pişmanlık dolu bir yumuşaklığa büründü. "Ne büyük bir trajedi. Hepimiz için yıkıcı."

"Evet," dedi Sophia yumuşak bir sesle. "Sör Ross bana bundan bahsetti."

"Öyle mi?" Catherine, beyaz ve altın rengi Fransız desenli kâğıtlarla kaplı büyük salonun ortasında durdu. Sophia'ya tutuk bir bakışla baktı.

Sophia yanlış bir şey söyleyip söylemediğini merak ederek huzursuzca bakışlarını ona çevirdi.

"Şey," diye mırıldandı Bayan Cannon hafif bir gülümsemeye. "Oğlumun Eleanor hakkında hiç kimseye tek kelime ettiğini görmedim. Ross alışılmadık derecede özel bir adamdır."

Bayan Cannon'un belki de çıkarılmaması gereken bir sonuç çıkardığını hisseden Sophia, kadının yanlış anlamasını düzeltmeye çalıştı. "Sör Ross ateşi sırasında geçmişiyile ilgili birkaç şeyden bahsetti. Sadece yorgun ve hasta olduğu için-

"Hayır canım," diye nazikçe cevap verdi Catherine. "Oğlum belli ki size güveniyor ve arkadaşlığınıza değer veriyor." Kadın

"Ve oğlumu Bow Street'in o iğrenç dünyasından uzaklaştırabilecek her kadın benim onayımı alacaktır."

"Onun Baş Yargıç olmasından memnun değil misiniz, Bayan Cannon?"

Ross'un annesi, "Oğlum hayatının on yılını kamu hizmetine verdi ve son derece başarılı oldu. Doğal olarak onunla gurur duyuyorum. Ancak Ross'un dikkatini başka konulara çevirmesinin zamanının geldiğini hissediyorum. Yeniden evlenmeli ve çocuk sahibi olmalı. Ross'un biraz soğuk huylu olduğu izlenimini verdiğinin farkındayım ama sizi temin ederim ki onun da her erkekle aynı ihtiyaçları var. Sevilmek. Kendine ait bir aileye sahip olmak."

"Hiç de soğuk huylu biri değil. Her çocuk böyle bir babaya sahip olduğu için çok şanslı olurdu. Ve eminim ki bir koca olarak Sör Ross da-" Birden papağan gibi gevezelik ettiğini fark eden Sophia ağzını kapattı.

"Evet," dedi Catherine gülümseyerek. "Eleanor için mükemmel bir kocaydı. Tekrar evlendiğinde, gelininin çok az şikâyeti olacağından eminim." Sophia'nın rahatsızlığını görünce hızlı bir tavırla konuştu. "Resmi yemek odasına gidelim mi? Yanında bir servis odası var - uzun bir akşam yemeği sırasında yemekleri sıcak tutmak için oldukça uygun bir alan."

Gün boyunca Sophia o kadar meşguldü ki Ross'u düşünecek çok az zamanı vardı. Ancak, sessiz akşam saatlerini dolduran özlem ve ıssızlıktan kaçış yoktu. Tamamen yenilmiş bir halde, mahvetmek istediği adama aşık olduğunu kendi kendine itiraf etti. Kendi kalbi tarafından yenilgiye uğratılmıştı. İntikam planlarından vazgeçmekten başka yapacak bir şey yoktu. Baştan çıkarma olmayacaktı... lekelenmiş bir zafer olmayacaktı. Görevini bırakacaktı.

Bow Street'e dönüp hayatının geri kalanına devam etmeye çalışacak.

Yeni kararlılığı onu bitkin ama huzurlu hissettirdi ve solgun bir kararlılıkla yaklaşan hafta sonu partisine odaklandı.

Ana evdeki yirmi beş yatak odası konuklarla dolu olacak, ayrıca yakındaki kapı evinde bekârların kullanımı için ayrılmış bir düzine yatak odası daha bulunacaktı. Windsor, Reading ve çevre kasabalardan gelen aileler Cumartesi gecesi maskeli baloya katılacak, böylece davetli sayısı üç yüz elliye ulaşacaktı.

Ne yazık ki, eski hizmetçi Bayan Bridgewell'in bıraktığı yazılı notlar ve planlar, arzulanan çok şey bırakıyordu. Sophia alaycı bir tavırla, Bayan Bridgewell'in muhtemelen yaklaşan hafta sonu partisinden çok kendi romantik ilişkileriyle ilgilendiğini düşündü. Sophia porselen ve sofratakimlerinin, kiler ve şarap mahzeninin içindekilerin, kiler ve çamaşır dolaplarının envanterini çıkarmakla meşguldü. Hem aşçıya hem de Bayan Cannon'a danışan Sophia, menü önerileri ve her yemek için uygun porselenler hakkında notlar aldı. Kâhya ve usta bahçıvanla görüştü ve bir dizi hizmetçi için planlar hazırladı. Köyün kasabı, bakkalı ve sütçüsü gelip Sophia'nın yaklaşan kutlama için yazılı siparişlerini aldılar.

Bu hareketliliğin ortasında Sophia, doksanıncı yaş günü tüm bu heyecana neden olan yaşlı beyefendi Bay Robert Cannon ile tanıştı. Ross'un annesi Sophia'yı onun açık sözlülüğüne hazırlamaya çalışmıştı. "Kayınpederimle tanıştığınızda, onun tavırlarından rahatsız olmanızı istemem. Yaşlandıkça oldukça açık sözlü biri oldu. Söylediği hiçbir şey sizi rahatsız etmesin. Biraz sağduyudan yoksun olsa da iyi bir adamdır."

Sophia, ana evden ayrı bir yerde bulunan buzhaneden geri dönerken, bir brandanın altında oturan yaşlı bir adam gördü

göl bahçesinde bir tente vardı. Yanına içeceklerle dolu küçük bir masa yerleştirilmişti. Sandalyesine bir ayak desteği yerleştirilmişti ve Sophia, Bayan Cannon'un kayınpederinin sık sık gut hastalığına yakalandığını söylediğini hatırlıyordu.

"Sen, kızım," dedi buyurgan bir şekilde. "Buraya gel. Seni daha önce görmedim."

Sophia itaat etti. "Günaydın Bay Cannon," diyerek saygılı bir reverans yaptı.

Robert Cannon gümüş rengi saçları, sarp ama seçkin yüzüyle yakışıklı ve yaşlı bir adamdı. Gözleri çelik gibi mavigr renkteydi. "Sanırım siz gelinimin bana bahsettiği kızsınız. Bow Street'teki kız."

"Evet, efendim. Umarım doğum günü kutlamanızın tatmin edici geçmesine yardımcı olabilirim."

"Evet, evet," diye sabırsızca araya girdi ve olayın önemsiz bir saçmalık olduğunu belirtmek için elini salladı. "Gelinim bir parti için her türlü bahaneyi değerlendirir. Şimdi bana torunumla aranızdaki ilişkinin tam olarak nasıl olduğunu anlatacaksın."

Tamamen hazırlıksız yakalanan Sophia, ağzı açık bir şekilde ona baktı. "Efendim," dedi ihtiyatla, "korkarım sorunuzu anlayamadım."

"Catherine onun sizinle ilgilendiğini söylüyor ki bu sevindirici bir haber. Soyumun devam ettiğini görmek istiyorum ve Ross ile kardeşi Cannon erkeklerinin sonuncusu. Henüz kendini toparlayamadı mı?"

Sophia hemen cevap veremeyecek kadar şaşırmıştı. Nasıl olmuştu da böyle bir sonuca varmıştı? "Bay Cannon, tamamen yanıyorsunuz! Benim böyle bir niyetim yok ve Sör Ross da..." Zihni beyhude yere kelime ararken sesi sessizliğe gömüldü.

Cannon ona şüpheli bir gülümsemeyle baktı. "Catherine sizin bir Sydney olduğunu söylüyor," diye yorum yaptı. "Büyükbaban Frederick'i oldukça iyi tanırdım."

Bu açıklama onu daha da şaşırttı. "Öyle mi? Büyükbabamla arkadaş mıydınız?"

"Arkadaş olduğumuzu söylemedim," diye cevap verdi Cannon kabaca. "Sadece onu iyi tanıdığımı söyledim. Anlaşmamamızın nedeni ikimizin de aynı kadına aşık olmasıydı. Bayan Sophia Jane Lawrence."

"Büyükannem," diyebildi Sophia. Ailesinin geçmişiyle ilgili bu beklenmedik bağlantı karşısında şaşkınlıkla başını salladı. "Bana onun adını vermişler."

"Hoş ve başarılı bir kadın. Görünüş olarak biraz daha zarif olmasına rağmen ona benziyorsunuz. Onda sizde olmayan bir asalet vardı."

Sophia aniden gülümsedi. "Bir hizmetkârken asil olmak zordur, efendim."

Mavi gözleri kızın üzerinde kaldı ve sert yüzü yumuşar gibi oldu. "Onun gibi gülümsüyorsun. Sophia Jane'in torunu, bir hizmetçi! Sydney'ler zor günler geçiriyor, ha? Büyükannen benimle evlenseydi daha iyi yapardı."

"Neden yapmadı?"

Yakındaki bir sandalyeyi işaret etti. "Gel yanıma otur, sana anlatacağım."

Sophia yapılması gereken işleri düşünerek ana eve endişeli bir bakış attı.

Yaşlı adam asık suratlı bir ses çıkardı. "Bu bekleyebilir, kızım. Ne de olsa hafta sonunun benim şerefime olması gerekiyordu ve işte buradayım, otağa bırakıldım. Birkaç dakika arkadaşlık etmeni istiyorum, çok şey mi istiyorum?"

Sophia hemen oturdu.

Cannon sandalyesine geri oturdu. "Büyükannen Sophia Jane hayatımda gördüğüm en güzel kızdı. Ailesi varlıklı değildi ama iyi bir soydan geliyorlardı ve tek kızlarının iyi bir evlilik yapmasını istiyorlardı. Sophia'nın ortaya çıkışından sonra kendimi onu kazanmaya adadım. Cannon ailesi varlıklı bir aile olduğu için Sophia'nın yüklü bir çeyizinin olmaması bir engel teşkil etmiyordu. Ama aileyi ikna etmeden önce

Lawrance'lar nişanlanmayı kabul edince, deden Lord Sydney ona bir teklifte bulundu. Unvanının cazibesine karşı koyamadım. Cannon ismi seçkin olsa da, ben bir soylu değilim. Ve böylece Sophia Jane, Lord Sydney'e gitti."

"Büyükanmem hanginizi severdi?" Sophia daha önce hiç bilmediği bu aile tarihi parçasından etkilenmiş bir şekilde sordu.

Cannon düşünceli bir ifadeyle, "Tam olarak emin değilim," diyerek onu şaşırttı. "Belki de ikimiz de emin değiliz. Ama Sophia Jane'in zaman içinde seçiminden pişmanlık duymuş olabileceğinden şüpheleniyorum. Lord Sydney yeterince hoş bir adamdı ama yüzeyin altında pek bir derinlik yok gibiydi. Ben çok daha iyi bir avdım."

Sophia aniden gülerek, "Ve de alçakgönüllü," dedi.

Cannon onun küstahlığından hoşlanıyor gibiydi. "Söyle bana, çocuğum, Büyükanmen ve büyükbaban evliliklerinden memnun muydu?"

"Sanırım öyle," dedi Sophia yavaşça. "Yine de onları birlikte çok sık gördüğümü hatırlamıyorum. Ayrı hayatlar sürmüş gibi görünüyorlar." Geçmişini düşünerek sessizliğe gömüldü. Geriye dönüp baktığında, büyükanne ve büyükbabasının birbirlerine karşı pek de sevgi dolu görünmediklerini fark etti. "Neyse ki başka bir aşk bulmuşsun," diyerek hikâyeye mutlu bir son vermeye çalıştı.

Cannon açıkça, "Hayır, yapmadım," diye karşılık verdi. "Karıma hayrandım ama kalbim her zaman Sophia Jane'deydi." Gözleri birden parladı. "Çoktan gitmiş olmasına rağmen onu hâlâ seviyorum."

Sophia bu ifadeyi düşünürken içinde bir melankoli dalgası hissetti. Sör Ross'un karısı Eleanor hakkında her zaman böyle hissedeceğine şüphe yoktu.

Robert Cannon sinirli bir homurtuyla cevap verene kadar bu sözleri yüksek sesle söylediğini fark etmemişti. "O kırılgan çiçek! Torunumun ona olan ilgisini hiçbir zaman anlayamadım. Eleanor güzel bir kızdı ama torunumun ona güçlü oğullar doğuracak hayat dolu bir kadına ihtiyacı var." O verdi

Sophia'ya ölçülü bir bakış attı. "Bu göreve hazır gibi görünüyorsun."

Konuşmanın gidişatından endişelenen Sophia aceleyle ayağa kalktı. "Evet, Bay Cannon, sizinle tanışmak bir zevkti. Ancak sorumluluklarımı yerine getirmezssem partinizin akıbetinden endişe ediyorum." Sesine çapkın bir hava kattı. "Üzülerek söylüyorum ki, bana yakışıklı beyefendilerle sohbet etmem için değil, çalışmam için para ödeniyor."

Cannon'ın çatık kaşlarını korumaya çalıştığı belliydi ama yine de kıkırdadı. "Büyükanneni kayırıyorsun," diye yorum yaptı. "Çok az kadın bir erkeğe onun kibrini okşayacak şekilde hayır diyebilir."

Sophia ona bir kez daha reverans yaptı. "Size çok mutlu bir gün dilerim efendim. Ama tekrar söylemeliyim ki Sör Ross konusunda yanılıyorsunuz. Kesinlikle bir evlilik teklifi ihtimali yok, ne de ben ondan gelecek bir teklifi kabul ederim."

"Göreceğiz," diye mırıldandı ve kadın aceleyle uzaklaşırken limonata bardağını kaldırdı.

Bölüm 9

Sophia not defterine bakarken yorgun gözlerini ovuşturdu. Cuma sabahıydı ve yakında misafirler gelecekti. Çeşitli evlerden hizmetçiler, efendileri ve hanımları için bir şeyler hazırlamak üzere sandıklar ve valizlerle çoktan gelmişlerdi. Mutfağa bitişik olan ölü odasındaki büyük ahşap masaya oturdu. İmbik uzun zaman önce ev halkı için ilaç yapmak için kullanılmıştı ama şimdi kurutulmuş otları, marşpanları, baharatlı ekmekleri ve konserveleri saklamak için kullanılıyordu.

"Şimdi, Lottie," dedi Sophia, talimatlarını diğer hizmetlilere yaymaktan sorumlu olan baş hizmetliye, "sana her sabah konuklar kalktıktan sonra odaların ne zaman ve nasıl temizlenmesi gerektiğine dair programı söyledim."

"Evet, bayan."

"Kapı evindeki bekâr lojmanlarına gittiğinizde, hizmetçilerden hiçbirinin odaya tek başına girmesine izin vermeyin. Çiftler halinde çalışmalılar."

"Neden, bayan?"

"Çünkü bekarlardan biri, bir zamanlar bana 'sabahın erken saatlerinde tutku' olarak tarif edilen şeyin üstesinden gelebilir. Muhtemelen bir kadın hizmetçiden faydalanarak istenmeyen davranışlarda bulunabilir, hatta daha da kötüsünü yapabilirler. Kızlar birlikte çalışırsa bu çok daha az olası olacaktır."

"Evet, bayan."

"Şimdi, bu sabah bazı konuklar geleceğinden, kart odasına yeni kartlar koymalısınız. Sanırım birkaç beyefendi göldeki balıkçı köşkünü ziyaret etmek isteyebilir.

-Lütfen Hordle'a sandalyeleri, masaları ve biraz şarabı hazırlamasını söyler misiniz?"

"Bayan Sydney..." Lottie başladı, sonra Sophia'nın omzunun üzerinden baktı ve kıkırdadı. "Oh, Tanrım!" Bir elini ağzının üzerine koyarak mahcup bir eğlenceyle titredi.

"Ne oldu?" diye sordu Sophia. Sandalyesinde döndü, sonra Sör Ross'un uzun boylu halini hareketsiz odanın kapısında görünce ayağa fırladı. Gördüğü manzara karşısında kalbi küt küt atmaya başladı. Zengin mavi ceket ve açık kahverengi pantolonu içinde erkeksi ve şaşırtıcı derecede yakışıklı görünüyordu.

"Ben gidip Bay Ordle'la konuşacağım," dedi hizmetçi kız, odadan çıkarken hâlâ kıkırdıyordu.

Ross'un gülümseyen gri gözlerine bakan Sophia dudaklarını ıslattı. Uzun süredir Silverhill Park'ta olamazdı; gelir gelmez onu bulmaya gelmiş olmalıydı. Bir haftalık ayrılık ona karşı olan duygularını daha da yoğunlaştırmıştı ve kendini ona atmamak için omurgasını sertleştirmek zorunda kalmıştı. "Günaydın Sör Ross," dedi nefes nefese. "Siz... iyi görünüyorsunuz."

Ross ona yaklaştı, iri bir elini yüzünün yan tarafına doğru kaldırdı. Parmak uçları kısa bir süreliğine yanağının kıvrımında durdu. "Hatırladığımdan daha da güzelsin," diye mırıldandı. "Nasılsın Sophia?"

"Oldukça iyi," demeyi başardı.

"Annem sizden yeterince övgüyle bahsedemiyor. Çabalarınızdan çok memnun."

"Teşekkür ederim, efendim." Sophia kirpiklerini indirdi, şiddetli özleminin okunmasının çok kolay olmasından korkuyordu. Kendini perişan hissederek geri çekildi ve kollarını kendine doladı. "Elbise hakkında bir şey öğrendin mi?" diye sordu, kendini kontrol etmeyi umarak.

Onun lavanta rengi balo elbisesinden bahsettiğini hemen anladı. "Henüz değil. Elbisenin modeline ve

kumaş, Sayer olasılıkları üç terziye indirdi. Londra'ya döndüğümde her birini şahsen sorgulayacağım."

"Teşekkür ederim." Ona küçük bir gülümseme verdi. "Size bir karşılık vermeliyim. Maaşıma haciz koymalısınız, ya da-"

"Sophia," diye sözünü kesti kaşlarını çatarak, sanki ona hakaret etmiş gibi. "Senden herhangi bir ödeme kabul etmem. Seni ve benim için çalışan diğerlerini korumak benim sorumluluğum."

Sophia onun sözleri karşısında neredeyse yıkılacaktı. "İşimin başına dönmeliyim," dedi ciddiyetle. "Bunu yapmadan önce, istediğiniz bir şey var mı, Sör Ross? Biraz içecek ya da kahve?"

"Sadece sen."

Bu sessiz ifade dizlerinin bağının çözülmesine neden oldu. Sophia sesini sakın tutmaya çalıştı. Sanki ağzı özlemle kurumuyormuş gibi. Sanki vücudu arzudan güm güm atmıyormuş gibi. Konuşmanın yönünü değiştirmek için çabaladı. "Omzunuz nasıl efendim?"

"İyi iyileşiyor. Bakmak ister misin?" Parmakları kravatının düğümüne gitti, sanki onun için hemen orada soyunmak istiyormuş gibiydi. Sophia ona ürkek bir bakış attı ve gözlerindeki parıltıdan alay ettiğini anladı.

Aralarında gelişen çekime bir son verecekse, bunu şimdi yapmak zorundaydı. "Sör Ross, artık iyileştigiinize göre ve ben de birkaç gündür bizim... bizim..."

"İlişki mi?" diye yardımcı oldu. "Evet. Bir sonuca ulaştım." "Ne sonucuymuş o?"

"Yakın bir ilişki ikimiz için de akıllıca olmaz. Hizmetkârınız olmaktan memnunum, daha fazlası değil." Okumasını bitirirken biraz bocaladı. "Şu andan itibaren, sizden gelen hiçbir yaklaşımı hoş karşılamayacağım."

Dumanlı bakışları onunkileri tuttu. Sonunda yumuşak bir mırıltıyla konuştu. "Bu konuyu daha sonra tartışacağız. Hafta sonundan sonra. Ve sonra sen ve ben bir anlaşmaya varacağız."

Sığ nefesler alan Sophia, yakındaki bir raftaki eşyalarla meşgul olmak için döndü. Parmakları bir demet kurutulmuş otlarla karşılaştı ve parmakları çıtırdayan yaprakları karıştırarak istemeden de olsa onları ufaladı. "Fikrimi değiştirmeyeceğim."

"Sanırım yapacaksın," dedi usulca ve gitti.

* * *

Soylular, politikacılar ve profesyonel erkekler ortak odalardan geçerek arkadaki bahçelere giderlerdi. Bayanlardan oluşan gruplar kâğıt oynuyor, iğne işi ya da dergiler üzerine dedikodu yapıyor ya da dışarıdaki düzgün çakıllı yollarda yürüyüşe çıkıyorlardı. Beyefendiler ise bilardo salonunda toplanıyor, kütüphanede gazete okuyor ya da göl kenarındaki pavyona gidiyorlardı. Sıcak bir Haziran günüydü, esinti güneşin mevsimsiz gücünü telafi etmeye yetmiyordu.

Perde arkasında hizmetkârlar temizlik yapmak, yemek hazırlamak ve ev partisinin her günü için gerekli olacak çok sayıda kıyafeti ütülemek ve havalandırmakla meşguldü. Mutfak dumanı tütüyor ve mis gibi kokuyordu; ekmek fırınları hamur pişirmekle, şişler kızarmış tavukları, sığır etlerini ve büyük jambonları çevirmekle doluydu. Aşçının yönetimindeki mutfak hizmetçileri, kafeslenmiş bildircinleri asma yaprakları ve pastırmayla sardıktan sonra şişlere geçiriyordu. Bildircin, akşam yemeği saat onda servis edilene kadar konukların iştahını tatmin etmek için öğleden sonra geç saatlerde öğle yemeği olarak sunulurdu.

Her şeyin yolunda gitmesinden memnun olan Sophia, büyük merdivenin tepesindeki geniş pencerelere gitti ve aşağıdaki teraslı çimenlikte birbirine karışan konukları izledi. Ross'un yerini hemen tespit etti. Koyu renk yüzünü diğerlerinden ayırt etmek kolaydı. Otoritesini rahatça taşımasına rağmen, neredeyse efsanevi bir adamdı.

başarıları ve konukların ona hayranlık duydukları açıktı.

Sophia, kadınların gergin bir heyecan içinde Ross'un etrafında nasıl çırpındıklarını, nasıl gevezelik edip gülümsediklerini ve ona nasıl çapkın bakışlar fırlattıklarını gördükçe kıskançlık duygusuna kapıldı. Görünüşe bakılırsa Ross'un iffetli bir beyefendi olarak tanınması kadını coşkuyu azaltmıyor, aksine alevlendiriyordu. Sophia, orada bulunan pek çok kadının, yaşları ya da durumları ne olursa olsun, ele avuca sığmaz dulun ilgisini çekmeyi başardıklarını iddia etmek isteyeceklerinden emindi.

Sophia'nın düşünceleri mermer merdivenden gelen ayak sesleriyle bölündü. Pencereden döndüğünde, son derece büyük bir sandığı taşıyan bir çift uşağı gördü, yüzleri efordan kızarmıştı. Matthew Cannon, ince ve çok güzel sarışın bir kıza eşlik ederek onları takip ediyordu. Sahanlığa ulaşana kadar ikisi de Sophia'yı fark etmemiş gibiydi.

Sophia reverans yaparak, "İyi günler Bay Cannon," diye mırıldandı.

Matthew ona bariz bir şaşkınlıkla baktı. Sophia eğlenerek, onun burada olduğundan haberdar olmadığını fark etti. Ama hizmetkârlarla ilgili konular elbette onu ilgilendirmezdi.

"Burada ne arıyorsun?" diye sordu kabaca.

"Bayan Cannon tarafından parti hazırlıklarına yardım etmem için çağırıldım, çünkü önceki kahya aceleyle ayrıldı," diye cevap verirken bakışlarını itaatkâr bir şekilde aşağıda tuttu.

Genç sarışın kadın başını kaldırıp Matthew'a baktı. "Kim o?"

Umursamaz bir omuz silkme hareketi yaptı. "Sadece kardeşimin hizmetkârı. Gel, Iona, sahanlıkta oyalanmamız yakışık almaz."

Çift ayrılırken Sophia onları ilgiyle izledi. Matthew'un karısı klasik bir İngiliz güzeliydi, altın sarısı ve sarışındı, gözleri soluk maviydi, ağzı küçük ve kırmızıydı.

Gül goncası. İona sanki hiç öfkelenmeyecekmiş gibi soğukkanlı ve mesafeli görünüyordu. Sophia onun için üzülmüyordu. Matthew gibi şımarık bir veletle evlenmek kolay olamazdı.

Gecenin ilerleyen saatlerinde konuklar, mermer bir şöminenin hakim olduğu yemek salonuna geçtiler. Büyük taş kemerler, mum ışığında parıldayan bir dizi Raphaelite öncesi vitray pencereyi çerçeveliyordu. Sophia kendini mümkün olduğunca gizleyerek, kızarmış sığır eti, John Dory balığı, tavşan ve deniz tavuğu kızartması ve sülün sosisinden oluşan sekiz çeşit yemeği servis eden uşaklarla ara sıra görüşüyordu. Uzun bir ardı ardına gelen yemeklerin ardından çeşitli reçeller, kekler ve buzlar servis edildi.

Yemeğin bitiminde uşaklar tüm tabakları kaldırdı ve temiz gümüş bıçaklarla masa örtüsündeki kırıntıları temizledi. Hanımlar kahve içmek için misafir odasına çekildi. Her ne kadar beyefendilerin çoğu porto içmek ve erkek erkeğe sohbet etmek için masada kalsa da, birkaçı sigara içmek için bilardo salonuna yöneldi. Yarım saatlik bir ayrılığın ardından, tüm kalabalık çay ve eğlence için yeniden misafir salonunda bir araya geldi.

Sophia gizlice odaya girdi ve memnun olup olmadığını anlamak için Catherine Cannon'a baktı. Bakışları karşılaştınca Catherine gülümsedi ve Sophia'ya yanına gelmesini işaret etti.

Sophia hemen itaat etti. "Evet, Bayan Cannon?"

"Sophia, misafirler bir cinayet oyunu oynamak istiyorlar." "Hanımefendi?" Sophia hafifçe irkilerek sordu.

Catherine onun yüz ifadesine güldü. "Şu sıralar cinayet çok moda, hiç duymadın mı? Oyuncular hangi rolleri üstleneceklerini görmek için bir kâsedan kâğıt çekiyorlar. Bir kâğıtta 'katil', diğerinde 'araştırmacı' yazıyor ve geri kalanların hepsi de potansiyel kurbanlar. Ev karartılmalı ve herkes saklanmalıdır. Ev

Katil kurbanlarını bulmaya devam ederken, araştırmacı da onun kimliğini keşfetmeye çalışır."

"Saklambaç gibi."

"Kesinlikle! Şimdi Sophia, hizmetçilerden bir ya da ikisini al ve evi karart. Hizmetçilere de söyle, oyuncuların yoluna çıkmadan işlerine devam etsinler."

"Evet, Bayan Cannon. Evin hangi bölümlerinin karartılacağını sorabilir miyim?"

Catherine'in arkadaşlarından biri, kızıl altın rengi zarif saçları olan orta yaşlı bir kadın, küçümseyerek cevap verdi. "Tabii ki tamamını! Bütün evi kullanamasaydık oyun bu kadar heyecanlı olmazdı."

Sophia kadını görmezden gelerek başını eğdi ve Catherine'e mırıldandı: "Bayan Cannon, bulaşıkçıların yapacak çok işi olduğu için mutfağın ışıklandırılmasını önerebilir miyim?"

Catherine'in yeşil gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Akıllıca bir öneri, Sophia. Mutfak aydınlatmaya devam edebilirsin. Şimdi acele edin lütfen, korkarım konukların çoğu başlamak için sabırsızlanıyor."

"Evet, hanımefendi."

Sophia uzaklaşırken kızıl saçlı kadının Catherine'e şöyle dediğini duydu: "Tavrını beğenmedim Cathy. Bana sorarsan oldukça gururlu. Bir kahya için hiç de uygun değil."

Kendisinin eleştirildiğini duyunca Sophia'nın kulakları yandı. "Kimse senin fikrini sormadı," diye mırıldandı içinden. Ne kadar çabalasa da, kader daha nazik olsaydı, bu akşam kendisinin de konuk olabileceğini düşünmekten kendini alamıyordu. Bu insanlarla sosyal olarak eşit doğmuştu ve onların gösterişlerine karşı çok az sabrı vardı. Aslında kanı Topçularınkinden daha maviydi ama bunun şu anda bir önemi yoktu.

Sophia, hizmetçilere odaları karartmalarını söyledikten sonra üst katlardan birindeki lambaları söndürmeye gitti.

kabul odaları. Ay ışığı pencereden içeri süzüldü ve kadın cam bölmelerin üzerindeki kadife panelleri çekmeye başladı.

Odaya biri girdi. Sophia ziyaretçiye doğru dönerken ay ışığı havuzunda duraksadı. İlk bakışta adamın gölgeli hali ona Ross'u hatırlattı ve kalbi beklentiyle sarsıldı. Ama adamın sesi moralinin aniden düşmesine neden oldu.

Matthew Cannon küçümseyerek, "Ne kadar zeki bir kedisin sen," dedi. "Kıvrılarak kardeşimin hayatına ve şimdi de ailemin evine girdin. Kendinden oldukça memnun olmalısın."

Sophia içindeki öfke patlamasına rağmen duygusuz görünmeye çalışıyordu. Onu buraya kadar takip etmeye ve aşağılamaya ne hakkı vardı? "Ne demek istediğinizi anlamıyorum Bay Cannon. Umarım annenizi memnun etmişimdir."

Gırtlaktan bir kahkaha attı. "Eminim öyledir. Hiç şüphe yok ki kardeşimi de birden fazla şekilde memnun ettiniz."

"Efendim?" Ne demek istediğini anlamamış gibi davrandı ve gitmeye başladı. "Lütfen bana izin verin-"

Ancak, kapının önüne geçerek onun çıkışını engelledi. Yüzünde kötü bir gülümseme belirdi. "Ross kolay bir hedef olmalı," diye yorum yaptı. "Bunca yıl keşiş olarak yaşadıktan sonra, kardeşim kemik bulmuş aç bir köpek gibi üzerine düşmüş olmalı."

"Yanılıyorsunuz," dedi kısaca. "Lütfen geçmeme izin verin, Bay Cannon."

"Ve şimdi onu iyice kontrol altına almış görünüyorsun," diye alay etti. "Ailede herkes bunu konuşuyor. Annem bile iddia ediyor ki... neyse, boş ver. Onun aptalca spekülasyonlarını kelimelere dökerek onurlandırmayacağım. Sadece bir şeyi anla, seni hafif etekli, asla bu ailenin bir parçası olamayacaksın." Yaklaştıkça gölgeler yarı kalkık ellerinin üzerinde oynuyor ve onları pençe gibi gösteriyordu.

"Böyle bir düşünce aklımın ucundan bile geçmedi," dedi Sophia. "Sanırım içki yüzünden daha kötü durumdasınız, efendim."

Kızın inkârı onu yatıştırmışa benziyordu. "Top olma hayalleri kurmadığın sürece seninle bir alıp veremediğim yok. Aslında..." Ona spekülasyonlarla dolu bir bakış attı, ağzı ağırlaştı. "Kardeşimin ilgisinden yakında bıkacaksın, eğer henüz bıkmadıysan. O bir kadına gerçek bir tutku sunamayacak kadar azizdir. Bahse girerim, böyle tatsız bir yemekle yatağa girmenin hiçbir heyecanı yoktur. Neden size biraz çeşitlilik sunabilecek bir erkeği denemiyorsunuz?"

Sophia sert bir sesle, "Bu sen oluyorsun sanırım," diye cevap verdi.

Matthew ellerini iki yana açtı ve ona bilmiş bilmiş sırıttı. "Yanında çalıştığın o örnek insanın aksine, bir kadını nasıl memnun edeceğimi biliyorum." Boğazının derinliklerinde bir kahkaha attı, sonra gizli bir mırıltıyla konuştu. "Sana hayal bile edemeyeceğin şeyler hissettirebilirim. Ve eğer beni tatmin edersen, seni bir kadının arzulayabileceği tüm ıvr zıvırlarla ödüllendiririm. Şu anda sahip olduğundan çok daha iyi bir şey, değil mi?"

"Beni iğrendiriyorsun."

"Öyle mi?" İki adımda öne çıktı ve başının arkasını kavradı, parmakları acıyla kızın tutturulmuş saçlarına battı. "O zaman neden titriyorsun?" diye mırıldandı, ağzı onunkinin üzerinde gezinirken. "Heyecanlandın, değil mi?"

Kadın tiksinti dolu bir ses çıkararak arkasını döndü. Kısa bir süre itişip kakıştılar ve sonra odaya başka biri girince Matthew dondu kaldı. Sophia dehşete kapılarak davetsiz misafirin Ross olduğunu fark etti. Oda loş olmasına rağmen, hafif gözleri bir kedininki gibi parlıyordu. Bakışları önce Matthew'a değdi, sonra Sophia'ya yerleşti. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu kabaca.

"Saklanacak bir yer arıyordum," diye karşılık verdi Matthew, Sophia'yı aniden serbest bırakarak. "Ne yazık ki, değerli Bayan Sydney ilgisini bana göstermeye karar verdi. Tahmin ettiğim gibi, o bir fahişeden başka bir şey değil. Size iyi eğlenceler dilerim." Hemen çıktı, kapı ardında aralık kaldı.

Sophia donup kalmış, Ross'un devasa, karanlık formuna bakıyordu. Gergin sessizlik partiye katılanların sesleriyle bozuldu

Gizlenmek için evin içinde koştururken kıkırdıyorlardı.

"Ne oldu?" Ross sessizce sordu.

Ona gerçeği söylemek için ağzını açtı ama birden aklına tüyler ürpertici bir düşünce geldi. Matthew Cannon az önce ona Ross'la arasını bozmak için mükemmel bir bahane vermişti. Temizce. Tamamen. Ross onun kardeşini baştan çıkarmaya çalıştığına inanırsa, artık ona ilgi duymayacaktı. İkinci bir bakış bile atmadan gitmesine izin verecekti. Ve bu, diğer seçenekten, yani tartışmalardan, geçmişle ilgili itiraflardan ve onu nasıl mahvetmeyi planladığından, kardeşini ölüme gönderdiğini anladığında Ross'un yüzünde beliren acıdan çok daha kolay olurdu. Belki de en iyisi onu hiçbir zaman gerçekten tanımadığını, sevgiye ya da güvene layık olmadığını düşünmesini sağlamaktı. Ondan kurtulduğu için şanslıydı.

Sophia tüm gücünü toplayarak sesini soğuk ve kararlı bir hale getirdi. "Kardeşin az önce sana söyledi."

"Onu baştan çıkarmaya mı çalıştın?" Ross kuşkuyla sordu. "Evet."

"Cehennem gibi yaptın!" Tıpkı ağabeyinin yaptığı gibi onu yakaladı, bir eli ensesine dolandı, diğeri elbisesinin arkasını kavradı. "Neler oluyor? Ben oyun oynamam ve senin de oynamana müsamaha göstermeyeceğim."

Adamın avuçlarında çaresizce asılı kaldı, yüzü başka tarafa dönüktü. "Bırak beni gideyim. Neye inandığın önemli değil. Gerçek şu ki seni istemiyorum! Şimdi çek ellerini üzerimden!" Ross'un omuzlarındaki kaslı kütleyi itti, sonra da yarasının olduğu yere bastırıldığını fark etti. Ross rahatsızlıkla homurdandı ama tutuşunu gevşetmedi. Şarap kokulu nefesi onu buhar gibi yakıyordu.

"Buraya biri girecek," diye nefes nefese kaldı.

Ross umursamıyor gibiydi. Eli Sophia'nın başını geriye iterek boynunun beyaz uzunluğunu ortaya çıkardı. Vücutları birbirine çarparken Sophia, eteklerinin ağırlığından bile Ross'un ereksiyonunun sertliğini hissetti. Onu yaladı

Dudaklarını onunkilerin üzerine kapattı ve şehvet dolu bir öpücükle onu tüketti. Bu öpücüğün verdiği zevk onu sıcak bir gelgitin içine çekti. Boğazından bir inilti yükseldi ve çaresizce ona karşı kıvrandı.

Ross onun göğsünü elbisesinin dar korsajının üzerinden kavradı. "Bana yalan söyleyemezsin," diye mırıldandı kulağına karşı. "Seni çok iyi tanıyorum. Bana doğruyu söyle, Sophia."

Sophia çaresizlik içinde ona doğru sarktı, tamamen kaybolmuştu. Artık ne sözlerini ne de hareketlerini kontrol edebiliyordu. Duyguları üzerine çökmüş, ruhu kumla kaplı bir kumsal kadar temizlenene kadar onu parçalamıştı. "Yapamam," dedi, sesi paramparça olmuştu. "Çünkü gerçek benden nefret etmene neden olacak ve ben buna dayanamam."

"Senden nefret mi ediyor?" diye sordu kalın bir sesle. "Yüce Tanrım, bunu nasıl düşünebilirsin? Sophia-"

Ross durdu ve kızın gözlerinde biriken yaşları görünce keskin bir nefes aldı. Birdenbire ağzını onunkine dayadı, sert ve talepkârdı ve sanki aralarındaki her katmanı söküp atmak istercesine kadının giysilerini karıştırdı. Kadın adamın dudaklarına ve ellerine teslim oldu, hisler içinde boğuldu, tüm düşünceleri bir teslimiyet coşkusuyla gömüldü. Dilini ağzının içine çekti, ipeksi alt tarafıyla oynadı. Dengesini kaybeden Sophia onun boynuna daha sıkı sarıldı. Uçucu ve dengesiz bir hale gelen dünyadaki tek sağlam şey oydu. Birden halı kaplı zemini sırtında hissetti ve adamın ne yapmak istediğini anladı. "Oh, hayır," diye fısıldadı ama adam onu o tatlı, şok edici öpücüklerinden biriyle daha sustururken, iri vücudu Sophia'nının üzerine yerleşti.

Geceliğinin önünü beline kadar çekti ve donunu çekiştirdi. Sophia, Ross'un elini bacağının üst kısmında, sıkıca bağlanmış jartiyerin üzerinde hissettiğinde kıvrandı. Başparmağı ince, sıcak teni okşadı ve kıvırcık saçların arasına ulaşana kadar yukarı doğru hareket etti.

Katil etrafta dolaşırken evin içinde bir yerde bir kadın korkudan ciyak ciyak bağılıyordu. Küçük çığlık

oyuncular arasında boğuk bir kahkaha tufanına neden oldu.

Sophia onun altında çılgınca kıvranarak, "Bizi bulacaklar," dedi. "Yapma, yapmamalısın..."

Parmakları şefkatle uyluklarının arasındaki yarığa kaydı, başparmağının ucu yukarıya doğru çekilerek seksinin başlığını çevreledi. Parmakları nazik bir beceriyle içine girerken ve adamın ağzı çaresiz bir coşkuyla onunkini tüketirken, kadın inledi ve titredi.

"Yapamayız," diye inledi Sophia. "Burada olmaz-"

Ağzıyla onu susturdu ve başını kolunun kıvrımına sıkıştırdı. Parmakları geri çekildi ve kadın onun pantolonunun önünü açtığını hissetti. Bacaklarının arasındaki açığı genişletmek için kalçalarını kullanarak onun üzerine çıktı. Yüzünü adamın üst kolunun şişkin kaslarına doğru çeviren Sophia sığ nefesler alıyor, vücudu beklentiyle kaskatı kesiliyordu.

İri eli kızın poposunun altına kaydı. "Rahatla," diye fısıldadı. "Nazik olacağım. Sadece bana açıl. İşte böyle... evet..." Ve ona zarif bir özenle girmeye başladı, onu gerdi, ipek, sıcaklık ve imkânsız bir hisle doldurdu.

Kapının önünden hızla geçen ayak sesleri... neşeli kahkaha sesleri... saklanacak yeni yerler arayan konuklar.

Yakalanacaklardı. Sophia panik içinde şaha kalktı, kendini kurtarmak için ani bir çabayla çılgınca mücadele etti. Ross ondan çekildi, ereksiyonunun ağırlığı ıslak bir şekilde vücudundan kayıyordu. Nefes nefese kalarak Sophia'nın bileklerini halıya sabitledi. "Sus," diye kulağına nefes verdi.

"...burada deneyelim mi?" diye sordu bir kadın, kapının hemen dışında duraksarken.

"Hayır," diye cevap verdi bir erkek sesi. "Çok belli oluyor. Koridordan gidelim..."

Ayak sesleri eşikten geri çekildi ve Sophia, Ross bileklerini bıraktığı anda ondan uzaklaştı. Sendeleyerek ayağa kalktı ve giysilerini yeniden düzenlemek için sarsıldı. Külotunu yukarı doğru çekmek ve belindeki sarkan bantları bağlamak için eğilirken yüzü yanıyordu. Onun

Uzuvları sinirden ve korkudan titriyordu. Vücudu harcanmamış bir tutkuyla ağrıyordu. Daha önce hiç böyle bir ihtiyaç duymamıştı, çıldırtıcı bir vahşetle yanan sönmeyen bir ateş.

Ross pantolonunu bağladı ve ona arkadan yaklaştı. Parmaklarının omuzlarında nazikçe kenetlenmesi kadının irkilmesine neden oldu. Ellerini tutup göğüslerine götürmek ve arzuladığı rahatlamayı sağlaması için ona yalvarmak istedi. Bunun yerine, adam onun dağınık saçlarına sokulurken bir heykel gibi kaskatı durdu.

"Belli ki bunu bir süredir yapmıyorum." Sesinden ironi akıyordu. "Zamanlama anlayışım eskiden çok daha iyiydi."

"Bu kadar ileri gitmemeliydik," dedi şişmiş gibi görünen dudaklarının arasından. "İşimizi bitirememiş olmamız büyük talihsizlikti."

Elleri kadının omuzlarında sıkılaştı. "Tanrı'nın izniyle yakında bitireceğim. Daha sonra odana geleceğim."

"Hayır," dedi hemen. "Kapım kilitli olacak. Bunu asla tartışmak istemiyorum. Bana kalırsa böyle bir şey hiç yaşanmadı."

"Sophia," diye mırıldandı, "beni yatağından uzak tutmak için yapabileceğin tek bir şey var, o da beni istemediğini söylemek."

Sophia göğsü patlayacakmış gibi hissedene kadar çırpınırken Ross hesaplanmış bir sabırla bekledi. Her konuşmaya çalıştığında boğazı kapanıyor ve omuzları Ross'un ellerinin destekleyici çerçevesi içinde titriyordu. "Lütfen," diye fısıldadı sonunda, ama ondan ne istediğine dair hiçbir fikri yoktu.

Avuç içi köprücük kemiği boyunca kayarak göğsünün ortasına, kalp atışlarının elbisesinin kalın kumaşından hissedilebildiği yere bastırdı. "Yakında hesaplaşacağız," dedi nazikçe. "Korkacak bir şey yok Sophia."

Keskin bir sarsıntıyla ondan uzaklaştı. "Var," dedi kısık sesle, ondan uzaklaşarak. "Sen sadece

henüz bilmiyorum."

Bölüm 10

Sophia odasına kaçtı ve kendini toparlamaya çalıştı. Soğuk suyla yıkandı ve yüzünü pembeleşene kadar ovdu. Saçlarını taradıktan ve dayanılmaz derecede sıkı bir şekilde tutturduktan sonra, sersemlemiş ve çıldırmış hissederek görevine döndü.

Cinayet oyununun kısa sürede sona erdiği ilan edildi ve konuklar klasik heykellerin taklitlerini yaptıkları bir tahmin oyunuyla eğlenmeye devam ettiler. Her çaba kahkahalarla karşılandı. Sanat tarihi konusunda hiçbir eğitim almamış olan Sophia, konukların bu oyunu neden bu kadar neşeli bulduklarını anlayamıyordu. Dalgın bir şekilde uşaklara çay tabaklarını ve porto bardaklarını kaldırmalarını söyledi. Mutfak bulaşıkhanesi sofra takımlarını, kristalleri ve yüzlerce tabağı yıkayan hizmetçilerle doluydu. Neyse ki diğer hizmetkârlar Sophia'nın dalgın halini fark edemeyecek kadar meşgul görünüyorlardı.

Saat iki yaklaşırken konukların çoğu akşam için odalarına çekildi ve uşaklarla hizmetçilerin kendilerine yardımcı olmak için beklediği odalara gitti. Yorgunluktan bitap düşen Sophia, ortak odaların temizlenmesine nezaret etti ve iyi bir iş çıkardıkları için hizmetlileri övdü. Sonunda, üzerinde delikler bulunan bir fincan şeklinde tasarlanmış teneke bir fener taşıyarak odasına gitti. Dışarıdan sakın görünmesine rağmen, fener duvarda ateşböceği bulutu gibi parlak noktaların uçuşmasına neden olana kadar eli titredi.

Odasına ulaştığında kapıyı kapattı ve feneri dikkatlice köşedeki küçük rustik masanın üzerine koydu. Ancak şimdi, yatak odasının mahremiyetinde, sıkıca bastırđı duygularının dışarı çıkmasına izin verebilirdi. Destek için masanın kenarına tutunarak başını eğdi ve titrek bir şekilde iç çekti. Önündeki gözyaşlarıyla bulanıklaşmış ışığa baktı ve Ross'un kollarında geçirdiği o coşkulu yakınlık anlarını yeniden yaşadı.

"Ross," diye fısıldadı, "seni nasıl bırakabilirim?"

Gölgelerden bir ses geldi. "Beni terk etmene asla izin vermeyeceğim."

Boğazına düğümlenen bir çığlıkla arkasına döndü. Teneke fenerin belirsiz ışığı Ross'un yüzünün sert hatlarında oynayıyordu. Küçük yatakta uzanıyordu, o kadar hareketsiz ve sessizdi ki odaya girdiğinde onu görmemişti.

"Ödümü kopardın!" diye haykırdı.

Uzun gövdesini yataktan kaldırarak hafifçe gülümsedi. "Özür dilerim," diye mırıldanarak ona doğru yaklaştı. Parmak uçları yanaklarındaki ıslak izleri çizdi. "Neden ayrılmaktan bahsediyorsun? Seni daha önce üzmem istememiştim. Çok erkendi, sana o şekilde yaklaşmamalıydım."

Bu yorum gözlerine taze, yakıcı bir tuzlu su dalgası getirdi. "Mesele o değil."

Başının arkasına uzandı ve saçlarını çözerek tokaları yere düşürdü. "O zaman ne var? Bana her şeyi anlatabilirsin." Parmakları kadının kafa derisini okşadı ve saçlarını dalgalanan bir akış halinde omuzlarına yaydı. "Bunu şimdiye kadar anlamış olmalısın. Söyle bana, her şeyi daha iyi yapacağım."

Bu sözler Sophia'nın kendini ona atıp ağlamak ve feryat etmek istemesine neden oldu. Bunun yerine ifadesini kapattı ve bakışlarını ondan kaçırdı. Kelimeleri sert dudaklarının arasından zorla geçirdi. "Bazı şeyler daha iyi hale getirilemez."

"Ne gibi şeyler?"

Avucunu yanaklarına sildi ve titremesini önlemek için çenesini ayarladı. "Lütfen bana dokunma," dedi çığ bir fısıltıyla.

Yalvarışını duymazdan geldi ve kolunu ona dolayarak onu geniş göğsüne yasladı. "Ne kadar inatçı olduğumu biliyorsun Sophia." Eli Sophia'nın sırtının alt kısmına yerleşti. Kavrayışı hafif olmasına rağmen, kurtulmasının imkânsız olduğunu biliyordu. Adam konuşurken dudakları Sophia'nın alına değdi. "Er ya da geç gerçeği senden öğreneceğim. İkimize de zaman kazandır ve bana şimdi söyle."

Çaresizlik içinde, Ross'un istediği cevapları alana kadar ısrar edeceğini fark etti, tabii onu durdurmanın bir yolunu bulamazsa. "Lütfen odamı terk et," dedi açıkça. "Yoksa çığlık atıp herkese kendini bana zorla kabul ettirmeye çalıştığını söyleyeceğim."

"Devam et." Kadın gerginlikten titrerken Ross rahat ve sakin bir şekilde bekledi. Dudaklarında belli belirsiz kibirli bir gülümseme belirdi. "Bana blöf yapmaya çalışmanın faydasız olduğunu şimdi öğrenebilirsin."

"Lanet olsun sana," diye fısıldadı.

"Sanırım bana söylemek istiyorsun." Başının üst kısmını okşadı. "Bow Street'e ilk geldiğinden beri benden sır sakladığını biliyorum. Onları gün ışığına çıkarmanın zamanı geldi Sophia. Bundan sonra korkacak hiçbir şey kalmayacak."

Sophia onun sert kol kaslarını kavradı ve sarsılarak nefes aldı. Sonunda itiraf etme zamanı gelmişti. Ross'a her şeyi anlatmak ve sonuçlarıyla yüzleşmek zorundaydı. Boğazından şiddetli hıçkırıklar döküldü... mahvolmuş bir intikamın ve umutsuz bir aşkın aşınmış çığlıkları.

Ross, "Yapma," diye mırıldanarak onu koruyucu bir şekilde göğsüne bastırdı. "Yapma, Sophia. Tatlım. Her şey yolunda."

Adamın şefkati Sophia için katlanılamayacak kadar fazlaydı. Sophia onun kollarından kurtulmak için mücadele etti ve tökezleyerek yatağa doğru yürüdü. Oturdu ve onu uzak tutmak için körlemesine bir elini kaldırdı. Zayıf da olsa bu hareket onu geri çekmeye yaradı. O

Gölgelerin arasında duruyordu, iri cüssesi teneke fenerin ışıltısını neredeyse engelliyordu.

"Bana dokunursan sana söyleyemem," dedi kısık sesle. "Sadece orada kal."

Ross hareketsiz ve sessizdi.

"Annemle babamın ölümünden sonraki ayları biliyorsun," dedi Sophia sefil bir fısıltıyla, "John ve ben hırsızlık yaparken yakalandık. Ve kuzenim Ernestine beni yanına aldı."

"Evet."

"Şey, John gitmedi. Onun yerine Londra'ya kaçtı. Çalmaya ve kötü şeyler yapmaya devam etti, o..." Gözlerini sıkıca kapattı ama kirpiklerinin altından yaşlar süzölmeye devam etti. "Bir yankesici çetesinin içine düştü. Sonunda tutuklandı ve küçük bir hırsızlık eylemiyle suçlandı." Ellerini akan yüzüne sürdü ve burnunu çekti.

"İşte," diye mırıldandı Ross ve kadın görüş alanının kenarından onun bir mendil uzattığını gördü. Yüzü asıktı, onun sıkıntısına tanık olmanın ve ona dokunamamanın kendisi için ne kadar zor olduğunu ortaya koyuyordu.

Mendili alan Sophia yüzünü sildi ve burnunu sümkürdü. Yorgun bir şekilde hikâyesine devam etti. "Onu bir yıl hapis cezasına çarptıran bir sulh yargıcının karşısına çıkarıldı. Bu kadar önemsiz bir suç için alışılmadık derecede ağır bir cezaydı. Kardeşimin başına gelenleri öğrendiğimde, Londra'ya gidip yargıcı ziyaret etmeyi ve cezanın şiddetini azaltması için ona yalvarmayı düşündüm. Ancak şehre ulaştığımda John çoktan hapishaneye götürölmüştü."

Tuhaf bir uyuşukluk çöktü üzerine ve konuşmasını kolaylaştırdı. Sanki birdenbire sahneden kopmuş, önünde oynanan bir oyunu izler gibi olmuştu. "Aylarca azap çektim, her dakika kardeşimi düşündüm, onun ne çektiğini merak ettim. Hapishane koğuşlarında neler yaşandığını bilmeyecek kadar korunaklı değildim. Ama o hapishanede ona ne olduğunun hiçbir önemi yoktu.

Orada kendime ona bakacağıma ve daha sonra onu iyileştireceğime dair söz verdim. Keşke yaşasaydı."

Uzun, duygu yüklü bir sessizlik geçti.

Ross sonunda, "Ama yapmadı," dedi.

Sophia başını salladı. "Kolera. Gemiler her zaman bir ya da başka bir hastalıkla delik deşik olurdu... John'un hastalanması an meselesiydi. Hayatta kalamadı. Herhangi bir taş ya da işaret olmadan geminin yakınındaki bir toplu mezara gömüldü. Bana söylendiğinden beri hiç eskisi gibi olmadım. John'un ölümü yetişkin hayatım boyunca yaşadığım her duygunun, her deneyimin, her düşüncenin ve arzusunun temelini oluşturdu. Yıllarca sürekli bir nefretle yaşadım."

"Kimin nefreti?"

Sonra ona baktı, yüz ifadesi kuşkuluydu. "Onu oraya gönderen adamdan. Yetim bir çocuğa acımayan ve onu ölüme mahkûm eden yargıçtan."

Gölgeler Ross'un yüzünün büyük kısmını gizliyordu, sadece kısılmış gözlerinin parıltısı görünüyordu. "Adı ne?" diye sordu, iğrenç şüphelerini ele veren sıkıca dizginlenmiş bir sesle.

Sophia'nın hissizliği ortadan kalktı ve onu açık bir yara gibi çiğ bıraktı. "Sendin Ross," diye fısıldadı. "John'u hapishaneye sen gönderdin."

Kıpırdamadan durmasına rağmen, sözlerinin muazzam etkisini, yüzünün altındaki şok olmuş ıstırabın dalgalanmasını hissetti. Adamın geçmişi hızla taramaya, kürsüde önüne gelen binlerce davadan birini hatırlamaya çalıştığını biliyordu.

İtirafın geri kalanı zehir gibi akıp gitti. "Senden intikam almak istedim," dedi donuk bir sesle. "Beni işe almanız için sizi ikna edebilirsem, sizi zayıflatmanın yollarını bulacağımı düşündüm. Bir süre için adli sicil odasındaki çeşitli dosyaların bazı bölümlerini kopyaladım, seni ve kaçakçıları gözden düşürecek bir şeyler aradım. Ama planımın tamamı bu değildi. Ayrıca seni mümkün olan en derin şekilde incitmek istedim. Benim kırıldığım gibi senin de ruhunu kırmak. İstedim ki

Seni kendime aşık etmek ve böylece seni iyileşemeyeceğin bir şekilde yaralayabilmek için. Ama sonuçta..." Kesik kesik bir kahkaha attı. "Bir şekilde tüm o nefret yok oldu. Ve ben tamamen başarısız oldum."

O zaman sessiz kaldı, yüzünü görmemek için gözlerini kapattı. Onun küçümsemesini, öfkesini ve en kötüsü de reddetmesini bekledi. Sessizlik yavaşça etrafına çöktü. Acı çekerek, yok olarak, kaderin son darbesini indirmesini bekledi. Sessizlik devam ettikçe, Ross'un odayı terk edip çaresizlik içinde parçalanmasına izin verip vermeyeceğini merak ederek neredeyse rüya gibi hissediyordu.

Herhangi bir hareketin farkında değildi ama birden Ross arkasında durdu, elleri omuzlarına yerleşti, parmak uçları boğazının dibine değdi. Hiç çaba harcamadan, onun hayatını boğabilirdi. Neredeyse bunu yapmasını istiyordu. Onu doyuran ıssızlıktan kaçmak için her şeyi yapardı. Uysal ve umutsuz bir halde, adamın parmaklarının tüy kadar hafif baskısına karşı yutkundu.

"Sophia," dedi ses tonunu hiç bozmadan, "hâlâ intikam almak istiyor musun?"

Boğazında bir nefes tıkanı. "Hayır."

Ardından parmakları hareket etmeye başladı, boğazının yanlarını ve önünü okşayarak teninin yüzeyine bir his verdi. Hayat veren dokunuşun altında soluk soluğa kalmaya başladı, başı çaresizce adamın karnının sert yüzeyine yaslanana kadar geriye düştü. Kukla gibi, adamın elleri olmadan hareket edemiyor gibiydi.

Tekrar konuştu. "Fikrini ne zaman değiştirdin?"

Tanrı yardımcısı olsun, artık ondan hiçbir şey saklayamazdı. Onu tüm gururundan mahrum bırakacak ve mahvolmasına neden olacaktı. Sophia sessiz kalmak için mücadele etti ama adamın okşayan parmakları kelimeleri onun isteksiz boğazından zorla çıkarır gibiydi. "Yaralandığında," dedi kırık bir sesle. "Sana yardım etmek istedim... Sana bir daha asla zarar gelmemesini diledim. Özellikle de benden." Konuşamayacak kadar zor nefes alıyordu. Ciğerlerinin derinliklerinden bir inilti geldi.

sıcak parmaklarının elbisesinin korsajına girdiğini hissetti. Kadının göğsünü avuçladı ve sert bir tomurcuk haline gelene kadar meme ucunun etrafında yumuşakça dolaştı. Adam ona tahrik etmek için değil, sadece birkaç saat önce aralarında var olan yakınlığı hatırlamak için dokunmuş gibiydi. Isı teninde dans etti ve vücudu güçten düşmüş bir halde adama daha da yaslandı.

Ross yatağa oturdu ve onu dikkatle kendisine doğru çevirdi. Sophia bakışlarını kaldırdığında adamın dudaklarının sanki bir darbe almış gibi acıyla gerildiğini gördü. "Geçmişte ne olduğunu bilmiyorum," dedi boğuk bir sesle. "Kardeşini hatırlamıyorum. Ama sana söz veriyorum, tam olarak ne olduğunu bulacağım. Eğer suçlamalarından dolayı suçlu olduğum ortaya çıkarsa, suçu ve beraberinde gelen her şeyi kabul edeceğim." Sanki ona dokunmaktan kendini alamıyormuş gibi elleri göğsünün üzerinde oynamaya devam etti. "Şimdilik senden tek bir şey isteyeceğim. Ben gerçeği ortaya çıkarana kadar benimle kal. Bunu yapacak mısın, Sophia?"

Titreyen bir onaylama sesiyle başını salladı.

Islak saç tellerini yanaklarından uzaklaştırdı. Öne doğru eğilerek sert ve sıcak bir öpücükle Sophia'nın ağzını kendi ağzıyla kapattı. Sophia kalbinin çarpıntısını bastırarak düşünmeye çalıştı. "Ama seni aldatma şeklim..." dedi düzensiz bir şekilde. "Beni şimdi istiyor olamazsın."

"Bu konuda senden daha fazla kontrol sahibi olduğumu düşündüren ne?" diye mırıldandı. Onu kendine çekti, güçlü bedenine sımsıkı sarıldı ve ölçülemez bir rahatlama içine dolunca kadın ürperdi. Ross gerçeği biliyordu ve onu reddetmemişti. Bu gerçeği aklının alması çok zordu. Yüzünü Ross'un paltosuna gömdü, paltosunda bilardo salonunun dumanından kalan tütün izleri vardı.

Onu nazikçe kucakladı. "Yıllardır yanında taşıdığın o duygular... Onları bırakmak kolay olmayacak."

"Çoktan gittiler." İç çekerek başını onun omzuna yasladı. "Tüm bu zaman boyunca intikam almak istedim

var olmayan biri. Olmanı beklediğim adama hiç benzemiyorsun."

"İri yarı ve yaşlı, peruklu ve pipolu," dedi, tanıştıkları ilk gün söylediklerini hatırlayarak.

Sophia bıkkınlıkla gülümsedi. "Sana değer vermememi imkânsız hale getirerek planımı her adımda mahvettin."

Bu açıklama Ross'un hiç hoşuna gitmemiş gibiydi. "Ya gerçekten de kardeşini ölüme benim gönderdiğim ortaya çıkarsa?" Gözleri karanlık ve sıkıntılıydı. "On yıl önce yargı mensubu olduğumda pratikte hiç deneyimim yoktu. Bir süre için kararlarımnda benden önceki yargıçların kararlarını örnek aldım. Onların başlatmış olduğu prosedürleri takip etmenin en iyisi olduğunu düşündüm. Ancak daha sonra kendi içgüdülerime kulak verdim ve mahkemeyi dilediğim gibi yönetmeye başladım. O ilk günlerde önüme gelen sanıkların çoğuna karşı çok sert davrandığımdan hiç şüphem yok." Derin göğsü gergin bir iç çekişle kıpırdadı. "Yine de, sıradan bir yankesiciyi hapishaneye göndermiş olabileceğimi aklım almıyor."

Sophia çaresizce sessiz kaldı.

Parmak uçları kaşlarının ince kanatları üzerinde nazikçe gezindi. "Geçmişî değiştirebilmeyi dilemek için kendime asla izin vermedim. Böyle düşünceler boşunadır ve pişmanlıklar beni çıldırtır. Ama ilk kez tüm geleceğim, yıllar önce yapmış olabileceğim bir hataya bağlı olarak dengede duruyor." Bir dirseğinin üzerinde doğruldu, siyah saçlarından bir tutam alnına düşerken ona baktı. "Kardeşinin ölümü için beni affetmeni nasıl isteyebilirim? Bunu telafi edebilmemin hiçbir yolu yok. Ama seni kaybetme düşüncesine katlanamam."

"Seni çoktan affettim," diye fısıldadı. "Senin nasıl bir adam olduğunu biliyorum. Kendini bir başkasının cezalandırabileceğinden çok daha sert cezalandırıyorsun. Ayrıca, sen kendininkini bu kadar özgürce sunmuşken ben nasıl affımı esirgeyebilirim ki?"

Acı bir gülümsemeyle başını salladı. "Asıl niyetin ne olursa olsun, benimle ilgilenmekten başka bir şey yapmadın."

"Seni kendime aşık etmeye çalışıyordum," dedi. "Sonra da kalbini kıracaktım."

"Planın ilk yarısına bir itirazım yok," diye kuru bir sesle onu bilgilendirdi. "Ama ikinci yarısı pek umurumda değil."

Dudakları titrek bir gülümsemeyle kıvrıldı. Kollarını onun boynuna doladı ve yüzünü onun boğazına gömdü. "Ben de öyle."

Ross onu nazikçe öptü ve aralarındaki tutkunun altında, mutluluğa giden yolun onlar için kolay olmayacağına dair bir anlayış yatıyor gibiydi. Bu yol affetmeyi, uzlaşmayı ve körü körüne güvenmeyi gerektiriyordu. Sophia öpücüğü yoğunlaştırmaya çalıştı ama Ross geri çekildi ve başını ellerinin arasına aldı.

"Bu gece seninle kalmayacağım," diye mırıldandı, başparmakları şakaklarını okşarken. "Sonunda birlikte uyuduğumuzda, sonrasında herhangi bir pişmanlık olmasını istemiyorum."

Sophia ona ciddiyetle, "Hiçbir şeyden pişman olmayacağım," dedi. "Artık sana yapmaya çalıştığım şey için beni suçlamayacağını biliyorum. En çok korktuğum şey buydu. Lütfen bu gece benimle kal."

Başını iki yana salladı. "Kardeşinizin ölümüyle ilgili gerçeği öğrenene kadar olmaz. Tüm gerçekleri öğrendikten sonra ne yapmamız gerektiğine karar verebiliriz."

Yüzünü onun eline çevirdi ve avucunun sıcak iç kısmını öptü. "Benimle seviş. Senden önceki hayatımın her anını unuttur bana."

"Oh, Tanrım." Ross vahşi bir iniltiyle onu serbest bıraktı ve yatağı sanki bir işkence sehпасıymış gibi terk etti. "Seni dayanamayacağım kadar çok istiyorum. Bunu daha da zorlaştırma."

Sophia ona bu kararlılığında yardımcı olması gerektiğini biliyordu ama pervasızca konuşmaktan kendini alıkoyamıyordu,

"Gel benimle yat. Birlikte uyumayacağız, eğer istediğin buysa. Sadece bir süre bana sarıl."

Hayal kırıklığı içinde homurdandı ve kapıya yöneldi. "Bunu denersek ne olacağını biliyorsun. Beş dakika içinde seni sırt üstü yatırıp topuklarını havaya kaldırırdım."

Bu kaba görüntü midesinin lezzetli bir şekilde gerilmesine neden oldu. "Ross-"

"Kapıyı arkamdan kilitle," diye mırıldandı, kapıyı açtı ve geriye dönüp bakmadan eşiği geçti.

Ross'un kardeşi sabaha kadar uyuduktan sonra günü göl kenarındaki pavyonda kâğıt oynayarak geçirmeye karar verdi. Ancak Matthew malikanenin arka tarafındaki Fransız kapılarından çıkamadan Ross onu yakaladı.

"Merhaba Matthew," dedi Ross hoş bir sesle ve elini kardeşinin omzuna koydu. Matthew elini çekmeye çalıştığında Ross'un eli kırılmaz bir kısıpaca dönüştü. "Sonunda uyandığını görüyorum. Neden çalışma odasında bana katılmıyorsun? Sana eşlik etmek için ani bir istek duyuyorum."

Matthew ona ihtiyatla baktı. "Belki sonra, kardeşim. Arkadaşlarıma ev sahipliği yapmalıyım. Kaba olmamı istemezsiniz, eminim."

Ross ona ürpertici bir gülümseme verdi. "Bir süre sensiz idare edebilirler." Soğuk bakışları Matthew'a eşlik eden üç genç adama kaydı. "Planlarınıza devam edin beyler. Kardeşim size daha sonra katılacak." İtiraz eden Matthew'u tekrar içeri çeken Ross, onu koridordan geçirerek özel bir çalışma odasına götürdü.

"Ne haltlar dönüyor burada?" Matthew, Ross'un elinden kurtulmaya çalışsa da başarılı olamadı. "Kahretsin, bırak ceketimi mahvediyorsun!"

Ross, "Buraya," diye emrederek onu çalışma odasına itti ve onlara biraz mahremiyet sağlamak için ağır meşe kapıyı kapattı.

Belli ki sinirlenmiş olan Matthew, yakalarını ve kollarını düzeltmek için büyük bir gösteri yaptı.

Ross, tam olarak babalarının düzenlediği gibi bırakılmış olan çalışma odasına göz gezdirdi. Rahat, erkeksi oda küçüktü ve meşe kitaplıklarla kaplıydı. Üç pencerenin önüne Fransız tarzı bir masa ve bir yazı sandalyesi yerleştirilmişti. Yaşlı Cannon'ı o masada ne kadar sık yazışırken ya da hesap defterlerini incelerken gördüğünü hatırlayan Ross kaşlarını çattı. Matthew'un şımarık ve bencil bir yaratık olmasına izin vererek babasını hayal kırıklığına uğrattığını düşünmeden edemiyordu.

Matthew kaşlarını çattı. "Bana sanki Newgate'e göndereceğin bir serseriymişim gibi bakıyorsun."

"Newgate, sizi göndermek istediğim yerle kıyaslandığında bir zevk sarayı olurdu."

Ross'un sesindeki acımasız öfkeyi duyan Matthew derin bir iç çekti. "Pekâlâ, dün gece için özür dilerim - sanırım Bayan Sydney hikâyenin kendi versiyonunu sundu ve kendini erdemli kurban olarak gösterdi. Ve itiraf etmeliyim ki, içki yüzünden biraz kötü durumdaydım. Arkadaşım Hatfield çok iyi bir konyak açmıştı ve kafama dikti." Matthew kayıtsız bir tavır takınarak köşedeki yıpranmış küreye doğru yürüdü ve onu boş boş çevirdi.

"Bu yeterince iyi değil, Matthew. Evet, dün geceki davranışını tartışmak niyetindeyim ama önce karşımıza çıkan başka bir meseleyle ilgileneceğiz."

Matthew şaşırmış görünüyordu. "Ne demek istiyorsun?" "Bu sabah Bay Tanner'la bir toplantım vardı." "Tanner kim?"

Ross sıkıntıyla başını salladı. "Emlakçımız. Son on yıldır arazilerimizi ve mülklerimizi yöneten adam."

"Ve bu sabah onunla görüştün mü? Yüce Tanrım, hiç dinlenmez misin sen? Tartışmak istediğim son şey önemsiz bir iş meselesi-"

"Önemsiz bir şey değil," diye sözünü kesti Ross sertçe. "Ve işle ilgili değil. Görünüşe göre kiracılarımızdan biri

Tanner'a evlenmemiş kızının birkaç aylık hamile olduğu şikayetiyle başvurdu."

Matthew'un ifadesi temkinli bir hal aldı. "Köylü bir kızın puding taşımasının benimle ne ilgisi var?"

"Ailesi senin babası olduğunu iddia ediyor." Ross kardeşinin yüzünü dikkatle izledi ve Matthew'un gri-yeşil gözlerindeki suçluluk ifadesini görünce kalbi sıkıştı. Dudaklarından bir küfür kaçtı. "Ailenin adı Rann. Kızı baştan çıkardın mı çıkarmadın mı?"

Matthew'un yüzü asık bir surat ifadesine büründü. "Bu baştan çıkarma değildi. Karşılıklı bir arzuydu. O beni istedi, ben de onu yerine getirdim ve bundan kimse zarar görmedi."

"Hiç kimse daha kötü değil miydi?" Ross kuşkuyla tekrarladı. "Tanner kızın henüz on altı yaşında olmadığını söylüyor, Matthew! Onun masumiyetini aldın ve ona babasız bir bebek verdin ve bu süreçte Iona'ya ihanet ettin."

Matthew pişmanlık duymamış görünüyordu. "Bunu herkes yapar. Size evlilik yatağı dışında zevk alan bir düzine erkek sayabilirim. Piç bir çocuk talihsiz bir sonuçtur ama bu kızın sorunu, benim değil."

Ross öfkesinin ortasında bir yerde kardeşinin duyarsızlığı karşısında şok olmuştu. Matthew'un Sophia'nın sevgilisinin ona yaptıklarının aynısını yaptığı, onu kullandığı, kandırdığı ve terk ettiği aklından çıkmamıştı. "Tanrım," dedi usulca. "Seninle ne yapacağım ben? Hiç vicdanın yok mu senin? Sorumluluk duygun yok mu?"

"Vicdan ve sorumluluk senin koruman altında, kardeşim." Matthew küreyi tekrar döndürdü; neredeyse ekseninden kayıyordu. "Sen bana her zaman üstün ahlakın bir örneği olarak gösterildin. Sör Ross, erkekliğin timsali. Dünyada hiç kimse sizin koyduğunuz standartlara ulaşamaz ve ben de bunu denersem lanetleneneceğim. Ayrıca, kısır ve neşesiz hayatınızı kıskanmıyorum. Senin aksine benim tutkularım var, bir erkeğin ihtiyaçları var ve Tanrı şahidim olsun ki mezara girene kadar bu tutkularımı tatmin edeceğim!"

"Neden onları karınla şımartmıyorsun?" Ross asidik bir şekilde önerdi.

Matthew gözlerini devirdi. "Evlendikten bir ay sonra lona'dan sıkılmıştım. Bir erkeğin sonsuza kadar tek bir kadınla tatmin olması beklenemez. Dedikleri gibi, çeşitlilik hayatın baharatıdır."

Ross onun kulaklarını haşlayıcı bir nutukla kabartmak istiyordu. Ancak Matthew'un çenesinin inatçı duruşu, inatla pişmanlık duymayacağını açıkça ortaya koyuyordu. Eylemlerinin sonuçlarıyla asla isteyerek yüzleşmeyecekti.

"Tam olarak ne kadar 'çeşitliliğin' tadını çıkardınız?" Matthew'un boş bakışlarını gören Ross sabırsızca sorusunu netleştirdi. "Rann kızı dışında kaç kadını baştan çıkardın?"

Matthew'un yüzüne belli belirsiz kendini beğenmiş bir ifade yerleşti. "Emin olamıyorum... dokuz ya da on sanırım."

"İsimlerinin bir listesini istiyorum." "Neden?"

"Başka piç çocuklarınız olup olmadığını öğrenmek için. Eğer varsa, onların bakımını ve eğitimini sağlayacaksınız."

Genç adam huysuzca içini çekti. "Harçlığımdan avans vermediğiniz sürece ayıracak hiç param yok."

"Matthew," dedi Ross, bakışları tehditkârdı.

Matthew alaycı bir tavırla ellerini kaldırdı. "Pekâlâ, teslim oluyorum. Gayrimeşru çocuğumu bulmak için kırsalı tarayın. Sahip olduğum azıcık parayı da alın. Şimdi arkadaşlarıma katılabilir miyim?"

"Henüz değil. Bilmen gereken bir şey var. Şu andan itibaren, tembel yaşam tarzınızın sona ermesini sağlayacağım. Artık kulüpte uzanıp bütün gün içmek yok; kumar oynamak ya da kadın peşinde koşmak yok. Her zamanki mekanlarınıza gitmeye kalkışırsanız, artık hoş karşılanmadığınızı göreceksiniz. Ve nereye gidersen git kredi alamayacaksın, çünkü ben

Artık borçlarınızdan sorumlu olmayacağımı hem esnafa hem de liste hazırlayanlara açıkça belirtin."

"Bunu yapamazsın!" Matthew patladı.

"Oh, ama yapabilirim," diye güvence verdi Ross ona. "Şu andan itibaren harçlığın için çalışacaksın."

"Çalışmak mı?" Bu sözcük Matthew'a yabancı gelmişti.

"Yapmak

Ne? Ben çalışacak nitelikte değilim, ben bir beyefendiyim!"

"Senin için uygun bir şey bulacağım," diye söz verdi Ross acımasızca. "Ne pahasına olursa olsun sana sorumluluk sahibi olmayı öğreteceğim Matthew."

"Babam hala hayatta olsaydı, bu asla olmazdı!"

"Babam hâlâ hayatta olsaydı, bu yıllar önce olurdu," diye mırıldandı Ross. "Ne yazık ki suçun büyük kısmı benim. Bow Street'te sizin faaliyetlerinizle ilgilenemeyecek kadar meşguldüm. Ancak bu durum değişecek."

Dolaba doğru ilerleyip bir bardak ve sürahi ararken Matthew'un dudaklarından bir dizi küfür döküldü. Kendine bir konyak doldurdu, sanki ilaçmış gibi yere attı, sonra bardağı yeniden doldurdu. Likör onu destekliyor gibi görünüyordu. Birkaç uzun nefes alarak Ross'un amansız yüzüne baktı. "İona'ya söyleyecek misin?"

"Hayır. Ama bana senin sadakatinle ilgili sorular sorarsa ona yalan da söylemeyeceğim."

"İyi o zaman. Karım asla sormayacak - cevapları duymak istemiyor."

Ross, "Tanrı yardımcısı olsun," diye mırıldandı.

Matthew konyağından bir yudum daha aldıktan sonra bardağındaki sıvıyı döndürdü ve karamsar bir iç geçirdi. "Hepsi bu kadar mı?"

"Hayır," dedi Ross. "Ele almamız gereken bir konu daha var: Bayan Sydney'e karşı davranışınız."

"Bunun için zaten özür diledim. Bundan daha fazlasını yapamam... Tabii bir damar açmamı istemiyorsanız?"

"Buna gerek kalmayacak. Vurgulamak istediğim şey, şu andan itibaren ona mutlak saygıyla davranmanız gerektiğidir."

"Bir hizmetkâra ancak bu kadar saygı gösterebilirim kardeşim."

"Uzun süre hizmetçi olarak kalmayacak."

Matthew hafif bir ilgiyle kaşını kaldırdı. "O zaman onu kovacak mısın?"

Ross ona sert ve maksatlı bir bakış attı. "Onunla evleneceğim. Eğer beni kabul ederse."

Matthew tam bir anlayışsızlıkla ona baktı. "Kutsal Meryem Ana," dedi hırıltılı bir sesle ve sendeleyerek en yakın sandalyeye doğru yürüdü. Ağır ağır oturdu, Ross'a bakarken gözlerinin akları tamamen ortaya çıkmıştı. "Sen ciddisin. Ama bu delilik. Alay konusu olursun. Bir hizmetçiyle evlenen bir Cannon! Ailenin iyiliği için başka birini bul. O sadece bir kadın, onun yerini kolayca alabilecek yüzlerce kişi var."

Kardeşine bedensel zarar vermemek için Ross'un tüm iradesini kullanması gerekti. Bunun yerine ellerini masaya dayadı, bir an için gözlerini kapattı ve öfkesini bastırdı. Sonra döndü ve Matthew'a kara ateşle dolu bir bakış gönderdi. "Yalnız geçirdiğim onca yıldan sonra, beni tamamlayan tek kadını reddetmemi mi istiyorsun?"

Matthew onun sözlerini yakaladı. "Demek istediğim de bu. Onca bekârlıktan sonra, yoksunluktan yarı deli olmuşsun. Herhangi bir kadın sana cazip gelebilir. İnan bana, o yaratık senin sevgine layık değil. Sofistike değil, tarzı yok, ailesi yok. Eğer hoşlanıyorsan, onu metres olarak alabilirsin. Ama sana onunla evlenmemeni tavsiye ederim, çünkü garanti ederim ki çok geçmeden ondan bıkacaksın ve o zaman gerçekten zincire vurulmuş olacaksın."

Ross'un öfkesi aniden söndü. Kardeşi için acımdan başka bir şey hissetmiyordu. Matthew hiçbir zaman gerçek aşkı ya da tutkuyu bulamayacaktı, sadece içi boş taklitler bulacaktı. Hayatının geri kalanını tatminsiz hissederek geçirecek, içindeki boşluğu nasıl dolduracağını asla bilemeyecekti. Bu yüzden yapay zevklere yönelecek ve kendini mutlu olduğuna inandırmaya çalışacaktı.

"Sophia'nın değeri konusunda seni ikna etmeye çalışmayacağım," dedi Ross sessizce. "Ancak ona eleştirel ya da küçümseyici olarak yorumlanabilecek tek bir kelime edersen seni hadım ederim. Yavaş yavaş."

Bölüm 11

Cumartesi akşamı balo için maske getirmemiş olan konuklar için basit siyah veya beyaz ipek maskeler temin edildi. Ancak davetlilerin çoğu özellikle etkinlik için tasarlanmış birbirinden güzel kreasyonlar giyiyordu. Sophia tüyler, mücevherler, işlemeler ve el boyaması motiflerle süslenmiş maskeler karşısında gözleri kamaştı. İnsanlar kılık değiştirmenin sağladığı gizliliğin tadını çıkararak birbirlerine karışıyor ve cüretkârca flört ediyorlardı. Maskelerin çıkarılması gece yarısı gerçekleşir ve ardından mükellef bir akşam yemeği servis edilirdi.

Misafir odasının kapısından içeri göz atan Sophia, resmi bir minuet dansı yapan, fiyonkları ve reveransları pratik bir zarafetle yerine getiren konukların muhteşem görüntüsü karşısında memnuniyetle gülümsedi. Hanımların hepsi modaya uygun zengin renklerde elbiseler giyerken, beylerin çoğu siyah-beyaz gece kıyafetleriyle dikkat çekiyordu. Yeni cilalanmış ve parlatılmış zeminler, avizelerin ışıltısını yansıtarak topluluğu neredeyse büyülü bir parıltıyla yıkıyordu. Hava çiçek ve parfüm kokusuyla doluydu ve kış bahçelerinden ve antre salonlarından gelen akşam esintisiyle rahatlamıştı.

Misafir odasının ötesindeki bir dizi oda, kâğıt ya da bilardo oynayan, şampanya içen ve istiridye ezmesi, ıstakoz tartları ve romla ıslatılmış kekler gibi küçük lezzetlerden yiyen konuklarla doluydu. Sophia gelecek yemeği düşünerek mutfağa dönmeye ve bir şeyler hazırlamaya karar verdi.

her şeyin planlandığı gibi gittiğinden emindi. Gizlice dışarı çıkıp evin yanından geçen bir yürüyüş yoluna girdi. Gece havası serin ve bahar gibiydi ve koyu renk elbisesinin dar yakasını çekiştirerek rahat bir nefes aldı.

Sütunlarla çevrili açık bir kış bahçesinin önünden geçerken Sophia, burada tekerlekli sandalyesinde oturup büyük bir pencereden baloyu izleyen yaşlı Bay Cannon'un oturduğunu görünce şaşırdı. Yakınlarda bir uşak bekliyordu, belli ki huysuz yaşlı beyefendiye eşlik etmesi için işe alınmıştı.

Sophia tereddütlü bir gülümsemeyle ona yaklaştı. "İyi akşamlar Bay Cannon. Neden burada yalnız oturduğunuzu sorabilir miyim?"

"Orada çok fazla gürültü ve rahatsızlık var," diye cevap verdi. "Üstelik havai fişekler gece yarısı başlayacak ve onları izlemek için en iyi yer burası." Spekülatif bir şekilde ona baktı. "Aslında, onları benimle birlikte izleyeceksin." Uşağa dönerek kaba bir tavırla, "Git biraz şampanya getir. İki kadeh."

"Efendim," dedi Sophia, "korkarım yapamam-"

"Evet, biliyorum. Sorumluluklarınız var. Ama bugün benim doğum günüm ve bu nedenle beni şımartmalısınız."

Sophia onun sandalyesinin yanındaki taş banka otururken alaycı bir şekilde gülümsedi. "Eğer seninle şampanya içerken ve havai fişekleri izlerken görülürsem, muhtemelen kovulurum."

"O zaman seni yoldaşım olarak işe alacağım."

Hâlâ gülümseyen Sophia ellerini kucağında kavuşturdu. "Maske takmayacak mısınız efendim?"

"Neden maske takayım ki? Bu aletin içinde oturarak kimseyi kandırmam mümkün değil." Pencereden dansçıları izleyen Cannon alaycı bir şekilde homurdandı. "Maskeli balolar kırk yıl önce modayken de hoşuma gitmiyordu, şimdi daha da az hoşuma gidiyor."

"Keşke bir maskem olsaydı," diye düşündü düşünceli bir gülümsemeyle. "İstediğim her şeyi yapabilir ya da söyleyebilirdim ve kimse beni tanımazdı."

Yaşlı beyefendinin bakışları onun üzerinde gezindi. "Böyle bir akşamda neden düz bir çuha giyiyorsunuz?" diye sordu aniden.

"Güzel bir elbise giymeme gerek yok."

Alaycı bir ses çıkardı. "Saçmalık. Hatta Mrs. Bridgewell özel günlerde iyi bir siyah saten giyerdi."

"Bundan daha şık bir elbisem yok efendim."

"Neden olmasın? Torunum iyi bir maaş almıyor mu?"

Uşak bir tepsi şampanyayla yeniden ortaya çıkınca konuşmaları yarıda kesildi. "Ah, güzel," dedi Cannon. "Bu Rheims mı? Şişeyi burada bırak ve gidip içeride birilerine faydalı ol. Bayan Sydney bana eşlik edecek."

Uşak boyun eğerek selam verdi. Sophia, Bay Cannon'dan gelen şampanya kadehini sapından tutarak kabul etti ve açık kehribar rengi sıvıyı merakla inceledi.

"Daha önce hiç şampanya içtin mi?" diye sordu yaşlı adam. "Bir kez," diye itiraf etti Sophia. "Kuzenimle birlikte yaşadığım

Shropshire'da bir komşum bana tam olarak bitmemiş bir şişe şampanya verdi. O zamana kadar bitmişti ve tadı beni hayal kırıklığına uğrattı. Tatlı olmasını bekliyordum."

"Bu Fransız şampanyası, beğeneceksiniz. Kabarcıkların dikey çizgiler halinde nasıl yükseldiğini görüyor musunuz? Bu iyi bir bağbozumunun işaretidir."

Sophia sığ bardağı yüzüne götürdü ve baloncuklar burnunun yakınında patlarken serin, gıcıklayıcı hissin tadını çıkardı. "Bunu parlatan ne?" diye sordu neredeyse hülyalı bir şekilde. "Sihirli olmalı."

"Aslında bu bir çifte fermantasyon süreci," diye bilgilendirdi onu, sesi o kadar düz ve kuruydu ki Ross'u hatırlatıyordu. "Patlayıcı doğası nedeniyle buna 'şeytanın şarabı' deniyor."

Sophia kuru, efervesan şaraptan deneysel bir yudum aldı ve burnunu kırıştırdı. "Hâlâ hoşuma gitmiyor," dedi ve yaşlı adam kıkırdadı.

"Tekrar deneyin. Eninde sonunda tadına varacaksın."

Böyle bir zevki hiçbir zaman edinme fırsatı bulamayacağını belirtmek istese de Sophia itaatkâr bir şekilde başını salladı ve içti. Şampanya boğazından aşağı süzülürken, "Bardağın şeklini beğendim," diye yorum yaptı.

"Öyle mi?" Gözlerinde muzip bir ışıltı belirdi. "Bu tarza coupe deniyor. Marie Antoinette'in göğsünden esinlenerek modellenmiştir."

Sophia ona azarlayıcı bir bakış attı. "Çok kötüsünüz, Mr. Cannon," dedi ve adam zevkle kıkırdadı.

Konuşmaya yeni bir ses girdi. "Marie Antoinette'in göğsünden örnek alınmadı. Büyükbabam seni şok etmeye çalışıyor." Konuşan Ross'tu, gece kıyafetleri içinde son derece yakışıklıydı, parmaklarında siyah bir maske sallanıyordu. Dişleri o kadar kolay ve çekici bir gülümsemeye parlıyordu ki Sophia'nın nefesi kesildi. Bu gece onunla boy ölçülebilecek, onun zarafet ve sert erkeklik karışımına sahip olabilecek kimse yoktu.

Sophia ona karşı tepkisini gizlemeye çalışarak soğuk şampanyadan derin bir yudum aldı ve buz gibi yanıkta boğuldu. "İyi akşamlar Sör Ross," dedi kısık sesle, gözleri sulanmıştı. Beceriksizce durdu ve yarısı dolu bardağını bırakacak bir yer aradı.

"Büyükbaba," diye devam etti Ross, "Bayan Sydney'i yoldan çıkarmak için elinizden geleni yapacağınızı bilmeliydim."

Cannon savunmacı bir tavırla, "İyi bir şişe Rheims'a yozlaşma demeye dilim varmıyor," diye cevap verdi. "Neden, o bir sağlık toniği! Fransızların dediği gibi, şampanya evrensel bir ilaçtır."

"Fransızlarla aynı fikirde olduğunuzu ilk kez duyuyorum, efendim." Sophia'nın bileğini yakalayıp gitmesini engellerken Ross'un gözlerindeki eğlence devam ediyordu. "Kal ve şampanyanı bitir, ufaklık," dedi yumuşak bir sesle. "Bana kalırsa, istediğin her şeye sahip olabilirsin."

Yüzü kızaran Sophia, yaşlı adamın dikkatinin üzerlerinde olduğunun farkında olarak bileğini çekiştirdi. "Kendi evime dönmek istiyorum."

görevler, efendim."

Ross, kızın şaşkınlığı karşısında elini ağzına götürdü ve büyükbabasının önünde avucunu öptü. İlişkilerini bir podyumdan ilan etseydi daha net olamazdı.

"Sör Ross," dedi yumuşak bir sesle, şok olmuştu.

Bakışlarını kasıtlı olarak onun üzerinde tuttu ve ona karşı olan hislerini artık gizlemeyeceğini sessizce bildirdi.

Sophia sinirle bardağını ona uzattı. "Gitmeliyim," dedi nefes nefese. "Lütfen beni bağışlayın." Sophia büyük bir aceleyle oradan ayrılırken, Ross büyükbabasının yanında kaldı ve onu o kadar dikkatle izledi ki, Sophia onun bakışlarının sıcaklığını sırtında hissedebildi.

Büyükbabasına bakan Ross, beklentiyle kaşlarını kaldırdı. "Eee?"

"İyi bir eşleşme," dedi Cannon, bariz bir zevkle biraz daha şampanya doldururken. "Gösteriştense uzak, hoş bir kız. Tıpkı büyükannesi gibi. Cazibesinin tadına baktınız mı?"

Ross bu anı soru karşısında gülümsedi. "Bilseydim bile sana söylemezdim."

"Sanırım öyle," dedi yaşlı adam bardağın kenarından ona bakarak. "Ve eğer o da büyükannesi gibiyse, gerçekten iyi vakit geçirmişsiniz demektir."

"Seni yaşlı tilki. Sen ve Sophia Jane'in...?"

"Ah, evet." Bu anı çok lezzetli görünüyordu. Özel düşüncelerinde kaybolan Cannon, şampanya kadehinin sapını eskimiş parmaklarının arasında hafifçe yuvarladı. "Yıllardır onu seviyorum," dedi usulca. "Onu kazanmak için daha çok çabalamalıyım. Sevdiğin kadınla arana hiçbir şeyin girmesine izin verme oğlum."

Ross'un yüzündeki gülümseme kayboldu ve ciddiyetle, "Hayır efendim," diye cevap verdi.

Sophia büyük salonun taş ve mermer döşeli zemininde ilerlerken, karanlık bir figürün salondan ayrıldığını gördü.

kubbeli bir oyuğun gölgeleri. Siyah ipek maske takmış, diğer konuklar gibi gece kıyafeti giymiş bir adamdı. Genç ve iri yapılıydı, geniş omuzları ve ince bir beli vardı; Bow Sokağı koşucularının çoğunun sahip olduğu alışılmadık derecede güçlü bir yapıya sahipti. Böyle bir adamın salondan uzakta ne işi vardı? Sophia kararsızca durakladı. "Efendim? Size yardımcı olabilir miyim?"

Cevap vermesi uzun zaman aldı. Sonunda yaklaştı ve ona bir kol boyu mesafede durdu. Maskenin ardındaki gözler parlak bir mücevher mavisiydi ve yoğunluğuyla büyüleyiciydi. Konuştuğunda sesi alçak ve boğuktu. "Ben de seni arıyordum."

Şaşkınlık içindeki Sophia ona bakarken başını öne eğdi. Adamdaki bir şey onu tedirgin ediyor, sinirleri tehlikeli bir farkındalık duygusuyla geriliyordu. Maske yüzünün büyük bir kısmını gizliyordu ama burnunun cesur çıkıntısını ya da ağzının cömert şeklini gizlemek mümkün değildi. Kahverengi saçları kısa ve özenle taranmıştı ve teni bir beyefendi için alışılmadık derecede esmerdi.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu temkinli bir şekilde. "Adınız nedir?"

"Bayan Sydney, efendim."

"Buranın kahyası siz misiniz?"

"Sadece bu gece için. Bow Street'te Sir Ross Cannon için çalışıyorum."

"Bow Street senin için çok tehlikeli bir yer," dedi sinirli bir sesle.

Adamın sarhoş olduğunu düşündü ve geriye doğru çekildi. "Kız kurusu musun?" diye sordu onu yavaşça takip ederek. "Bekâрім," diye kabul etti kadın.

"Sizin gibi bir kadın neden evlenmemiş olsun ki?"

Sorular tuhaf ve uygunsuzdu. Sophia tedirginlikle bir an önce buradan ayrılmasının akıllıca olacağına karar verdi. "İlginizi benden esirgemediğiniz için çok naziksiniz efendim. Ancak, yerine getirmem gereken görevlerim var. İzin verirseniz-"

"Sophia," diye fısıldadı, ona özlemle bakıyormuş gibi görünüyordu.

Şaşkınlıkla, onun ilk adını nasıl bildiğini merak etti. Gözlerini kocaman açarak ona baktı ama sonra ani bir ses dikkatini dağıttı. Kahkaha ve tezahürat seslerine güçlü bir müzik dalgası ve havai fişek patlamalarının kakofonisi eşlik ediyordu. Parlak ışık patlamaları gökyüzünü aydınlatıyor ve pencerelerden içeri süzülüyordu. Sophia gece yarısı olduğunu fark etti. Maskeyi düşürme zamanı. Otomatik olarak sese doğru baktı.

Yabancı arkasından o kadar hızlı ve sessiz hareket etti ki göğsüne soğuk bir şeyin düştüğünü hissedene kadar onu fark etmedi. Elini kaldırıp yabancı ağırlığı yokladı, sonra boynuna bir şey dolanırken yumuşak bir tıkırtı duydu.

"Güle güle," diye sıcak bir fısıltı kulağına yaklaştı.

Arkasını döndüğünde adam gitmişti.

Şaşkına dönen Sophia iki elini göğsüne götürdü ve taşlarla değerli metallere dokunmuş bir ağ hissetti. Bir kolye. Ama bir yabancı neden böyle bir şey yapsındı ki? Şaşkınlık ve dehşet içindeydi, ayakları onu hızla dışarı taşıdı. Ağır kolyeyi çekiştirdi, kopçasını aradı ama bir türlü zincirlerini çözemedi.

Sophia endişeyle Ross ve büyükbabasını bıraktığı açık kış bahçesine koştu. Etraflarında bir kalabalık toplanmıştı, balo salonundan gelenler de vardı. Roketler gökyüzünü parlak renk kümeleriyle doldurup ağaç ve hayvan şekilleri oluştururken, yağmur ateşi duman dalgaları arasından aşağıya doğru süzülüyordu. Sahne kaotik ve sağır ediciydi.

Sophia evin kenarına yaslanmış, elleriyle boğazındaki parıltıyı örtmeye çalışıyordu. Ross'un onu görmesi ya da duyması mümkün olmamasına rağmen, sanki orada olduğunu hissetmiş gibi başını çevirdi. Kadının solgun yüzünü görünce anında tepki verdi. Tezahürat yapan kalabalığın arasından ilerledi, bakışları

ve birkaç adımda ona ulaştı. Gürültü konuşmalarını imkânsız hale getirmişti.

Ross onun ellerinden birini tuttu ve yavaşça boğazından çekerek elmas yığınınını ortaya çıkardı. Adamın gözleri bu manzara karşısında kısıldı. Sophia çaresizce ağır yakayı çekiştirerek çıkarmaya çalıştı. Birden adamın sıcak parmaklarını boynunun arkasında hissetti. Toka çözüldü ve ağır altın ve mücevherler boğazından kayıp gitti. Kolyeyi cebine koyan Ross onun elini tuttu ve onu evin içine çekti.

Orta salonun bitişiğindeki mavi salona varıncaya kadar durmadı. Havai fişeklerin kulakları patlatan gürültüsü ve sevinçli parlaklığından sonra odanın sessizliğı neredeyse şok ediciydi. "Ne oldu?" Ross kapıyı kapatarak sertçe sordu.

Sophia tutarlı bir şekilde açıklamaya çalıştı. "Mutfağı gidiyordum ve bir adam beni durdurdu. Bir maske takıyordu. Beni aradığını söyledi. Onunla daha önce hiç karşılaşmadığımdan eminim ama bir şekilde adımı biliyordu." Duraksamadan, aralarında geçen tuhaf konuşmayı ve ardından yabancının kaybolmadan önce elmas kolyeyi boğazına dolayarak yaptığı şaşırtıcı hareketi anlattı.

O konuşurken, Ross sanki diğ er adamın dokunuşunu siliyormuş gibi boynunun yan tarafını hafifçe okşadı. "Neye benziyordu?"

"Kahverengi saçları ve mavi gözleri vardı. Uzun boyluydu ama senin kadar uzun değıldi. İlk başta onun koşuculardan biri olduğunu düşündüm. Güçlü bir yapısı vardı ve hatta onlar gibi hareket ediyor gibiydi - yani boyuna göre alışılmadık derecede  evik görünüyordu. Tıpkı parti konukları gibi güzel giysiler giymişti... ama onlardan biri olduğunu sanmıyorum."

"Herhangi bir yara ya da iz var mıydı?"

Sophia başını salladı. "Görebildiğim kadarıyla hayır."

Ross hiddetle kolyeyi cebinden çıkardı ve maun bir masanın üzerine koydu. Yanında duruyordu,

Sophia dehşet içinde parçaya baktı. Daha önce hiç bu kadar görkemli bir şey görmemişti; elmas çiçeklerden ve zümrüt yapraklardan örülmüş ışıltılı bir yaka. "Bu gerçek mi?" diye fısıldadı.

"O mücevherler macundan yapılmış değil," diye cevap verdi. "Bir servet değerinde olmalı."

"Tahminimce üç ya da dört bin pound." Ross'un değerlendirici bakışları kolyenin üzerinde gezindi. "Hayranınız ya çok zengin bir adam ya da başarılı bir hırsız."

"Bu neden benim başıma geliyor?" Sophia fısıldadı. "Kimsenin ilgisini çekecek bir şey yapmadım. O ne istiyor? Bir yabancı neden böyle bir şey yapsın ki?"

Kadının sesindeki panik notasını duyan Ross eğildi ve güven verici bir şekilde şakağına bir öpücük kondurdu. "Öğrenmeye niyetliyim. Korkma, sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Gözlerini kapadı ve onun tanıdık kokusunu içine çekti, onun sağlam gücüyle rahatladı.

"Gel," diye mırıldandı. "Seni mutfağa götüreceğim."

"Sonra?"

"Yabancıнын hâlâ pusuya yatmış olma ihtimaline karşı, araziyi aramama yardım etmeleri için bazı uşakları işe alacağım. Gerçi onun böyle bir aptallık yapacağından şüpheliyim." Kolyeye uzanan Ross, onu tekrar cebine attı. "Bunun gibi bir kolye havadan gelmedi... eşsiz ve değerli. Kökeninin izini sürmenin zor olmayacağını sanıyorum. Bu da ilginç bir sonuca götürüyor. Hayranınız onun kimliğini keşfetmenizi istiyor, aksi takdirde size böyle önemli bir kanıt vermezdi."

"Sence bana lavanta rengi elbiseyi gönderen kişi o mu?"

"Sanırım öyle." Ross'un ağzı sabırsız bir çizgiye oturmuş, gizemli misafirin peşine düşme hevesini ele veriyordu. Ancak Sophia'nın gergin yüzüne bakınca durdu ve onu kollarının arasına aldı. Ayak parmakları neredeyse yerden kesilene kadar onu vücuduna doğru çekti. Kaslı bir kol

Dudakları sahiplenici bir öpücükle onunkilere inerken boynunun arkasına dolandı.

Onun sessiz emriyle Sophia dudaklarını ayırdı ve onun duyusal keşfine teslim oldu. Öpüşme talepkâr bir hal aldı, dili yavaşça tahrik ediyor, kalçası bacaklarının arasına giriyordu. Tüm mantıklı düşünceler, tüm endişe izleri yanıp kül oldu. Sadece Ross vardı, ağzı ve elleri ona bir önceki gece paylaştıkları kavurucu yakınlığı hatırlatıyordu. Dizlerinin bağı çözüldü ve nefesi kesilmeye başladı; elleri huzursuzca Ross'un ceketinin arkasını arıyordu. İkisi de çıplak kalana kadar onun ve kendisinin giysilerini yırtmak için korkunç bir dürtüye kapıldı.

"Ross," diye inledi, dili boğazında karmaşık bir desen çizerken boynu büküldü.

Başını kaldırdı ve Sophia'nın dudaklarının tutkuyla yumuşamış kıvrımını ve mavi gözlerinin bulanıklığını görünce erkeksi bir memnuniyetle gülümsedi. "Sen benimsin Sophia... ve sana bir şey olmasına asla izin vermeyeceğim. Anlıyor musun?"

Şaşkınca başını salladı, adam destekleyici bir kolla ona sarılıp odadan çıkmasına rehberlik ederken biraz yalpaladı.

Ross'un beklediği gibi, gizemli yabancı Silverhill Park'ın arazisinde hiçbir yerde bulunamamıştı. Ancak geride bıraktığı ipucu sonunda yakalanmasını sağlayacaktı. Ross Bow Street'e dönmek ve konuyla ilgili bir soruşturma başlatmak için sabırsızlanıyordu. Birinin Sophia'yı böyle uygunsuz bir şekilde takip etmeyi seçtiği düşüncesi en ilkel erkek içgüdülerini kışkırtıyordu. O piçi köşeye sıkıştırıp boğazını sıkmadan ve ondan ayrıntılı bir itiraf koparmadan tatmin olmayacaktı.

Partinin yarın sona erecek olmasına şükreden Ross, uşağına eşyalarının çoğunu toplayıp erkenden yola çıkmaya hazırlanmasını söyledi. Adam giysileri katlayıp düzgünce bagaja yerleştirirken, Ross karanlık malikânenin içinde dolaştı. Birkaç cep

Geriye hareketlilik kalmıştı: karanlık bir köşede kucaklaşan bir çift, bilardo salonunda bir kart oyunu, kütüphanede yarısı bitmiş purolarıyla uzanan adamlar.

Sophia muhtemelen şu anda odasındaydı. Ross ona gitmeyi çok istiyordu. Daha önce hiç bu kadar rahatsız edici bir durumda kalmamıştı; değer verdiği birini yaralamıştı, bunu nasıl telafi edeceğini düşünüyordu ve yapabileceği hiçbir şey olmadığını fark etmişti. John Sydney'i diriltmekten başka hiçbir şey işleri yoluna koyamazdı.

Sophia'nın onu affetmiş olması hiçbir rahatlama sağlamamıştı. Geçmişte yaptıklarının bilgisi aralarında her zaman var olacaktı. Ross sert bir i çekişle amaçsızca yürümeye devam etti ve son yirmi dört saatin olaylarını düşündü. Sophia'ya karşı hisleri o kadar yoğunlaşmıştı ki, ona tamamen sahip olmaktan daha azına razı olamazdı. Onu kalıcı olarak, geri dönülmez bir şekilde istiyordu. Eğer Sophia onu kabul ederse, onu o kadar mutlu etmeye çalışacaktı ki, kardeşinin anısı birbirlerine karşı olan duygularını etkilemeyecekti.

Kendini Sophia'nın kaldığı küçük odanın, mutfağın yanındaki hizmetçi kapısının önünde buldu. Elini iki kez ahşap panele vurmak için kaldırdı, sonra yüzeye çarpmadan indirdi. Kendi odasına dönmesi ve geçmişle ilgili gerçeği ortaya çıkarana kadar sabırla beklemesi gerektiğini biliyordu. Kendi ihtiyaçları yerine onun ihtiyaçlarını dşnmeliydi. Ama onu o kadar çok istiyordu ki, vicdan azabının artık hiçbir önemi yoktu. Görevi ve arzusu arasında sıkışmış bir halde, sıkılı yumruklarıyla kapıda durdu, vücudu cinsel bir ateşle kaynıyordu.

İsteksiz vicdanı onu gitmeye teşvik ederken kapı açıldı ve Sophia'nın iri kirpikli mavi gözleri onunkilere baktı. zerinde bir sıra düğmeli, yüksek yakalı bir gecelik vardı. Onları yavaşça açmak, inci gibi teninin her santiminde dilini gezdirmek istiyordu. "Bütün gece orada mı duracaksın?"

Sophia sordu

Yumuşakça.

Ross elini kapının pervazına dayadı, bakışları onun üzerinde geziniyordu. İçinde patlayan arzu, doğru düşünmesini zorlaştırıyordu. "İyi olup olmadığını görmek istedim."

"Değilim," dedi, küçük bir eli adamın yeleğinin önünü yakaladı ve onu öne doğru çekti. "Yalnızım."

Zor nefes alan Ross, Sophia'nın kendisini odaya çekmesine izin verdi. Kapıyı kapattı ve Sophia'nın ciddi yüzüne baktı. Dudakları yumuşak mum ışığında Erik renginde ve kadifemsiydi. "Beklememiz için bazı nedenler var," diye sertçe söze başladı ve Sophia'ya geri çekilmesi için son bir şans verdi. Ama kız ince bedenini onunkine bastırıp, ayak parmaklarının üzerinde durarak kendini ona yaslayınca kelimeler boğazında düğümlendi.

"Bir kez olsun doğru olanı yapma," diye fısıldadı Sophia, ipeksi kolları boynuna dolanırken. Sophia şefkatle, "Sana meydan okuyorum," diye fısıldamadan hemen önce dişlerinin kulak memesindeki hassas kıstırmasını hissetti.

Sophia'nın ilk sevgilisiyle ilgili birkaç anısı, Ross'un okşamalarının kasıtlı ateşi tarafından tüketilirken havadaki duman gibi kısa sürede yok oldu. Her ikisini de yavaşça soydu ve sık sık duraklayarak Sophia'nın ağzına baygın öpücükler **k o n d u r d u** . Şaşkına dönen Sophia, hayatını böylesine hızlı bir tempoda sürdüren bir adamın nasıl olup da bu kadar yavaş, sanki zamanın tüm anlamını yitirmişçesine sevişebildiğini merak etti. Sonunda adam geceliğini çıkardığında ve Sophia çırlıçıplak kaldığında, rahatlamış bir iniltiyle kendini adamın bedenine yasladı. Teni sıcak ve saten pürüzsüzlüğündeydi, göğsü göğüslerini gıcıklayan kalın siyah kıllarla kaplıydı. Adamın cinsel organının güçlü bir şekilde karnına doğru yükseldiğini hissetti ve sevişme sanatında hâlâ çok acemi olduğu için temkinli bir şekilde dokundu.

Şaft damarlarla doluydu, ince ipek deri altındaki çelik gibi sertliğin üzerinden biraz kayıyordu. Parmaklarını tereddütle kavradığında, ağır organ sanki kendi iradesine sahipmiş gibi hareket etti. Sophia'nın nefesi kesildi. "Oh."

Ross'un sesi arzu ve şüpheli bir şekilde kahkahaya benzeyen bir şeyle doluydu. "Korkma." Parmaklarını şaftın başına doğru yönlendirdi. "Burası en hassas olduğu yer."

Bir damla nemin ortaya çıktığını hissedene kadar geniş ucu ve ortasındaki küçük yarığı okşadı ve oynadı. Bu onun tenini kayganlaştırdı ve altındaki sıkı, serin keseyi keşfetmek için aşağı kaymadan önce parmak uçlarıyla başını daire içine aldı.

Birdenbire bileğini nazikçe kavradı. "Şimdilik bu kadar yeter," dedi öfkeli bir sesle.

"Neden?"

"Çünkü otokontrolümü kaybetmek üzereyim."

"Benim niyetim de buydu," dedi kadın ve adam boğazının altından güldü.

"Bunu benim yöntemimle yapacağız," diye mırıldandı, onu kucaklayıp dar yatağa yatırırken. "Ve bunun uzun sürmesini sağlamak niyetindeyim."

Ross'un vücudu onunkinin yanına yerleşti, bir metreden uzun, sert, güçlü bir erkekti ve kadın titreyen bir istekle ona doğru yuvarlandı. Ross onu geri itti ve üzerine eğildi, sıcak nefesi göğsünü havalandırdı. Dilinin ucu meme ucunu okşadı ve kadın onun geniş omuzlarını kavrayarak yalvarırcasına yukarı doğru gerindi. Sertleşen tepeyi hafifçe ısırp emdi, sonra diğer göğsüne geçerek onun altında kıvranmasını sağladı.

"Ross," dedi umutsuzca.

"Mmm?"

"Daha fazlasına ihtiyacım var... daha fazlasına..." Adamın elinin karnına indiğini hissetti ve kalçaları anlamlı bir kavisle kalktı.

Başını kaldırdı, yanaklarındaki kızarıklığı görünce tutkuyla parlayan gözleri memnuniyetle parladı. Adamın parmakları buklelerden oluşan üçgenin içinden geçip tatlı tatlı sızlayan kadınsı tepeyi bulduğunda minnettarlıkla inledi. Dehşet içindeydi ama bu dokunuş sadece kısa sürdü. "Oh, Ross, durma, lütfen-"

"Ben başka bir şey istiyorum." Çok daha aşağılara kaydı, omuzları kalçalarının arasına girene kadar vücudu boyunca öpücükler bıraktı.

Sophia, adamın dudaklarının kalçasının iç kısmına doğru indiğini hissetti. Birden ne yapmak istediğini anlayınca sarsıldı ve yarı oturur pozisyona gelmek için yukarı doğru debelendi. "Bekle," diye soluk soluğa adamın karanlık başını ellerinin arasına aldı. "Bekle. Oraya değil."

Eli yatıştırıcı bir hareketle bacağının dış kısmında gezindi. "Bunu daha önce yapmadın mı?"

"Tabii ki hayır. Birinin bana -" Durdu ve şaşkın bir ifadeyle ona baktı. "Anthony'nin böyle bir şeyden haberi olduğundan bile şüpheliyim."

Göğsünde kahkahalar gümbürdedi ve onun dizini öptü. "Tanıştığımız ilk gün sana bunu yapmak istemiştım."

"Öyle mi?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Tam orada, ofisimde. Seni masama fırlatmak ve kafamı eteklerinin altına sokmak istedim."

"Hayır," dedi Sophia kuşkuyla, onun mesafeli dış görünüşünün altında böyle bir şey düşünüyor olabileceğine inanamıyordu. "Ama çok ağırbaşlıydın!"

"Tam gelişmiş bir horoz standı olan bir adamın olabileceği kadar ağırbaşlı."

"Gerçekten mi? Ama nasıl-" Adamın başı bir kez daha kalçalarının arasına düştüğünde nefesi kesildi. "Oh, Ross, bekle-"

"Bu geceden sonra," dedi kadifemsi mırıltısıyla, "Anthony'yi tamamen unutacaksın."

Parmaklarının şişmiş kıvrımlarını bastırarak açtığını, dilinin kıvrımların arasındaki narin tepeye dokunduğunu hissetti. Dirsekleri çöktü ve bir iniltiyle yatağa geri döndü, kör bir şekilde karanlığa baktı. Tanrım, onu yalıyordu, uzun, kıvrımlı turlarla vücudunu çaresiz bir heyecanla titretiyordu.

Kalçalarının hareketini durduramıyor, tekrarlanan dalgalanmalarla yukarı doğru yükseliyordu. Elleri altından kayarak ritmine rehberlik ederken, dili tıngırdadı, yıkandı, flört etti. Sadece

Duygular dayanılmaz bir zirvede birleşince Ross başını kaldırdı ve bedenini onunkinin üzerine koydu.

"Oh, Tanrım," diye inledi Sophia, doruğun eşiğinde asılı kalmıştı. "Lütfen, lütfen-"

Kalçalarını derin bir şekilde esneterek ona girdi. Sophia haykırdı, kasları içgüdüsel olarak nazik ama acımasız saldırıya tutunuyordu. Daha fazlasını kaldıramayacak kadar gerilmişti. Çaresizce ona uyum sağlamak için çabaladı ama bu imkânsız görünüyordu.

Ağız onunkinin üzerinde gezindi ve fısıldadı, "Sakin ol. Sana zarar vermeyeceğim. Rahatla, tatlım." Adamın eli vücutlarının arasına kaydı ve yavaş hareketlerle ileri doğru bastırırken, her hareketi dikkatli ve kolay bir şekilde onu okşadığını hissetti. Şaftının her dalışı boğazından bir inilti çıkardı ve sesleri tutmak için dudağını ısırды. Birdenbire tamamen içine girdi, tam ve derin bir şekilde kayarak seksinin her santimini gömdü.

Neredeyse shaftının başına kadar geri çekildi, sonra dayanılmaz bir yavaşlıkla tüm uzunluğunu daldırdı, göğüs kılları meme uçlarıyla alay etti, düz karnı onunkinin üzerinde fırçalandı. Kadın yukarı doğru kıvrandı, kalçaları adamın uzun, zevk verici itişlerine doğru itti, ta ki çılgınca yalvarana kadar, "Lütfen nazik olma, yapma, yapma, daha sert yap, lütfen-"

Adamın ağızı kadınıninkini kapatarak çığlıklarını boğdu. Vücudu şiddetli kasılmalarla sarsılıyor, içindeki sert organı kavırıyordu, ta ki Ross bir inilti çıkarıp iki eliyle kalçalarını kavrayıp kendi tutkusunu harcayana dek.

Vücudu zevkle seğirmeye ve sarsılmaya devam ederken, Ross onu kollarına aldı ve tekrar öptü. Ross'un dili ve seksiyle dolup taşan kadın, bir başka his dalgasının daha üzerine çöktüğünü hissetti ve ikinci bir doruk noktasıyla inleyip titredi.

Uzun bir süre sonra Ross onu ezmeye özen göstererek yan yattı. Sophia ona doğru lüks bir şekilde uzandı. "Ross..." diye mırıldandı uykulu uykulu. "Sana bir şey söylemek istiyorum. Belki bana inanmayacaksın ama bu doğru."

"Evet?"

"Bunu yapamazdım."

"Kalbimi kırmaktan mı bahsediyorsun? Evet, bunu biliyorum." "Biliyor musun?"

Kızın umursamazca uzayan saçlarını düzelitti ve göğsünün üzerine yaydı. "Kimseyi incitmek senin doğanda yok. Bana ihanet etmeyi asla kendine yediremezdin."

Sophia onun kendisine olan inancı karşısında hayrete düşmüştü. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Seni okumak çok kolay." Kızın kulak memesıyla hafifçe oynadı. "Bir süredir bana değer verdiğini biliyordum. Ama dün sabaha kadar, bir hafta ayrı kaldıktan sonra beni gördüğünde ne kadar değer verdiğinden emin değildim. Yüzün her şeyi gösteriyordu."

Bu ifşaattan tedirgin olan Sophia doğruldu ve çıplak göğüsleri saçlarının vahşi bukleleri tarafından yarı yarıya gizlenmiş halde ona doğru eğildi. "Madem bu kadar şeffafım, o zaman şimdi ne düşünüyorum?"

Ross bir an için onu inceledi ve dudaklarında yavaş bir gülümseme belirdi. "Seninle ne zaman tekrar sevişeceğimi merak ediyorsun." Kız cevap veremeden Ross onu vücudunun daha da üstüne çekti ve bacaklarını kalçalarının iki yanına yerleştirdi. Kadının şaşkınlığı karşısında, adamın seksi canlandı ve kadının savunmasız etine doğru sertçe yayıldı. "Ve bu da senin cevabın," diye mırıldanarak başını kendine doğru çekti.

Çalkantılı hafta sonundan yorgun düşen Sophia, Ross'un kucağına sarıldı ve Londra'ya dönüş yolculuğunun büyük bölümünde uyukladı. Omzunda uyuyan Sophia'nın yüzüne bakan Ross, hayatında meydana gelen büyük değişime hayret etti. Yalnızlığa o kadar alışmıştı ki, birine bu şekilde ihtiyaç duymanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştu. Şimdi uzun zamandır bastırduğu tüm arzular -seks, şefkat ve arkadaşlık- bir intikam duygusuyla serbest kalmıştı. Sophia'nın üzerinde böyle bir güce sahip olması onu rahatsız ediyordu, bu gücü ona kendisi vermişti. Tanrı yardımcısı olsun.

bunu fark ettiğinde. Yine de ondan hiçbir şey saklamaya dayanamıyordu.

Arabanın her sarsıntısında vücudu kucağında zıplıyor, onu tahrik ediyor ve zihnini boş fantezilerle dolduruyordu. Yavaşça Sophia'nın başını göğsüne yasladı ve uyurken yüz ifadesindeki değişiklikleri izledi: kara kaşlarının arasında toplanan küçük çatıklık, ağzının huzursuz seğirmesi. Görünüşe göre rüyaları huzurlu olmaktan çok uzaktı. Yüzünün yan tarafını okşayıp sessizce mırıldandı ve kaşları yumuşadı. Kendine engel olamayan Ross elini kadının göğsüne götürdü ve parmaklarını kadının şehvetli kıvrımlarının üzerinde gezdirdi. Uykusunda bile ona karşılık veriyor, uykulu bir mırıltıyla eğiliyordu. Dudaklarını kızın alnına bastırdı ve kız gerinip esnerken onu kucakladı.

"Özür dilerim," dedi adam, kadının gözlerinin varoş derinliklerine bakarak. "Seni uyandırmak istememiştim."

Uykulu bir şekilde gözlerini kırptırdı.

"Neredeyse vardık mı?" "En fazla yarım saat."

Bakışları temkinli bir hal aldı. "Yarın ne olacak?" diye sordu.

"Yıllar önce kardeşini hapishaneye gönderen adamın ben olup olmadığımı öğreneceğim."

Parmakları adamın yeleğinin içine kaydı, vücudunun sıcaklığını aradı. "Ne keşfedersen keşfet önemli değil."

"Elbette olacak," dedi huysuzca.

"Hayır." Kendini yukarı doğru kaldırdı. Elini Ross'un boynuna doladı ve dudaklarını Ross'un dudaklarına yapıştırarak zarifçe keşfetti, dili Ross'un ağzının sıcaklığını yaladı. Ross tam beş saniye boyunca dimdik durdu, sonra kadının şefkatli büyüüne alçak bir iniltiyle karşılık verdi. Kadının tadı onunkine karıştı, Ross kendini kadının tatlılığına kaptırdıkça öpüşme daha dolu ve derin bir hal aldı.

"Sophia," dedi ağzını yırtarcasına. Planladığı yer ve zaman olmamasına rağmen

kelimeler ağızından kaçtı. "Seninle evlenmek istiyorum."

Kıpırdamadan duruyordu, yüzü onunkinden birkaç santim uzaktaydı. Belli ki böyle bir teklif beklemiyordu. Heyecandan kirpikleri titriyordu ve dilinin ucuyla üst dudağına dokundu. "Sizin konumunuzdaki beyler hizmetçilerle evlenmez."

"Bunun olduğu biliniyor."

"Evet ve bu tür hatalar yapan erkekler alay konusu olur, hatta bazen dışlanırlar. Siz de halkın gözü önündesiniz, sizi eleştirenler çok acımasız olacaktır!"

Ross kararlı bir şekilde, "Sayılamayacak kadar çok kez kamuoyu önünde eleştirildim," dedi. "Artık buna alıştım. Siz de sanki ben kraliyet ailesinden biriymişim gibi davranıyorsunuz, oysa ben profesyonel bir adamdan fazlası değilim."

"Aristokrasiyle bağları olan varlıklı bir aileden gelen profesyonel bir adam."

"Eğer kendimizi tanımlamaya başlayacaksak, sizin bir vikontun kızı olduğunuzu belirtmeliyim."

"Ama ben öyle yetiştirilmedim. Ailem öldükten sonra hiçbir eğitim almadım. Ata binemem, dans edemem ya da bir enstrüman çalamam. Ve bana görgü kuralları ve aristokratik davranışlar hakkında hiçbir şey öğretilmedi."

"Bunların hiçbiri önemli değil."

Kadın inanamayarak güldü. "Belki senin için değil ama benim için öyle!"

"O zaman ne gerekiyorsa öğreneceksin."

Sophia gömleğinin gevşek bir kıvrımıyla oynadı. "Seninle evlenemem."

"Bu istemediğin anlamına mı geliyor?" Dudakları saç çizgisinin ipeksi kenarını sıyırdı ve şakağına doğru kaydı.

"Aileniz aramızdaki evliliği onaylamayacaktır."

"Evet, yaparlardı." Onun boğazını öptü. "Annem seni kollarını açarak kabul edeceğini açıkça belirtti. Ailenin geri kalanı da -teyzeler, amcalar ve kuzenler- seni takip edecek."

onun önderliğinde. Ve büyükbabam neredeyse sana evlenme teklif etmemi emretti."

"Hayır!" Sophia şaşkınlıkla haykırdı.

"Sizin her yerde bulunabilecek kadar güzel bir bayan olduğunuzu söyledi. Ona göre, ekim için verimli bir toprağınız var ve bu konuda hemen harekete geçsem iyi olacak."

"Yüce Tanrım!" Sophia gülmekle dehşete kapılmak arasında kaldı. "Başka neler söylediğini ancak hayal edebilirim."

"Bana büyükannenize ömür boyu duyduğu aşktan ve Sophia Jane'i kaçırp onunla kaçmış olmayı nasıl dilediğinden bahsetti. Yıllardır bu pişmanlıkla yaşıyor. Tanrı beni de aynı şeyi yapmak zorunda bırakmasın."

Sophia'nın narin yüzü dalgınlaştı. "Beni istediğin sürece seninle kalacağım. Belki de en iyi çözüm metresiniz olmamdır."

Ross kararlı bir şekilde başını salladı. "İhtiyacım olan şey bu değil Sophia. Ben metres tutacak türden bir adam değilim. Sen de böyle bir anlaşmadan mutlu olacak türden bir kadın değilsin. İlişkimizi utanç verici bir şey haline getirmek için hiçbir sebep yok. Karım olmanı istiyorum."

"Ross, yapamam-"

"Bekle," diye mırıldandı, avantajını çok erken kullandığını hissederek. Doğru zamanı sabırla beklemeliydi. "Bana bir cevap verme. Sadece bir süre bu fikri düşün."

"Bunu düşünmeme gerek yok," diye cevap verdi. "Gerçekten düşünmüyorum-"

Ağzını kendi ağzıyla kapatarak onu uzun bir süre susturdu, böylece ne söylemeye niyetlendiğini unuttu.

Bölüm 12

Ross, varışlarının hemen ardından Bow Street No. 3'e yöneldi. Morgan, Ross'un üç günlük yokluğunda devlet dairesinde geçici olarak kalmayı kabul etmişti ve akşam Londra'nın üzerine çökerken masasının ışığı yanıyordu. Ross eşiği geçtiğinde Morgan başını kaldırıp işine baktı ve rahat bir nefes aldı.

"Tanrı'ya şükür döndün."

"O kadar kötü müydü?" Ross hafif bir gülümsemeyle ona baktı, ellerini ceketinin ceplerine sokmuştu. "Sıra dışı bir şey oldu mu?"

"Hayır, her zamanki gibi." Morgan parmaklarının ucuyla gözlerini ovuşturdu, yorgun görünüyordu. "On arama emri çıkardık, bir asker kaçağını tutukladık ve Covent Garden'ın doğu yakasındaki hırsızların mutfağında işlenen bir cinayeti soruşturduk. Ve Lannigan'dan kaçan bir morina balığı meselesini araştırdık."

"Bir ne?"

Morgan'ın bariz yorgunluğuna rağmen, geniş ağzında bir gülümseme belirdi. "Görünüşe göre Dickie Sloper adında genç bir delikanlı dükkândaki bir morina balığından hoşlanmış. Dickie balığın solungaçlarına bir kanca takmış, misinin diğer ucunu da iç çamaşırının düğmesine ilıştirmiş ve oradan uzaklaşmış. Balıkçı, morina balığının masadan fırladığını ve görünüşe göre kendi isteğiyle kapıdan dışarı kaydığını görünce anlaşılır bir şekilde telaşlandı. Genç Dickie

Yakalandığında masum olduğuna ve balığın onu kasten takip ettiğine yemin etti."

Ross gülererek homurdandı. "Lannigan suç duyurusunda bulunacak mı?" "Hayır. Balık bütün olarak ele geçirildi ve Dickie geceyi Bow Street'te geçirdikten sonra Lannigan tatmin oldu.

güçlü oda."

Ross, Grant'e önlenemez bir gülümsemeyle baktı. "Görünüşe göre Bow Street bensiz de idare edebilir."

Yargıç yardımcısı ona alaycı bir bakış attı. "Masanızda biriken işleri görseydiniz böyle söylemezsiniz. Yığın benim göğsüm kadar yüksek. Elimden geleni yaptım ama yetişemedim. Ve şimdi sen buradasın, ben eve gidiyorum. Yorgunum, açım ve günlerdir karımla yatmadım. Başka bir deyişle, ben de senin gibi yaşıyorum ve bir dakika daha dayanamayacağım."

Ross ciddileşerek, "Bekle," dedi. "Senden kişisel bir iyilik istemeye geldim."

Ross daha önce hiç böyle bir talepte bulunmamıştı. Morgan yeni bir uyanıklıkla ona baktı ve sandalyesine geri oturdu. "Elbette," dedi tereddüt etmeden.

Masaya yaklaşan Ross cebinden elmas ve zümrüt kolyeyi çıkardı ve yavaşça aşınmış maun yüzeyin üzerine koydu. Belirsiz lamba ışığında bile mücevherler olağanüstü bir parlaklıkla ışıldıyordu.

Morgan'ın şaşkın bakışları kolyeye dönmeden önce onunkilerle buluştu. Dudakları sessiz bir ısıklıkla büzüldü. "Yüce İsa. Bu da nereden çıktı?"

"İşte ben de tam olarak bunu öğrenmenizi istiyorum."

"Neden koşuculardan birini görevlendirmiyorsunuz? Sayer böyle bir görevin üstesinden kolaylıkla gelebilir."

"Senin kadar çabuk değil," diye yanıtladı Ross. "Ve cevapları yakında istiyorum." Morgan bir yılın büyük bir bölümünü yedek kulübesinde geçirmiş olmasına rağmen, koşucuların hepsinden daha fazla deneyim ve yeteneğe sahipti. Kimse Londra'yı onun kadar iyi bilmiyordu.

Grant Morgan biliyordu ve Ross meseleyi en kısa sürede halledeceği konusunda ona güveniyordu.

"Kolye senin eline nasıl geçti?" Grant sordu ve Ross detayları anlattı. Yargıç yardımcısı ona uzun ve düşünceli bir bakış attı. "Bayan Sydney zarar görmemiş mi?"

"Anlaşılabilir bir şekilde endişeli olması dışında durumu iyi. Onu gereksiz endişelerden kurtarmak için bu meselenin derhal çözülmesini istiyorum."

"Tabii ki." Morgan bir kalemlik alarak, vurdumduymaz yüz ifadesini yalanlayan hızlı bir kesik sesle masaya defalarca vurdu. "Cannon," dedi sessizce, "sanırım Bayan Sydney'in biriyle ilişkisi olabileceği ihtimalini düşünmüşsündür. Bu hediyeler muhtemelen bir metresinden gelmiş olabilir."

Ross daha diğer adam konuşmasını bitirmeden başını salladı. "Hayır," dedi kararlılıkla. "Onun sevgilisi yok."

"Nasıl emin olabiliyorsun?"

Arkadaşının ısrarına sinirlenen Ross kaşlarını çatı. "Çünkü bunu bilecek konumdayım."

"Ah." Grant rahatlamış görünüyordu, kalem tutucusunu yere bıraktı ve parmaklarını göbeğinde birleştirdi. Ross'u spekülasyon ve eğlence karışımı bir bakışla kıstırdı. "Sonunda onunla yattın demek."

Ross yüzündeki tüm ifadeyi sildi. "Bunun kolye meselesiyle hiçbir ilgisi yok."

"Hayır," dedi Morgan kolayca, Ross'un rahatsızlığından keyif alıyor gibiydi. "Ama senin için uzun zaman oldu, değil mi?"

"Onunla yattığımı söylemedim," dedi Ross sert bir ifadeyle. "Bayan Sydney'e son derece saygı duyuyorum. Ayrıca, yanımda çalışan bir kadından faydalanmak benim için tamamen uygunsuz bir davranış olur."

"Evet, efendim." Grant duraksadıktan sonra, "Ee... nasıldı?" diye sordu. Ross ona uyarıcı bir bakış gönderince sırtıttı.

Morgan'ın masasının üzerindeki yığınla ilgili yorumu Ross'un hoşnutsuzluğunu hafifletmişti. Raporlar, dosyalar, yazışmalar ve çeşitli belgeler tehlikeli bir dağ oluşturunuyordu. Ofisine girdiğinde derin bir iç çekti. Kısa bir süre önce böyle bir yığın aklına bile gelmezdi. Şimdi bir adamın bu kadar çok şeyle uğraşması saçma görünüyordu. Bir yıl önce, Westminster ve Middlesex'teki sorumluluklarına ek olarak Essex, Kent, Hertfordshire ve Surrey adaleti için de görevlendirilmeyi kabul etmişti. Bu onu İngiltere'nin en güçlü yargıcı yapmıştı ve yetkilerinin giderek artmasından memnuniyet duyuyordu. Şimdiye kadar. Artık bu amansız sorumluluk selinden kurtulmak ve özel bir hayat yaşamak istiyordu. Bir eş, bir ev... hatta bir gün çocuk sahibi olmak istiyordu.

Bow Street'teki görevini isteyerek üstlenecek bir adam tanımıyordu, Grant bile. Morgan hırslı ve kendini işine adanmış biri olmasına rağmen, mesleğinin evliliğinin önüne geçmesine asla izin vermezdi. Ross'un Bow Street ofisinin idaresi için yardım alması gerekecekti, çünkü bu tek bir kişinin üstesinden gelemeyeceği kadar büyük bir işti. En azından, komisyonunu üç yargıyla daha doldurması ve yarım düzine ek görevli tutması gerekecekti. Dahası, Westminster'da iki ya da üç tane daha sulh hukuk bürosu açmak gerekecekti. Bunun Parlamento'da nasıl karşılanacağını ve buna eşlik edecek mali yardım taleplerini düşünen Ross karanlık bir şekilde gülümsedi.

Masasını karıştırıp adli sicil odasının anahtarını ararken gülümsemesi soldu. Anahtarı bulduktan sonra koridordan aşağı inip kapıyı açtı ve içeri girip masanın üzerine bir lamba koydu. Oda toz ve parşömen kokuyordu, küçük motifler lamba ışığında tembelce süzülüyordu. Kısa bir aramadan sonra Ross, içinde John Sydney'in dosyasının bulunması en muhtemel çekmeceyi buldu. Dehşet ve kararlılıkla dolu bir halde, yığınla belgeyi karıştırdı ama bulabildiği tek şey

Sydney adında bir yankesicinin davasıyla ilgili hiçbir şey yok.

Çekmeceyi kapatan Ross düşünceli bir şekilde dolap sırasını inceledi. Görünüşe göre Sydney'nin davası bir dosyanın tamamını kapsayamayacak kadar önemsizdi. Yine de mahkeme kayıtlarında çocuktan bahsedilmiş olmalıydı. Ross başka bir dolaba yönelip kararlılıkla açarken kaşlarının arasına bir çatıklık yerleşti.

Sessiz bir ses aramasını böldü. "Oraya zaten baktım."

Kapı aralığına baktı ve Sophia'nın ince figürünü gördü. Sophia öne çıktı, ışık onun zarif yüz hatlarında oynayıyordu. Melankolik bir gülümseme dudaklarını büktü. "Bu odadaki her çekmeceyi ve dosyayı aradım," diye mırıldandı. "John'dan hiç söz edilmiyor."

Suçluluk ve endişe onu sarstı ama Ross sorunu düşünürken yüzünü soğukkanlı tuttu. "Son on yıldan öncesine ait mahkeme kayıtları üst kattaki bir depoya taşındı. Şimdi gidip onları bulacağım."

Sophia nazikçe, "Sonra," dedi. "Yarın Bay Vickery'den onları bulmasını isteyebilirsiniz."

Kadının da bilgiyi bulmak için kendisinden daha istekli olmadığını anlayan Ross ona yaklaştı ve bir kolunu beline doladı. Ross onun kalçalarını kendi kalçalarına yaklaştırdıkça kadın hemen boyun eğdi. Ağzını kadının boğazına doğru indirdi ve nabzının atışını hissedene kadar diliyle aradı. "Peki bu arada?" diye sordu, onu ereksiyonunun kaya gibi sert şekline doğru iterek.

Kollarını onun boynuna doladı ve dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirerek öpücük vaadinde bulundu. "Bu arada, seni çok meşgul edeceğim."

"Benim odam mı senin odan mı?" diye sordu.

Sophia, adamın kendisine bu soruyu en son ofisinde sorduğu zamanı hatırlayınca soluksuz bir kahkaha attı. "Hangisini tercih ederdin?"

Ağzını kızın kulağına yaklaştırarak, "Benim yatağım daha büyük," diye fısıldadı.

Bir önceki akşam perdeleri kapatmayı unuttukları için odaya parlak güneş ışığı giriyordu. Hâlâ yarı uykulu olan Sophia, şehrin üzerinde dolaşan kömür dumanı sisini yarmak için güneşin çok güçlü olması gerektiğini düşündü.

Yanında bir hareket oldu ve bir dirseğinin üzerinde doğrulup yan yattı. Ross uyandığında tembelce gerindi, birbirine karışmış siyah kirpikleri uykulu gri gözlerini ortaya çıkarmak için kalktı. Saçları dağınık ve yüzü hâlâ uykudan kızarmış halde o kadar yakışıklıydı ki Sophia neredeyse nefesini tutacaktı. Ross vardı olmuştur doyumsuz sırasında ve Gece. O vücudunun her santimetresine dokunmuş, öpmüş ve tatmıştı; elleri nazik, ağzı ısrarcıydı. Bu samimi anılar onu merakla doldurdu ve yüzünün pembeleştiğini hissetti. Deneysel olarak hareket ettiğinde, uyluklarının iç taraflarındaki kasların yanı sıra bacaklarının da ağrıdığını fark etti. omuzları ve boynunun arkası.

Onun hafifçe yüzünü buruşturduğunu gören Ross doğrulup ona doğru eğildi ve kaşlarını çatı. "Dün gece seni incittim mi?"

Ellerini adamın kollarına koydu ve cildinin kıllarla pürüzlenmiş yüzeyini okşadı. "Sıcak bir banyonun iyileştiremeyeceği bir şey değil."

Bow Street'in çekingen ve otoriter yargıcı ona böylesine şefkatle bakarken görülseydi kimse onu tanıyamazdı. "Gün ışığında çok güzelsiniz," dedi boğuk bir sesle.

Sophia'nın gülümsemesi, tamamen uyanıp gün ışığının karlı yatak çarşaflarından nasıl akkor halinde yansıdığını gördüğünde hemen söndü. Üzerine bir endişe ürpertisi çöktü. "Geç yatmışsınız," dedi dehşet içinde. "Buna inanamıyorum. İkimiz de her zaman uyanık oluruz."

herkesten önce, şafak sökerken ve şimdi... Tanrım, neredeyse öğlen oldu!"

Kadın panik içinde yukarı doğru kalktı ve adam onu tekrar yatağa bastırdı. "Kıpırdama," diye mırıldandı. "Derin bir nefes al."

"Herkes uyandı," dedi, iri gözlerle ona bakarak. "Kahvaltı saatini çoktan geçti. Tanrım, daha önce hiç bu kadar geç uyumamıştım!"

"Ben de öyle."

"Peki, ne yapacağız?"

"Sanırım yataktan kalkıp kıyafetlerimizi giyebiliriz." Bu fikir pek de hoşuna gitmişe benzemiyordu.

Sophia giderek artan bir ıstırap içinde inledi. "Hizmetçiler, katipler, polisler ve koşucular, hepsi senin odanda birlikte olduğumuzu biliyor." Çarşafın bir köşesinden tutup yüzüne çekti ve sonsuza dek saklanabilmeyi diledi. "Ne yaptığımızı biliyorlar. Sakın gülmeye kalkma!"

Ross onu memnun etmek için elinden geleni yaptı ama gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Ne yazık ki, sağduyu fırsatını mahvettik. Geriye kalan tek şey her zamanki gibi işimize devam etmek."

"Yapamam," dedi Sophia, sesi boğuklaşmıştı. "Herkesle yüzleşme düşüncesi..."

Çarşaf amansızca çekildi, ancak Ross parmaklarını beyaz keten avuçlarından zorla ayırmak zorunda kaldı. "Kimseyle yüzleşmek zorunda değilsin," dedi ona. "Bütün gün burada kalacağız."

Kaşlarını çatarak ona baktı. "Keşke ciddi olsan!"

Boğazında bir kıkırdama kıpırdadı. "Ciddiyim," dedi ona ve kadın onun altında sabırsızca kıpırdandı.

"Ross, hemen kalkmalıyız!"

"Çoktan kalktım," diye güvence verdi ona, elini ereksiyonunun kabarık uzunluğuna götürerek.

Nefes nefese kaldı ve parmaklarını geri çekti. "Eğer bunu seninle şimdi, güpegündüz yapacağımı düşünüyorsan

herkes burada olduğumuzu biliyor-"

Müstehcen bir kahkaha attı ve onu altına aldı. "Sessiz ol!"

Sophia keskin bir şekilde fısıldadı, çevirmeyi başardı ve yatağın kenarına sürün. "Birileri duyacak- oh!" Adamın şakacı dişlerini sağ kalçasında hissettiğinde nefesi kesildi.

Onu belinden yakalayan Ross, geriye doğru sürükledi ve sırtının alt kısmından başlayıp yukarı doğru ilerleyerek omurgasının çıplak uzunluğunu öpmeye başladı.

"Ağrım var," diye itiraz etse de, kürek kemiklerinin altındaki hassas bir yeri dişlediğinde vücudundan bir zevk dalgası geçti.

Kendini daha yükseğe kaldırarak ensesine fısıldadı, "Nazik olacağım. Sadece bir kez daha, Sophia."

Adamın ağzını hissetmek kadının zayıf bir şekilde titremesine neden oldu. "Umarım bu senin için olağan bir şey değildir. Dün gece üç kez ve bu sabah yine... Her zaman böyle olmayacak, değil mi?"

"Hayır." Kalçalarını daha yukarı kaldırmak için altına bir yastık itti. "Sadece bir süredir mahrum kaldım. Eninde sonunda doyacağım ve gecede bir kereye kadar yavaşlayacağım."

"'Sonunda' ne kadar sürer?" diye sordu ve adam hafifçe güldü.

Yanağı yatağa bastırdı ve gözleri kapandı. "Ross," diye inledi, adam iki parmağını şişmiş kılıfına sokarken irkildi. Daha da nazikleşti, parmakları kadının derinliklerinde kalırken zar zor hareket ediyordu. Dudakları boynundan boğazının kenarına doğru gezindi, öpücükleri kelebek kanatları kadar hafifti, sıcak nefesi teninde onu ürperten bir şekilde dolaşıyordu. Sophia iniltili bir nefes verip arkasını dönmeye çalışana kadar hisler bir araya geldi ve yoğunlaştı.

"Kımıldama." Sıcak fısıltısı kulağının kabuğunda toplandı.

"Ama ben seni istiyorum," dedi Sophia, parmakları daha da içeri girerken kıvranarak. Adamın ağırlığı üzerindeyken, parmaklarının alaycı fırçasını hissederek orada sıkışıp kalmak bir işkenceydi.

göğüs kıllarını sırtına yasladı. Dilinin ucu kulak memesinin arkasındaki çukura girdi ve kadın kıvranıp inledi, iç kasları açlıkla adamın boğumunun etrafında kenetlendi. Boşta kalan elleri yatağın kenarını kavradı ve parmakları bembeyaz olana dek sıkı.

Birden adamın bacaklarının kendi bacaklarının arasına girdiğini hissetti. "Kalçalarını aç," diye mırıldandı Ross. "Daha geniş... evet, tatlı, tatlı..."

Parmakları geri çekildi ve shaftının başı öne doğru hafifledi. Elleri kalçalarını daha da yukarı çekerken, sert boyu onu tamamen doldurdu ve titiz bir dikkatle oturmasını ayarladı. İçine girdikten sonra neredeyse hiç itmedi, sadece eli vücudunun altına kayarken kendini derin ve sıkı tuttu. Uyluklarının arasındaki nemli kıvrımları ararken, çok istekli bir şekilde zonklayan yumruyu buldu.

Parmaklarının okşamasına karşılık gelen derin dürtmelerle hareket etti, ona arzuladığı uzun itmeleri vermeyi reddetti. Adamın kısıtlamaları onu çılgına çevirdi. Yüzünü yatağa gömerek, kalçaları yukarı doğru çalkalanırken istemsiz çığlıklarını bastırdı. Isı karnında kıvrıldı ve telaşlı dalgalar halinde dışarıya doğru yayıldı. Varlığının her parçası, adamın onunla birleştiği yere, duyuları kendinden geçmiş bir patlamaya dönüşene kadar onu memnun eden kalın, nabız gibi atan organa odaklanmıştı.

Titreyen kasılmalar cinsel organını sardı ve Ross onun sırtına doğru yüksek sesle inledi, doruk noktasının üzerine akmasına, onu boşaltmasına ve teslim etmesine izin verdi. Zorlukla nefes alarak, kolları titreyene kadar onun üzerinde asılı kaldı. Yana doğru çökerek onu yanında tuttu, hâlâ bedeninin derinliklerindeydi. Güneş ışığıyla yıkanmış, seks kokan yatak örtülerinin arasında yatıyorlardı.

Ross konuşana kadar uzun bir süre geçti. "Banyo yaptırmaya gidiyorum. İkimizin de ihtiyacı var."

Sophia döndü ve yüzünü adamın kıllı göğsüne gömdü. "Böyle giderse bütün gün burada olacağız," diye mırıldandı hayıflanarak.

"Sadece öyle umabilirim," diye cevap verdi ve bir öpücük daha çalmak için parmaklarıyla yüzünü yukarı doğru eğdi.

Sophia'yı şaşırtan bir şekilde, Bow Street'teki çalışanlar olağandışı bir şey olmamış gibi davranmaya çalıştılar. Hiç kimse Sophia'nın gözlerinin içine bakamıyordu ve hepsinin meraktan çatlayacak gibi olduğu açıktı. Ancak, Ross'a duydukları ortak saygı -onun gazabına uğrama korkusundan bahsetmiyorum bile- Sophia'nın açıkça onun yatağını paylaştığı gerçeği hakkında tek bir kelime bile etmelerini engelledi.

Bay Vickery'ye on yıl öncesine ait mahkeme kayıtlarında John Sydney'den bahseden herhangi bir kayıt bulma görevi verilmişti, ancak Ross bu talebin detaylarını kendisine açıklamamıştı. Katibin sayfalarca soluk notları incelemesini gerektiren zahmetli bir süreçti ve gerekli tüm kayıtları incelemesi için muhtemelen birkaç güne ihtiyacı olacaktı. "Sir Ross," dedi Vickery büyük bir ilgiyle, "insan davalının soyadını fark etmeden edemiyor. Bayan Sydney ile bir akrabalığı olup olmadığını öğrenebilir miyim?"

Ross sessizce, "Söylememeyi tercih ederim," diye cevap verdi. "Ve sizden onun adını gizli tutmanızı ve Bow Street'teki başka hiç kimseye kayıt araştırmasından bahsetmemenizi rica ediyorum."

"Sör Grant'e bile mi?" Vickery'nin şaşkınlığı belliydi.

Ross, "Hiç kimse," diye vurgulayarak memura anlamlı bir bakış attı.

Vickery araştırmasını sürdürürken, Sophia da Ross'a bir yığın işte yardımcı oluyordu. Her zamanki sorumluluklarına ek olarak, serseri kovanlarını temizlemek için Londra'nın dış mahallelerinde bir dizi baskın planlamakla meşguldü. Dahası, beklenmedik bir şekilde, Londra terzilerinin çoğunluğu tarafından daha yüksek ücretler için düzenlenen ateşli bir gösteride hakemlik yapması istendi.

Sophia eğlenerek ve sempati duyarak Ross'un ofisten çıkmaya hazırlanırken çıkardığı homurtuları dinledi. "Anlaşmazlığın çözülmesi uzun sürecektir mi?" diye sordu.

"Olmasa iyi olur," dedi karanlık bir sesle. "Saatlerce sürecektir ağız dalaşına tahammül edecek durumda değilim."

Adamın çatık kaşlı yüzüne gülümsedi. "Başarılı olacaksın. Herhangi birini herhangi bir şeyi kabul etmeye ikna edebileceğinden hiç şüphem yok."

Onu uzun boyuna doğru çekip öpmek için eğildiğinde yüz ifadesi yumuşadı. "Sen bunun kanıtısın, değil mi?" diye mırıldandı.

Ross tam gitmeye hazırlanırken Bay Vickery kapıyı çaldı. Sophia kapıyı açmaya gitti ve katibin yüzündeki muzaffer parıltıyı görünce midesi tuhaf bir şekilde bulandı. Elinde sararmış bir kayıt dosyası tutuyordu. "Sör Ross," dedi gözle görülür bir memnuniyetle, "şans eseri, istediğiniz bilgiyi buldum. Haftalar sürebilirdi, ama nasıl olduysa daha kayıtların çeyreğine bile gelmeden doğru kutuya rastladım. Şimdi, belki bana nedenini söyleyebilirsiniz-"

"Teşekkür ederim," dedi Ross, dosyayı almak için bir adım öne çıkarak. "Hepsi bu kadar Vickery. İyi iş çıkardın."

Daha fazla bilgi alamayacağını anlayan kâtibin yüzü hayal kırıklığıyla kazınmıştı. "Evet, Sör Ross. Sanırım terzilerin tartışmasından döndükten sonra okuyacaksınız-"

"Terziler bekleyebilir," dedi Ross kararlılıkla. "Çıkarken kapıyı kapatın, Bay Vickery."

Belli ki eski bir mahkeme kaydının terzilerin gösterisinden neden öncelikli olduğuna şaşırılmış olan kâtip yavaşça itaat etti.

Kapının sessiz tıkırtısı Sophia'nın irkilmesine neden oldu. Ross'un elindeki dosyaya hastalıklı bir hayranlıkla baktı, yüzündeki kan çekiliyordu. "Şimdi okumak zorunda değilsin," dedi tırmalayarak. "Sorumluluklarını yerine getirmelisin."

"Otur," diye mırıldandı Ross, elini onun omzuna koymak için öne çıktı. Nazik baskıya itaat ederek en yakındaki sandalyeye çöktü ve kollarını sıkıca kavradı. Onun

Masasına gidip yırtık pırtık dosyayı yıpranmış maun yüzeye yayarken bakışları onun vurdumduymaz yüzüne kilitlenmişti. Hâlâ ayakta duran Ross, ellerini mahkeme kayıtlarının iki yanına dayadı ve üzerlerine eğildi.

Bakışları sayfaları tararken ofisteki sessizlik boğucuydu. Sophia nefes alış verişini sabit tutmak için mücadele ediyor ve neden bu kadar gergin olması gerektiğini merak ediyordu. Ne de olsa kayıtların neyi ortaya çıkaracağından oldukça emindi ve Ross'a da söylediği gibi artık bunun bir önemi yoktu. Onu affetmiş ve bu süreçte bir nebze de olsa huzur bulmuştu. Ancak, vücudu kendini çok sıkı sarılmış bir saat gibi hissediyordu ve Ross'un alnında çatılan kaşları görünce tırnaklarını sandalyenin kollarına geçirdi.

Sophia tam gerilimden delireceğini düşünürken, Ross bakışlarını mahkeme kayıtlarından ayırmadan konuştu. "Şimdi hatırlıyorum. O gün yargıç koltuğunda ben oturuyordum. Davayı dinledikten sonra John Sydney'i on ay hapis cezasına çarptırdım. İşlediği suç göz önüne alındığında, verebileceğim en hafif cezaydı. Daha azı kamuoyunda öylesine büyük bir öfke uyandırır ki, kürsüden inmek zorunda kalırdım."

"Birinin cebini karıştırdım diye on ay hapis mi yatacağım?" Sophia kuşkuyla sordu.

"Şüphesiz ceza suçtan çok daha ağır basıyordu!"

Ross ona bakmadı. "Kardeşin bir yankesici değildi, Sophia. Bir grup küçük hırsızın arasına da düşmemiştii. O bir hayduttu."

"Bir haydut mu?" Kadın şaşkınlıkla başını salladı. "Hayır. Bu mümkün değil. Kuzenim söyledi..."

"Ya kuzeniniz gerçeği bilmiyordu ya da sizden saklamanın daha nazik bir davranış olacağını düşündü."

"Ama John sadece on dört yaşındaydı!"

"Bir haydut çetesine katılmış ve dördü birden karşıma çıkarılıp cinayetle suçlanana kadar giderek şiddetlenen bir dizi soyguna girişmişti. Bazı nedenlerden dolayı

Sydney unvanından hiç bahsetmedi; kendisini halktan biri olarak tanımladı."

Sophia boş gözlerle ona baktı.

Ross onun bakışlarıyla karşılaştı, yüzündeki donuk ifade monoton bir tonda devam etti. "İçinde iki kadın, küçük bir çocuk ve yaşlı bir adam olan özel bir arabayı durdurdular. Kadınların sadece saatlerini ve mücevherlerini çalmakla kalmadılar, aynı zamanda eşkıyalardan biri -Hawkins- çocuktan gümüş bir emme şişesi aldı. Kadınların ifadesine göre, çocuk o kadar feryat etmeye başlamış ki, büyükbabası gümüş şişenin geri verilmesini istemiş. Bunun üzerine bir itiş kakış yaşanmış ve Hawkins tabancasının kabzasıyla yaşlı adama vurmuştur. Büyükbaba yere düştü ve yaralanmadan mı yoksa heyecandan mı öldüğü belli değil. Çete yakalanıp önüme getirildiğinde, halkın onlara karşı duyarlılığı büyük ölçüde artmıştı. Büyük üçünü yargılanmak üzere bağladım ve kısa sürede mahkum edilip idam edildiler. Ancak John Sydney'in gençliği ve yaşlı adama şahsen saldırmamış olması nedeniyle ona daha az bir ceza vermeyi başardım. Onu hapishane ambarına gönderdim - bu da halkın büyük öfkesini ve eleştirisini kazandı, çünkü çoğu kişi onun ölümünü istiyordu."

"Bunların hiçbiri kardeşime benzemiyor," diye fısıldadı Sophia. "John'un böyle suçlar işleyebileceğini sanmıyorum."

Ross büyük bir dikkatle cevap verdi. "Genç bir adamın Londra'nın yeraltı dünyasında zarar görmeden hayatta kalması mümkün değildir. Kardeşinizin çaylaklar ve pavyonlardaki deneyimlerinden dolayı sertleştiğinden şüpheleniyorum. Böyle bir hayat herkesi yozlaştırır."

Sophia'nın bu ifşaattan midesi bulandı, acı verici bir utanç duydu. "Bunca zaman adaletsizlik yüzünden seni suçladım," diyebildi, "oysa sen ona yardım etmek için elinden gelenin en iyisini yaptın."

Ross önündeki kırılğan parşömeni düşündü, uzun parmakları soluk yazının üzerinde gezindi. "Hatırlıyorum

İçinde kurtarılmaya değer bir şeyler varmış gibi görünüyordu," dedi dalgınca. "Belli ki kontrol edemeyeceği bir şeye bulaşmış." Ross'un gri gözleri mahkeme belgelerine bakmaya devam ederken kısıldı. "Bu davayla ilgili bir şey beni rahatsız ediyor," diye mırıldandı, "Bir şeyi gözden kaçırdım... Henüz kurulmamış bir bağlantı olduğunu hissediyorum, ama bunu çözebilirsem ne olayım."

Sophia başını yavaşça salladı. "Çok özür dilerim."

Kirpikleri kalktı ve bakışları ısındı. "Ne için?" "Hayatına izinsiz girdiğim için... intikam peşinde koştuğum için hiçbirini hak edilmedi... seni imkansız bir duruma soktuğum için." Büyük bir çabayla ayağa kalktı, başı zonkluyor, boğazı tıkanıyordu, öyle ki zorlukla nefes alabiliyordu.

Ross masasının arkasından çıktı ve kollarını ona dolamaya çalıştı ama kadın bu girişimi nazikçe geri püskürttü. "Senin için yapabileceğim en iyi şey," dedi, "ortadan kaybolmak."

Uzun parmakları Sophia'nın üst kollarına kenetlendi ve onu yumuşak bir sarsıntıyla hareket ettirdi. "Sophia, bana bak," diye ısrarla istedi. Sesine öfke ya da korku gibi keskin bir nota girmişti. "Bana bak, lanet olası! Eğer ortadan kaybolursan, seni bulurum. Ne kadar hızlı ya da ne kadar uzağa gidersen git. O yüzden bu düşüncüyü aklından çıkar."

Şaşkınlıkla adamın delici gri gözlerine bakarken, zihni sefil spekülasyonlarla uğuldarken başını salladı.

"Şimdi bana söz ver," diye devam etti sertçe, "bugün ben yokken aptalca bir şey yapmayacaksın. Burada kal ve ben döndüğümde işleri yoluna koyalım. Tamam mı?" Kız cevap vermeyince, adam onu ayak parmakları yere değene kadar kaldırdı. "Tamam mı?" diye tekrarladı anlamlı bir ses tonuyla.

"Evet," diye fısıldadı. "Seni bekleyeceğim."

Bölüm 13

Ross bugünlük gittiğinden Sophia'nın ofiste yapabileceği çok az şey vardı, bu yüzden mutfak kilerlerinin envanterini çıkarmaya karar verdi. Kardeşi ve onun lekeli geçmişi hakkındaki yeni bilgiler beklenmedik ve mide bulandırıcıydı; doğru dürüst düşünemiyordu. Kendini yenilmiş ve bitkin hissederek mekanik bir şekilde işlerini yapmaya devam etti, ta ki sonunda bir şey onu uyuşukluktan kurtarana kadar.

Islak kilerin arduvaz rafından kötü bir koku yayıldı ve Sophia kokunun kaynağını ararken iğrenerek nefesini tuttu. "Tanrım, bu da ne?" diye sordu. Eliza onu izlemek için kilerin kapısına doğru topallayarak yürüdü.

Sophia'nın bu kokuşmuş kokunun çoktan ömrünü tamamlamış bir somona ait olduğunu anlaması uzun sürmedi. Eliza tereddütle, "Onu sirke ve kireç suyunda bekletebiliriz," diye önerdi. "Bu kokunun çoğunu alır. -Tabii çok ileri gitmediyse."

Sophia sümüksü pisliğin üzerine bir bez atıp onu raftan kaldırırken öğürdü. "Eliza, bu balığı hiçbir şey kurtaramaz. 'Çok uzaklarda' uzak bir anı... baştan aşağı iğrenç."

"İşte, ben sararım," diye mırıldandı aşçı kız, bir günlük gazete getirerek. Somonu, kokusu güvenli bir şekilde bastırılana kadar ustalıkla sardı.

Sophia onu sıkıntıyla izledi. "Lucie balığı daha bu sabah Lannigan'dan aldı, değil mi?"

Eliza başını salladı. "Ona taze olduğunu söylemiş."

"Taze!" Sophia alaycı bir homurtuyla haykırdı.

"O zaman geri götürmesini söylerim." Eliza kaşlarını çatı. "Onu turşu yapmak için nasturtium tohumu almaya göndermem dışında."

Sophia, Eliza'nın dizinin balıkçı dükkânına kadar yürümeye izin verecek kadar iyileşmediğini bildiği için kararlı bir tavırla, "Onu kendim geri götüreceğim," dedi. Bacaklarını çalıştırma ve belki de zihnini boşaltma fırsatını memnuniyetle karşıladı. "Bay Lannigan'a söyleyecek birkaç şeyim var. Sör Ross'un evine böyle zavallı bir somon balığı göndermeye nasıl cüret eder!"

"Bayan Sydney, sanırım beklemeniz gerekecek. Ernest sizinle gelemaz, çünkü Sör Grant'ın bazı işlerini halletmeye gitti."

"O zaman yalnız gideceğim. Çok uzak değil ve kimse gittiğimi anlamadan geri dönerim."

"Ama Sör Ross birçok kez dışarı çıktığınızda yanınıza her zaman bir refakatçi almanız gerektiğini söyledi. Eğer sana bir şey olursa..." Eliza neredeyse ürperiyordu.

"Bana hiçbir şey olmayacak. Sanki bir çayıra giriyormuşum gibi değil. Sadece balıkçıyı ziyaret ediyorum."

"Ama Sör Ross-"

Sophia şapkasını almaya giderken, "Sör Ross'u idare etmeme izin verin," diye mırıldandı.

Sophia'nın haklı öfkesi ve Sir Ross'un geçmişte onun için yaptıklarını hatırlatması karşısında Bay Lannigan özür dilemekle yetindi. Kalın Cockney aksanıyla, "Bir hataydı," diye mırıldandı, bakışları Sophia'dan kaçmak için dükkânın dört bir yanını dolaşıyordu. Etili yüzünü utanç lekeleri kaplamıştı. "Ben olsam Bow Street'e yeni doğmuş bir somon balığı gönderirdim! Sör Ross'u yontmaya çalışmak... Böyle bir şey yaparsam kendimi kaybetmiş olurum, değil mi?" Aklına olası bir açıklama gelince ifadesi hafifledi. "Lucie'nin yediği o tüy yüzünden... Yanlış balığı tuttu!"

"Peki o zaman," dedi Sophia sert bir sesle, "onu doğru balıkla değiştirmek istiyorum, lütfen."

"Evet, hanımefendi." Kâğıda sarılı paketi ondan alan adam, kendi kendine mırıldanarak dükkânın arka tarafına doğru hızla ilerledi. "Sör Ross için sadece en iyisi, hep bunu söylerim..." Yeni somonun paketlenmesini beklerken, Sophia dükkânın dışında küçük bir kargaşa olduğunu fark etti. Merakla küçük, kalın camlı pencereye gitti ve heyecanlı bir kalabalığın caddenin karşısındaki binanın girişinde toplanmasını izledi.

"Neye baktıklarını merak ediyorum."

Lannigan garip bir şekilde gurura benzeyen bir ses tonuyla cevap verdi. "Gentry yine 'unt'ta."

"Nick Gentry?" Sophia omzunun üzerinden balıkçıya baktı, kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Birini yakalamaya çalıştığını mı söylüyorsun?"

Lannigan kahverengi kâğıttan bir dikdörtgeni düzeltti ve balığı saygıyla bir ucuna koydu. "Bir tilki gibi, Gentry - Morgan'dan bu yana en zeki ve en çevik ayaklı hırsız, gerçek bu." Balığı ustalıkla kâğıt kılıfının içine soktu.

Dikkatini pencerenin dışındaki manzaraya veren Sophia, kalabalığın kötü şöhretli Gentry'nin binadan çıkmasını beklediğini tahmin etti. "Bay Gentry bir hırsız olabilir," dedi küstahça, "ama aynı zamanda bir suçlu. Sör Grant'i böyle bir karşılaştırma yaparak aşağılamak istemem, çünkü kendisi insanların en onurlusudur."

"Evet, hanımefendi." Lannigan paketin etrafına bir ip düğümlendi. "Ama Gentry de aynı şekilde bir rom koyudur."

Sophia, halkın bu adama duyduğu yoğun hayranlık karşısında şaşkına dönmüştü. Manyetizması ve meşhur cazibesi nasıl olur da kitleleri yolsuzluğuna karşı kör edebilirdi?

Pencerenin önüne gelen Lannigan ona sarılı balığı uzattı. "Bayan Sydney, Bow Street'e götürüldüğünde Gentry'ye baktınız mı?"

"Hayır, aslında." Sophia düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı, Ross'un güçlü odaya girdiği zamanki öfkesini hatırladı.

kötü şöhretli suç lordunun sadece arkasını görmüş. "O sırada orada olmama rağmen onu hiç görmedim."

Lannigan ona sinsice, "Arabası hemen köşede durdu," diye haber verdi. "Eğer orada beklersen, gözlerini ona dikebilirsin."

Sophia kendini hafifçe gülmeye zorladı. "Oh, Nick Gentry gibi bir alçağı görmek için beklemekten daha önemli işlerim var."

Ama dükkândan çıktıktan sonra duraksadı ve ara sokağa göz gezdirdi, bakışları altınla süslenmiş siyah lake bir arabaya takıldı. Araba ve altı tam da haram kazançla satın alınabilecek türden abartılı ama zevksiz bir araçtı. Şoför, yüksek taçlı şapkasının altında sikkın ve yorgun bir yüzle kasada beklerken, silahlı bir uşak da kapının yanında duruyordu.

Sophia, Gentry hakkındaki merakının neden bu kadar güçlü olduğundan emin değildi. Belki de Ross'un bu adamdan bu kadar derin bir şekilde nefret etmesiydi. Gentry, Ross'un inandığı her şeyin tam tersiydi. Her ne kadar profesyonel bir hırsız olduğunu ve bu nedenle de yasaların tarafında yer aldığını iddia etse de, aslında kara kalpli bir suçluydu. Şantaj, muhbirlik, suç organizasyonu, komplo kurma ve düpedüz hırsızlık.

-Bunların hepsi Nick Gentry tarafından işlenmiş kötülüklerdi. O, ahlaka aykırı biriydi. Yine de çoğu insan onu kahraman olarak görüyor, görmeyenler de ona karşı gelmekten korkuyordu.

Sophia, Gentry'ye atfedilen tüm suçları düşünürken, caddenin karşısındaki kalabalığın uzun boylu tek bir kişinin geçmesine izin vermek için ayrıldığını gördü. Adamın kibirli bir yürüyüşü, omuzlarının duruşundan ve gevşek, rahat adımlarından anlaşılan gösterişli bir özgüveni vardı. İzleyicilerin yanından geçerken, eller omuzlarını ve sırtını sıvazlamak için uzandı ve ardından içten tezahüratlar yükseldi.

"İşte doğru koy, bizim Gentry!"

"Yaşasın Kara Köpek!"

Kara Köpek mi? Sophia bu lakaptan duyduğu hoşnutsuzlukla burnunu kırıştırdı. Kendini binanın kenarına yaslayarak insanların Gentry'nin peşinden arabaya doğru gidişini izledi. Hırsız yaklaşırken Sophia onun genç ve yakışıklı olduğunu görünce şaşırdı; uzun, düz bir burnu, zarif, temiz kenarlı yüz hatları ve canlı mavi gözleri vardı. Bow Street koşucularına benzer şekilde, kendine özgü bir fiziksel özgüvene sahipti. Kibarca "hayvan ruhu" olarak adlandırılan şeyle dolu olduğunu açıklı. Saçları koyu kahverengiydi ve teni çok bronzdu, bu da sırtırken dişlerinin şaşırtıcı derecede beyaz görünmesine neden oluyordu. Ancak tüm bu görünürdeki iyi mizahına rağmen, onda garip bir soğukluk vardı... Sophia'nın günün sıcaklığına rağmen ürpermesine neden olan bariz bir vahşet potansiyeli.

Silahlı uşak arabanın kapısını açtı ve Gentry hazır bir adımla arabaya doğru ilerledi. Ama nedense içeri adım atmadan önce durakladı, elini hafifçe siyah cilaya dayadı. Sanki kimsenin duyamayacağı bir sesi dinliyormuş gibi hareketsiz kaldı. Omuzları sertleşti ve yavaşça dönerek bakışları Sophia'nın üzerine düştü. Sophia irkilerek ona baktı, yüzündeki ifadenin yoğunluğu karşısında kapana kısılmıştı.

Kalabalık, sokak, gökyüzü, hepsi kaybolmuş, sadece ikisi kalmış gibiydi. Sophia aniden onu Silverhill Park'taki gizemli yabancı olarak tanıdı, ona elmas kolyeyi veren kişi. Ama bu nasıl olabilirdi? Nick Gentry gibi bir adam ondan ne isteyebilirdi? Sarılı balık sinirsiz ellerinden düştü ve sarsılarak nefes aldı.

Donmuş bir halde, bronz teninin altında solgun bir yüzle ona doğru yürüyen adama baktı. Adam onun önünde durdu, ona doğru uzanmaya başladı, sonra tereddüt etti ve bakışları onunkilere kilitlendi. Sonra bir karar vermiş gibi göründü. İri eliyle bileğini kavradı, parmakları nabzının üzerinde gezindi.

"Benimle gel," dedi yumuşak sesi kalabalığın gürültüsünü bastırarak. "Sana zarar vermeyeceğim."

Adamın kendisine dokunma cüretini göstermesi karşısında şaşkına dönen Sophia, yüzündeki kan çekilirken nazikçe yapılan çağrıya direndi. Hapsedilmiş bileğini çekiştirdi. "Bırak beni," dedi sıkıca. "Eğer bana bir şey olursa, Sör Ross seni öldürür."

Yaklaştı, dudakları kızın kulağındaydı. "John Sydney'e ne olduğunu bilmek ister misin?"

Geriye doğru sarsıldı, neredeyse kafasını duvara çarpıyordu. "Kardeşim hakkında ne biliyorsun?"

Ağzının bir köşesi alaycı bir gülümsemeye kalktı. "Gel."

Nick Gentry'nin güzel bir kadını seyircilerin arasından çekip alması onları çok eğlendirmişti. Gentry Sophia'yı içeri çekerken gülüşerek ve alkışlayarak arabanın etrafına üşüştiler. Korkmuş ama bir o kadar da meraklı olan Sophia, deri döşemeli minderlere yarı oturdu, yarı çöktü. Kapı kapandı ve altı kişilik ekip ilerlerken araç sarsıldı. Araba sokağın köşesini döndü ve ivme kazanarak sokaklarda pervasızca ilerlemeye başladı.

"Nereye gidiyoruz?" Sophia gergin bir şekilde sordu. "Ve neden kardeşimin adından bahsettin? Ve neden bana elbiseyi ve kolyeyi verdin ve-"

Gentry sahte bir kendini savunma hareketiyle ellerini havaya kaldırdı. "Bekle. Açıklayacağım. Sadece... bekle."

Kapının yanındaki cilalı ahşap bölmeye uzandı ve bir bardakla küçük bir sürahi dolusu kehribar rengi sıvı çıkardı. Ya arabanın sarsıntısı dökmesini zorlaştırıyordu ya da elleri garip bir şekilde dengesizdi, çünkü görevi başaramıyor gibiydi. Bir lanet okuyarak pes etti, içkiyi ağzına götürdü ve sürahidan doğrudan içti.

Eşyaları dikkatlice bölmeye yerleştirdi ve iri ellerini dizlerinin üzerine koydu. "West Street'teki evime gidiyoruz. Fleet Ditch yakınlarında."

Sophia tiksintiyle karışık bir ürpertiye engel olamadı. Burası Londra'nın en pis ve tehlikeli yerlerinden biriydi; hırsızlara ve kaçaklara ev sahipliği yapıyor, Newgate, Ludgate ve Fleet hapishanelerinin yakınında elverişli bir konumda bulunuyordu. Fleet Ditch adlı devasa kanalizasyon, pis kokusunu etrafını saran kıvrımlı şeritlere ve ara sokaklara abartılı bir şekilde yayıyordu.

Gentry kısaca, "Benimle güvende olacaksın," dedi. "Tek istediğim seninle özel olarak konuşmak."

"Neden ben?" diye sordu. "Dikkatinizi çekecek ne yaptım? Hiç tanışmadık ve eminim ki hiçbir ortak tanıdığımız da yok."

"Birkaç şeyi açıkladıktan sonra anlayacaksın."

Koltuğun köşesine sinen Sophia ona soğuk bir bakış fırlattı. "Açıkla o zaman. Daha sonra da beni sağ salım Bow Street'e geri götüreceksin."

Gentry'nin beyaz dişleri parıldarken hem eğleniyor hem de kızın korkusuzluğuna hayranlık duyuyormuş gibi görünüyordu. "Anlaştık," dedi sessizce. "Pekâlâ. Ben John Sydney'in son günleri hakkında konuşmak istiyorum."

"Kardeşimi tanıyor muydun?" Sophia ihtiyatla sordu.

Başını salladı. "Öldüğüm hapishane gemisindeydim."

"Buna neden inanayım ki?"

"Bu konuda yalan söylemek için ne gibi bir sebebim olabilir ki?" Adamın gözlerindeki bir şey onu bu iddiayı kabul etmeye zorladı. Bu sözler John'un ölümünün açtığı yarayı acıyla deşmişti. Kimse ona sevgili küçük kardeşinin hapishane gemisinde neler çektiğini ya da nasıl öldüğünü anlatmamıştı. Her zaman öğrenmeyi arzulamıştı ama şimdi bu bilgi ortaya çıkmış gibi görüldüğünden içi korkuyla dolmuştu.

"Devam et," dedi kısık sesle.

Gentry yavaşça konuşarak ona bilgiyi sindirmesi için zaman tanıdı. "Scarborough'daydık, Thames Nehri'nde demirliydi. Altı yüz mahkûm güvertenin altında, bazıları demir hücrelerde, bazıları da meşe kalaslara gömülü demir millere zincirlenmiş olarak barındırılıyordu. Çoğumuza bir top takılmıştı.

ve bir bacağına zincir. Hırsızlar, katiller, yankesiciler -Suç ne kadar büyük ya da küçük olursa olsun, hepimiz aynı muameleye maruz kalırdık. John ve benim gibi daha genç çocuklar en kötü muameleyi görüyordu."

"Ne şekilde?" Sophia sormak için kendini zor tuttu.

"Hayattan mahrum bırakılmış adamların yanına zincirlenmiştik..." Durakladı, görünüşe göre onun anlayabileceği uygun bir kelime arıyordu. "Uzun zamandır bir kadını 'tanımayan' erkekler. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

Temkinli bir şekilde başını salladı.

"Bir insan bu duruma getirildiğinde, normalde yapmayacağı şeyleri yapmaya istekli olur. Kendisinden daha savunmasız yaratıklara saldırmak gibi... ve onlara maruz kalmak gibi..." Durakladı, ağzı buruştu. Bakışları sanki bir pencereden hoş olmayan bir manzaraya bakıyormuş gibi çok mesafeli bir hal aldı. Anılardan uzaklaşmış, kopuk ve biraz da düşünceli görünüyordu. "Anlatılamaz şeyler," diye mırıldandı.

Sophia acı dolu bir dehşetle sessiz kalırken, aklının bir köşesinde şu soru belirdi... Nick Gentry tanımadığı bir kadına neden bu kadar özel ve acı verici bir şey itiraf etsin ki?

Sesi alçak ve gerçekçi bir şekilde devam etti. "Mahkumlar açlıktan ölüyordu, pislerdi, pis havada boğuluyorlardı, hapishane hummasından delik deşik olmuşlardı. Hepimizi bir arada tuttular - yaşayanları, ölenleri, ölüleri. Her sabah gecedan sağ çıkamayanların cesetleri üst güverteye çıkarılır, karaya taşınır ve gömülürdü."

Sophia sesinin titremesini engellemek için mücadele ederek, "Bana kardeşimden bahset," dedi.

Gentry'nin bakışları onunkilerle buluştu ve Gentry onun gözlerinin ne kadar canlı ve umutsuzca mavi olduğunu fark etti. "John neredeyse kendi yaşında olan bir çocukla arkadaş oldu. Birbirlerini korumaya çalıştılar, mümkün olduğunda birbirlerine yardım ettiler ve serbest bırakılacakları günden bahsettiler. Bencilce olmasına rağmen, John çocuğun serbest bırakılacağı günden korkuyordu.

serbest bırakıldı. O günün gelmesi uzun sürmedi. Arkadaşı serbest bırakıldığında, John tekrar yalnız kalacağını biliyordu."

Duraklayarak bir elini kalın kahverengi saçlarında gezdirdi ve parıldayan bukleleri dağıttı. Konuşması giderek zorlaşıyor gibiydi. "Kaderin cilvesine bakın ki, John'un arkadaşının serbest bırakılmasından iki hafta önce gemide kolera salgını baş göstermiş. John'un arkadaşı hastalandı ve ona bakma çabalarına rağmen çocuk öldü. Bu da John'u oldukça ilginç bir durumda bıraktı. Arkadaşı zaten ölmüş olduğu için onun yerini almanın bir zararı olmayacağını düşündü."

Sophia tamamen şaşkına dönmüştü. "Ne?" diye sordu belli belirsiz. Adam ona bakmadı. "Eğer John çocuğun kimliğini üstlenirse,

Hapishanede bir yıl daha kalmaktansa birkaç gün içinde serbest bırakılacaktı. Ve John'un o kadar uzun süre dayanamayacağına hiç şüphe yoktu. Bu yüzden gece çocuğun cesediyle kıyafetlerini değiştirdi ve sabah olduğunda cesedin John Sydney'e ait olduğunu gönüllü olarak söyledi."

Araba durdu ve Fleet Ditch'in pis kokusu içeri sızmaya başladı. Sophia'nın kalbi korkunç bir güçle atıyor, sanki ciğerlerindeki havayı dışarı çıkarıyordu. "Ama bu hiç mantıklı değil," dedi odun gibi bir sesle. "Eğer anlattıkların doğruysa, o zaman-" Kulaklarında yüksek perdeden gelen bir uğultunun farkına vararak aniden sözünü kesti.

Gentry ona bakarken, yüzündeki soğukluk kaybolur gibi oldu ve çenesi sanki bastırılmış duygularına hâkim olmaya çalışıyormuş gibi titredi. Çenesini düzeltti ve daha sessiz sözcükler söylemeye zorladı. "Ölen çocuğun adı Nick Gentry'ydi."

Sophia aniden şiddetli gözyaşlarına boğuldu. "Hayır," diye hıçkırdı. "Bu doğru değil. Bunu bana neden yapıyorsunuz? Beni Bow Street'e geri götürün!"

Sıcak, sulu bulanıklığın içinden adamın yüzünün yaklaştığını gördü. "Beni tanımıyor musun Sophia?" diye fısıldadı acıyla. Yere çökerek onu şok etti ve

Eteklerini avuçluyor, karanlık başı dizlerine gömölüyordu.

Eteklerine dolanmış ellere bakarken sersemlemişti. Adamın sol elinin arkasına dokunduğunda boğazına sert bir hıçkırık düğümlendi. Ortasında küçük, yıldız şeklinde bir yara izi vardı. Bu yara John'un çocukluğunda, kömürlerden hâlâ sıcak olan bir şömine demirine dikkatsizce sürttüğü zaman aldığı yara izinin aynısıydı. Gözyaşları yanaklarından süzölmeye devam etti ve izi kendi eliyle kapattı.

Başını kaldırdı ve şimdi tıpkı kendisinininkine benzediğini fark ettiğı gözlerle ona baktı. "Lütfen," diye fısıldadı.

"Her şey yolunda," dedi kararsızca. "Sana inanıyorum John. Seni tanıyorum. Bunu hemen anlamalıydım, ama çok değişmişsin."

Duygularını kontrol etmekte zorlanarak kederli bir hırıltıyla karşılık verdi.

Sophia kendi yüzünün de sevinç ve perişanlığın şaşırtıcı bir karışımıyla buruştuğunu hissetti. "Neden yıllar önce bana gelmedin? Çok uzun zamandır yalnızdım. Neden uzak durdun ve senin için yas tutmama izin verdin?"

Paltosunun kolunu gözlerine sildi ve titreyen bir nefes verdi. "İçeride konuşuruz."

Uşak arabanın kapısını açtı ve Gentry-John -Kolayca aşağı indi ve Sophia'ya uzandı. Ellerini adamın omuzlarına koydu, belini kavradığını hissetti ve adam onu büyük bir dikkatle yere indirdi. Ancak dizleri jöle gibi titriyordu ve bacakları çökmeye başladığında şaşırdı.

Gentry onu hemen yakaladı, elleri kollarının altından kancalandı. "Sakin ol. Tuttum seni. Üzgünüm, bir şok geçirdin."

"Ben iyiyim," dedi, güçsüzce onu itmeye çalışarak.

Arkasında destekleyici bir kol tutan Gentry, onu eve doğru yönlendirdi. Burası bir zamanlar meyhane olarak kullanılmış, dönüştürölmüş bir binaydı. Sophia ağzının açık kalmasına engel olamadı.

kabustan fırlamış gibi görünen çevresine baktı. Burası Londra'nın en cesur koşucuların bile ne pahasına olursa olsun kaçınacağı bir bölgesiydi. Kıvrımlı sokaklarda sinsice dolaşan insanlar insana pek benzemiyordu. Gri yüzlü ve kirliydiler, yırtık pırtık giysileri içinde neredeyse hayalet gibiydiler.

Haşereler sokaktaki çöp yığınlarının üzerinde gezinirken, fosseptik ve kanalizasyon kokuları yakındaki bir mezbahadan gelen dumanlarla birleşerek gözlerini yaşartacak kadar kötü bir kokuya dönüşüyordu. Her yerde gürültü ve kargaşa vardı; dilencilerin ve kestanecilerin çığlıkları, domuz ve tavuk sesleri, sarhoş kavgaları, hatta ara sıra bir tabanca sesi.

Onun yüzüne bakan Gentry, mekâna verdiği tepki karşısında hafifçe gülümsedi. "Burası pek Mayfair sayılmaz, değil mi? Merak etme, kokuya kısa sürede alışacaksın. Artık ben bile zor fark ediyorum."

"Neden burada yaşamayı seçtiniz?" diye sordu, pis havadan neredeyse öğürecekti. "İnsanlar paranız olduğunu söylüyor. Bundan daha iyi bir yere paranız yetiyor olmalı."

"Ah, şehirde çok iyi ofislerim var," diye güvence verdi ona, "zengin müşterilerimle ya da politikacılarla falan buluştuğum yerler. Ama bu bölge tüm paralı evlerin ve hapishanelerin olduğu yer ve onlara kolay erişim sağlamam gerekiyor." Cockney argosu karşısında kafasının karıştığını gören adam, onu çürük merdivenlerden yukarı çıkarırken daha fazla açıklama yaptı. "Flashlar başarılı hırsızlardır. Flash evlerinde yaşarlar, burada kanundan bir şekilde korunurlar ve kumar oynamakta, içmekte ve plan yapmakta özgürdürler."

"Ve sen en başarılı flaşsın öyle mi?" Sophia ona gizli koridorlar, merdivenler ve karanlık girintilerden oluşan şaşırtıcı bir labirentte eşlik ederek sordu.

"Bazıları öyle diyebilir," diye cevap verdi hiç utanmadan. "Ama çoğu zaman bir hırsızım, hem de çok iyi bir hırsız."

"Böyle yaşamaman gerekiyordu," diye mırıldandı, kardeşinin başına gelenler karşısında dehşete düşmüştü.

"Peki sen hizmetçi mi olacaktın?" diye alaycı bir ifadeyle sordu. "Yargılamaya kalkma Sophia. İkimiz de hayatta kalmak için gerekeni yaptık."

Sıkışık bir koridorun sonundaki ağır bir kapıya yaklaştılar ve Gentry uzanıp kapıyı onun için açtı.

Sophia içeri adım attığında, zarif bir şekilde dekore edilmiş bir dizi odayla karşılaşınca hayrete düştü. Kâğıt kaplı duvarlar altın çerçeveli Barok gözlükler ve güzel tablolarla kaplıydı. Fransız mobilyaları ağır yaldızlı ve brokar döşemeliydi ve pencereler mavi-gri kadifeyle kaplanmıştı.

Köhne bir binada böylesine özenli odalar bulmanın şaşkınlığını yaşayan Sophia, iri gözlerle kardeşine baktı.

Rahatça gülümsedi. "West Street'te kalmak zorunda olmam, kötü yaşamak zorunda olduğum anlamına gelmiyor."

Hayatının en büyük şokunu yaşadktan sonra kendini halsiz hisseden Sophia, aşırı doldurulmuş bir sandalyeye doğru ilerledi. Gentry büfeye gitti, iki içki doldurdu ve birini ona getirdi. "Bundan biraz al," dedi ve bir bardağı Sophia'nın eline tutuşturdu.

İtaat etti, boğazından aşağı kayan konyağın yumuşak yakıcılığına minnettar oldu. Erkek kardeşi onun yanına oturdu ve içkisini su gibi içti. Bakışlarını ona dikti ve belirgin bir şaşkınlıkla başını salladı. "Gerçekten burada olduğuna inanamıyorum. Yıllarca seni düşündüm, sana ne olduğunu asla bilemedim."

"Hâlâ hayatta olduğunu bana bildirebilirdin," dedi sert bir sesle.

Yüzü birden ifadesizleşti. "Evet, yapabilirdim." "Neden yapmadın?"

Boş kadehindeki konyak damlasına baktı ve kadehi uzun parmaklarının arasında hafifçe yuvarladı. "Asıl sebep, bilmemenin daha iyi olacağıydı. Benim hayatım tehlikelidir, çirkinlikten bahsetmiyorum bile.

Benim gibi bir kardeşe sahip olmanın utancına katlanmak için. Uzun zaman önce köydeki düzgün bir adamla evlenmiş olacağından emindim. Şimdiye kadar çocuk sahibi olmuşsundur diye düşünüyordum." Sesi kin dolu bir öfkeye dönüştü. "Bunun yerine evde kalmış bir kızsın!" Kelimeyi bir küfür gibi telaffuz etti. "Tanrı aşkına Sophia, neden lanet olası bir hizmetçisin? Hem de Bow Street'te!"

"Benimle kim evlenmek isterdi ki John?" diye sordu alaycı bir tavırla. "Ne çeyizim, ne ailem, ne de çekici bir yüzüm dışında beni tavsiye edecek bir şeyim vardı, ki sizi temin ederim ki bu da köydeki çiftçiler ve işçiler için büyük bir değer taşımıyordu. Aldığım tek evlilik teklifi, neredeyse yaşımın iki katı olan şişman ve yaşlı bir adam olan yerel fırıncıdan geldi. Kuzen Ernestine için çalışmak çok daha cazipti. Bow Street'e gelince... Orayı seviyorum."

Kardeşine Anthony ile yaşadığı kısa süreli ilişkiden, nasıl kötü kullanıldığından ve ihanete uğradığından bahsetmek istiyordu. Ancak, onun kötü şöhretinin ışığında, bu konuyu gizli tutmaya karar verdi. Tek bildiği, ağabeyinin Anthony'yi öldürteceği ya da bir şekilde işkence ettireceğiydi.

Gentry, Bow Sokağı'ndan söz edilince küçümseyici bir ses çıkardı. "Orası sana göre bir yer değil," diye alay etti. "O koşucular benim için çalışan haydutlardan daha iyi değiller. Ve eğer o taş kalpli piç Cannon sana kötü davrandıysa, ben de-"

"Hayır," diye araya girdi Sophia telaşla. "Kimse bana kötü davranmadı, John. Ve Sör Ross çok nazik biri."

"Tabii ki öyle," dedi Gentry en saf alaycılığıyla.

Sevgilisinin ve kardeşinin ezeli düşmanlar olduğunu hatırlamak göğsünde bir acıya neden oldu. Bu her şeyi değiştirecek, diye düşündü hastalıklı bir korkuyla. Ross onunla ilgili pek çok şeyi göz ardı etmişti. Ama kardeşinin Nick Gentry, yani Ross'un en nefret ettiği adam olduğu gerçeği... işte bu göz ardı edilemezdi. Durum o kadar korkunç ve tuhaftı ki, dudaklarına titrek bir gülümsemenin dokunduğunu hissetti.

"Ne düşünüyorsun?" Gentry sordu.

Başını iki yana salladı, gülümsemesi kayboldu. Bow Sokağı Baş Yargıcı ile olan romantik ilişkisini bilmesine gerek yoktu. Hele ki bu ilişki büyük ihtimalle bitmişken. Umutsuz düşünceleri zihninin gerisine itmeyi başararak kardeşini dikkatle inceledi.

Çocukluğunda gördüğü yakışıklılık vaadi fazlasıyla gerçekleşmişti. Yirmi beş yaşında, ona bir kaplanı hatırlatan zarif, sert kemikli bir zarafete sahipti. Yüz hatları dramatikti, tam olarak açılıydı, çenesi keskin bir şekilde tanımlanmıştı, burnu düz, güçlü bir çizgiyle çıkıntılıydı. Kaşlarının kalın kavisleri olağanüstü bir çift gözün üzerini örtüyordu. Mavinin o kadar koyu bir tonundaydılar ki, siyah göz bebekleri neredeyse yoğun irislerin içinde kayboluyordu. Bununla birlikte, yüzünün abartılı erkeksi güzelliği, onu derinden rahatsız eden bir acımasızlığı gizlemiyordu. Gentry neredeyse her şeyi yapabilecek gibi görünüyordu, sanki yalan söyleyebilir, çalabilir ve hatta en ufak bir pişmanlık duymadan öldürebilirdi. Onda hiç yumuşaklık yoktu ve Sophia her türlü merhamet ya da şefkat duygusunun uzun zaman önce kendisinden uzaklaştığını tahmin ediyordu. Ama o hâlâ onun kardeşiydi.

Merakla elini adamın yüzünün yan tarafına doğru kaldırdı. Adam onun kucaklayan parmaklarının altında hareketsiz kaldı. "John, senin hâlâ hayatta olduğunu ummak için kendime asla izin vermedim."

Sanki başka birinin dokunuşuna tahammül etmekte zorlanıyormuş gibi yavaşça elini yüzünden çekti. "Seni Bow Street'in güçlü odasında gördüğümde şok oldum," diye mırıldandı. "Kim olduğunu hemen anladım, adını duymadan önce bile." Çenesi sıkıca büküldü. "O piç Cannon sana bağırduğunda, boğazını parçalamamak için kendimi zor tuttum-"

"Hayır," diye hızla araya girdi. "Benim için endişeleniyordu. Beni korumaya çalışıyordu."

Gözlerindeki vahşi parıltı hâlâ duruyordu. "Sen bir hanımefendi olarak doğdun Sophia. Kimsenin sana bir kadın gibi davranmaya hakkı yok.

hizmetkâr."

Dudaklarında yorgun, hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Evet, ben bir hanımefendi olarak doğdum... Sen de bir beyefendi olarak doğdun. Ama artık kimse bizi birinci sosyetenin üyeleri sanmaz, değil mi?" Adam bu yoruma cevap vermeyi reddedince, kadın devam etti. "Senin hakkında korkunç şeyler duydum. Daha doğrusu Nick Gentry hakkında."

"Bana Nick de," dedi açıkça. "John Sydney artık yok. Hapishaneye gönderilmeden önceki hayatıma dair çok az şey hatırlıyorum. Hatırlamak da istemiyorum." Yüzünde soğuk bir sırıtiş belirdi. "Suçlandığım şeylerin yarısından ben suçlu değilim. Ama söylentileri teşvik ediyorum ve en kötülerini bile asla yalanlamıyorum. Kötü bir üne sahip olmak bana yakışıyor. İnsanların bana korku ve saygıyla bakmasını istiyorum. İş için iyi."

"İnsanlardan çalmadığınızı, iftira atmadığınızı, ihanet etmediğinizi ve şantaj yapmadığınızı mı söylüyorsunuz-"

Gentry kızgınlığını belli eden bir sesle sözünü kesti. "Ben bir aziz değilim."

Sophia'nın sıkıntısına rağmen, bu küçümsemeye neredeyse gülmek istiyordu.

Gözleri kısıldı. "Ben sadece kötü kullanılmayı hak edecek kadar aptal olan insanlardan faydalanırım. Ayrıca, yaptığım iyiliklerin karşılığını asla alamıyorum."

"Ne gibi?"

"Ben çok iyi bir hırsız yakalayıcısıyım. Adamlarım ve ben, Sör Ross ve kaçakçılarının neredeyse iki katı kadar suçlu yakaladık."

"İnsanlar bazen kanıt ürettiğinizi söylüyor. Doğru olmayabilecek itiraflara zorlamak için şeytani yöntemler kullandığınızı söylüyorlar."

"Ben yapılması gerekeni yapıyorum," dedi açıkça. "Ve tutukladığım suçlular belirli bir suçtan suçlu değillerse, genellikle en az bir düzine başka suçtan suçludurlar."

"Ama neden sen-"

"Yeter," dedi kısaca, ayağa kalktı ve büfeye doğru yürüdü. "İşim hakkında konuşmak istemiyorum."

Sophia onun bir konyak daha doldurup dikkatsizce birkaç yudumda içmesini izledi. Bu huysuz yabancıнын kardeşi olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu. "Nick," dedi, adını dilinde sınayarak. "Bana o hediyeleri neden verdin? Onları kimin gönderdiğini merak etmek beni neredeyse delirtiyordu. Ve Sör Ross'un gizli bir sevgilim olduğunu düşünmesinden çok korkuyordum."

"Özür dilerim," diye mırıldandı ve ona pişmanlık dolu bir gülümseme gösterdi. "Bir hayırsever olmak istedim. Sana hak ettiğin şeyleri vermek için. Tanışmamızı hiç istememiştim. Ama seni görme ihtiyacı o kadar güçlendi ki daha fazla dayanamadım."

"Silverhill Park'ta bana bu yüzden mi yaklaştınız?"

Ona yaramaz bir okul çocuğunun gülümsemesini verdi. "Bunu Cannon'ın burnunun dibinde yapma fikri hoşuma gitti. Ve yakalanmadan büyük bir kalabalığın arasına girip çıkabileceğimi biliyordum. Maskeli balo bunu neredeyse çok kolaylaştırdı."

"O kolye çalındı mı?"

"Tabii ki hayır," dedi kızgınlıkla. "Onu senin için aldım."

"Ama ben böyle bir kolyeyi ne yapayım? Ben asla giy şunu!"

"Bunu giyeceksin," dedi. "Benim bir servetim var, Sophia. Sana bir yerde bir ev alacağım... Fransa ya da İtalya... Bir hanımefendi gibi yaşayabileceğin bir yer. Sana bir hesap vereceğim, böylece bir daha asla para konusunda endişelenmene gerek kalmayacak."

Ona bakarken ağzı bir karış açık kaldı. "John... Nick... Yurt dışında yaşamak istemiyorum! Benim için değerli olan her şey burada."

"Ah?" Sesi tehlikeli bir şekilde yumuşadı. "Seni burada tutan ne?"

Bölüm 14

Öfkeli göstericilerin uğultusu Threadneedle'daki Red Lion meyhanesinin duvarlarını delip geçti. İçeride bir kalabalık toplanmış, Ross'un terzi ve işveren temsilcileriyle oturduğu masayı en iyi şekilde görebilmek için boyunlarını bükmüşlerdi. Yeni ücret yapılarının dayatılması için yapılan müzakerelerin ilk saatinde Ross her iki tarafın da şikayetlerini dinlemişti. Öfkeler yükselirken, Ross tartışmaların öğleden sonra ve gece boyunca süreceği sonucuna vardı. Bir an Sophia'yı ve eve, onun yanına gitmeyi ne kadar çok istediğini düşünerek sabırsızlığını bastırmak için mücadele etti.

Çok daha keskin olan diğer kokuları maskelemek için kendini kolonyalı suya batırmış olan dolgun bir garson kız, istediği kahve sürahisiyle Ross'un yanına yaklaştı. "Buyurun Sör Ross," diye mırıldandı, Ross'un üzerine eğilirken iri bir göğsünü kasıtlı olarak omzuna değdirdi. "İştahınız için başka ne var, efendim? Biraz Gal tavşanı ya da elmalı puf mu?" Geniş yüzünü onunkinin yanına koydu ve anlamlı bir şekilde, "Ne isterseniz yiyebilirsiniz, Sör Ross," dedi.

Son birkaç yıldır bu tür davetlere alışkın olduğu için Ross ona kibar ama soğuk bir gülümseme verdi. "Çok nazıksınız, ama hayır."

Hayal kırıklığı içinde suratını buruşturdu. "Belki sonra." Uzaklaşırken kalçaları bir sarkaç gibi sallanıyordu.

Terzilerin temsilcilerinden biri olan Brewer adındaki adam ona sinsi bir gülümsemeyle baktı. "Ne demek istediğinizi anlıyorum, Sir Ross. Bir kadını istemiyormuş gibi davranırsanız, o da sizi cezbetmek için daha çok çalışır, değil mi? Kurnaz birisiniz... Bahse girerim onları çok iyi anlıyorsunuzdur."

Ross aniden sırtıttı. "Bir erkeğin asla yapmaması gereken iki şey vardır Brewer; bir kadını bekletmek ve onu anladığını iddia etmek."

Terzi kıkırdarken, Ross'un dikkatini tavernaya giren devasa bir figür çekti. Bu Sör Grant Morgan'dı, karanlık başı kalabalığın çok üzerinde yükseliyor, keskin bakışları odayı tarıyordu. Ross'u bulduktan sonra, kalabalığın arasından kabaca ilerledi. İnsanlar aceleyle kenara çekildi, asık suratlı dev tarafından ezilmek istemiyorlardı.

Bir şeylerin ters gittiğini hemen anlayan Ross, yaklaşan yargıç yardımcısını karşılamak için ayağa kalktı. "Morgan," dedi sertçe, "neden buradasın?"

"Kolye," diye cevap verdi eski koşucu, kimsenin duyamayacağı kadar alçak bir sesle. "Onu yapan kuyumcuyu buldum - Bond Sokağı'ndan Daniel Highmore. Kimin satın aldığını söyledim."

Ross, Sophia'nın sapığını nihayet teşhis edebilme ihtimaliyle vahşi bir beklenti heyecanı yaşadı. "Kim?"

"Nick Gentry."

Ross boş gözlerle Morgan'a baktı. İlk şaşkınlığı kısa sürede yerini temel, tamamen erkeksi bir öldürme dürtüsüne bıraktı. "Gentry, Sophia'yı Bow Street'teyken görmüş olmalı. Güçlü odaya indiğinde. Tanrım, onu lime lime edeceğim!" Ne konuştuklarını merakla bekleyen meraklı bakışların üzerlerine dikildiğini fark eden Ross sesini alçaltmaya çalıştı. "Morgan, görüşmeleri sen devral. Ben Gentry'yi ziyaret edeceğim."

"Bekle," diye itiraz etti Morgan. "Daha önce hiç mesleki bir anlaşmazlıkta hakemlik yapmadım."

"Pekala, Şimdi ğreneceksin. İyi Şanslar." Ross bu sözlerle meyhaneden çıktı ve dışarıda atının bağlı olduğu yere doğru ilerledi.

Sophia kardeşi hakkında ne düŐüneceėini bilmiyordu. KonuŐtukça John'un nasıl bir adam olduğunu anlamaya çalışıyordu ama John karmaşık bir figrd, ne kendi hayatını ne de başkalarınınkini önemsiyor gibi görünüyordu. Bow Street'te duyduğu bir söz vardı: "Serseri ne kadar büyükse, Şans da o kadar büyüktür."

-Mahkemeye ıkarılan birçok suçlunun neşeli meydan okuyuŐunu açıklıyordu. Ve kesinlikle Nick Gentry'yi tanımlıyordu. O kesinlikle bir hayduttu, dönüşümlü olarak çekici ve duygusuzdu, mavi kanı miras almış ama bununla birlikte hiçbir toprak, eğitim, servet veya sosyal bağlantıya sahip olmayan hırslı bir adamdı. Bunun yerine gücü yozlaşmış yollarda arıyordu. Görünüşe göre sutaki baŐarısı onu zeki olduğu kadar vahşi, kendinden emin olduğu kadar zalim yapmıştı.

Tereddütle ona Shropshire'da geçirdiği yılları, "lmnn" intikamını alma arzusunu ve Londra'ya gelip Sir Ross Cannon'ı yok etme planını anlattı.

"Bunu nasıl yapmayı planlıyordun?" Gentry hafifçe sordu, bakışları kızın yüzünde keskin bir Şekilde duruyordu.

Sophia renk değiştirdi ve yarı doğru bir cevap verdi. "Suç kayıtları odasında zarar verici bilgileri ortaya çıkarmaya alıŐacaktım." Tamamen dürüst olmak istese de içgüdüleri Sr Ross'la olan ilişkisini ona anlatmanın aptallık olacağı konusunda uyarıyordu. Ne de olsa onlar azılı dŐmanlardı.

"Benim zeki kızım," diye mırıldandı Gentry. "Bow Street suç kayıtlarına eriŐimin var mı?"

"Evet, ama ben-"

"Mükemmel." Sandalyesinde arkasına yaslandı ve boş boş botlarının uçlarını inceledi. "Benim için ğrenebileceğin bazı Şeyler var. Bow Street'teki varlığınızdan faydalanabilirim."

Onu kendi amaçları, muhtemelen de suç amaçları için kullanmak istediğinin söylenmesi Sophia'nın kararlı bir şekilde başını sallamasına neden oldu. "John, senin için casusluk yapmayacağım."

"Sadece birkaç küçük şey," diye mırıldandı kandırıcı bir gülümsemeyle. "Bana yardım etmek istiyorsun, değil mi? Ben de sana yardım edeceğim. İkimiz de Cannon'dan intikamımızı alacağız."

İnanılmaz bir kahkaha attı. "Ama ben sadece seni hapishane gemisinde lme gönderdiğini düşündüğüm için intikam almak istedim."

Gentry kaşlarını çattı. "Beni oraya Cannon gönderdi ve hayatta kalmam onun sayesinde olmadı!"

Sophia, "Başka biri olsa seni hiç düşünmeden darağacına gönderirdi," dedi. "Yaptıklarından sonra - o arabayı soymak, o zavallı yaşlı adamın ölümüne neden olmak..."

Gentry savunmaya geçerek, "Kafasına vuran ben değildim," dedi. "Ben sadece yaşlı peynirciyi soymaya gitmiştim, onu öldürmeye değil."

"Niyetiniz ne olursa olsun, sonuç aynıydı. Cinayete ortak oldunuz." Adamın taş kesilmiş yüzüne bakan Sophia devam ederken ses tonunu yumuşattı. "Ama geçmiş değiştirilemez. Tek yapabileceğimiz gelecekle başa çıkmak. Bu şekilde devam etmeyi gerçekten istemiyor olamazsın John."

"Neden olmasın?"

"nk sen dokunulmaz değilsin. Er ya da geç bir hata yapacaksın, seni darağacında sallandıracak bir hata. Ve ben seni ikinci kez kaybetmeye dayanamam. Ayrıca, bu hayat sana göre değil. Yapmaman gerekiyordu-"

"Benim için tam da böyle bir hayat," diye kestirip attı. "Sophia, benimle ilgili anıların artık geçerli değil. Anlıyor musun?"

"Hayır," dedi inatla. "Bu şekilde nasıl yaşayabiliyorsun anlamıyorum. Sen bundan daha iyisin, daha değerlisin."

Sözleri tuhaf, neşesiz bir sırtışa neden oldu. "Bu senin ne bildiğini gösteriyor." Ayağa kalktı ve şöminenin yanına gitti,

Büyük elini beyaz mermer şömineye dayamıştı. Ateşin ışığı genç ve sert yüz hatlarının üzerinde oynuyor, onları siyah ve altın rengine boyuyordu. Bir an düşündükten sonra ona doğru döndü. İfadesi niyetliydi ama ses tonu aldatıcı bir şekilde tembeldi. "Bow Street hakkında biraz daha konuşalım. Suç kayıtları odasına girebileceğinizi söylediniz. Bu yüzden bazı bilgilere ihtiyacım var-"

"Sana zaten hayır dedim. Sör Ross'un bana olan güvenine ihanet etmeyeceğim."

"Son iki aydır yapıyorsun," dedi sinirli bir şekilde. "Şimdi seni durduran ne?"

Sophia, ona gerçeği söyleyene kadar tatmin olmayacağını fark etti.

"Nick," dedi dikkatle, "Sör Ross ile benim aramda gelişen... belli bir ilişki var."

"Aman Tanrım." Dikkati dağılmış bir şekilde ellerini saçlarında gezdirdi. "Sen ve o..." Kelimeler kifayetsiz kalıyor gibiydi.

Dile getirilmeyen soruyu anlayan Sophia ona temkinli bir şekilde başını salladı.

Gentry tiksintiyle, "Kız kardeşim ve Bow Sokağı Keşişi," diye mırıldandı. "Ne güzel bir intikam bu, Sophia! Neredeyse beni öldürecek olan adamla yatağa atlamak! Eğer senin intikam anlayışın buysa, sana açıklamam gereken birkaç şey var."

"Bana evlenme teklif etti."

Gentry'nin gözleri şaşkın bir öfkeyle parladı ve nefes almayı bırakır gibi oldu. "Onun gibilerle evleneceğime senin ölmeni tercih ederim."

"O tanıdığım en iyi adam."

"Oh, o lanet olası bir örnek!" Nick alaycı bir tavırla konuştu. "Ve eğer onunla evlenirsen, bunu asla unutmana izin vermez. Seni onun için yeterince iyi olmadığına inandıracak. Onun lanet olası onuru ve saygınlığı altında ezilirsin. Cannon sana mükemmel olmamanın bedelini binlerce kez ödetecek."

"Onu tanımıyorsun," dedi.

"Onu senden  o k daha uzun zamandır tanıyorum.
O insan değil, Sophia!"

"Sör Ross bağışlayıcı ve nazik biri ve mükemmel
olmadığımın da farkında."

Ağabeyi birdenbire onu tedirgin eden hesapçı bir tavırla
ona baktı, kara kaşlarının i kőřeleri şeytani bir eğimle
aşağıya doğru indi. "Ondan çok eminsin o zaman," dedi ipek
gibi.

Onun bakışlarını ciddi bir kararlılıkla karşıladı. "Evet."

"O zaman inancını test edelim, Sophia." Nick bir dirseğini
rahatça şöminenin üzerine koydu. "Suç kayıtları odasından
istediğim bilgiyi alacaksın. Ya da... senin sadık, çok
bağışlayıcı sevgiline, en büyük dőřmanın kız kardeşine
evlenme teklif ettiğini söyleyeceğim. Sophia ve aşağılık Nick
Gentry'nin damarlarında aynı kan dolaşıyor."

Sophia şok içinde neredeyse geriye doğru savruluyordu.
"Bana şantaj mı yapıyorsun?" dedi havasız bir fısıltıyla.

"Her şey sana bağlı. Bana istediğimi verebilirsin... ya da
Sör Ross'u kaybetme riskini göze alabilirsin. şimdi onun
affedeceğine ne kadar inanıyorsun?"

Sophia konuşamıyordu. Aklından bir dőřünce geçti: Yüce
Tanrım, geçmiş her zaman bana musallat olmak için geri
mi dönecek?

"Ona kardeşin olduğumu söylememi ister misin?" diye
dörtükledi.

Sadece emin olamıyordu. Ross'un iddia ettiği her şey ve
daha fazlası olduğunu biliyordu. Ve Nick Gentry ile olan
ilişkisini öğrendiğinde, onunla ilgili korkunç bir gerçeği daha
görmezden gelmenin bir yolunu bulmaya çalışacaktı. Ama
bu bardağı taşıran son damla olabilirdi. Ross'un, nefret ettiği
dőřmanın kız kardeşi olduğunu hatırlamadan onun
gözlerine asla bakamama ihtimali vardı.

Ve birden Sophia bunun olmasına izin vermeden önce
öleceğini fark etti. Ross'un reddine dayanamazdı,

Şimdi değil, bu kadar yakınlaştıktan sonra. Risk alamazdı, kaybedecek çok şeyi vardı.

Sesi hırıltılı çıktı. "Hayır."

Garip bir şekilde, Gentry'nin gözleri hayal kırıklığıyla titriyor gibiydi, sanki kızın ona karşı çıkacağını ummuş gibiydi. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Sophia dikkatle ağabeyine baktı ve onunla oyun oynayıp oynamadığını merak etti. "Bana şantaj yapmayı kendine yediremedin," dedi ama ses tonundaki kararsızlığa engel olamadı.

Ona duygusuz bir gülümseme verdi. "Bunu öğrenmenin tek bir yolu var, değil mi?"

Gentry cevap veremeden kapı zorunlu bir gümbürtüyle titredi ve boğuk bir ses içeri girmek istediğini söyledi. Belli ki sinirlenmiş olan Gentry adamı içeri almaya gitti. Ziyaretçi Sophia'nın o güne kadar gördüğü en tuhaf yaratıklardan biriydi; şişkin yüz hatları ve kendine özgü lavanta rengi solgunluğuyla iri yapılı bir adamdı. Kılıklı yanaklarındaki mavi-siyah gölgeler onun kirli ve karanlık görünümüne katkıda bulunuyordu. Sophia bu tuhaf yeraltı figürlerinden kaçının kardeşi için çalışıyor olabileceğini merak etti.

"Blueskin," diye selamladı Gentry uşağını.

"Biri seni aramaya gelmiş," diye mırıldandı adam. "Keşiş'in kendisi."

"Top mu?" Gentry kuşkuyla sordu. "Gözlerine lanet olsun, daha Şubat ayında baskın yaptı! Ne bulmayı umuyor ki?"

"Bu bir baskın değil," diye yanıtladı Blueskin.

"Yalnız geldi." Sophia telaşla ayağa fırladı. "Sör Ross burada mı?"

Gentry tiksintiyle, "Öyle görünüyor," dedi ve Sophia'ya kendisini takip etmesini işaret etti. "Onu görmem gerekecek. Cannon sana bakmadan önce Blueskin'le birlikte arka kapıdan çıkabilirsin."

Blueskin araya girdi. "Çocuklara onu dışarı atmalarını söylememi ister misin, Gentry?"

"Hayır, aptal. O zaman yüz polisle geri gelir ve burayı tuğla tuğla dağıtır. Şimdi bu kadını Bow Street'e geri götür. Ona bir şey olursa, seni bir kulağından diğerine keserim." Nick dikkatini Sophia'ya çevirdi. "Şu sabıka kayıtlarıyla ilgili olarak, Cannon'ın iki hafta önce sorgulanmak üzere tutulan George Fenton adlı bir adamdan neler öğrenmiş olabileceğini öğrenmeni istiyorum."

"Fenton kim?"

"Benim dobralararımdan biri." Kızın şaşkınlığını gören adam sabırsızca açıkladı. "İyi eğitimli bir hırsız. Fenton'ın Cannon'a ne söylediğini bilmem gerekiyor - eğer bana sadık kalıp çenesini kapalı tuttuysa."

"Evet, ama ortaya çıkarsa Bay Fenton'a ne olacak-" "Bu seni ilgilendirmez," diye cevap verdi ve onu Arka kapıdan. "Şimdi Cannon bizi birlikte bulmadan önce çabuk git. Blueskin seni güvende tutacak."

Sophia'nın gitmesinin üzerinden bir dakika bile geçmeden Cannon ite kaka daireye girdi. Nick ocağın yanındaki sandalyesinde oturmuş, Bow Sokağı'nın baş yargıcının az önce evini işgal etmiş olması onu pek ilgilendirmiyormuş gibi kışkırtıcı bir şekilde boş bir pozisyonda uzanıyordu. Cannon ona yaklaştı ve birkaç adım ötede durdu, öfkeden kararmış yüzünde gözleri tuhaf bir şekilde aydınlık görünüyordu.

Baş Yargıca olan düşmanlığına rağmen, Nick ona karşı belli bir saygı duyduğunu kabul etmek zorundaydı. Cannon zeki, tecrübeli ve güçlüydü... tam bir erkek adamdı. Ve Nick'i büyüleyen inatçı bir ahlak anlayışına sahipti. Cannon'ın sahip olduğu her şeyi başarabilen, prensipleri olan bir adam, hesaba katılması gereken biriydi.

Hava meydan okuma ve saldırganlıkla canlıydı, ancak ikisi de normal bir tonda konuşmayı başardılar.

Cannon söze girmeden, "Kolyeyi Bayan Sydney'e siz verdiniz," dedi.

Nick alaycı bir övgüyle başını eğdi. "Bunu çok çabuk anladın."

"Neden?" Yargıç sanki onu parça parça etmek istiyormuş gibi bakıyordu.

Nick omuz silkerek rahat bir yalan söyledi. "Onu Bow Street'te gördüğümünden beri küçük kızdı hoşlanıyorum. Senin işin bittikten sonra onunla bir şansım olsun istiyorum."

"Ondan uzak dur." Cannon'ın sözleri sessizdi ama ölümcül derecede samimiydi. "Yoksa seni öldürürüm."

Nick ona soğuk bir sırıtış fırlattı. "Anlaşılan onunla işin henüz bitmemiş."

"Onunla işim asla bitmeyecek. Bir daha ona bir hediye gönderirsen, onu bizzat seninle-"

"Pekâlâ," diye araya girdi Nick artan bir kızgınlıkla. "Uyarı alındı. Senin süslü parçanı rahatsız etmeyeceğim. Şimdi evimden defol git."

Cannon ona başka herhangi bir adamı telaşlandıracak ölümcül bir kayıtsızlıkla baktı. "Kendini aşman an meselesi," dedi yumuşak bir sesle. "Planlarından biri suya düşecek. Bir parça kanıt seni suçlayacak. Ve ben de asılmanı izlemek için orada olacağım."

Nick, Sophia'nın kız kardeşi olduğunu bilseydi Cannon'un bu kadar kendini beğenmiş olmayacağını düşünerek ince ince gülümsedi. "Eminim yapacaksın," diye mırıldandı. "Ama ölümünden herhangi bir memnuniyet duymayı bekleme. Pişman bile olabilirsin."

Yaşlı adamın yüzünde şaşkın bir ifade belirdi ve sonra gözlerini kısarak Nick'i süzdü. "Gitmeden önce," diye homurdandı, "bir şeyi açıklamayı istiyorum. Bayan Sydney'e gönderdiğin elbise... annesinin bir zamanlar sahip olduğu elbisenin neredeyse aynısı olduğunu iddia ediyor."

"Öyle mi?" Nick tembelce sordu. "Bu ilginç bir tesadüf."

Cannon'ın sabit yüzünün ardında zihninin soruları elemekle meşgul olduğu açıktı. "Evet," diye kabul etti. "Çok ilginç."

Ve Nick'i rahatlatmak için yargıç başka bir şey söylemeden odasından çıktı.

Sophia Bow Street'e döner dönmez Ross'un yokluğundan yararlanarak adli sicil kayıt odasına gitti. Kardeşinin istediği bilgileri aramak için ideal bir zamandı, çünkü Vickery ve diğer memurlar et ve bira yemek için yerel bir meyhaneye gitmişlerdi. Sulh yargıcı yardımcılarında biri akşamki mahkeme oturumuna hazırlanmak üzere dönene kadar ofisler büyük ölçüde boş kalacaktı.

Sophia'nın ince parmakları George Fenton'ın sorgulanması sırasında alınan notları ararken dosya çekmecesini hızla taradı. Tek bir lamba küçük odayı aydınlatıyor, ancak okumasına yetecek kadar ışık sağlıyordu.

Sonunda dikkatini belirli bir sayfa çekti ve daha yakından tuttu. Hem Nick Gentry'den hem de George Fenton'dan bahsediliyordu. Aradığı şeyi bulduğunu anlayan Sophia sayfayı katladı ve kolunun içine sokmaya başladı.

Birden ayak seslerini ve kapı kolunun dönme sesini duydu. Yakalanmıştı. Kalbi büyük bir yumru halinde yukarı doğru fırladı ve sayfayı çekmeceye geri itti ve tam kapı açılırken kapıyı çarparak kapattı.

Ross orada duruyordu, zayıf yüzü gölgeli ve vurdumduymazdı. "Neden buradasın?"

Endişeye kapıldı ve gergin bir şekilde dudaklarını ıslattı. Ross yüzünün ne kadar beyaz olduğunu kesinlikle görebiliyordu. Kendisinin tam bir suçluluk timsali olduğunu biliyordu. Çaresizce aklına gelen ilk yalana sarıldı.

"Ben... sizi ve kaçakçıları gözden düşürmeyi umduğum zamanlarda dosyalardan aldığım bilgileri değiştirmeye çalışıyordum."

"Anlıyorum." Ona yaklaşırken yüzü yumuşadı. Çenesini avucunun içine aldı, parmakları çenesinin altındaki yumuşak boşluğu okşadı. Sophia kendini onun bakışlarıyla buluşmaya zorladı, ancak ruhu onu kandırdığı için acı çekiyordu. Ross'un dudaklarına okşayıcı bir gülümseme dokundu. "Bu kadar suçlu görünmene gerek yok. Sen kimseye zarar vermedin."

Yüzüne hafif, gezgin öpücükler kondurmaya başladı. "Sophia," diye mırıldandı, "Morgan bugün sana kolyeyi kimin gönderdiğini öğrendi."

Sophia geri çekilerek, cevabı zaten bilmiyormuş gibi görünmeye çalıştı. "Kim o?" diye sordu kararsızca.

"Nick Gentry."

Kalbi rahatsız edici bir güçle çarpmaya başladı. "Bunu neden yapsın ki?"

"Bu öğleden sonra Gentry'ye bu soruyu sormak için bir ziyarette bulundum. Görünüşe göre sana ilgi duymuş ve ilişkimizin sona ermesi durumunda senin koruyucun olmak istiyor."

"Ah." Onun bakışlarına daha fazla dayanamayan Sophia kendini ona doğru bastırdı ve yüzünü omzuna sakladı. Sesi adamın paltosu tarafından boğuldu. "Ona bunun asla olmayacağını söyledin mi?"

Kolu Sophia'nın etrafına dolandı. "Gentry seni bir daha rahatsız etmeyecek Sophia. Bundan emin olacağım."

Keşke bu doğru olsaydı, diye düşündü sefilce, şiddetli bir duygu karmaşasına kapılmıştı. Kendisini bu korkunç duruma soktuğu için ağabeyine öfkeliydi ama yine de onu seviyor ve içinde iyilik olduğuna inanıyordu. Onun tamamen kurtuluşun ötesinde olmadığından emindi. Öte yandan, kendi kız kardeşine şantaj yapmaya hazır olan bir adam hakkında tavsiye edilecek pek bir şey yoktu.

Ross'a içini dökmenin cazibesi karşı konulmazdı ve içinde çılgınca savaşan kelimeleri zapt etmek için dudağını ısırdı. Sadece onu kaybetmenin ürpertici korkusu sessiz kalmasını sağladı. Sıkıntıdan ve hayal kırıklığından titreyerek Ross'un destekleyici bedenine daha sıkı yaslandı.

Ross onun kendisine karşı titrediğini hissederek yatıştırıcı bir ses çıkardı. Burnunu sokarken sıcak nefesi kulağının narin yarıklarında gezindi. "Korkmuyorsun, değil mi?" Kolları onu sardı. "Tatlım, üzülmene için bir neden yok. Güvendesin."

"Biliyorum," dedi dişleri takırdayarak. "Sadece son birkaç gün biraz zorlayıcı oldu."

"Yorgunsun," diye mırıldandı. "Sıcak bir brendiye, rahatlatıcı bir banyoya ve bir gece uykusuna ihtiyacın var-"

"Sana ihtiyacım var." Sophia adamın yakasını kavradı ve başını aşağı doğru çekerek dudaklarına ulaşmak için açlıkla zorladı.

Ross ilk başta isteksizdi, öpücüğüne kendini tutarak karşılık veriyordu. Ağızları ayrıldığında "Sakin ol," diye fısıldadı. "Bunu şu anda istemezsin-"

Dudaklarını onunkilere bastırdı, dilini ağzının karanlık tatlılığına soktu, ta ki adamın direnci kırılana ve sertçe nefes almaya başlayana kadar.

"İstediğim şey bu," diye fısıldadı, adamın elini göğsüne doğru çekerek. "Lütfen. Beni reddetme, Ross."

İtirazları hâlâ dudaklarında beklerken, göğsünün ağırlığını kucakladı ve boğazını öpmek için başını eğdi. Endişesi hızla yerini arzuya bıraktı. Saf bir şehvetle inledi ve aşağı uzanarak kızın poposunu elleriyle sıktı. Onu dosya çekmecelerinin üstüne kaldırdı, ağzı onunkini yutmaya devam ediyordu. Sophia oturdu ve çoraplı bacaklarını utanç verici bir hevesle ayırarak aralarında durmasına izin verdi.

"Bunu burada yapamayız," diye mırıldandı Ross, eli kızın hışırdayan eteklerinin arasında bir şeyler ararken. "Eğer bir memur içeri girer ve görürse-"

"Umurumda değil." Başını tekrar kendi başına çekti.

İkisinin de nefesi kesilene kadar ağızları birbirine değdi ve yapıştı. Parmakları donunun yırtmacını geçip, nemlenen etini nazikçe okşarken Sophia inledi. "Seni istiyorum," diye soludu, eli onunkine bastırmak için aşağı indi.

"Sophia..." Ross kelimeyi onun boynunun kenarına doğru bastırdı. "Hadi odama gidelim..."

"Şimdi," diye ısrar etti. Açgözlülükle adamın pantolonunun önünü karıştırarak ereksiyonunu serbest bıraktı.

Onu caydırma çabalarından vazgeçen Ross, boğuk bir kahkaha atarak ona yardım etti. "Doyumsuz sürtük," diye suçladı ve kalçalarını dolabın kenarına doğru kaydırıldı. Kadının nefesini kesen yumuşak, derin bir hamleyle içine girdi. "İşte... Bu seni tatmin edecek mi?"

"Evet. Evet..." Çaresizce onun koluna yaslandı.

Sırtını ve kalçalarını destekleyen Ross, onu dolabın üzerinden tamamen kaldırarak tamamen kazığa oturttu. Onu kapıya doğru götürdü ve kapıya yaslayarak bacaklarının kalçalarının iki yanında çaresizce sallanmasına izin verdi. Sophia, Ross'un tam olarak doğru açıyla itirmesiyle inledi, içini okşadı ve seksinin en hassas kısmına sürtündü.

"Sophia," diye homurdandı, ritmi hiç düşmüyordu, "hemen bir cevap istiyorum."

Nefes nefese, şaşkınlıkla ona baktı. "Bir cevap mı?"

"Benimle evleneceğini söylemeni istiyorum."

"Oh, Ross... şimdi olmaz. Biraz daha düşünmek istiyorum."

"Şimdi," diye ısrar etti, aniden içinde hareketsiz kaldı.

"Beni istiyor musun? Basit bir evet ya da hayır yeterli olacaktır."

Vücudu özlemle zonklarken adamın omuzlarına yapıştı. "Durma. Durma."

İşkence edercesine yavaş bir tempoyla itişine devam ederken parlak gri gözleri onunkilere bakıyordu... onu çıldırtacağını bildiği derin, uzun süreli dürtüler. "Evet mi hayır mı?"

"Bu soruya şimdi cevap vermeyeceğim," dedi kontrolsüzce kıvranarak. "Beklemek zorundasınız."

"O zaman sen de öyle." Ağız onunkini sert, ıslak bir öpücükle yakaladı. "Böyle bekleyeceğiz," diye fısıldadı. "Ve yemin ederim Sophia, ben cevabımı alana kadar ayak parmakların yere değmeyecek." Ona karşı hafifçe sallandı, seksi öncekinden daha da derine nüfuz etti.

Boğazından bir hıçkırık yükseldi. Çok yakındı, vücudu serbest kalmaya hazırdı, duyguları dayanılamayacak kadar gerilmişti. Ondan başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Pervasız, açgözlü, ruhunun acı çektiği bir anda, en çok istediği şeyi seçti. Ağız onunkine doğru hareket etti ve dudaklarına sessiz bir sözcük bastırdı.

"Ne?" diye sordu aceleyle, ona bakmak için başını geriye çekerek. "Ne dedin sen?"

"Evet dedim," diye inledi. "Evet. Ross, lütfen bana yardım et, lütfen-"

"Sana yardım edeceğim," diye şefkatle fısıldadı ve ona tam da ihtiyacı olan şeyi verirken ağızıyla çığlıklarını bastırdı.

Bölüm 15

Silverhill Park'taki özel şapelde yapılan sade bir nikâh töreninin ardından Ross'un annesi en az üç eyaletten gelen konukların katıldığı bir balo düzenledi. Sophia bu aşırı ilgiden bunalmamaya çalıştı. Sayısız gazete ve dergi Sir Ross Cannon'un gelini, düğünün nerede ve ne zaman yapılacağı ve hatta nerede yaşayacakları hakkında bilgiler yayınlamıştı. Salonlarda, kahvehanelerde ve tavernalarda dedikodu gırla gidiyordu. Sir Ross'un yeni eşinin bir vikontun kızı olduğunun ortaya çıkması hikayeye daha da renk kattı, çünkü Bow Street'te Sir Ross için çalıştığı da biliniyordu.

Sophia, Cannon'ların kendisini hemen kabul etmelerinden ve özellikle de annesinin gösterdiği sıcaklıktan çok memnundu. Catherine düğünden bir gün önce ona, "Arkadaşlarım seni tarif etmemi istediler," demişti. Çeşitli konuklar salonda oturuyor, bazıları iskambil masasında oyun oynuyor, bazıları kol kola aile odalarının çevresinde dolaşıyordu. Birkaç kadın dikiş nakış işleriyle uğraşırken, beyefendiler ellerinde gazetelerle oturup günün olayları hakkında konuşuyorlardı. "Doğal olarak," diye devam etti Catherine, "hepsi de Ross'un kalbini nasıl bir kadının çalabileceğini çok merak ediyordu."

Matthew yakınlarda, "Anatomisinin ele geçirdiği kısmı kalbi değil," diye mırıldandı.

Catherine merakla ona doğru döndü. "Ne dedin, sevgilim?"

Samimi yetsiz bir gülümseme üretmeyi başardı. "Kardeşimin gerçekten de yakalandığını söyledim. Takındığı o anlamsız sırtış yüzünden onu tanımakta güçlük çekiyoruz." Sör Ross'un her zamanki mesafeli tavrındaki değişiklik genel olarak dikkat çektiğinden, birkaç konuk bu yorumu duyunca güldü. Pek çok kişi Sör Ross'un bu kadar neşeli ve rahat görünmeyeli çok uzun zaman olduğu konusunda hemfikirdi.

Matthew konuşurken Ross salona girdi ve Sophia'nın yanına gitti. Kanepenin kavisli sırtına yaslanmış olan Sophia'nın elini tutarak dudaklarına götürdü ve fısıldayarak, "Onlara neden gülümsediğimi söyleyeyim mi?" diye sordu.

Adamın gözlerindeki hınzır parıltı Sophia'ya bir önceki gece gizlice odasına girip yatakta ona eşlik ettiği o tutkulu anları hatırlattı. Yanakları renklenirken kaşlarını çatarak ona baktı. Ross, Sophia'nın şaşkınlığına gülerek kanepede onun yanına oturdu. "Peki nişanlımı arkadaşlarına nasıl tarif ediyorsun anne?" diye sordu Catherine'e, konuşmanın akışını değiştirerek.

"Onlara onun şimdiye kadar tanıdığım en hoş genç kadın olduğunu söylüyorum. Güzelliğinden bahsetmiyorum bile." Catherine Sophia'nın şeftali rengi elbisesine onaylayan bir gözle baktı. "Bu yeni bir elbise mi, canım? Rengi çok yakışmış."

Sophia Ross'a bakmaya cesaret edemedi. Kıyafetleri konusu daha birkaç gün önce aralarında hararetli bir tartışmaya yol açmıştı. Ross onunla bu kadar çabuk evlenmekte ısrar ettiği için Sophia'nın yeni elbiseler diktirmesine zaman kalmamıştı. Erkek olduğu için de Sophia'nın çeyizini hiç düşünmemişti. Sophia'nın sahip olduğu tek giysi Bow Street'te giydiğı, hepsi de kaba kumaştan yapılmış ve hiçbir süslemesi olmayan koyu renk elbiselerdi. Bu sıkıcı giysilerden biriyle evleneceğini ve sonra da bir düğün törenine katılacağını düşündükçe ürperiyordu.

baloda giyecekti. Bu nedenle Ross'a biraz endişeyle yaklaşmış ve lavanta-gümüş rengi elbisenin geri verilmesini istemişti.

"Bir soruşturma için artık buna ihtiyacınız olmadığına göre," demişti ona ofisinde, "lütfen geri almak istiyorum."

Ross bu talebi hoşnutsuz bir şaşkınlıkla karşıladı. "Ne için istiyorsun?"

"Evlenmek için sahip olduğum tek uygun gelinlik bu," dedi sakince.

Yüzüne bir kaş çatma yerleşti. "Düğünümüzde bunu giymeyeceksin."

"Bu çok güzel bir elbise," diye ısrar etti. "Onu giymemem için hiçbir neden yok."

"Evet, var," diye karşı çıktı öfkeyle. "Nick Gentry'den geldi."

Sophia kaşlarını çatarak ona karşılık verdi. "Bunu kimse bilmeyecek."

"Bileceğim. Ve onu giymene izin verirsem lanetleneyeceğim."

"İyi o zaman. Bana ne giydireceksin?"

"Bir terzi seçin, bu öğleden sonra sizi istediğiniz yere götüreceğim."

"Hiçbir terzi üç gün içinde uygun bir elbise yapamaz. Aslında, lavanta rengi olanı değiştirmek için ancak yeterli zaman var. Ve sizinle tüm arkadaşlarının ve ailenin önünde bir dilenci gibi görünerek evlenmeyeceğim!"

"Annemden bir elbise ödünç alabilirsin. Ya da Iona'dan."

Sophia, "Annen neredeyse bir metre boyunda ve bir ray kadar ince," diye belirtti. "Ve eğer Iona'nın elbisesini giyip sonra da kardeşinin bu konudaki küçümseyici yorumlarına katlanırsam lanetleneyeceğim. Şimdi, lavanta rengi elbiseyi nereye koydun?"

Ross öfkeyle sandalyesinde arkasına yaslandı ve çizmesinin topuğunu masanın kenarına dayadı. "Kanıt odasında," diye mırıldandı.

"Elbisem, kanıt odasında mı?" diye öfkeyle haykırdı. "Hiç şüphe yok ki pis bir

Raf!"

Kadın aceleyle ofisten çıkarken, adamın küfürleri koridordan duyulabiliyordu.

Ross, Sophia'nın lavanta ipeğini giymesine izin vermek yerine, çeşitli terzileri araştırmaları için üç kişi göndermişti. Bir şekilde, başka bir siparişin parçası olan bir elbiseyi satmaya istekli bir terzi bulmayı başardılar. Terzi, bunun bir servete mal olacağı ve bunun sonucunda muhtemelen en değerli müşterilerinden birini kaybedeceği konusunda uyardı. Ross tek kelime itiraz etmeden yüksek meblağı ödedi.

Terzi, Sophia'nın içini rahatlatmak için ona kare kesimli bedeni ve modaya uygun düşük bel bandıyla nefis, soluk mavi bir elbise sundu. Elbisenin dolgun etekleri, dirsek hizasındaki kolları gibi ışıltılı boncuk işi çiçeklerle süslenmişti. Ona neredeyse mükemmel bir şekilde oturan ve çok az ayarlama gerektiren muhteşem bir eserd. Terzi, cömertliğini göstermek için Ross'un diğer müşterisinin siparişinden iki elbise daha almasına da izin vermişti, böylece Sophia'nın Silverhill Park'ta giyebileceği gündüz elbiseleri olacaktı.

Düğün günlerinde Sophia saçlarını başının üstünde bukeler halinde tutturmuş ve gümüş kurdeleler takmıştı. Boynuna, Ross'un o sabah kendisine gönderdiği inci ve elmaslardan oluşan bir kolye takmıştı. Parılayan elbisesi, boynundaki incilerin tıkırtısı ve ayağındaki topuklu saten ayakkabılar içinde kendini bir prenses gibi hissediyordu. Düğün töreni, sadece Ross'un ellerinin sıcak tutuşu ve gözlerinin gümüş yoğunluğuyla sabitlenmiş, aşkın bir rüyaydı. Yeminlerin bitiminde, dudaklarının sahiplenici sıcaklığıyla onu damgalamak için eğildi, çok daha fazlasının vaadini içeren kısa bir okşama.

Sekiz çeşit yemekten oluşan düğün ziyafetinde şampanyalar bol bol aktı ve ardından gösterişli bir balo düzenlendi. Sophia yüzlerce insanla tanıştırıldı ve çok geçmeden gülümsemekten yoruldu ve kulakları çınladı. Tanıştırılanların birkaçından fazlasını hatırlaması imkansızdı.

çok sayıda yeni yüz. Bazı insanlar hafızasında yer etmişti, bunlardan biri de Sör Grant Morgan'ın eşi Leydi Victoria'ydı. Bu göz korkutucu devle nasıl bir kadının evleneceğini uzun zamandır merak eden Sophia, karısının oldukça ufak tefek olduğunu öğrenince şaşırmıştı. Leydi Victoria aynı zamanda Sophia'nın o güne kadar gördüğü en güzel kadınlardan biriydi; şehvetli bir vücuda, canlı kızıl saçlara ve hayat dolu bir gülümsemeye sahipti.

"Leydi Sophia," dedi kızıl saçlı minyon kadın sıcak bir sesle, "Sör Ross'un nihayet evlenmiş olmasından duyduğumuz heyecanı anlatmaya kelimeler yetmez. Onu dulluktan ancak olağanüstü bir kadın uzaklaştırabilirdi."

Sophia onun gülümsemesine karşılık verdi. "Maçın avantajı tamamen bana ait, sizi temin ederim."

Sör Grant araya girdi, yeşil gözleri sıcacık parlıyordu. Bow Street'teki halinden çok farklı görünüyordu ve Sophia onun karısının varlığından, bir kedinin güneş ışığından aldığı hazzı aldığını gözlemledi. "Aynı fikirde değilim leydim," dedi Sophia'ya. "Bu eşleşme Sir Ross için pek çok avantaj barındırıyor.

-Bu da onu tanıyan herkes için aşikârdır."

"Gerçekten de öyle," diye ekledi Leydi Victoria düşünceli bir ifadeyle, bakışları ayrı bir kabul sırasında duran Ross'un karanlık formunu buldu. "Onu hiç bu kadar iyi görmemiştim. Hatta belki de ilk kez gülümsediğini görüyorum."

Morgan, "Ve yüzü çatlamadı bile," diye yorum yaptı.

"Grant," diye azarladı karısı nefesinin altından. Sophia güldü. Morgan ona göz kırptı ve karısını uzaklaştırdı.

Müzisyenler Bach'ın bir parçasını çalarken Sophia Ross'u görebilmek için kalabalığa baktı. Ne yazık ki şu anda hiçbir yerde görünmüyordu. Telli çalgılar ve enine bir flüt tarafından sağlanan tatlı melodi onu merakla özlem dolu hissettirdi. Sophia elbisesinin parıldayan eteklerine bakarak eldivenli eliyle eteklerini düzeltti. Sör Ross gibi bir adamla evleneceğini bilselerdi ailesinin ne kadar sevineceğini hayal etti. Ve hiç şüphesi yoktu ki

Biricik oğullarına ne olduğunu öğrendiklerinde çekecekleri acıyı. Birdenbire kendini çok yalnız hisseden Sophia, ağabeyinin düğününe katılmasını diledi ama bunun imkânsız olduğu ortadaydı. O ve Sophia farklı dünyalarda yaşıyorlardı ve aralarındaki mesafeyi kapatmanın bir yolu asla olmayacaktı.

"Leydi Sophia." Düşüncelerine bir ses karıştı ve görmeyi umabileceği en son yüzle karşı karşıya kaldı.

"Anthony," diye fısıldadı, kalbi mide bulandırıcı bir şekilde düştü.

Anthony Lyndhurst tıpkı hatırladığı gibiydi, yakışıklı ve sarışındı, kendini beğenmiş bir gülümsemesi vardı. Sophia onun kendisine yaklaştırmaya cüret ettiğine inanamıyordu. Şaşkınlık içinde, onun selamına karşılık reverans yapmadı.

"Evliliğiniz için sizi tebrik ederim," dedi yumuşak bir sesle.

Çalkantısını gizlemek için Sophia'nın tüm gücünü kullanması gerekti. Çılgınca Anthony'nin neden geldiğini ve onu kimin davet ettiğini merak ediyordu. Düğün gününde bile huzur olmayacak mıydı?

"Benimle yürüyün," diye önerdi, salondan ayrılan uzun portre galerisini göstererek.

"Hayır," diye cevap verdi alçak bir ses tonuyla.

"İsrar ediyorum." Adam kolunu uzatarak Sophia'nın olay çıkarmadan reddetmesini imkânsız hale getirdi. Yüzüne kırılğan bir gülümseme yerleştiren Sophia, eldivenli parmaklarını adamın ceketinin üzerine koydu. Ona, misafir odasından çok daha az kalabalık olan galeriye kadar eşlik etti. "Kendin için oldukça iyi bir şey yapmışsın Sophia," dedi Anthony. "Bir Cannon'la evlenmek sana hatırı sayılır bir statü ve servet kazandıracak. Aferin sana."

Bir grup aile portresinin önünde durur durmaz kolunu bıraktı. "Seni kim davet etti?" diye sordu soğukça.

Anthony gülümsedi. "Lyndhurst'ler ve Cannon'lar evlilik yoluyla uzaktan akraba. Silverhill malikanesine sık sık davet edilirim."

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

Kısa bir kahkaha attı. "Görüyorum ki bana hâlâ kızgınsın. Son görüşmemizde bu kadar aceleyle ayrıldığım için özür dilememe izin verin. İlgilenmem gereken bazı acil işler olduğu haberini almıştım."

İçinde küçümseme alevlendi. "Karınızla ilgili olabilir mi?"

Sanki küçük bir gaf yapmış gibi biraz mahcup bir şekilde gülümsedi. "Karımın bizimle hiçbir ilgisi yok."

"Sen zaten evliyken bana evlenme teklif ettin. Biraz aldatıcı, sence de öyle değil mi?"

"Bunu sadece seni zaten yapmak istediğin şeyi yapmaya itmek için yaptım. Aramızda güçlü bir çekim vardı Sophia. Aslında, bunun tamamen ortadan kalkmadığını hissediyorum."

Adamın ona attığı değerlendirci bakış karşısında hayrete düştü. Aman Tanrım, onun yok etmeye çalıştığı tüm tiksinti ve utancı yeniden hissetmesi ne kadar da kolaydı. "Eğer benden bir şey hissediyorsan, o da nefrettir."

"Kadınlar," diye cevap verdi, açıkça eğlenmişti. "Her zaman demek istediğinizin tam tersini söylüyorsunuz."

"Nasıl istersen öyle al. Ama benden uzak dur, yoksa kocamla uğraşmak zorunda kalırsın."

Anthony küstah bir gülümsemeyle, "Hiç sanmıyorum," diye mırıldandı. "Cannon bir centilmen ve ayrıca soğuk bir balık. Onun gibiler hep başka tarafa bakarlar."

Sophia bu kadar öfkelenmemiş olsaydı, Ross'un boynuzlanmayı protesto edemeyecek kadar centilmen olduğu fikrine küçümseyerek gülerdi. "Benden uzak dur," diye tekrarlardı, kendini sıkı bir şekilde kontrol etmesine rağmen sesi kararsızdı.

"İlgimi çekiyorsun Sophia," dedi Anthony. "Öncekinden çok daha canlı ve dünyevi bilgeliğe sahipsin. Sendeki değişim oldukça hoş. Bence araştırmaya değer."

"Soruşturma mı?" Sesinde tam bir şaşkınlık vardı.

"Şimdi değil elbette, çünkü daha yeni evlendiniz. Ama ileride bir gün seni evliliğimizi yenilemeye ikna edebilirim."

dostluk." Gülümsemesi alaycı ve kibirliydi. "Senin de bildiğin gibi çok ikna edici olabilirim."

Sophia keskin bir nefes aldı. "Seninle beş dakika geçirmem için hiçbir neden yok."

"Öyle değil mi? Hakkınızda bazı söylentilerin dolaşmasını hiç istemem. Kocanız ve ailesi için ne utanç verici bir durum. Belki de bana karşı nazik olmayı düşünmelisin, Sophia. Aksi takdirde, sonuçları çok üzücü olabilir."

Korku ve öfkeden bembeyaz kesilmişti. Anthony'nin bu alışverişten zevk aldığına, onunla kedinin fareyle oynadığı gibi oynadığına şüphe yoktu. Tehditleri ciddi olsun ya da olmasın, onun dengesini bozma çabaları çok etkiliydi. Ve bir zamanlar ona güvenecek kadar aptal olduğu için bu gücü ona kendisi vermişti. Anthony insanlara onu yakından tanıdığını söylemeyi seçerse, iddialarını yalanlayamazdı. Gerçekten de Cannon ailesi için utanç verici bir durumdu. Sophia önündeki ciddi portrelere, kocasının seçkin atalarının yüzlerine acıyla baktı. Böyle bir topluluğa katılmak için ne kadar da uygunsuzdu.

"İşte, şimdi," diye mırıldandı Anthony, onun sessiz umutsuzluğundan zevk alıyor gibiydi. "Görüyorum ki bir anlaşmaya varmışız."

Ross annesine bir kadeh şampanya kokteyli getirdiğinde Sophia'nın portre galerisinin girişinde durduğunu gördü. Ross'un daha önce hiç tanımadığı genç bir adamla sohbet ediyordu. Sıradan bir gözlemci Sophia'nın dikkatle boş bıraktığı yüzündeki ifadeyi okuyamasa da Ross onu çok iyi tanıyordu.

"Anne," diye sordu Ross kayıtsızca, "kim o?"

Catherine takip etti onun bakışlar. "The sarışın Sophia ile konuşan beyefendi?"

"Evet."

"Bu büyüleyici çocuk Bay Anthony Lyndhurst, Baron Lyndhurst'ün oğlu. Geçtiğimiz yıl aileye oldukça bağlandım. Çok hoş insanlar. Onlarla büyükbabanızın doğum gününde tanışacaktınız ama Baron'un kız kardeşi oldukça hastaydı ve tabii ki aile o tehlikeyi atlatana kadar yanından ayrılmak istemedi."

"Anthony," diye tekrarladı Ross, ince, altın saçlı adamı inceleyerek. Onun Sophia'yı baştan çıkaran Anthony olduğuna hiç şüphe yoktu.

Catherine ona, "Üç oğlunun en küçüğü," diye bilgi verdi, "ve belki de aralarındaki en başarılı olanı. Çok güzel bir tenorla şarkı söyler; onu dinlerken tüyleriniz ürperir."

Ross onu ürpertmekle daha çok ilgileniyordu. "Cüretkâr piç kurusu," dedi nefesinin altından. Anthony geçmiş için özür diliyor ya da daha büyük olasılıkla bunu Sophia'nın yüzüne vuruyor olsa da, Ross onu birkaç noktada düzeltecekti.

"Ne dedin sen?" Catherine sordu. "Tanrım, son zamanlarda Matthew'la kendi aranızda mırıldanmaya başladığınıza göre, duyma gücünü çekip çekmediğimi merak etmeye başladım."

Ross bakışlarını bir an için Anthony Lyndhurst'ten ayırdı. "Beni affet anne. Lyndhurst'ten cüretkâr bir piç olarak bahsettim."

Catherine'in bu açık sözlü yorum karşısında şaşırdığı belliydi. "Bay Lyndhurst sadece Sophia ile sohbet ediyor canım. Sanki centilmenlik dışı bir şey yapmış gibi davranmana gerek yok. Kıskanç ve sahiplenici olmak sana yakışmıyor. Umarım olay çıkarmazsın."

Ross hemen yumuşak bir gülümseme takındı. "Ben hiç sahne yapmam," dedi hafifçe.

Sakinleşen Catherine ona gülümsedi. "Böylesi daha iyi, canım. Şimdi, eğer bu tarafa gelersen, seni Lord ve Leydi Maddox ile tanıştırmak istiyorum. Eski Everleigh malikânesini satın aldılar ve tüm doğuyu yeniliyorlar-" Catherine şaşkınlık içinde sözünü kesti.

Büyük oğlu artık yanında değildi. "Bütün bu gizemli koşuşturmalar!" diye haykırdı kendi kendine, onun aniden ortadan kaybolmasına sinirlenerek. "Belki de bu akşam Bow Street'te olmadığını unutmuştur." Öfkeyle başını sallayarak şampanyasının kalanını içti ve arkadaş grubuna doğru yöneldi.

Sophia'dan ayrıldıktan sonra Anthony Lyndhurst salondan uzaklaştı. Altın çerçeveli devasa bir aynanın önünde durdu ve ustalıkla süslendi. Görünüşünün kusursuz olduğuna kanaat getirdiğinde, bir sigara içmek ve akşam esintisinin tadını çıkarmak için açık kış bahçesine doğru yürüdü. Gece karanlık ve ılıktı, havada yaprak hışırtılarının yanı sıra içeriden gelen müziğin esnek tınıları da vardı.

Beklentiyle dolan Anthony, eski aşk ışığındaki beklenmedik değişiklikleri düşündü. Sevgililerinden birini terk ettikten sonra asla tekrar ziyaret etmemişti. Bir kadınla işi bittiğinde, artık onunla ilgilenmezdi. Sophia da ona cinsel eğlence anlamında pek bir şey sunmamıştı, masum bir sevgi dışında. Bununla birlikte, Sophia'nın aradan geçen aylar içinde biraz ders aldığı belliydi. Olgunlaşmış ağzı, çiçek açmış yanakları ve hareketlerinde Anthony'nin onu tanıdığı zamanlarda kesinlikle sahip olmadığı bir duygusallıkla, zevkten dört köşe olmuş bir kadın görünümündeydi. Hem zarif hem de cinsel açıdan bilinçli görünüyordu.

Elbette Sör Ross onda böyle bir değişiklik yaratmamıştı. Herkes onun soğuk ve sevimsiz bir piç olduğunu bilirdi, bekârlığıyla da nam salmıştı. Belki de Sophia başka bir sevgili edinmişti. Bu küçük ama ilgi çekici gizem Anthony'nin düşüncelerini hoş bir şekilde meşgul ederken, bir puro almak için elini cebine attı.

Bir anda nereden geldiği belli olmayan bir gölge ona doğru uçar gibi oldu. Anthony'nin ses çıkarma şansı yoktu.

acımasızca duvara çarptı. Korkudan felç olmuş bir halde, boğazına sert bir şeyin bastırıldığını hissetti; içindeki yaşamı ezmekle tehdit eden, boyun eğmeyen kaslı bir kol.

"Wh...wh..." Anthony nefesini tutmuş, kendisini esir alan kişiye karşı çaresizce mücadele ediyordu. Adam iri yarı ve öfkeliydi, kudurmuş bir hayvanın tüm kısıtlamalarına sahipti. Anthony'nin şişkin gözleri, Şeytan'ın kendisine ait olabilecek karanlık bir yüzle karşılaştı. Anthony'nin saldırganı tanıması birkaç dakika sürdü.

"Sör Ross-"

"Seni korkak süt çocuğu," diye hırladı Cannon. "Senin gibileri bilirim. Kurbanlarını dikkatle seçersin - onları senin gibi pisliklerden koruyacak kimsesi olmayan masum kadınlar. Ama sonunda yanlış olanı seçtin. Derhal Silverhill'i terk etmek için bir bahane bul, yoksa seni buradan Londra'ya kadar lekelerim. Ve eğer bir daha karımla konuşursan ya da ona doğru bakmaya cüret edersen, seni doğrarım."

"Cannon..." Anthony kontrolsüzce hırıldadı. "Medeni ol... medeni..."

"Korkarım karım söz konusu olduğunda uygarlıkla uzaktan yakından alakam yok."

Anthony, boğazındaki künt baskı arttıkça "Lütfen," diye boğuldu.

"Açıklığa kavuşturmam gereken bir şey daha var," diye yumuşak bir sesle devam etti Cannon. "Sophia ile olan geçmişin hakkında herhangi birine tek kelime edersen, seni şahsen Newgate'e atarım. Elbette seni orada sadece üç gün tutabilirim ama insandan çok hayvana benzeyen yaratıklarla aynı hücrede kilitli kaldığında bu süre sana bir ömür gibi gelecektir. Serbest bırakıldığınızda, sizi doğurduğu için annenize lanet okuyacaksınız."

"Hayır," diye yalvardı Anthony. "Hiçbir şey söylemeyeceğim... Onu rahatsız etmeyeceğim..."

"Doğru," dedi Cannon kötü niyetli bir fısıltıyla. "Karımdan uzak duracaksın ki senin varlığını unutsun. Cannon'larla olan tanışıklığın sona erdi."

Anthony her nasılsa başını sallamayı başarmış, kabul ettiğini bir şekilde ifade etmişti. Tam bayılacağını düşündüğü anda aniden serbest bırakıldı. Yere düştü, nefesi kesildi, boğuldu ve yan tarafına yuvarlandı. Sonunda kendini toparlamayı başardığında, Cannon'un vahşi formu ortadan kaybolmuştu. Dehşetten titreyen Anthony ayağa kalkmaya çalıştı ve sanki canını kurtarmak için kaçıyormuş gibi öndeki araba sırasına doğru koştu.

Sophia balodaki konuklarla sohbet edip gülerken, içinde kendini hasta ve uyuşmuş hissediyordu. Bir kadeh şampanya onu rahatlatmak için hiçbir şey yapmamıştı. Endişeyle kocasının nerede olduğunu merak ediyordu. Anthony ile karşılaşmasını ona anlatmanın çeşitli yollarını düşündü. Kuşkusuz bu haber hem onun hem de kendisinin akşamını mahvedecekti. Hiçbir erkek kendi düğün kutlamasında karısının sevgilisiyle karşılaşmak istemezdi.

Giderek artan kasvetli düşünceler aklından geçerken Sophia kocasının yaklaştığını gördü. Zarif ve yakışıklı görünüyordu, koyu renkli yüzü taze beyaz kravatıyla vurgulanmıştı. Kocasının bilardo salonunda ya da kütüphanede arkadaşlarıyla dinleniyor olması gerektiğine karar verdi, çünkü belli ki bir şey onu neşelendirmişti.

"Tatlım." Eldivenli elini tuttu ve ağzına götürdü.

"Seni bir süredir görmüyordum," dedi. "Nerelerdeydin?"

"Bir kemirgenden kurtulmam gerekiyordu," dedi hafifçe.

"Kemirgen mi?" diye tekrarladı şaşkınlıkla.

"Hizmetçilerden biri onunla ilgilenmiş olamaz mı?"

Güldüğünde beyaz dişleri parlıyordu. "Bunun icabına bakmak istedim."

"Ah." Endişeyle kaşlarını çatarak salonun cilalı zeminine baktı. "Sence etrafta koşuşturan başkaları da olabilir mi? Kadınların eteklerinde koşmayı severler, bilirsiniz."

Ross hâlâ gülümseyerek bir kolunu onun beline doladı. "Leydim, bu gece ayak bileklerinizi kemirecek tek yaratık benim."

Sophia duyulmadıklarından emin olmak için etrafına bakındı. "Ross," dedi kararsızca, "sana bir şey söylemeliyim-"

"Eski sevgilinin burada olduğunu mu? Evet, biliyorum."

"Nasıl yapabildin?" diye sordu şaşkınlıkla. "Sana onun tam adını hiç söylemedim."

"Seninle konuştuğunda yüzünü gördüm." Ross güven verici bir şekilde gülümsedi. "Her şey yolunda. Lyndhurst sana zarar veremez, Sophia. Artık benimsin."

Yavaşça onun kollarında gevşedi, kıskançlık patlamaları ve acı suçlamalar olmayacağı için son derece rahatlamıştı. Ross'un ne kadar sıra dışı bir adam olduğunu düşündü aşkla. Başka pek çok erkek onu bekareti olmadığı için küçümser ve kirli bir mal olarak görürdü. Ama Ross ona her zaman saygıyla davranmıştı. "Anthony'den sevgilim diye bahsetmemelisin," diye yumuşak bir şekilde azarladı. "O bana sadece acı ve utanç verdi. Şimdiye kadar sahip olduğum tek sevgili sensin."

Başını eğdi ve onun şakağını öptü. "Merak etme tatlım. Seni bir daha rahatsız etmeyecek. Aslında, baloyu aceleyle terk ettiğinden şüpheleniyorum."

Adamın ses tonundaki bir şey, Anthony'ye gerçekten yaklaşıp yaklaşmadığını merak etmesine neden oldu. "Ross," dedi şüpheyle, "bu 'kemirgen' hakkında-"

"Açılış marşı başlıyor," diye araya girerek onu da kendisiyle birlikte dönen çiftlerin arasına çekti.

"Evet, ama sen-"

"Gelin, liderlik etmek bizim sorumluluğumuz."

Ross'un niyetlendiği gibi, Sophia'nın dikkati dağılmıştı. "Yapabileceğimden emin değilim," dedi. "Yürüyüşü birkaç kez gördüm ama hiç deneme fırsatım olmadı."

"Çok basit," diye mırıldandı, kızın elini kolunun kıvrımına çekerek. "Sadece beni takip et."

Elleri eldivenli olmasına rağmen, Sophia onun parmaklarının baskısıyla bir heyecan hissetti. Adamın karanlık yüzüne baktı ve sesinde ani bir çarpıntıyla, "Seni her yerde takip ederim," dedi.

Ross'un kalın kirpikleri dumanlı gözlerini örtüyordu. Onun kendisiyle yalnız kalmak için duyduğu şiddetli arzuyu hissetti. "Üç saat," dedi, sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi.

"Ne?" diye sordu.

"Gece yarısına üç saat var. Sonra sen yukarı çıkacaksın, ben de hemen arkasından geleceğim."

"Oh. Böyle bir balodan ayrılmak için çok erken değil mi? Bazı çiftlerin sabaha kadar dans edeceğinden şüpheleniyorum."

"Biz onlardan biri olmayacağız," dedi kararlı bir şekilde ve ona salona kadar eşlik etti. "Gecenin geri kalanını geçirmek için çok daha iyi bir yol bulabilirim."

"Uyuyor musun?" dedi sahte bir masumiyetle.

Ross alternatifini fısıldamak için eğildi ve kızın yüzünde vahşi bir kızarıklık oluşunca sırtıttı.

Bölüm 16

Ross, Bow Street'e döndüklerinde, yarım düzine koşucunun hepsi onu evliliğinden dolayı tebrik etmek için toplandığında sinirlerine hâkim olamadı. Koşucular yüksek sesle "gelini öpme" hakları olduğu konusunda ısrar ettiler ve birbiri ardına, aşktan çok kardeşçe bir tavırla Sophia'nın üzerine eğildiler. Ancak Ross kıkırdayan karısını geri aldığı anda kaşlarını çatmıştı. Hepsine uyarıcı bir bakış attı. "Şimdi görevlerinize dönün."

Koşucular iyi huylu bir şekilde homurdanarak Bow Sokağı No. 4'ten çıktılar, ama Eddie Sayer Sophia'ya yalvarmadan önce değil, "Onun öfkesini yumuşatmak için elinden geleni yap. Tek umudumuz sizsiniz leydim."

Sophia gülerek kollarını Ross'un boynuna doladı ve onun sert dudaklarını öptü. "Bu seni yumuşatmaya hizmet edecek mi?"

Dudaklarında isteksiz bir sırtış belirdi ve onu sahiplenerek öptü. "Korkarım tam tersi bir etki yaratıyor. Ama durma."

Kirpiklerinin altından ona kışkırtıcı bir bakış attı. "Bu akşama kadar başka yok. Yapacak işlerin var."

"Morgan bununla ilgilenecek. Ben sadece birkaç küçük meseleyle ilgilenecek kadar kalacağım ve sonra sen ve ben bir ayak işine gideceğiz."

"Ne tür bir ayak işi?" Adam boğazının kenarını öperken iç çekti, dudakları yavaşça kulağına doğru ilerledi.

"Bir şeye bakacağız."

"Büyük ya da k  k bir Şey mi?"

"Büyük." Adam kadının boynundaki hassas bir yeri ısırdı.

"Oldukça büyük."

"Ne tür-" diye başladı ama adam onu derin bir öpücükle susturdu.

"Başka soru yok. Bir saat içinde yola çıkmaya hazır olun."

Gerçi Sophia onun işi nedeniyle gecikece ini tahmin etmişti,

Ross tam bir saat sonra onu almaya geldi ve arabalarına kadar eşlik etti. Sophia onu soru yağmuruna tuttu ama Ross çıldırtacak kadar suskundu ve bu gizemli işin mahiyeti hakkında hiçbir ipucu vermeyi reddediyordu. Araba batıya doğru ilerlerken Sophia pencereyi  rten Őeffaf panelin bir köşesini kaldırdı ve dışarıdaki manzarayı izledi. Tuhafiyeciler, kuyumcular, d  meciler, par  mc ler ve hatta ilginç "Plumassier" adını taşıyan bir tüy d kk nı da dahil olmak üzere lüks malların satıldığı muhteşem pasajların ve pazarların yanından geçtiler.

Burası Londra'nın daha önce hiç ziyaret etmediği bir bölgesi olduğundan, Sophia güzel giyimli insan kitlelerinin gezintisinden büyülenmişti.

Őe kin hanımefendiler ve beyefendiler Őekerlemeciyi ziyaret ederek buzlu dondurma yer, çay bahçelerinde gezinir ya da bir matbaanın vitrininde durarak dekoratif kart raflarını incelerdi. Burası Bow Street'ten çok uzakta bir dünyaydı ama yine de sadece kısa bir mesafede yer alıyordu.

Araba onları Londra'nın en gözde yeri olan ve büyük aile konaklarının sıra sıra inşa edildiği Mayfair'e götürdü. Berkeley Meydanı'nda, klasik tasarımlı, üç katlı bir evin önünde durdular. Büyük cam pencereler beyaz taş cepheye aynı anda hem hafiflik hem de ihtiŐam hissi veriyordu. Bir uşak arabanın kapısını açtı ve Sophia için hareketli bir basamak koydu. Diğer uşak Ross'tan bir dizi anahtar aldı ve hızla  n basamakları  ıktı.

"Birini mi ziyaret ediyoruz?" Sophia hayranlıkla eve bakarak sordu.

"Tam olarak değil." Ross bir elini kızın sırtına koydu ve onu ana girişe kadar yönlendirdi. "Bu ev, büyükbabamın çağdaşı olan Lord Cobham'a ait. Kendisi eyalet merkezinde ikamet ediyor ve çoğu zaman kullanılmadığı için burayı kiralamaya karar verdi."

"Neden buradayız?" Mobilya ya da sanat eseri bulunmayan soğuk mermer salona girdi. Zengin mavi lapis sütunlar ve kapı kasaları, pırıl pırıl beyaz duvarlarla keskin bir tezat oluşturuyordu.

Ross da ona katıldı ve yukarıya, yirmi ayak yüksekliğindeki tavandaki yaldızlı süslemelere baktı. "Eęer burası seni memnun ederse, kendi evimiz yapıłana kadar burada yaşayabiliriz diye düşündüm." "Cobham aile yadigârlarının çoğunu yanında götürdüğü için burası mobilyasız. Eęer burayı alırsak, siz dekore etmek zorunda kalacaksınız."

Sophia cevap veremedi, sadece şaşkınlık içinde etrafına baktı.

Hemen bir yorum gelmeyeceği belli olunca Ross kesin bir dille konuştu. "Eğer evi beğenmediyseniz, bunu söylemeniz yeterli. Düşünmeniz gereken başka konutlar da var."

"Hayır, hayır," dedi Sophia nefes nefese. "Tabii ki hoşuma gitti. Kim beğenmez ki? Sadece beni hazırlıksız yakaladınız. Ben... Ben Bow Street'te yaşayacağımızı sanıyordum."

Bu fikir karşısında hem dehşete düşmüş hem de eğlenmiş görünüyordu. "Allah korusun. Benim hiçbir karım devlet dairesine yerleşmez. Böyle bir yer daha uygun, rahatlığından bahsetmiyorum bile."

"Çok büyük," dedi Sophia kuşkuyla, "rahat" sözcüğünün şirin bir kulübe ya da küçük bir kasaba evi için daha doğru olacağını düşünüyordu. "Ross," dedi dikkatle, "eğer bütün zamanını Bow Street'te çalışarak geçirirsen, yalnız kalmak isteyeceğimi sanmıyorum."

böyle büyük bir yerde. Belki King Caddesi'nde güzel bir teras bulabiliriz-"

"Yalnız olmayacaksın." Gözleri eğlenceyle parladı. "Hayatımı Bow Street'e yeterince verdim. Kamu dairesini bensiz de çalışabilecek şekilde yeniden düzenleyeceğim. Sonra da Morgan'ı bir sonraki Baş Yargıç olarak önereceğim ve temelli istifa edeceğim."

"Ama sen ne yapardın?" Sophia, onun centilmence bir tembellik hayatına alışamayacak kadar aktif olduğunu bildiği için endişeyle sordu.

"Zamanımı meşgul edecek birkaç reformist davadan daha fazlasına sahibim ve Silverhill malikanesinin yönetimine daha güçlü bir şekilde el atmam gerekiyor. Ayrıca Stockton'daki yeni bir demiryolu şirketinin hisselerinin bir kısmını satın almayı planlıyorum, ancak Tanrı biliyor ki annem bu tür ticari girişimler karşısında felç geçirecek." Elini uzatıp onu o kadar yakınına çekti ki etekleri bacaklarının ve ayaklarının etrafında uçtu. Esmer başı, burunları neredeyse birbirine değecek kadar alçaldı. "Ama en önemlisi," diye mırıldandı, "seninle birlikte olmak istiyorum. Bunun için yeterince uzun süre bekledim ve Tanrı şahidim olsun ki bundan zevk alacağım."

Sophia ayak parmaklarının üzerinde durarak dudaklarını Ross'un dudaklarına değdirdi. Ross öpücüğü yoğunlaştıramadan Sophia geri çekildi ve arsız bir gülümsemeyle ona baktı. "Bana evin geri kalanını göster," dedi.

Ev beklenmedik derecede çekiciydi, odaların çoğu yuvarlak uçlarla şekillendirilmiş, nişler ve gömme kitap raflarıyla donatılmıştı. Narin pastel duvarlar beyaz pervazlarla çerçevelenmiş, bazı paneller kanatlı gryphonların ve diğer efsanevi hayvanların hayali şekilleriyle doldurulmuştu. Şömineler oyma mermerden yapılmıştı ve yerler kalın tüylü Fransız halılarıyla kaplıydı. Şurada burada garip bir mobilya parçası bırakılmıştı: bir odada yay cepheli bir sandık, başka bir odada ise bir perde. Sophia ikinci kattaki bir arka odada ilginç bir tuhaflik keşfetti, sandalyeye benzeyen ama tuhaf bir şekilde inşa edilmiş bir şey.

"Bu da ne?" diye sordu, parçanın etrafında dolanırken Ross güldü.

"Bir oda atı. Bunlardan birini görmeyeli yıllar oldu. Aslında çocukluğumdan beri görmedim."

"Ne için kullanılıyor?"

"Egzersiz. Büyükbabamın bir tane vardı. Kendini biraz fazla kaptırdığında bunun bacaklarını güçlendirdiğini ve belini incelttiğini iddia ederdi."

Ona şüpheyile baktı. "Bir sandalyenin üzerinde egzersiz yapmak nasıl mümkün olabilir?"

"Üzerinde zıplıyorsun." Anılarını anlatırken sııttı. "Yağmurlu günlerde, yapacak başka bir şey olmadığında, Matthew ve ben büyükbabamın oda atının üzerinde saatlerce zıplardık." Eliyle, en az iki buçuk metrelik minderlerle döşenmiş koltuğu itti. "Bunun içi yaylar ve bölme tahtalarıyla dolu. Hava yanlardaki deliklerden dışarı atılıyor."

Ross deneysel bir şekilde oda atının üzerine oturdu, maun kolları tuttu ve ayaklarını öndeki basamak tahtasına dayadı. Sandalyeyi hafifçe zıplattı ve koltuk gıcırdayan bir sesle yukarı aşağı hareket etti.

"Gülünç görünüyorsun," dedi Sophia, ağırbaşlı yargıcın tuhaf bir düzenek üzerindeki görüntüsüne kıkırdayarak. "Pekâlâ, o şeyden kurtulacağınıza söz vererseniz bu evde yaşamayı kabul edeceğim."

Gülümseyen gri gözleri onunkilere baktı ve düşünceli bir şekilde onu süzdü. Konuştuğunda sesi bir kademe alçalmıştı. "Bu kadar aceleci olma. Bir ara kullanmak isteyebilirsin."

"Hiç sanmıyorum," dedi gözleri parlayarak. "Egzersiz yapmak istersem, yürüyüşe çıkarım."

"Ata binmeyi biliyor musun?"

"Hayır, korkarım yapamam. Ne gerçek atlar ne de oda atları."

"Sana öğreteceğim o zaman." Bakışları kızın başından ayak parmaklarına kadar tek bir sıcak hareketle ilerledi. Ve sonra onu şaşırttı

"Elbiseni çıkar." diye mırıldanarak.

"Ne?" Şaşkınlıkla başını salladı. "Burada mı? Şimdi mi?"

"Burada ve şimdi," diye onayladı usulca. Koltuğa geri yaslandı

Bir ayağını basamak tahtasına dayayarak sandalyeye oturdu. Gözlerindeki hınzır meydan okuma açıktı.

Sophia ona tereddütle baktı. Hiçbir şekilde çekingen olmamasına rağmen, gün ortasında, güneş ışığı perdesiz pencerelerden içeri süzülürken yabancı bir evde kıyafetlerini çıkarmakta tereddüt ediyordu. Temkinli ama uyumlu bir şekilde elbisesinin boyun kısmındaki düğmeyi açmaya başladı. "Ya rahatsız edilirse?"

"Ev boş."

"Evet, ama ya uşaklardan biri bir şey sormak için buraya gelirse?"

"Onlar daha iyi bilir." Korsesini kurcalarken ellerini dikkatle izledi. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Sophia başını iki yana salladı, ayakkabılarını çıkarırken kendini dayanılmaz derecede bilinçli hissediyordu. Elbisesinin düğmelerini çözdü, yere düşmesine izin verdi ve hafif korsesinin önünü açtı. O da atıldığında, dizlerine kadar uzanan kombinezonu, pamuklu donu ve çoraplarıyla kalakaldı. Korsenin eteklerine uzanıp beline kadar çekerken saç çizgisine kadar parlak bir kızarıklık yayıldı. Duraksayarak Ross'un niyetli yüzüne baktı.

"Devam et," diye teşvik etti.

Londra'nın seçkin genelevlerinde baştan çıkarıcı pozlar vermeleri için para ödenen kadınlardan biri gibi karşısında duran bir fahişe gibi hissediyordu. "Kocam olmasaydın bunu yapmazdım," dedi ve ani ve kararlı bir hareketle kombinezonu çıkardı.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Eğer benim karım olmasaydın, senden bunu istemezdim." Bakışları çıplak vücudunun üzerinde gezindi, göğüslerinin kıvrımlarında ve meme uçlarının pembe tepelerinde oyalandı. Nefes alış veriş beliren bir şekilde değişti ve parmakları oda atının koluna dayandığında seğirdi. "Bana doğru yürü - hayır, kendini örtme."

Sophia adamın önünde durdu, adam parmak uçlarıyla omzuna dokunduğunda tüyleri diken diken oldu. Sıcak eli aşağıya doğru hareket etti, göğsünün şeklini izledi, başparmağı meme ucunun üzerinde gezindi. Adamın donunun bantlarını çektiğini hissetti ve donu kalçalarının üzerinden kayarak yere düştü. İçinden çıkıp jartiyerine ve çoraplarına uzandı ama adam bileğini yakaladı.

"Hayır," dedi, sesi biraz kısıktı. "Çoraplarının içinde nasıl görüldüğünü seviyorum."

Bakışları adamın pantolonundaki bariz şişkinliğe kaydı. "Görünüşe göre öyle."

Sırıttı ve kızın bileğine daha fazla baskı uygulayarak onu öne doğru çekti. "Kucağıma tırman."

Çoraplı ayağını dikkatlice basamak tahtasının üzerine koydu; adamın elleri beline kenetlendi ve kaldırdı. Kadın kıkırdayarak adamın kucağına yığıldı, kolları adamın boynuna dolandı. Sandalye gürültüyle gıcırdadı ve birkaç santim aşağıya doğru indiler. Sophia kontrolsüzce gülerek, "Bu işe yaramayacak," diye haykırdı.

"İşbirliği yap," dedi sertçe, gözleri gülümsüyordu.

"Evet, efendim." Uysal bir itaat numarası yaparak, bacaklarını kucağının her iki yanına yerleştirmesine izin verdi, ta ki kalçaları iyice açılıp tamamen savunmasız kalana kadar.

Yavaş yavaş kıkırdamaları boğazında söndü. "Kıyafetlerini çıkaracak mısın?" diye sordu, adamın elleri çıplak poposuna kayınca biraz sıçradı.

Onu kavradı ve vücudunu yukarı doğru kaldırdı.

"Hayır." "Ama ben istiyorum-"

"Şşşt." Meme ucunu ağzına aldı, tatlı, sıcak bir emişle çekti. Aynı anda parmakları, parmak eklemlerinin arkası koruyucu buklelerin olduğu bölgeye değene kadar kalçasının içinde dolaştı. Kadın her hareket ettiğinde, oda atı hafifçe zıplayarak onu denge için kollarını adamın boynuna dolamaya zorluyordu.

Parmağı içine kaydı ve ıslanıp zonklayana kadar okşadı. Pencereden gelen güneş ışığının gözlerini kamaştırmasına karşı gözlerini kapatan Sophia, yanağını adamın gür saçlarına yasladı. Adam göğsünü emerken, sakalının çizikleri nemli etini aşındırdı.

Bekleyemeyecek kadar tutkulu bir şekilde uzandı ve adamın pantolonunun bağcıklarını çekiştirdi. Adam onun beceriksiz parmaklarını yakaladı ve itti. "Bırak ben yapayım," dedi yumuşak bir kahkahayla, "sen düğmeleri koparmadan önce."

Nefes nefese, Ross düğmeleri çözüp şişmiş ereksiyonunu serbest bırakırken ona daha da yaklaştı. Ross yatıştırıcı bir mırıltıyla onu kalçalarının üzerine yerleştirdi ve tam doğru açıyla eğdi. Kadın hevesle eğildi ve Ross onu tamamen doldururken nefesi kesildi. Elleri ceketinin kumaşını kavradı, parmak uçları pürüzsüz çuha kumaşa battı.

"Bana tutun," diye fısıldadı. Sophia ona sarıldığında, adam ayaklarını basamak tahtasından kaldırdı ve ani bir elektriklenmeyle oda atı koltuğunun birkaç santim düşmesine izin verdi. Bu hareket Sophia'yı adamın şaftının kabzasına daha sıkı sarılmaya zorladı ve Sophia zevkle inledi.

Ross onun geniş, odaklanmamış gözlerine bakarken gülümsedi. Elmacık kemiklerinin kenarları ve burnunun kenarı renklendi ve ter tenini buğulandırdı. Ayaklarını bir kez daha tahtaya dayadığında kalçaları gerildi, sonra tekrar bıraktı. "Bu iyi mi?" diye mırıldandı. "Çok mu fazla?"

"Hayır," diye yutkundu. "Tekrar yap."

İtaatkâr bir şekilde, oda atından aritmik gıcırtilar çıkaran bir zıplama hareketine başladı. Minderlerin daralıp genişlemesinden çıkan hava, şömine körüklerinin iç çekişi gibi akıyordu. Sophia sıkıca tutundu, vücudu onunkini sımsıkı kavradı. Koltuğun her düşüşü, sert, kalın şaftın içinde daha sert itilmesine neden oldu, tekrar, tekrar, ta ki

Okşama, gıcırdatma hareketi, sonu olmayan bir salıverme ile sarsılmasına neden oldu.

Vücudundaki kasılmaları hisseden Ross onu son bir kez daha içine aldı ve memnuniyetle inledi. Sonunda Ross onun bedenini kollarının arasına alarak geriye doğru eğildiğinde Sophia tamamen gevşemiş bir halde onun üzerine kapandı. Vücutları hâlâ birleştikti ve Ross onun içinde esnerken Sophia inledi.

"Sanırım bu sandalye bizde kalacak," diye mırıldandı saçlarına. "Başka bir binicilik dersine ne zaman ihtiyacın olacağı belli olmaz."

Kiraladıkları ev temel ihtiyaçlarla donatılana kadar Sophia ve Ross Bow Sokağı No. 4'teki evlerinde yaşamaya devam ettiler. Sophia zamanının çoğunu eşya ve mobilya satın almak, hizmetçiler tutmak ve sayısız saat süren kıyafet provalarına katlanmakla geçirirken, Ross emekliliğini ayarlama sözünü yerine getirdi. Sophia, biriktirdiği hatırı sayılır gücü bırakmanın onun için kolay olmayacağını biliyordu. Bununla birlikte, bu durumdan son derece rahatsız görünmüyordu. Hayatı uzun süredir dar bir kanala hapsolmuştu ve şimdi yeni olasılıklarla genişliyordu. Eskiden son derece ciddi bir adamdı, nadiren gülümser ya da gülerdi. Şimdi gülümsemeye ve alay etmeye çok daha yatkındı ve Sophia'nın son derece çekici bulduğu eğlenceli bir yan sergiliyordu. Ve şehvetli bir aşıktı, onu tamamen tatmin eden sınırsız bir samimiyetle ona sahipti.

Ross'la aynı çatı altında yaşadığı için onu oldukça iyi tanıdığını düşünüyordu. Ama onu çok daha derin bir şekilde anlamaya başlamıştı. Ross ona özel düşünceleri ve duyguları konusunda güveniyor ve onun kendisini gerçekte olduğu gibi görmesine izin veriyordu - bir örnek değil, şüpheleri ve korkuları olan bir adam. Hata yapma kapasitesine sahipti ve kendi yüksek beklentilerini karşılayamadığını çok sık hissediyordu.

Middlesex, Westminster, Surrey'de devlet daireleri kurmak ve yeni sulh hakimleri işe almak için Hazine'yi fon ayırmaya ikna etme çabaları Ross'u hayal kırıklığına uğrattı,

Hertfordshire ve Kent'te şimdiye kadar hiçbir şey yapılmamıştı. Görünüşe göre hükümet bu tür değişikliklerin haklılığına ikna olmamıştı ve büyük sorumlulukları üstlenecek tek bir adama ödeme yapmayı tercih ediyorlardı.

Elinde bir bardak konyakla yatak odasındaki ocağın önünde oturan Ross, Sophia'ya sert bir ifadeyle, "Bu benim hatam," dedi. Şarabı tadına bakmadan içti. "Her şeyi tek başıma yapabileceğimi kanıtlamak için yola çıktım ve şimdi Hazine Lordu benim yerime sadece bir kişiyi işe almanın gerekli olduğuna inanıyor. Morgan'ın Baş Yargıç olarak benim yerime geçmeye tamamen istekli olduğuna inanıyorum, ancak ailesi ve özel hayatı pahasına değil."

"Senden başka hiç kimse bu kadar çok şeyi kaldıramazdı," dedi Sophia, boş bardağı elinden alarak. Sandalyesinin koluna oturdu ve siyah saçlarını okşadı, parmakları şakağındaki gümüş ipliklerin üzerinde nazikçe gezindi. "Ve sen bile itiraf edemeyecek kadar inatçı olmana rağmen tüm bu işin ağırlığı altında acı çekiyordun."

Ona baktı ve hafifçe rahatlamış görünüyordu. "Sen ortaya çıkana kadar," diye mırıldandı. "Sonra hayatımda neyin eksik olduğunu fark ettim."

"Yemek ve uyku gibi mi?" diye sordu, gözleri parlayarak.

"Diğer şeylerin yanı sıra." Eli kızın ayak bileğini kavradı ve eteklerinin altından dizine doğru ilerledi. "Ve artık hiçbir şey beni senden uzak tutamayacak."

Sophia onun saçlarını okşamaya devam etti. "Bu kadar çok değişikliği uygulamanız biraz zaman alabilir," dedi. "Benim açımdan aceleye gerek yok. Her ne kadar sizi tamamen kendime saklamak istesem de, ne kadar gerekirse o kadar bekleyeceğim."

Ross ona bakarken bakışları sıcacıktı. "Beklemek istemiyorum." Dizinin üzerinde daireler çizirken aniden sırtıttı. "İronik, değil mi? Yıllarca insanlar benim gücü gasp etmemden şikâyet ettiler. Ama şimdi Bow Street'ten ayrılmak istediğimde kimse gitmemi istemiyor. Eleştirmenler beni sorumluluklarımı terk etmekle suçluyor ve

Hükümet bakanları kalmam için bana her türlü teşviki sunuyorlar."

"Çünkü sadece bir tane Sör Ross Cannon var ve bunu herkes biliyor." Sophia parmaklarını hafifçe adamın çenesinin sert kenarında gezdirdi. "Ve sen de benimsin," diye ekledi memnuniyetle.

"Evet." Ağzını avucunun içine çevirdi, gözleri kapanıyordu. "Uzun, cehennem gibi bir gün oldu. Parlamento fonlarını ve yargı reformunu unutmama yardımcı olacak bir şeye ihtiyacım var."

"Biraz daha konyak?" Sophia sandalyeden kalkarak sempatik bir şekilde sordu.

Bu, onun ani bir kahkaha atmasına neden oldu. "Hayır, konyak değil." Ayağa kalktı ve kadının beline sarılarak onu kendine yaklaştırdı. "Aklımda farklı bir ilaç vardı."

Beklenti içinde kıvrıldı ve kollarını onun boynuna doladı. "Nasıl istersen," dedi ona. "Karın olarak sana yardımcı olmak istiyorum."

Ross onun ilkel ses tonuna kıkırdadı ve onu yatağa doğru itti. "Oh, oldukça yardımcı olacaksın," diye onu temin etti, onun peşinden yakından takip ederek.

Sophia büyük bir merak konusu olduğu için Ross'la birlikte her yere, politikacılar, profesyoneller ve hatta bazı üst düzey aristokratlar tarafından davet edildiler. Ancak sadece birkaç daveti kabul ettiler, çünkü Sophia adım attığı yeni hayata uyum sağlamakta zorlanıyordu. Uzun yıllar boyunca bir hizmetçi olarak çalışmış olduğundan, yeni tanıdıkları ne kadar nazik olursa olsun, yüksek sosyal çevrelerde rahatça etkileşime giremiyor gibiydi. Ross'un annesi zaman geçtikçe daha rahat hissedeceğine dair güvence verse de, çoğu toplantıda kendini garip ve kaskatı hissediyordu. Sör Grant ve eşi Victoria gibi "ikinci sınıf" kişilerle ve ilk çevrelerdeki kadar nadir olmayan profesyonellerden oluşan kalabalıkla kaynaşmayı biraz daha kolay buluyordu. Bu insanlar çok daha az gösterişçiydi ve

Ekmeğin fiyatı ve yoksulların endişeleri gibi sıradan meseleler.

Ross onun endişelerini hafifletmek için çok yardımcı oldu. Hiçbir zaman onun korkularını küçümsemedi ya da ona karşı sabrını yitirmedi. Sophia onunla konuşmak istediğinde, ne kadar önemli olursa olsun, yaptığı işi yarıda keserdi. Bir davete katıldıkları ya da tiyatroya gittikleri akşamlarda Ross Sophia'ya öylesine özenli davranırdı ki, diğer eşler kendi kocalarının rahatları konusunda bu kadar titiz olmalarını yadırgarlardı. Baş Yargıcın ne kadar değiştiği ve böylesine ciddi düşünen bir beyefendinin nasıl olup da kendisine hayranlık duyan bir kocaya dönüşebildiği çok konuşulan bir konuydu. Sophia, Ross'un bağlılığının ardındaki nedenin oldukça basit olduğunu düşündü: Uzun süre yalnız kaldığından, evliliğin zevklerini zor kazanılmış bir şekilde takdir etmişti. Mutluluğunu hafife almıyordu. Ve belki de kalbinin bir köşesinde, tıpkı Eleanor'da olduğu gibi, tüm bunların göz açıp kapayıncaya kadar elinden alınabileceğinden korkuyordu.

Ross sık sık Sophia'yı Silverhill Park'a hafta sonu ziyaretlerine götürür, burada su partilerine katılır, piknik yapar ya da temiz havanın ve yemyeşil manzaranın tadını çıkarmak için kırlarda yürürlerdi. Catherine Cannon eğlendirmeyi severdi ve yaz aylarında malikane sürekli olarak arkadaşları ve akrabalarıyla dolup taşardı. Sophia bu ziyaretlerden keyif alıyor, kayınvalidesi ve hatta baldızı Iona ile yakın bir ilişki kuruyordu. Artık birbirlerini tanımak için biraz zaman harcadıklarından, Iona'nın soluk mavi gözlerinde her zaman var olan bir hüznün olmasına rağmen, önemli ölçüde çözülmüştü. Melankolisinin Matthew ile olan evliliğinden kaynaklandığı çok açıktı. Hatta Sophia'ya Matthew'un evlenmeden önce tamamen farklı bir adam gibi göründüğünü söyleyecek kadar ileri gitmişti.

"Oldukça çekiciydi," dedi Iona, acı ifadesi böylesine melek gibi bir çehreyi nedense sarsıyordu. Sophia ile birlikte taştan bir masanın önüne yerleştirilmiş sandalyelere oturdular.

Sınır duvarı, yaz sıcağında hararetle açan güllerle kaplıydı. Önlerinde küçük bir budak bahçesi ve sarmaşıklarla kaplı bir kemer, geniş yeşil çim alanlara açılıyordu.

Iona dalgın dalgın uzaklara bakarken, güneş ışığı zarif profilinin üzerinde geziniyor ve saçlarını ışıltılı bir altın girdabına dönüştürüyordu. "Bana kur yapan tüm erkekler arasında en etkileyici olanı Matthew'du. Hinzır mizahına ve tabii ki görünüşüne bayılırdım. Çok çekiciydi." Mükemmel dudaklarını mizahsız bir gülümseme büktü. Uzun bir limonata içmek için durakladı ve devam ederken ekşi tadı ağzında kalıyor gibiydi. "Ne yazık ki, bazı erkeklerin sadece kovalamaca ile ilgilendiğini sonradan keşfettim. Arzularının nesnesine bir kez ulaştıklarında, kayıtsız kalıyorlar."

"Evet," dedi Sophia, Anthony'yi düşünerek. "O tür bir adamla karşılaşmıştım."

Iona'nın gülümsemesi teslimiyetçiydi. "Elbette, aşta hayal kırıklığına uğrayan tek kadın ben değilim. Rahat ve keyifli bir hayatım var. Matthew da kötü bir adam değil, sadece bencil biri. Belki onu yatağıma yeterince sık çekebilirim, bir çocuğum olabilir. Bu benim için büyük bir teselli olur."

"Umarım öyle olur," dedi Sophia içtenlikle. "Ve belki de Matthew iyileşecektir. Sör Ross onun yeni sorumluluklarıyla oldukça iyi başa çıktığını söylüyor." Geçtiğimiz birkaç hafta içinde Ross küçük kardeşini emlakçıyla düzenli toplantılar yapmaya, muhasebe, yönetim, çiftçilik, vergiler ve Silverhill malikânesinin işletilmesiyle ilgili tüm küçük ayrıntıları öğrenmeye zorlamıştı. Matthew uzun süre ve yüksek sesle itiraz etmiş olsa da, Ross'un emirlerine uymaktan başka çaresi yoktu.

Iona, bardağının kenarına yerleşmiş bir toz zerresini almak için uzun, mükemmel törpülenmiş bir tırnağını kullandı. "Sanırım Sör Ross'un bu kadar değişmesine neden olabildiyseniz, kocam için de bir şans var demektir."

Sophia, "Onu ben değiştirmedim," diye itiraz etti.

"Kesinlikle öyle! Sör Ross'un bu kadar aşık olduğunu hiç düşünmemiştim. Sizinle evlenmeden önce ağzından iki kelime zor alırdık. Şimdi tamamen farklı bir adam gibi görünüyor. Çok tuhaf, son zamanlara kadar ondan hep biraz korkmuşumdur. İnsanın gözünün içine bakıyor. Ne demek istediğimi anladığınızdan eminim."

Sophia alaycı bir gülümsemeyle, "Evet, öyle," dedi.

"Ve olağanüstü ihtiyatı... Sör Ross sizden başka hiç kimse için gardını düşürmez." Iona içini çekti ve parıldayan bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "İki kardeş arasında benim daha iyi bir pazarlık yaptığımı düşünürdüm. Matthew'un hatalarına rağmen en azından sıcak ve insancıldı, oysa Sör Ross tamamen tutkusuz görünüyordu. Şimdi kocanızın hepimizin sandığı gibi soğuk bir otomat olmadığı ortaya çıktı."

Sophia renk değiştirerek, "Hayır, kesinlikle değil," diye cevap verdi.

"Yatağından ayrılmayan bir adam tarafından sevildiğın için seni kıskanıyorum."

Her biri kendi düşüncelerinde kaybolmuş bir halde bir süre sessizlik içinde oturdular. Bir arı güllerin arasında tembelce vızılıyor ve hizmetçilerin zili konağın içinden belli belirsiz çalıyordu. Sophia bu kadar kısa sürede kendisinin nasıl değiştiğini düşünürken hayrete düşmüştü. Kısa bir süre önce, dünyada en çok istediğı şeyin Anthony ile evlenmek olduğunu düşünmüştü. Ama onunla ya da ona benzer bir adamla evlenseydi, tıpkı Iona gibi olacaktı; acı çekecek, ihanete uğrayacak ve geleceğın daha iyi olacağına dair çok az beklentisi olacaktı. Tanrı'ya şükürler olsun, diye düşündü hararetle... bazı dileklerini yerine getirmediğı ve onu çok daha tatlı bir kadere yönlendirdiğı için Tanrı'ya şükürler olsun.

Günün sıcaklığı arttıkça, Cannon'lar ve misafirleri içeride kestirmeyi ya da dinlenmeyi tercih ettiler. Ancak Ross hayatında hiç şekerleme yapmamıştı ve açık havada uyuma fikri

Günün ortası onun için akıl almaz bir şeydi. Sophia'ya, "Hadi yürüyüşe çıkalım," diye önerdi.

"Yürüyüş mü? Ama herkes içeride rahatça dinleniyor," diye itiraz etti.

"Güzel," dedi memnuniyetle. "O zaman tüm açık hava bize ait olacak."

Sophia gözlerini devirerek en hafif elbisesini giymeye gitti, sonra da kırlarda bir gezintide ona eşlik etti. Yerel kilisenin kulesi uzaktan görünene kadar kasabaya doğru yürüdüler. Ceviz ağaçlarından oluşan bir koruya yaklaştıklarında Sophia yeterince egzersiz yaptığına karar verdi. Dinlenmeye ihtiyacı olduğunu söyleyerek Ross'u en büyük ağacın gölgesine çekti.

Ross kabullenmiş bir şekilde kollarını ona dolayarak oturdu, gömleğinin yakası ara sıra serinletici esintiyi yakalamak için açıktı. Boş boş konuşarak, ciddi konulardan önemsiz konulara kadar çeşitli konuları tartıştılar. Sophia bir erkeğin bir kadını onun gibi dinleyebileceğini hiç düşünmemişti. Dikkatli ve ilgiliydi, fikirlerine katılmasa bile asla alay etmiyordu.

"Biliyor musun," dedi ona hülyalı bir şekilde, kucağına uzanıp tepesindeki koyu renkli, fincan tabağı büyüklüğündeki yapraklara bakarak, "sanırım seninle konuşmaktan seninle sevişmekten daha çok hoşlanıyorum."

Ross ona bakarken siyah saçlarından bir tutam alnına düştü. "Bu benim konuşma becerilerime bir iltifat mı, yoksa sevişmemle ilgili bir şikâyet mi?"

Gömleğinin örttüğü göğsünü okşarken gülümsedi. "Bu konuda asla şikâyet etmeyeceğimi biliyorsun. Sadece bir kocayla bu tür bir ilişki yaşamayı hiç beklemiyordum."

"Ne bekliyordun ki?" Ross açıkça eğlenerek sordu. "Her zamanki gibi bir anlaşma. Biz tartışırdık Hafif şeyler, uygunsuz bir şey yok ve evde ayrı alanlarımız olacak ve çoğu günü ayrı geçirecektik."

Bazı geceler odamı ziyaret ederdim ve tabii ki bazı konularda size danışırdım..." Sophia onun yüzünde beliren tuhaf ifadeyi görünce durakladı.

"Hmm."

"Ne?" diye sordu, tedirgin bir şekilde. "Seni rahatsız eden bir şey mi söyledim?"

"Hayır." Yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Az önce Eleanor'la yaşadığım türden bir evliliği tarif ettiğinizi fark ettim."

Sophia onun kucağından kalktı ve dağınık saçlarını düzeltti. Ross ilk eşinden o kadar seyrek söz ederdi ki Sophia'nın onun daha önce evli olduğunu unuttuğu zamanlar olurdu. O kadar tamamen ona ait görünüyordu ki, onun başka bir kadınla yaşadığını, onu sevdiğini, kollarında tuttuğunu hayal etmekte zorlanıyordu. Kıskançlığın keskin bir ısırığını hisseden Sophia, sakın görünmek için çabaladı.

"Bunu hoş bir düzenleme olarak buldunuz mu?"

"Sanırım öyle." Gri gözleri düşünceliydi.

"Ama şimdi bununla tatmin olacağımdan şüpheliyim. Bir ilişkide farklı bir şeyler istemeye başladım." "Eleanor iyi bir ești... ama çok narindi," diye mırıldanmadan önce uzun bir tereddüt geçirdi.

Sophia bir tutam ot kopardı ve parmaklarının arasında döndürerek yakından inceledi. Onu böylesine kırılgan, aşırı derecede kadınsı bir yaratığa çeken şeyin ne olduğunu merak etti. Bu kadar güçlü kuvvetli bir adam için uygunsuz bir eşleşme gibi görünüyordu.

Ross bir şekilde onun düşüncelerini okuyabiliyordu. "Eleanor koruyucu içgüdülerime hitap ediyordu," dedi. "Sevimli, zayıf ve çaresizdi. Onunla tanışan her erkek onunla ilgilenmek isterdi."

Kıskançlık iğneleri, onları görmezden gelme çabalarına rağmen Sophia'ya battı. "Ve doğal olarak sen de karşı koyamadın."

"Hayır." Ross bir dizini kaldırıp kolunu dizine dayadı ve otları koparıırken tembelce onu izledi. Gerginliği belli oluyor olmalıydı ki bir süre sonra usulca, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Sophia aklına gelen sorudan utanarak başını salladı, tamamen anlamsız, meraklı ve açıkça kıskançlıktan doğan bir soruydu bu. "Oh, önemli değil."

"Anlat bana." Adamın eli kızın koparan parmaklarının üzerine yerleşti. "Eleanor hakkında soru soracaktın."

Kadın pembeleşerek ona baktı. "Bu kadar kırılgan birinin seni yatakta nasıl tatmin edebildiğini merak ediyordum."

Çok hareketsizdi, bir esinti alınındaki saç tutamını hafifçe kaldırdı. Yüzündeki şaşkınlığı okumak çok kolaydı. Böyle bir soruya cevap veremeyecek kadar centilmendi, çünkü karısının anısına asla leke sürmezdi. Ama bakışları birbirine değdiğinde, Sophia onun dile getirilmemiş cevabını okudu ve bu onu ölçülemeyecek kadar rahatlatmıştı.

Kendini güvende hisseden Sophia avucunu yukarı doğru çevirdi ve parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi. Adam ona doğru eğildi ve dudakları bir koca öpücüğüyle Sophia'nın dudaklarına değdi. Her ne kadar bu hareketi cinsel bir ilerleme olarak tasarlamamış olsa da, onun tadı o kadar sarhoş ediciydi ki Sophia elini boynunun arkasına kaydırarak ve onu daha sert öptü. Ross onu kucağına çekti ve davetinden sonuna kadar yararlandı. Sophia'nın kolları adamın sırtına dolandı ve parmakları sert kasların üzerinde gezindi. Sophia içini çekti ve Ross'un uyarılmasının altında yükseldiğini hissederek lezzetli bir şekilde kıvrandı.

Adamın sessiz kahkahası Sophia'nın kulağını gıdıkladı. "Sophia... beni sakat bırakacaksın."

Onun kendisine bakışını, gözlerindeki gümüş alevin dansını seviyordu. "Senin gibi iştahlı bir adamın beş yıl boyunca bekâr kalabileceğine inanamıyorum," dedi tutkuyla boğulmuş bir sesle.

"Tüm bu süre boyunca bekâr değildim," diye itiraf etti.

"Sen değil miydin?" Adamın kucağında dimdik oturdu. "Bunu bana hiç söylemedin. Kiminle yattın?"

Ross kaplumbağa kabuğundan tarağı kadının saçından çekip aldı ve parmaklarını dalgalanan altın rengi buklelerin arasından geçirdi. "Eski bir dostun dul eşi. Eleanor öldükten sonraki ilk yıl boyunca

başka bir kadınla sevişmeyi bile düşünmedim. Ama sonunda ihtiyaçlarım vardı..." Durakladı, rahatsız görünüyordu ve eli kızın saçında hareketsiz kaldı.

"Evet?" Sophia sordu. "Ve bu dul kadınla olan tanışıklığınızı yenilediniz?"

Başını salladı. "O da benzer şekilde yalnızdı ve yakınlaşmak istiyordu, bu yüzden yaklaşık dört ay boyunca gizlice buluştuk, ta ki..."

"Ne zamana kadar?"

"Bizden bir gün sonra ağlamaya başladı..." Yüzünde bir utanç kızarması belirdi. "Ve bana aşık olduğunu söyledi. Eğer duygularına karşılık vermezsem, ilişkiye devam edemeyeceğini, çünkü bunun onun için çok acı verici olacağını söyledi."

"Zavallı hanımefendi," dedi Sophia, dul kadına içten bir sempati duyarak. "Ve böylece ilişkimiz sona erdi."

"Evet. Ve daha sonra ona verdiğim acıdan dolayı büyük bir suçluluk duydum. Ayrıca bir şey öğrendim - ilişki ne kadar keyifli olursa olsun, aşk olmadan o kadar tatmin edici değildi. Bu yüzden doğru kadını bulana kadar beklemeye karar verdim. Bu üç yıl önceydi. Zaman çabuk geçti, özellikle de işle meşgul olduğum için."

"Ama bunu imkânsız bulduğunuz geceler de olmuştur," dedi Sophia. "Senin fiziksel yapında bir adam..."

Ross alaycı bir ifadeyle gülümsedi ve onun bakışlarına tam olarak karşılık vermedi. "Bir erkeğin bu sorunu kendi başına çözebileceği yollar var."

"Yani sen..."

O zaman ona baktı, elmacık kemiklerinde bir miktar renk kalmıştı. "Öyle değil mi?"

Sophia cevap vermekte zorlanırken üzerlerindeki yaprak örtüsü hışırdadı ve yalnız bir kuş masumca cıvıldadı. "Evet," diye itiraf etti sonunda. "Sen vurulduktan kısa bir süre sonra. Beni öptüğün ve yatağına aldığın o sabahı hatırlıyor musun, neredeyse..." Kızarması her yere yayıldı. "Ondan sonra, bana dokunma şeklini düşünmeden edemedim ve bir gece duygularım o kadar

çaresizim-" Mahcup bir halde, inleyerek ellerini yüzüne kapattı.

Ross elini Sophia'nın saçlarında dolaştırdı ve onu öperken gülümseyerek başını geriye yasladı. Hâlâ yüzü kıpkırmızı olan Sophia onun kucağında gevşedi ve tepesinde sallanan dalların arasından süzülen güneş ışığına karşı gözlerini kapattı. Adamın ağzı yavaş ve baştan çıkarıcı öpücüklerle onunkini ele geçirdi ve Sophia adamın elbiselerini çözdüğünü hissettiğinde itiraz etmedi. Elleri giysilerin içinden kayarak göğüslerini, kalçalarını, uyluklarını okşadı.

"Göster bana," diye mırıldandı, dudakları onun boğazındaydı. "Neyi göstereyim?"

"Kendini nasıl tatmin ettin?"

"Hayır," diye itiraz etti, bu çirkin istek karşısında endişeyle kıkırdadı. Ancak adam ısrar etti, kız utanç dolu bir iç çekişle kabul edene kadar ikna etmeye, alay etmeye ve talep etmeye devam etti. Elleri titreyerek adamın açıkta bıraktığı yere uzandı, donu dizlerindeydi, etekleri beline kadar sıyrılmıştı. "İşte," dedi nefes nefese kalarak.

Ross'un parmakları hafifçe onunkileri kapladı, küçük, ince hareketleri öğrendi. Kadının eli uzaklaştı ve Ross onu okşamaya devam etti. "Böyle mi?" diye mırıldandı.

Adamın kucağında kıvranıyor, konuşamayacak kadar zor nefes alıyordu.

Kızın gergin yüzünü izlerken şefkatli bir gülümseme dudaklarını büktü. "Şimdi, bu uyuklamaktan daha iyi değil mi?" diye sordu parmakları hınzırca dolaşırken.

Birdenbire utancını yitirdi, mırıldandı ve hisler sonsuz bir nehir gibi üzerinden akarken adamın kucağında kıvrıldı.

Sophia'nın mutluluğunun önündeki tek engel, kardeşi için giderek artan endişesiydi. Nick her zamanki gibi neşeli bir katliamla Londra'yı kasıp kavuruyor, dönüşümlü olarak usta bir suçlu ve "hırsız bir general" gibi davranıyordu. Toplum onun hakkındaki düşüncelerinde ikiye bölünmüştü. Birçoğu onu, hırsızları takip edip tutuklama ve çete üyelerini ihbar etmeye ikna etme becerisi nedeniyle hâlâ göz kamaştırıcı bir hayırsever olarak görüyordu.

birbirlerine karşı. Ancak, az sayıda ama giderek artan sayıda insan onun yozlaşmış yöntemlerini kınamaya başlamıştı. "Gentry odaya girdiğinde," deniyordu, "insan kükürt kokusunu alabiliyor." Yeraltı dünyasında sahip olduğu güce rağmen, tahtının istikrarsız bir taht olduğu açıktı.

Sophia, Nick'e istediği bilgileri gönderdikten sonra ondan başka bir iyilik istemedi ve şantajdan da söz etmedi. Zaman zaman ona kardeşçe bağlılığını ifade eden notlar gönderiyor, bunları bir ayak işlerine bakan çocuğa fark ettirmeden ona ulaştırıyordu. Bu kısa mektupları okumak Sophia'nın kalbini kırıyordu, çünkü ağabeyinin eğitimsizliği çok açıktı. Kelimelerin yazımı zor ve yanıltıcı ama hayalperest zekâsı ve ona duyduğu ihtiyatlı sevgi parlıyordu. Notlar ona Nick'in nasıl bir adam olabileceğine dair ipuçları veriyordu. Keşke hırsı ve keskin zekâsı kötü amaçlar yerine iyi amaçlara yönlendirilebilseydi, diye hüznle düşündü. Bunun yerine ağabeyi Londra'nın dört bir yanında geniş bir casus ve muhbir ağı kurmakla meşguldü, sanal bir hırsızlar şirketinden bahsetmeye bile gerek yoktu. Büyük miktarlarda lüks mal ithal eden ve bunları şaşırtıcı bir verimlilikle dağıtan sofistike bir kaçakçılık operasyonu yürütüyordu. Nick zeki, cesur ve acımasızdı; bu özelliklerin birleşimi onu bir suç dehası yapıyordu. Ve Ross'un Sophia'ya itiraf etmediği, ama yine de gayet açık olan şey, kendisi emekli olmadan önce Gentry'yi alaşağı etmek istediğiydi.

Çok geçmeden Sophia'nın Nick için duyduğu endişe, onu heyecana boğan bir keşifle geçici olarak bir kenara bırakıldı. Haberi Ross'la paylaşmadan önce Eliza'ya onun en sevdiği yemeklerden birini -limon ve maydanoz soslu somon balığı- hazırlattı ve boynundan ve kollarından beyaz danteller dökülen açık deniz yeşili bir elbise giydi. Günün sonunda, bir soruşturma için dışarı çıktıktan sonra Bow Sokağı No. 4'e döndüğünde, Ross pencere kenarına yerleştirilmiş küçük masayı görünce hoş bir sürprizle karşılaştı.

Kubbeli gümüş örtülerin altında akşam yemeği bekliyordu. Sophia odayı mumlarla aydınlatmıştı ve onu parlak bir gülümsemeye karşıladı.

Ross sırtarak, "Her erkek eve böyle gelmeli," dedi ve onu belinden yakalayıp dudaklarına şehvetli bir öpücük kondurdu. "Ama neden her zamanki gibi alt katta yemiyoruz?"

"Bir şeyi kutluyoruz."

Ross gizemli "bir şeyin" ne olabileceğini düşünürken onu inceledi. Yavaş yavaş gözlerine sanki kızın ona ne söyleyeceğinden şüpheleniyormuş gibi bir endişe yerleşti.

"Tahmin etmek ister misin?" Sophia sordu.

Ses tonu rahatlamıştı. "Korkarım yapamam, aşkım. Bana da söyleyebilirsiniz."

Onun elini tuttu ve sertçe sıktı. "Bundan dokuz ay sonra Cannon ailesinin yeni bir üyesi olacak."

Şaşkınlıkla Ross'un yüzü bir anlığına dondu. Hemen tepkisini bir gülümsemeye maskeleydi ve onu kendine çekti. "Tatlım," diye mırıldandı. "Bu gerçekten de iyi bir haber. Gerçi son üç aydır yaptıklarımızdan sonra pek de beklenmedik bir şey değil."

Güldü ve ona sıkıca sarıldı. "Çok mutluyum! Dr. Linley'i görmeye gittim ve sağlığımın çok iyi olduğunu ve hiçbir konuda endişelenmemi gerektirecek bir durum olmadığını söyledi."

"Onun fikirlerine inancım tam." Onu alnından nazikçe öptü. "Kendini iyi hissediyor musun?"

"Evet." Sophia geri çekildi ve ona gülümsedi, bir şeylerin yolunda gitmediğini hissediyordu ama sorunu tanımlayamıyordu. Ross haberi kesinlikle iyi karşılamıştı. Ancak onun tepkisinin biraz daha coşkulu olmasını beklemişti. Belki de bunun kadınlarla erkekler arasındaki farktan kaynaklandığını düşündü. Ne de olsa çoğu erkek için doğum ve çocuklarla ilgili konular kesinlikle kadınlara aitti.

Kendisini masaya oturtmasına izin verdi ve sohbet hamilelik konusundan yakında taşınacakları eve geçti. Elbette bir çocuk odası kurulması gerekecekti ve bir çocuk bakıcısı tutmaları gerekecekti. Yemek yerken ve konuşurlarken Sophia sürekli Ross'a bakıyor, onun kendisinden bir şeyler sakladığını hissediyordu. Gözleri hiçbir şey göstermiyordu ve mum ışığı sert yüz hatlarının üzerinde kayarken yüzü sanki bronzdan dökülmüş gibi görünüyordu.

Yemeklerini bitirdiklerinde Sophia ayağa kalktı ve gerindi. "Geç oldu," dedi esneyerek. "Artık yatağa gelir misin?"

Başını iki yana salladı. "Henüz uyumaya hazır değilim. Dışarı çıkıp biraz yürüyeceğim."

"Pekâlâ," dedi, gülümsemesi belirsizleşmişti. "Seni bekliyor olacağım."

Ross sanki hapishaneden kaçıyormuş gibi özel dairelerinden kayboldu. Sophia onun bu tuhaf davranışına kaşlarını çatarak yatak odasına gitti ve yüzünü soğuk suyla yıkadı. Sünger banyosuna hazırlanmak için korsesinin düğmelerini çözmeye başladığında, bir içgüdü onu pencereye gitmeye itti. Perdeyi kenara iterek, devlet dairesinin her iki binasını da arkasına alan avluya baktı. Ross oradaydı, koyu renkli bedeni ay ışığıyla aydınlanmıştı, gömleğinin kollarındaki beyazlık yeleğinin zengin parıltısıyla tezat oluşturuyordu.

Sophia onun elinde bir puro ve kibrit kutusuna benzeyen bir şey görünce şaşırdı. Ross nadiren sigara içerdi ve içtiğinde de bunu başkalarıyla birlikte yaptığı sosyal bir ritüel olarak görürdü. Bir kibrit çaktı ve puroyu yakmaya çalıştı, ama elleri kararsızdı ve küçük alev kavradığı yerde şiddetle titriyordu.

Üzgündü, diye düşündü Sophia hayretle. Tedirgin değil, daha önce onda hiç görmediği bir şekilde perişan olmuştu. Çabucak korsesini yeniden bağladı ve aşağı indi. Bu haberin onu ne hale getireceğini fark etmemekle ne kadar aptallık etmişti! Ross'un hayatı

İlk karısı doğum sırasında öldüğü için paramparça olmuştu. Şimdi sanki tüm o korkunç deneyim yeniden başlıyormuş gibi geliyor olmalıydı.

Ross son derece mantıklı bir adam olduğu için bunun tekrarlanma ihtimalinin çok düşük olduğunu bilirdi. Bununla birlikte, duygularının zaman zaman sağduyusunu gölgede bırakması bakımından herkesten farklı değildi. Belki kimse yenilmez Baş Yargıca inanmazdı ama onun da kendine göre korkuları vardı ve bu belki de en büyüğüdü.

Sophia mutfaktan geçip avluya çıktı. Ross'un sırtı ona dönüktü ve onun yaklaştığını hissedince kaskatı kesildi. Sigara içme girişiminden vazgeçmiş, sadece ellerini ceplerine sokmuş, başını öne eğmiş bir şekilde duruyordu.

Kadın yaklaştıkça, adamın sesi sessiz bir hırıltıyla yükseldi. "Mahremiyet istiyorum."

Sophia kendini Ross'un sırtına yaslayıp kollarını karnına dolayana kadar durmadı. Ross gülünç bir kolaylıkla geri çekilebilecek olmasına rağmen, Sophia'nın pençesinde hareketsiz kaldı. Sophia'nın kalbi, Ross'un hapsedildiği için paniğe kapılmış kocaman bir tutsak kurt gibi titrediğini hissettikçe şefkatle sızladı.

"Ross," dedi yumuşak bir sesle, "her şey yoluna girecek." "Bunu biliyorum."

"Anladığınızı sanmıyorum." Yanağını adamın sırtına yasladı ve kollarını adamın zayıf beline dolayarak onu rahatlatacak kelimeleri aradı. "Ben Eleanor gibi kırılgan değilim. Bu bir daha olmayacak. Bana inanmalısın."

"Evet," diye hemen kabul etti. "Endişelenmek için bir neden yok." Ama titremeler devam ediyordu ve nefes alış verişinde bir düzensizlik vardı.

"Bana ne düşündüğünü söyle," dedi. "Gerçek düşüncelerini, duymak istediğime inandığın şeyleri değil."

Ross cevap vermek için o kadar uzun süre bekledi ki, kısaltılmış nefesler arasında kelimeleri zorla çıkarana kadar onu reddettiğini düşündü. "Bunun olacağını biliyordum... Kendimi hazırladım..."

Bundan korkmak için mantıklı bir sebep yok. Bu çocuğu istiyorum. Seninle bir aile kurmak istiyorum. Ama kendime ne söylersem söyleyeyim, hatırlamadan edemiyorum... Tanrım, nasıl bir şey olduğunu bilemezsin!" Sesi çatlamıştı ve kadın karanlık anıların kendini savunabileceğinden daha hızlı bir şekilde ona saldırdığını biliyordu.

"Ross," dedi, "dön ve yüzünü bana dön. Lütfen."

Adam ona uyarken sersemlemiş görünüyordu. Hemen kollarını ona doladı, kendini onun büyük, sıcak bedenine bastırdı. Adam onu sanki bir can simidiymiş gibi kavradı, kolları çaresiz bir mengeneyle ona kenetlendi.

Sophia ellerini adamın sırtında gezdirdi ve kulağını öptü. Parmakları saçlarında ve giysilerinde kenetlendi ve ciğerleri titreyen iç çekişlerle hareket ederken onu kavradı. Sophia ellerini adamın nemli ve sıcak yüzünün iki yanına koyarak kendi yüzüne doğru itti. Kalın kirpikleri gözyaşlarıyla kirpiklenmişti ve cehennemin kapılarından bakıyor gibiydi. Şefkatle onun sert dudaklarını öptü.

"Bir daha asla yalnız kalmayacaksın," diye söz verdi. "Bir sürü sağlıklı çocuğumuz ve torunlarımız olacak ve birlikte yaşlanacağız."

Başını salladı, belli ki kendini ona inandırmaya çalışıyordu.

"Ross," diye devam etti, "Eleanor'a hiç benzemiyorum, değil mi?"

"Hayır," diye yanıtladı huysuzca.

"Başladığı andan bugüne kadar tüm ilişkimiz... bir anı bile Eleanor'la yaşadıklarına benzemedi, değil mi?"

"Tabii ki hayır."

"O zaman neden aynı şekilde sona ereceğine inanıyorsunuz?"

Cevap vermedi, sadece dudaklarını kızın şakağına bastırdı ve onu çaresizce kavrayarak durdu.

"Eleanor'un neden böyle bir şekilde ölmek zorunda kaldığını bilmiyorum," dedi Sophia. "Bu onun hatası değildi ve kesinlikle senin de değildi. Bu senin kontrolün dışındaydı. Ona olanlardan kendini sorumlu tutmayı bırakana kadar

geçmişin peşini bırakmamaya devam edeceksin. Ve kendini cezalandırırken beni de cezalandırmış olacaksın."

"Hayır," diye nefes aldı, beceriksizce saçlarını, boynunu, sırtını okşadı.

"Suçluluğun onu onurlandırmıyor." Sophia geri çekilerek adamın buruşmuş yüzüne baktı. "Eleanor onu sevdiğin için daha kötü durumda olduğunu bilmekten nefret ederdi."

"Ben değilim!"

"O zaman kanıtla," diye meydan okudu, kendi gözleri de duyguyla buğulanmıştı. "Onun istediği gibi yaşa ve artık kendini suçlama."

Ross onun üzerine kapandı ve Sophia tüm gücüyle ona sarıldı. Dudaklarını arayıp bulduğunda ve onu neredeyse öfkeyle öperken sakallı yüzü onunkine sürtündü. Sophia ona doğru açıldı ve onun tutkulu saldırganlığını kabul etti. Adamın elleri vücudunu kabaca yokladı, duygular ham fiziksel ihtiyaca dönüştü.

"Üst katta," dedi. "Lütfen."

Vahşi bir iniltiyle onu kucağına aldı ve eve doğru yöneldi, yatak odalarına varana kadar durmadı.

Bölüm 17

Sophia buruşuk yatak örtülerinin altında yalnız ve çıplak olarak uyandı. Geç uyumuştı, diye düşündü halsizce. Bugün yapılacak çok iş vardı; bir iç mimar ve usta bir bahçıvanla yapılacak toplantılar ve katılacağı bir hayır yemeği. Ama nedense tüm bunların düşüncesi onu olması gerektiği kadar rahatsız etmemişti.

Karnının üzerine yuvarlanırken dudaklarında uykulu bir gülümseme kıvrıldı. Ross'un sevişme anıları kafasında dönüp duruyordu. Gece boyunca sayısız kez ona uzanmış, sonunda durması için yalvarana kadar tutkulu bir ilgi göstermişti. Şimdi her yeri ağrıyordu ve uygunsuz yerlerindeki bıyık yanıklarının acısını hissediyordu, dudakları çatlamış ve öpüşmekten şişmişti. Ve tamamen tatmin olmuştu, vücudu lüks bir hoşnutlukla doluydu.

Lucie'den kendisi için bir terlik banyosu hazırlamasını istedi ve o gün giyeceği, beli ve etekleri yivli bantlarla süslenmiş şeftali rengi kordonlu ipek elbisesini seçmekte acele etmedi. Banyo hazır olduğunda, iç çekerek kendini buharlı suya bıraktı ve sıcaklığın aşınmış cildini ve ağrıyan kaslarını yatıştırmasına izin verdi. Daha sonra giyindi ve saçlarını yeni moda bir tarzda düzenledi, sağdan ayırdı ve sol tarafa bukleler tutturdu.

Tam ortanca dallarıyla süslü şapkasına uzanmıştı ki Lucie kapıyı aceleyle çalarak içeri girdi.

"Banyoyu boşaltmaya mı geldin?" Sophia sordu.

"Evet leydim, ama... Ernest'i bir mesajla yolladılar. Sir Ross seni istiyor ve ofisine gelmeni istiyor."

Bu istek alışılmadık bir şeydi, çünkü Ross onu nadiren gün ortasında çağırırdı. "Evet, elbette," dedi Sophia sakince, ama içinde bir tedirginlik olduğunu da fark ediyordu. "Araba büyük olasılıkla ön tarafta bekliyordur. Şoföre birkaç dakika gecikeceğimi söyler misiniz?"

"Peki leydim." Lucie saygıyla başını salladı ve gitti.

Ernest ona 3 numaraya kadar eşlik etmek için aşağıda bekliyordu. "Ernest," diye sordu Sophia arka kapıdan çıktıklarında ve

"Sör Ross'un beni neden çağırdığı hakkında bir fikriniz var mı?"

"Hayır, leydim... Yalnız... bu sabah büyük bir olay oldu. Bay Sayer şimdiden iki kez gelip gitti ve duyduğuma göre Sör Grant milisleri Newgate'e, süvarileri de buraya çağırmış!"

Sophia göğsünde soğuk bir şüphe toplanırken, "Nedense ayaklanma bekliyorlar," diye mırıldandı.

Çocuk heyecandan kıpır kıpır oldu. "Öyle görünüyor, leydim!"

Alışılmadık sayıda polis memuru ve devriye 3 numaraya çağrılıyordu. Sophia yanlarından geçerken üniformalı adam grupları saygıyla başlarını sallayıp şapkalarını çıkardılar. Dikkati dağılmış bir şekilde onlara günaydın dedi ve Ross'un ofisine varana kadar Ernest'le devam etti. Çocuğu koridorda beklemesi için bırakan Sophia, yarı açık kapıyı itti ve Ross'un masasının başında durduğunu gördü. Sör Grant Morgan ise yüzünde sert bir ifadeyle pencereden dışarı bakıyordu. Sophia'nın girişiyle ikisi de döndü ve Ross'un bakışları Sophia'ninkilerle kilitlendi. Nefes kesici bir an için önceki gecenin samimiyeti aralarında parladı ve Sophia nabzının hızlandığını hissetti.

Ross ona yaklaştı ve elini kısa, sert bir toka ile tuttu. "Günaydın," dedi sessizce.

Gülümsemek için kendini zorladı. "Sanırım bu sabah devlet dairesinde neden bu kadar çok hareketlilik olduğunu açıklayacaksınız."

Başını salladı ve açıkça cevap verdi. "Londra'dan ayrılmanı ve Silverhill'e gitmeni istiyorum. Sadece birkaç günlüğüne, ben dönmenin güvenli olduğuna karar verene kadar."

Korkuyla adamın yüzüne baktı. "Anladığım kadarıyla bir tür bela bekliyorsunuz."

"Nick Gentry tutuklandı ve çalıntı mal almak ve satmakla suçlanıyor. Bir tanık sağlam kanıtlarla ortaya çıktı. Gentry'yi King's Bench'e bağladım ve Baş Yargıç'a onu adil bir şekilde yargılamasını emrettim. Ancak yargılama çok uzun sürerse, kitleler Gordon ayaklanmalarını 1 Mayıs şenliği gibi gösterecek şekilde patlak verecektir. Bu mesele sonuçlanana kadar Londra'ya yaklaşmanı istemiyorum." Nick'in tutuklanması Ross'un uzun zamandır uğruna çalıştığı bir hedef olmasına rağmen, ses tonunda zafer yoktu.

Sophia sanki midesine bir darbe almış gibi hissetti. Midesi bulanıyor ve nefes nefese kalıyordu, kardeşinin neden bu kadar kötü şöhretli bir suçlu olmak zorunda olduğunu merak ediyordu. Biraz daha az başarılı olsaydı, nispeten anonim kalarak zenginleşebilirdi. Ama hayır, şöhrete kavuşmak ve tartışmaların paratoneri olmak, halkı bölmek ve yasal yaptırımlara tabi polisin gözünün içine sokmak zorundaydı. Nick kimsenin ona yardım etmesini neredeyse imkânsız hale getirmişti.

Körlemesine el yordamıyla arkasındaki sandalyeye uzandı. Dengesizliğini gören Ross onu koltuğa oturttu. Onun önünde yarı çömelmiş, ani bir endişeyle kül rengi yüzüne bakıyordu. "Ne oldu?" diye sordu, kadının soğuk ellerini avuçlarının içine alarak. Parmaklarının sıcaklığı kızın diken diken olan tenini eritmek için hiçbir şey yapmadı. "Kendini hasta mı hissediyorsun? Bebek yüzünden mi-"

"Hayır." Ondan uzağa baktı, çılgınca dağılan düşüncelerini tutarlı bir düzene sokmaya çalışıyordu. Kemikleri buza dönüşmüş gibiydi, içten dışa yayılan soğukluk tenini acıtıyordu. O tanıdık, nazik

Ross'un ellerinin dokunuşu canını yaktı. Ona Nick hakkındaki gerçeği söylemeyi düşündü, çünkü sessiz kalmaya devam ederse ödemek zorunda kalacağı bedel katlanılamayacak kadar ağırdı. Yine de gerçek muhtemelen aynı derecede pahalıya mal olacaktı. Hangi seçimi yaparsa yapsın, hayatı asla eskisi gibi olmayacaktı.

Ross'un sevgili yüzü akıcı bir bulanıklığa dönüşene kadar gözyaşları gözlerine zorla girdi.

"Ne oldu?" Ross tekrarladı, sesi aceleciydi. "Sophia, iyi misin? Doktora ihtiyacın var mı?"

Başını salladı ve düzensiz bir nefes aldı. "Ben iyiyim." "O zaman neden-"

"Ona yardım etmek için yapabileceğin bir şey yok mu?" diye sordu çaresizce.

"Gentry'ye yardım etmek mi? Tanrı aşkına bunu neden soruyorsun?" "Sana söylemediğim bir şey var." Kolunu kullanarak,

O tekrar odaklanana kadar gözlerini kuruladı. "Düğünümüzden hemen önce öğrendiğim bir şey."

Ross sustu, kalçalarının üzerinde durdu, elleri sandalyesinin kollarını kavramak için geldi. "Devam et," dedi sessizce.

Sophia göz ucuyla Sör Grant'in kapıya doğru ilerlediğini ve ikisini nazikçe yalnız bıraktığını gördü. "Bekle," dedi ona ve adam eşikte durakladı. "Lütfen kalın Sör Grant. Bow Street'teki pozisyonunuzdan dolayı sizin de bilmeniz gerektiğini düşünüyorum."

Morgan, Ross'a sorgulayan bir bakış fırlattı ve sahnenin bir parçası olmak istemediği belli olmasına rağmen temkinli bir şekilde pencerenin yanındaki yerine geçti.

Sophia iki yanında duran güçlü, saçları dökülmüş ellere baktı. "Bana elmas kolyeyi verenin Bay Gentry olduğunu söylediğin zamanı hatırlıyor musun?"

Ross başını salladı.

"Bunu zaten biliyordum," dedi donuk bir ifadeyle. "O günün erken saatlerinde Lannigan'ın yakınlarında Bay Gentry ile karşılaştım. O... beni arabasına aldı. Ve konuştuk." Duraklayarak, onun

Kocasının bronzlaşmış elleri, parmak eklemleri ve parmak uçları bembeyaz olana kadar sandalyenin kollarını kavradı. Ross'un kontrollü nefes alış verişinin sesi dışında ofis bir mezarlık kadar sessizdi. Sophia'nın devam edebilmesinin tek yolu ses tonunu düz ve duygusuz tutmaktı. "Gentry gençliğinde ağabeyimin gönderildiği hapishanenin aynısında kaldığını söyledi. Bana John için bunun nasıl bir şey olduğunu, neler çektiğini anlattı... ve sonra bana-" Durdu, sonra sesinde bir kırılma ile konuştu. "Bana John'un ölmediğini söyledi. Gemideki başka bir çocuğun adını almış, böylece erken yaşta-"

"Sophia," diye yumuşak bir sesle araya girdi Ross, sanki onun delirdiğine inanmış gibi, "kardeşin öldü."

Ellerini onun sert, telli ellerinin üzerine koydu ve doğrudan ona baktı. "Hayır," dedi ısrarla. "Nick Gentry benim kardeşim. O ve John bir ve aynı kişiler. Bana söylediği anda bunun doğru olduğunu anladım. Beni kandıramazdı, Ross... birlikte çocuktuk, geçmişimiz hakkında bildiğim her şeyi biliyor ve... sadece ona bak, benzerliği göreceksin. Gözlerimiz aynı. Aynı yüz hatları. Aynı-"

Ross onun ellerini bıraktı ve sanki haşlanmış gibi ondan uzaklaştı. Göğsü zorlukla aldığı nefeslerle birlikte hareket ediyordu. Dişlerinin arasından "Tanrım," dediğini duydu.

Sophia sandalyesine çöktü, artık onu kaybettiğinden emindi. Evlenmeden önce ona söylemesi gereken bir şeyi sakladığı için onu asla affetmeyecekti. Ağabeyi ile yaptığı konuşmanın geri kalanını ve kayıt odasından almasını istediği bilgileri güçsüzce anlatmaya devam etti. Ross ona sırtını dönmüş, ellerini sıkıca kenetlemişti. "Özür dilerim," diye bitirdi Sophia sertçe. "Keşke her şeyi baştan yapabilseydim. Kardeşim olduğunu öğrenir öğrenmez sana Nick'ten bahsetmeliydim."

"Neden şimdi söylüyorsun?" Ross boğuk bir sesle sordu.

Kaybedecek bir şey kalmamıştı. Cevap verirken yerdeki uzak bir noktaya odaklandı. "Seni kurtarabileceğimi umuyordum

bir şekilde."

İğneleyici bir kahkaha attı. "Yapabilseydim de fark etmezdi. Çok geçmeden Gentry başka bir şey yapardı ve ben de onu tekrar tutuklamak zorunda kalırdım. Ve muhtemelen bundan bir ay sonra da aynı durumda olurduk."

"Gelecek ay umurumda değil. Tek umursadığım bugün." Ross bundan sonra söyleyeceklerinin ona neye mal olduğunu asla bilemeyecekti ama kelimeleri zorla çıkardı. "Onu asmalarına izin verme," diye yalvardı. "John'u tekrar kaybedemem. Bir şeyler yap."

"Ne yapacağım?" diye hırladı.

"Bilmiyorum," diye telaşla cevap verdi. "Sadece onu hayatta tutmanın bir yolunu bul. Onunla konuşacağım, onu değişmesi gerektiğine ikna edeceğim ve belki de o-"

"O asla değişmeyecek."

"Kardeşimi sadece bu seferlik kurtar," diye ısrar etti. "Bir kez. Bundan sonra ne olursa olsun bir daha asla istemeyeceğim."

Kıpırdamadı ya da konuşmadı, omuzları gömleğinin altında sıkıca bükülmüştü.

"Leydi Sophia," diye araya girdi Morgan nazikçe. "Konuşmamalıyım ama Sör Ross için neyin risk altında olduğunu belirtmeliyim. Tüm gözler Bow Street'te. Bu meseleyi nasıl halledeceğimize çok dikkat ediliyor. Sör Ross'un hukuk sürecine müdahale ettiği ortaya çıkarsa, itibarı ve uğruna çalıştığı her şey mahvolur. Dahası, sorular sorulacak ve Gentry'nin Sör Ross'un kayınbiraderi olduğu ortaya çıktığında, tüm Cannon ailesi bunun sonuçlarına katlanacaktır."

"Anlıyorum," dedi Sophia. Gözlerinin arkasında acı verici bir baskı oluştu ve ağlamamak için tırnaklarını avuçlarının içine gömdü. Kocasına baktı; adam hâlâ onunla yüzleşmeyi reddediyordu.

Söyleyecek bir şey kalmamış gibiydi. Ondan imkânsız istediğini bilerek sessizce ofisten ayrıldı. Dahası, onu affedemeyeceği kadar yaralamıştı.

İki adam yalnız kaldı. Morgan konuşana kadar uzun bir süre geçti. "Ross..." Birbirlerini tanıdıkları onca yıl boyunca ona hiç ilk ismiyle hitap etmemişti. "Sence doğruyu söylüyor olma ihtimali var mı?"

"Tabii ki doğru," diye yanıtladı Ross acı acı. "O kadar korkunç ki gerçek olmak zorunda."

* * *

Sophia Bow Street No. 3'ten ayrıldıktan sonra ne yapacağından emin değildi. Sanki günlerce uyumamış gibi aniden bitkin düşmüştü. Umutsuzca Ross'un onunla ne yapacağını düşünmeye çalıştı. Geniş siyasi bağlantıları ve nüfuzuyla, muhtemelen boşanmasını sağlamak onun için oldukça kolay olacaktı. Ya da belki de onu gözlerden ve akıllardan uzak, taşrada bir yere yerleştirecekti. Neye karar verirse versin, Sophia onu suçlamayacaktı. Yine de onun kendisini tamamen reddedeceğini düşünemiyordu. Belki de duygularından geriye kalan bir şeyler, ilişkilerini yeniden inşa edebilecekleri kırılğan bir temel vardı. Bir zamanlar sahip olduklarının kusurlu bir taklidi olduğu ortaya çıksa bile.

Şaşkınlıkla paylaştıkları yatak odasına gitti ve hafif bir bornoz giydi. Daha öğlen olmuştu ama yorgunluğu çok fazlaydı. Geniş yatağa uzandı ve gözlerini kapatarak üzerine çöken karanlık unutkanlığı karşıladı.

Çok sonra odaya giren birinin sesiyle uyandı. Sersemlemiş bir halde bütün öğleden sonra uyuduğunu fark etti. Oda çok daha serindi ve kısmen çekilmiş perdelerin arkasından güneşin yavaş yavaş akşamın çöküşüne teslim olduğunu görebiliyordu. Doğrulup kocasının eşikten geçişini ve kapıyı kararlı bir hareketle kapatışını izledi.

Birbirlerine ringe salınmış ama dövüşmeye isteksiz iki gladyatör gibi bakıyorlardı.

İlk konuşan o oldu. "Eminim ki siz... bana çok kızgın olmalısınız."

Uzun bir sessizlik oldu. Medeni bir tartışma yapacaklarını düşünen Sophia, adamın iki hızlı adımda üzerine atılıp onu sert bir şekilde yakalamasıyla irkildi. Adamın eli Sophia'nın saçlarına dolandı ve başını geriye çekerek ağzını Sophia'nınkinin üzerine bastırdı. Morartıcı öpücük zevk vermek için değil, cezalandırmak içindi. Nefes nefese kalan Sophia tamamen teslim oldu, dilinin saldırgan hamlesine ağzını açarak onun öfkeli tutkusuna tam bir teslimiyetle karşılık verdi. Dudakları ve vücuduyla ona, kendisinden ne isterse hiç çekinmeden vereceğini söyledi. Sonunda direnmemesi onu yatıştırmış gibi göründü ve öpücüğünü yumuşattı, hâlâ derinlemesine araştırıyordu, iki eli de kafatasının etrafındaydı.

Ancak bu kucaklaşma kısa sürdü. Ross onu yakaladığı gibi aniden bıraktı ve aralarına birkaç metre mesafe koydu. Kızarmış yüzünde hafif ve delici gözleriyle ona şaşkın bir bakış fırlattı.

Ve sonra Sophia, sanki onun düşünceleri ve duyguları kendisininmiş gibi net bir şekilde anladı. Ona yalan söylemiş, ondan sır saklamış, güvenini kötüye kullanmıştı. Yine de onu istiyordu. Ona her şeyi affedebilirdi, cinayeti bile. Onu onurundan, hatta gururundan bile daha çok seviyordu. Her zaman son derece soğukkanlı olan bir adam için bu gerçek, tatsız bir şok olmuştu.

Umutsuzca, şu andan itibaren onun güvenine layık olacağına dair ona güvence vermenin bir yolunu aradı.

"Lütfen açıklamama izin ver," dedi çığ bir sesle. "Sana Nick'ten bahsetmek istedim ama yapamadım. Bir kez öğrendiğinde-"

"Seni geri çevireceğimi düşündün."

Başını salladı, gözleri yanıyordu.

"Sana kendimi daha kaç kez kanıtlamam gerekiyor?" Yüzü öfkeyle buruştu. "Geçmişteki hataların için seni hiç suçladım mı? Sana hiç haksızlık ettim mi?"

"Hayır."

"O zaman bana ne zaman güveneceksin?"

"Sana güveniyorum," dedi kısık sesle. "Ama seni kaybetme korkusu dayanabileceğimden çok daha fazlaydı."

"Beni kaybetmenin tek yolu bana tekrar yalan söylemektir."

Gözlerini kırptırdı ve kalbi göğsünde öfkeyle çarpmaya başladı. Sözlerinde bir şey ima ediyordu... "Çok mu geç?" diye sormayı başardı. "Seni çoktan kaybettim mi?"

Ross suratsızca baktı, ağzı buruştu. "Ben buradayım," dedi alaycı bir tavırla.

Dudakları kelimeleri zorlukla oluşturan kadar titredi. "Eğer beni hâlâ istiyorsan, sana bir daha yalan söylemeyeceğime söz veriyorum."

"Bu hoş bir değişiklik olurdu," dedi ona sertçe. "Ve... senden sır saklamayacağım."

"Bu da iyi bir fikir."

Adamın ona bir şans daha vermeye istekli olduğunu fark ettiğinde içini çılgınca bir umut kapladı. Öfkeli ama istekli. Ve kendini böyle bir riske atmasının tek bir nedeni olabilirdi.

Dikkatle kocasına yaklaştı, Londra'nın binaları ve kuleleri düşen güneş ışığını kıldıkça oda kararıyordu. Ellerini göğsüne koydu, kalbinin şiddetli gümbürtüsünü nazikçe örttü. Adam sertleşti ama geri çekilmedi. "Teşekkür ederim Ross," diye fısıldadı.

"Ne için?" diye karşılık verdi taş suratlı adam.

"Beni sevdiğin için." Bu sözler karşısında kalbinin sıkıştığını hissetti ve o ana kadar Ross'un kendisine karşı olan duygularını kendisine bile itiraf etmediğini fark etti. Bu duyguya bir isim koymak istememişti. Bakışlarını tutarak, gözlerindeki kızgınlık alevini gördü... ve gizleyemediği için için yanan ihtiyacı.

Adamın öfkesini dindirmenin, onu rahatlatmanın ve kızgın gururunu yatıştırmanın tek bir yolunu düşünebiliyordu.

Sophia'nın safir gözleri ciddiydi, Ross'un boynuna uzanırken parmakları kravatının düğümünü çözmeye çalışıyordu.

Sanki çok önemliymiş gibi bu işe konsantre oldu. Düğüm çözüldü ve kadın koyu renkli, sıcak ipeği adamın boğazından çekti. Ross'un vücudu oyulmuş mermer gibi kaskatı kesilmiş, düşünceleri karmakarışık. Elbette yatakta bir boğuşmanın her şeyi çözeceğini düşünmüyordu. Ama hareketlerindeki kasıt, bir şeyler göstermeye çalıştığına işaret ediyordu.

Onu yavaşça soydu, ceketini, yeleğini ve gömleğini çıkardı, sonra diz çökerek ayakkabılarını çözdü. "Sophia," dedi sertçe.

"Bırak beni," diye fısıldadı. Ayağa kalkarak parmak uçlarını adamın göğsündeki keçeleşmiş buklelerin üzerinde gezdirdi. Parmakları hafifçe siyah saçlara daldı, aralarından süzüldü, altındaki sıcak teni okşadı. Başparmakları göğüs uçlarını buldu, nazikçe daire çizerek sert noktalara getirdi. Daha yakına eğilerek, meme ucu kaygan ve hassas olana kadar dilini koyu renkli dairenin üzerinde gezdirdi. Kızın eli ereksiyonun sert çıkıntısına kayarak yavaşça izini sürerken ilkel bir homurtuyu engelleyemedi.

Sonra onun yüzüne baktı. "Beni sevdiğin için üzgün müsün?" diye fısıldadı.

"Hayır," dedi huysuzca. Kadının ince parmakları pantolonunun belinden içeri girerken bir şekilde kıpırdamadan durmayı başardı.

"Bir şeyi bilmeni istiyorum," dedi Sophia. İlk düğme çözüldü ve seksinin şişmiş başı ortaya çıktı. Parmakları bir sonraki düğmeye gitti. "Ben senin gücüne, senin benim gücüme sahip olabileceğinden çok daha fazla sahibim Ross. Seni seviyorum." Bu sözler üzerine içinden bir ürperti geçti. "Seni seviyorum," diye kasıtlı olarak tekrarladı, dördüncü düğmeyi kopararak.

Pantolonu tamamen açılana ve ereksiyonu engellenmeyene kadar sırayı takip etti. Onu iki eliyle dikkatlice kavrayarak sert şaftını aşağı yukarı okşadı. Parmağını ağzında ıslattı, sonra gergin mor tacın etrafında nemli bir daire çizdi. Uyluklarındaki kaslar sertleşti ve tutku ateşlenip vücudunda kükrerken sert pantolonlar içinde nefes aldı. Sophia'nın başı eğildi

Şaha kalkmış boyunun hemen üzerinde durana kadar. "Yeter," diye boğuldu Ross. "Tanrım, yapamam-"

"Bana ne yapacağımı söyle," dedi, kelimeler ona karşı esiyordu.

Ross'un kalan aklı hemen yanıp kül oldu. Talimatları soluk soluğa söyledi, elleri titreyerek kızın başını kavradı. "Dilini ucunda kullan... evet... şimdi içine alabildiğin kadar al... oh, Tanrım..."

Sophia'nın coşkusu deneyimsizliğini fazlasıyla telafi ediyordu. Eleanor'un asla denemeyeceği şeyler yaptı, onun acıyan etini çekiştirdi, kadifemsi dilini döndürdü ve yaladı. Ross dizlerinin üzerine çöküp kızın giysilerini çekiştirerek yırttı ve kız onun hoyratlığı karşısında soluksuz bir kahkaha attı. Ross'un ağzı açgözlülükle onunkini yakalarken, kadın da Ross'un parçalanmış elbisesini bacaklarından aşağı sıyrmasına yardım etmek için kıvranıyordu.

Sophia'nın çıplak vücudu nihayet ortaya çıktığında ilkel bir tatmin sesi duyuldu. Onu yatağa kaldırdı, ona katılmadan önce sadece pantolonunu çıkarmak için durakladı. Hevesle bacaklarının arasına kayd ve yüzünü onunkine yaklaştırma çabalarına direnerek bir kez daha seksini ağzına aldı. Tekrar tekrar inleyerek, parmakları saçlarının uzun buklelerine dolanarak onun bakımlarına teslim oldu. Ancak uzun süre tatmin olmamıştı; daha fazlasını istiyor, onun tadını arzuluyordu. Sabırsızlıkla kadının kalçalarını kavradı ve ağzının hizasına gelene kadar ona manevra yaptırdı. Yüzünü samimi buklelerin arasına gömdü, kız şaşkınlıkla sarsılırken elleri kalçalarını kavradı.

Diliyle onu aradı, nemli kıvrımların dikişini derinlemesine yaladı. Hırsıyla, onun zevkinin yoğunlaştığı küçük, şişkin tepeyi aradı. Onu bulduğunda, doruğa yaklaşırken sertleştiğini hissettiğinde dilini ısırdı, okşadı, dilini ona doğru daldırdı. Kadın yalvarırcasına sikiinin etrafında inerken, adam geri çekildi, nazik davrandı. İki kez daha onu sınıra getirdi, acı çekmesini sağladı, ağzını umutsuzca çekiştirerek karşılık verene kadar işkence etti.

Sophia ona her çekildiğinde, Ross dilini onun derinliklerine batırdı, ritmini onunkiyile eşleştirdi, sonunda zevki zirveye ulaştığında sertçe titreyene kadar. Sophia onun kasıklarına doğru haykırdı, ağzı hâlâ onun etrafında kenetlenmişti. Kendi doruk noktası hızla yaklaştı ve ellerini onun başına götürdü. Ama kadın onu yerinden çıkarma girişimlerine direndi ve dilinin ipeksi darbeleri dayanılamayacak kadar fazla oldu. Doruk noktası onun üzerinde kırıldı ve saf beyaz ateş patlamasında tüketilirken kemerli ve nefes nefese kaldı.

Sonunda Sophia döndü ve Ross'un üzerine tırmanarak başını Ross'un göğsünün ortasına yasladı. Ross ona sıkıca sarıldı. Konuşurken dudakları Sophia'nın zonklayan şakağına değdi. "Kardeşinin kim olduğu umurumda değil. Şeytanın vücut bulmuş hali bile olsa seni yine de isterdim. Seninle ilgili her şeyi seviyorum. Böyle bir mutluluğu bulmayı hiç beklemiyordum. Seni o kadar çok seviyorum ki aramıza bir şey girmesi düşüncesine bile katlanamıyorum."

Sophia'nın ince, nemli vücudu onunkine karşı esnedi. "Artık aramızda hiçbir şey yok," dedi gırtlaktan gelen bir sesle.

Ross bacaklarını ayırarak kadının aralarına yerleşmesine izin verdi, siki kısa bir süre kadının karnında kıpırdandı. Rahatlayarak iç geçirdi, ellerini başının arkasında kavuşturdu ve düşünceli bir şekilde onu düşündü. "Sophia," diye mırıldandı, "Gentry'yi cellattan kurtarmamın bir yolu olduğunu sanmıyorum. Denemeye de pek niyetim yok. Senin kardeşin olsa bile onun suçlarını görmezden gelemem. Gerçek şu ki, Gentry kefaretin ötesinde. Bunu birçok kez kanıtladı."

Aynı fikirde olmamak için başını salladı. "Kardeşimin hayatı çok zordu-"

"Biliyorum," diye olabildiğince nazik bir şekilde araya girdi. Nick Gentry ile ilgili herhangi bir tartışmanın her ikisi için de hüsrandan başka bir şey getirmeyeceği açıktı. Sophia kardeşinin mahvolmuş ruhunun kurtarılabilceğini ummaktan asla vazgeçmeyecekti. Hafifçe gülümseyerek kırılğan saçlarını okşadı.

çenesinden. "Sadece sen sana şantaj yapan bir ağabeyi sevmeye devam edebilirsin."

"Hiç kimse ona değişmesi için bir fırsat vermedi," dedi. "Eğer farklı bir hayat için tek bir şansı olsaydı... nasıl bir adam olabileceğini bir düşünün."

Ross'un alaycı cevabı "Korkarım hayal gücüm beni yanıltıyor," oldu. Yuvarlanarak onu altına kıstırdı, kaslı kalçaları onunkilerin üzerindeydi. "Gentry hakkında bu kadar konuştuğumuz yeter. Düşüncelerimi bir gün için yeterince meşgul etti."

"Pekâlâ," diye kabul etti Sophia, ancak onunla daha fazla konuşmak istediği belliydi. "Gecenin geri kalanını nasıl geçirelim?"

"Açım," diye mırıldandı Ross, çıplak göğüslerinin üzerine eğilerek, "Akşam yemeği istiyorum... ve sonra senden daha fazlasını." Ağzı şişmiş bir meme ucunu kapadı, dişleri hafifçe yakaladı. "Bu kulağa hoş geliyor mu?"

Ross'un hazırlıkları sayesinde şu ana kadar Nick Gentry adına kışkırtıcılık yapanların şiddet içeren gösterileri olmamıştı. Ancak ertesi gün birkaç halk çatışması bekliyordu. Bu nedenle Bow Caddesi askerler ve milislerle kapatılmıştı ve üç koşucu ve bir düzine polis memurundan oluşan bir ekip Newgate'te toplanmaya çalışan izleyicileri uzaklaştırmakla meşguldü. Yargıçların ailelerine evlerine barikat kurmaları için haber verilirken, bankalarda, içki fabrikalarında ve diğer işyerlerinde çalışanlara da olası bir yağmaya karşı savunmaya yardımcı olmaları için silah verildi. Sophia, Ross'un durum çözülene kadar kendisini taşraya gönderme girişimlerini şiddetle reddetmişti. Kardeşinin kaderi belirlenirken Catherine, Iona ve Ross'un büyükbabasıyla birlikte çaresizce oturmak üzere Silverhill Park'a götürülmek istemiyordu.

Gün ilerledikçe Sophia, Bow Sokağı No. 4'teki özel salonda oturmuş, kardeşi için ne yapabileceğini düşünüyordu. Baş ağrıyor ve zonkluyordu. Ross öğle yemeğine çıkmadı, sadece bir yandan kahve içerken

ziyaretçi akınına uğruyordu. Yavaş yavaş akşam yaklaşıyor ve şehir, kaynayan çay ocaklarını ve parıltılı evleri kontrol altında tutan silahlı yaya devriyeleriyle dolup taşıyordu. Ernest, Finsbury Meydanı'ndaki bir adaletle bir mesaj iletmeye giderken, Sophia'ya durum hakkında kısa bir rapor vermek için 4 numarada durdu. "Sör Ross ve Sör Grant'in Gentry'nin tutuklanmasının halk tarafından bu kadar sessiz karşılanmasına şaşırdıklarını konuştuklarını duydum. Sör Ross, bunun birçok fikrin Gentry'ye karşı değiştiğinin bir işareti olduğunu söylüyor." Ernest kitlelerin sadakatsizliği karşısında başını salladı. "Zavallı Kara Köpek," diye mırıldandı. "Hepsi de lanet nankörler."

Sophia bu kadar mutsuz olmasaydı, delikanlının lekelenmiş kahramanını savunmasına gülümseyebilirdi. "Teşekkür ederim, Ernest," dedi. "Dışarı çıkarken dikkatli ol. Yaralanmanı istemem."

Adam kızardı ve kadının endişesi karşısında sııttı. "Oh, kimse bana dokunamaz leydim!"

O hızla uzaklaştı ve Sophia bir kez daha yalnız başına kara kara düşünmeye başladı. Güneş batmış, Londra'yı sıcak ve siyah bir gece kaplamıştı. Hava kömür ve pis doğu rüzgârının kokusuyla keskindi. Sophia yatmaya hazırlanmak için geceliğini giymeyi düşünürken, Ross özel dairelerine girdi. Eşikten geçerken terden ıslanmış gömleğini çıkardı.

"Herhangi bir haber var mı?" Sophia onu yatak odasına kadar takip ederek sordu. "Kardeşim nasıl? Herhangi bir haber var mı? Hapishane yakınlarında bir karışıklık oldu mu? Haber alamamaktan çıldıracağım!"

Ross lavaboya su doldururken, "Her şey nispeten sakin," dedi. Yüzüne, göğsüne ve kollarının altına su dökerken sırtındaki uzun kaslar esnedi. "Bana temiz bir gömlek getirir misin?"

Aceleyle uymaya çalıştı. "Nereye gidiyorsun? Önce bir şeyler yemelisin. En azından bir sandviç-"

"Vakit yok," diye mırıldandı Ross, yeni keten gömleğini giyip pantolonunun içine sokarken. Uсталıkla gömleği

yakasına bir kravat başladı. "Birkaç dakika önce aklıma bir fikir geldi. Newgate'e gidiyorum, yakında dönmeyi umuyorum. Benim yüzümden uyanık kalmayın. Önemli bir haber alırsam seni uyandırırım."

"Kardeşimi görmeye mi gidiyorsun?" Sophia hemen gardıroptan desenli gri bir yelek çıkardı ve kollarını geçirmesi için ona uzattı. "Neden? Nedir bu fikir? Ben de seninle gelmek istiyorum!"

"Newgate'e değil."

"Ben dışarıda arabada bekleyeceğim," diye umutsuzca ısrar etti. "Uşağa bir çift tabanca verebilirsin, şoföre de. Hapishanenin her tarafında devriyeler var, değil mi? Orada da burada olduğum kadar güvende olacağım. Oh, Ross, burada daha fazla beklemek zorunda kalırsam delireceğim! Beni de yanında götürmelisin. Lütfen. O benim kardeşim, değil mi?"

Endişeli sözlerin telaşına kapılan Ross ona sert bir bakış attı, yanağında küçük bir kas sıçradı. Sophia onun kendisini reddetmek istediğini biliyordu. Ancak, onun kardeşi için duyduğu endişeyi de anlıyordu.

"Arabada kalacağına yemin ediyorsun," diye sordu.

"Evet!"

Bakışları onunkileri tuttu ve bir küfür mırıldandı. "Pelerinini al."

Fikrini değiştirebileceğinden korkan kadın, büyük bir hevesle itaat etti. "Senin fikrin nedir?" diye sordu.

Ross açıklama yapmak istemeyerek başını salladı. "Hâlâ bunu düşünüyorum. Ve muhtemelen boşa çıkacağı için umutlarınızı yükseltmek istemiyorum."

Yargılanmayı ya da idamı bekleyenlerin geçici olarak kaldığı Newgate, genellikle taş testi olarak adlandırılırdı. Burayı ziyaret etmiş ya da hapsedilmiş olan herkes, cehennemin kendisinin daha sefil olamayacağına yemin ederdi. Eski duvarlar, hücrelerinde hayvanlar gibi zincirlenmiş mahkumların sürekli ulumaları ve alaylarıyla yankılanırdı. Hiçbir mobilya ya da konfor

Açık koğuşlarda ya da tek kişilik hücrelerde her türden mahkûma izin verilirdi. Düzeni sağlaması gereken gardiyanlar genellikle yozlaşmış, zalim, akli dengesi bozuk ya da bu üçünün bir kombinasyonuydu. Bir keresinde Eddie Sayer, bir mahkûmu Newgate'e bıraktıktan sonra Bow Street'e döndüğünde, gardiyanların kendisini mahkûmlardan daha çok endişelendirdiğini söylemişti.

Mahkûmlar kışın sert soğuşunda çok acı çekseler de, sıcak yaz günlerinde biriken iğrenç kokunun yanında bu hiçbir şeydi. Ross baş gardiyana kendisini Nick Gentry'nin hücresine götürmesini söylerken hamamböceği orduları yerde koşuşturuyordu. Hapishanenin kalbinde yer alan bu hücreye "şeytanın dolabı" adı verilmişti ve buradan kaçış yoktu.

Dolambaçlı labirentlerden birinde ilerlerken, bitler ayaklarının altında çatırdıyor ve gıcırdayan fareler ağır botların yaklaşmasından kaçıyor. Alt katlardaki hücrelerden uzaktan gelen sefalet çığlıkları yükseliyordu. Karısının dışarıda bir arabada beklemesine izin verdiğini düşünmek Ross'un sinirini bozdu ve onu buraya getirme kararından büyük pişmanlık duydu. Karısının silahlı bir uşak, bir şoför ve iki koşucunun yanında olduğunu bilerek kendini teselli etti.

Baş gardiyan Eldridge, "Şu Gentry, sessiz biri," diye yorum yaptı. İri yarı, tıknaz ve şişkin yüz hatlarına sahip olan bu adam da en az hapsedilenler kadar kötü kokuyordu. Başının tepesi keldi ama uzun, yağlı saç telleri kafa derisinin yanlarından sarkıyor ve sırtından aşağıya dökülüyordu. Eldridge işini severek yaptığı anlaşılan ender gardiyanlardan biriydi. Belki de bunun nedeni, mahkûmların son itirafları da dâhil olmak üzere Newgate'te yaşadıklarını anlattığı yazıları her hafta Londra gazetelerine satarak iyi bir kâr elde etmesiydi. Kötü şöhretli Nick Gentry'nin hikâyelerinden iyi para kazanacağına şüphe yoktu.

"Bütün gün ondan çıt çıkmadı," diye homurdandı Eldridge. "Sana soruyorum, çenesini kapalı tutarsa ne tür bir hikâye satabilirim?"

Ross alaycı bir ifadeyle, "Düşüncesiz biri," dedi.

Görünüşe göre Ross'un onayından memnun olan gardiyan onu şeytanın dolabının girişine götürdü. Mahkûmun ziyaretçilerle konuşabilmesi için ağır meşe ve demir kapıya altı inç genişliğinde bir pencere açılmıştı. "Gentry!" Eldridge delikten homurdandı. "Ziyaretçi!"

Cevap gelmedi.

Ross kaşlarını çatı. "Muhafız nerede?"

Eldridge'in yağlı yüzü ona doğru döndü. "Muhafız yok, Sör Ross. Buna gerek yoktu."

"Bu kapıya her zaman bir muhafız yerleştirilmesini özellikle emrettim," dedi Ross sert bir sesle. "Sadece kaçma girişimlerini önlemek için değil, aynı zamanda Gentry'nin kendi koruması için de."

Eldridge'in sarkık karnından derin bir kahkaha yükseldi. "Kaçmak mı?" diye alay etti. "Şeytan'ın dolabından kimse kaçamaz. Gentry'nin elleri kelepçelendi, bacaklarına demirler takıldı ve üç yüz kiloluk zincirlerle ağırlaştırıldı. Burnunu almak için bile kıpırdayamıyor! Bu olmadan yaşayan hiç kimse o hücreye girip çıkamaz." Bir anahtar salladı ve kapının kilidini açmaya çalıştı.

Meşe ve demirden yapılmış kalın kapı itilerek açıldığında öfkeli bir protestoyla inledi. "İşte," dedi Eldridge memnuniyetle, hücrenin içine girerken elindeki lamba şingirdiyordu. "Gördünüz mü? Gentry-" Kocaman gövdesi şaşkınlıktan titredi. "Lanet olsun!"

Ross şeytanın dolabının boş olduğunu görünce başını hafifçe salladı. "Tanrım," diye mırıldandı, kayınbiraderinin becerikliliği karşısında hayranlık ve öfke karışımı bir duyguyla dolmuştu. Yerdeki devasa zincir yığınının yanında eğilmiş bir demir çivi parlıyordu. Gentry kelepçelerinin ve bacak demirlerinin kilitlerini açmayı başarmıştı, hem de karanlıkta. Odanın diğer tarafındaki iç pencerenin bir demiri eksikti. Gentry'nin o çubuğu gevşetmiş ve iri cüssesini sıkıştırmış olması düşünülemezdi.

ama başarmıştı. Bunu başarmak için bir omzunu yerinden çıkarmış olma ihtimali de vardı.

"Onu burada en son ne zaman gören oldu?" Ross şaşkın bakışlı hapishane bekçisine havladı.

Eldridge, "Sanırım bir saat önce," diye mırıldandı, gözleri terden sırılsıklam olmuş yüzünden fırlayacak gibiydi.

İç pencereden bakan Ross, Gentry'nin muhtemelen pencere demirini kullanarak yan hücrenin küflü duvarını kırdığını gördü. Ofisinin duvarına yapıştırılmış olan Newgate planının ayrıntılarını hatırlamaya çalıştı.

Hapishane gardiyanına öldürücü bir bakış fırlattı. "Bu anahtar bu kattaki tüm hücreler için çalışıyor mu?"

"Sanırım öyle-"

"Onu bana ver. Şimdi koca kışını yer seviyesine indir ve arabamdaki koşuculara Gentry'nin kaçtığını söyle. Ne yapacaklarını bilirler."

"Evet, Sör Ross!" Eldridge kendi boyundaki biri için şaşırtıcı bir hızla lambayı da yanına alarak Ross'u karanlıkta bırakarak kaçtı.

Anahtarı kavrayan Ross, şeytanın dolabından çıktı ve bitişikteki odanın kilidini açtı. Bol bol küfrederek duvardaki delikten tırmandı ve kayınbiraderinin izlerini takip etti. "Lanet olsun sana, Gentry," diye mırıldandı, hışırtilar ve huzursuz haşaratın gıcırtiları davetsiz girişini selamlarken. "Seni yakaladığımda, bana bunu yaşattığın için seni kendim asacağım."

Yorgunluktan zor nefes alan Nick Gentry, nemli saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı ve Newgate'in çatısına çıktı. Temkinli bir şekilde ayağını komşu bir binaya bağlanan dış duvara koydu. Duvar yaklaşık on beş santim kalınlığındaydı ve o kadar eskiydi ki üst kısmı parçalanıyordu. Yine de özgürlüğe giden tek yol buydu. Diğer tarafa geçmeyi başardığında, binaya girecek, sokağa çıkmanın yolunu bulacak ve sonra durdurulamaz olacaktı. Londra'yı kimsenin bilmediği kadar iyi biliyordu; her sokağı, her köşeyi, her

delik ve yarık. Bulunmak istemezse kimse onu bulamazdı.

Nick duvar boyunca bir kedi gibi yavaşça ilerledi, yere düşüp ezilmesine neden olabilecek olası düşüşü umursamıyordu. Gözlerini şiddetle kısıtı, yoğun gökyüzü ay ışığının sadece bir parıltısıyla rahatlamıştı. Bir ayak diğerini takip ediyordu; zihnini açık tutmaya çalıştı. Ama bir düşünce konsantrasyonunu bozdu-Sophia. Londra'dan ayrıldıktan sonra onu bir daha asla göremeyecekti. Nick ona karşı hissettiklerini aşk olarak tanımlamadı, çünkü kendisinin bu duyguyu yaşayamayacağını biliyordu. Ama ruhunda bir yırtık olduğunun farkındaydı; onu sonsuza dek terk etmenin, hâlâ sahip olduğu bir parça ahlakı da kaybetmek anlamına geleceğini hissediyordu. Dünyada onu hâlâ önemseyen, ne yaparsa yapsın önemsemeye devam edecek olan tek kişi oydu.

Bir adım, bir adım daha, sağ ayak, sol ayak... Nick kız kardeşiyle ilgili düşünceleri bir kenara itti ve özgür kaldığında nereye gideceğini düşündü. Bir yerlerde yeni bir başlangıç yapabilir, yeni bir isim alabilir, yeni bir hayat kurabilirdi. Bu fikir neşelendirici olmalıydı, ama bunun yerine onu kasvete boğdu. Bir dakika bile rahatlamasına izin vermeyen bu denge oyunundan yorulmuştu. Yirmi beş yıl yerine yüz yıl yaşamış kadar yorgundu. Yeniden başlama düşüncesi onu tiksindiriyordu. Ancak bu onun tek seçeneğiydi. Ve o hiçbir zaman değiştiremeyeceği şeyler için ellerini ovuşturana biri olmamıştı.

Duvarın bir kısmı sağ ayağının altında parçalandı, harç parçaları ve toz bulutları yere savruldu. Nick sessizce dengesini sağlamaya çalıştı, kollarını iki yana açmış, nefesi dişlerinin arasından tıslıyordu. Dengesini yeniden sağladıktan sonra daha temkinli bir şekilde yoluna devam etti, karanlıkta duvarı geçmek için görüşünden çok içgüdülerini kullanıyordu. Aşağıdaki zeminde çok az hareket vardı, sadece birkaç yaya devriye ileri geri gidip geliyordu. Toplanmaya çalışan gösterici grupları hızla uzaklaştırıldı. Nick'in kendi adına protesto yapmasını beklediği kalabalığın çok küçük bir kısmıydı bu. O

Pop laritesindeki bariz d      ironik bir şekilde takdir ederek sırtıttı. "Nank r piçler," diye mırıldandı.

Neyse ki kimse hapishane duvarının tepesinde duran figürü fark etmedi. Tanrı'nın bir mucizesi -ya da şeytanın bir kaprisi- sayesinde Nick sonunda komşu binaya ulaştı. En yakın pencereye tam olarak ula amasa da, ta  i  ili inden çıkıntı yapan oyma bir aslan ba ı buldu. Elini süslemenin üzerine koydu unda, bunun gerçek ta  değil, Coade ta ı olduğunu anladı; Coade ta ı, gerçek ta  kullanmanın çok pahalı olduğu durumlarda söve ve heykel yapımında kullanılan yapay bir malzemeydi. Nick'in bu şeyin onu taşıyıp ta ımayaca ı konusunda hiçbir fikri yoktu. Yüzünü buru turarak, bir omzuna  rtt    yırtık pırtık battaniyeyi kaptı ve aslanın ba ının etrafına ba ladı. D   m  sıkıla tırmak için sertçe sarsarken, üç metre aşağıdaki pencereye odaklandı. İyi, diye düşündü, açıktı ve camı kırma ihtimali pek de umurunda değildi.

Nick nefesini tutarak battaniyeyi kavradı, isteksiz bir an tereddüt ettikten sonra kararlı bir hamleyle duvardan atladı. Biraz daha zorlanaca ını tahmin ettiği için, açık pencereden onu hayrete düşüren bir kolaylıkla geçti. Ayaklarının  zerine d  mesine rağmen, momentum onu acı dolu bir homurtuyla d  ene kadar ileri götürdü. K frederek ayağa kalktı ve silkindi. Oda bir tür ofise benziyordu, penceresi dikkatsiz bir memur tarafından açık bırakılmıştı. Nick, "Neredeyse geldik," diye mırıldandı, ofisten geçip kendisini yere indirecek merdivenleri aramaya koyuldu.

 ki dakika sonra Nick, bir mobilya fabrikası olduğu ortaya çıkan binanın yan tarafında bulunduğu bir kapıdan içeri girdi. Elinde bir döner bı a ı ve ağır bir tahta çubukla ilerlerken gölgelerden uzak durdu.

Kurulan bir tabancanın tıkırtısını duyunca dondu kaldı.

"Orada kal," dedi bir kadının sessiz sesi.

 a kınlıktan nefesi kesildi. "Sophia mı?"

Kız kardeşi orada tek başına duruyordu, elinde bir tabancanın parıltısı, sabit bakışları ona sabitlenmişti. "Sakin kaçma," diye uyardı, yüzü gergindi.

"Buraya nasıl geldin?" diye sordu kuşkuyla. "Bu tehlikeli ve Tanrı aşkına, kaldır şunu yoksa kendine zarar vereceksin."

Hareket etmedi. "Yapamam. Yaparsam kaçarısın." "Beni vurmazsın."

Cevabı çok yumuşaktı. "Bunu öğrenmenin tek bir yolu var, değil mi?"

Nick büyük bir umutsuzluğa kapılmamak için kendini zor tuttu. "Bana hiç değer vermiyor musun Sophia?" diye sordu kısık sesle.

"Elbette biliyorum. Bu yüzden sizi durdurmak zorundaydım. Kocam size yardım etmeye geldi."

"Cehennem gibi. Aptallık etme! Bırak beni, lanet olası!"

"Sör Ross'u bekleyeceğiz," dedi inatla.

Nick göz ucuyla devriyelerin ve bir çift koşucunun kendilerine doğru geldiğini gördü. Artık çok geçti. Kız kardeşi her türlü kaçış şansını yok etmişti. Nick kaderci bir kabullenişle kendini rahatlamaya ve elindeki geçici silahları bırakmaya zorladı. Pekâlâ. Cannon'ı bekleyecekti. Sophia da değerli kocasının kendisine yalan söylediğini öğrenecekti. Sophia'nın ona tapınmasındansa Cannon'un ne olduğunu ortaya çıkarmak neredeyse buna değecekti. "Peki," dedi sakın bir sesle. "Kocanın bana yardım etmesine izin vereceğiz, darağacına kadar."

Bölüm 18

Ross, Gentry'nin izini hapishanenin çatısına kadar takip ettiğinde üstü başı pislik içindeydi. Bir daha asla temiz olamayacakmış gibi hissederek, içerideki pis kokudan sonra tarif edilemeyecek kadar tatlı olan açık havaya tırmandı. Çatının kenarı boyunca yürürken, komşu bir binaya bağlanan bir hapishane duvarı buldu. İlk başta Gentry'den hiçbir iz yoktu ama sonra Ross taştan sarkan koyu renkli battaniyenin dalgalandığını gördü. Hayal kırıklığı içinde homurdandı. Adamın şimdiye kadar ne kadar uzağa gittiği belli değildi.

Duvarın üzerine eğilerek ayağıyla test etti ve kayan kum kadar dengesiz olduğunu keşfetti. Bu noktada, Gentry'nin özgürlüğe giden yolunu takip etmek artık bir seçenek değildi. Ross, bir sirk göstericisinin bile reddedeceği bir başarıya kalkışırsa lanetlenirdi. Ancak geri çekilmeden önce yerden bir kadının seslendiğini duydu.

"Ross?"

Dört kat yukarısından karısının küçücük figürünü gördüğünde kalbi durdu.

"Sophia," diye gürledi, "eğer bu sensen, seni eşek sudan gelinceye kadar döveceğim."

"Gentry benimle bekliyor," diye tekrar seslendi. "Sakın o duvarı geçmeye kalkma!"

"Planlamıyordum," diye karşılık verdi, kızın güvende kalma isteğine uymadığını fark edince öfkesini kontrol etmekte zorlandı. "Orada kal."

Hapishaneye geri dönmesi sonsuza kadar sürecekmış gibi görünüyordu. Ross panik içinde hareket ediyor, mümkün olduğunca koşuyor, katları geçerken havayı dolduran çığlıklara ve küfürlere aldırmıyordu. Sonunda girişten dışarı çıktı ve koşar adımlarla binanın etrafından dolaşmaya başladı. Küçük bir izleyici kalabalığı, atlı ve yaya devriyeler, Sayer ve Gee'nin karısına ve tutsağına saygılı bir mesafede beklediklerini gördü.

"Sir Ross," dedi Sayer endişeyle, "hiçbirimiz onu görmeden ona ulaştı - bize burada kalmamızı söyledi yoksa-"

Ross, "Ben bununla ilgilenirken herkesi uzak tutun," diye tersledi.

Ross karısına doğru yürürken koşucular itaatkâr bir şekilde kalabalığı birkaç metre daha geriye çekti. Sophia'nın yüzü onu görünce rahatladı ve tabancayı mırıldanmadan ona verdi.

"Bunu nereden buldun?" diye sordu yumuşak bir sesle, böğürmemek için kendini zor tutuyordu.

Sophia özür dileyerek, "Onu uşaktan aldım," dedi. "Onun hatası değildi Ross. Özür dilerim, ama gardiyanın Bay Sayer'e Gentry'nin kaçtığını söylediğini duydum... sonra gittiler, ben de arabanın penceresinden bakıyordum ve kardeşimi çatıda gördüm-"

"Sonra," diye araya girdi Ross, elini kız uluyana kadar poposuna götürmek için can atıyordu. Bunun yerine elindeki sorunu çözmeye odaklandı.

Onları alaycı bir ifadeyle izleyen Gentry'ye baktı. "Demek kız kardeşime böyle bakıyorsunuz?" Gentry sordu. "İyi ellerde, değil mi? Geceleri Newgate'te tabancayla dolaşıyor!"

"John," diye itiraz etti Sophia. "O yapmadı-"

Ross sert bir eli ensesine koyarak onu susturdu. "Seni durdurduğu için şanslısın," diye soğuk bir şekilde Gentry'ye bilgi verdi.

Gentry, "Oh, gerçekten de şanslı bir piçim," diye mırıldandı.

Ross ona spekülâtif bir şekilde baktı, büyük bir hata yapmak üzere olup olmadığını merak ediyordu ve muhtemelen öyle olduğunu biliyordu. Kayınbiraderinin kellesini kurtarabilecek ve hatta Bow Street'in yararına olabilecek bir plan tasarlamıştı ama bu bariz bir kumardı. Gentry'nin karakterinde patlayıcı bir karışım vardı - cesur hırsız, uğursuz yeraltı lordu, kahraman, şeytan. İlginç bir şekilde Gentry arada kalmış, ne olacağına karar verememiş gibiydi. Ama doğru ellere teslim edilirse ve kendisinden daha güçlü bir irade tarafından şekillendirilirse...

Sophia, hiç kimsenin ona değişme fırsatı vermediğini söylemişti. Eğer farklı bir hayat için tek bir şansı olsaydı... nasıl bir adam olabileceğini bir düşünün.

Ross, Sophia'nın iyiliği için ona bu şansı verecekti. Eğer kardeşine yardım etmeye çalışmazsa, bu aralarını kalıcı olarak açacaktı. Gentry'ye, "Sana bir teklifte bulunacağım," dedi. "Bunu dikkatle değerlendirmeni tavsiye ederim."

Genç adamın yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Bu ilginç olacak."

"Aleyhinizdeki delillerin farkındasınız. İstersem bunu ortadan kaldırabilirim."

Gentry, anlaşma yapma sürecine tamamen aşina olduğu için ona aniden uyanan bir ilgiyle baktı. "İfade vermeye hazır olan tanık ne olacak?"

"Bunu da halledebilirim."

"Nasıl?"

"Bununla nasıl başa çıktığım seni ilgilendirmez." Ross, Sophia'nın keskin bir şekilde içine çektiği nefesini duyduğunda ona bakmadı. Kardeşinin iyiliği için prensiplerinden ödün vermeye razı olmasına şaşırdığını hissetmişti. Yargıda geçirdiği neredeyse bir düzine yıl boyunca yolsuzluk sayılabilecek hiçbir şey yapmamıştı. Kanıtların ve tanıkların manipüle edilmesi onun doğasına tamamen aykırıydı. Yine de vicdan azabını bir kenara bıraktı ve acımasızca devam etti. "Çabalarımın karşılığında sizden bir şey istiyorum."

Gentry alaycı bir tavırla, "Elbette," dedi. "Bunu tahmin etmek zor değil. Ülkeyi terk etmemi ve ortadan kaybolmamı istiyorsunuz."

"Hayır. Koşucu olmanı istiyorum." "Ne?"

Gentry talep etti.

"Ross?" Sophia aynı anda sordu.

Ross bu kadar inatçı olmasaydı, karşısındaki aynı çift mavi gözlerdeki boş bakışlarla eğlenirdi.

Gentry kızgınlıkla, "Benimle oyun oynama, Cannon," dedi. "Bana ne istediğini söyle, ben de-"

"Kendine hırsız diyorsun," dedi Ross. "Bakalım bu işi kuralına göre yapacak kadar erkek misin? Vahşet, yalan ya da sahte kanıt olmadan."

Gentry kamu görevlisi olma fikri karşısında dehşete düşmüş gibiydi. "Tanrı aşkına, böyle çılgınca bir fikir nasıl aklına geldi?"

"Morgan'ın söylediği bir şey aklıma geldi... bir kaçakçı ve yakaladığı suçlu aynı madalyonun iki yüzüdür."

"Morgan'ın bana güveneceğini mi sanıyorsun?"

"İlk başta değil. Onun güvenini gün be gün kazanman gerekecek."

Gentry, koşucuların üniformalarından esinlenerek takılan lakabı kullanarak, "Bir grup Robin Redbreast'e boyun eğersem lanetlenirim," diye alay etti.

"Yapmazsan asılacaksın," dedi Ross ona. "Aleyhindeki kanıtları elimde tutacağım ve işini Morgan'ı tatmin edecek şekilde yapmadığına dair ilk işarete bunları kullanacağım."

"Kaçmayacağımı nereden biliyorsun?"

"Çünkü bunu yaparsan, seni bizzat takip eder ve öldürürüm. Kız kardeşinin hayatı, benimkinden bahsetmiyorum bile, sen olmadan çok daha keyifli olurdu."

Ortam düşmanlıkla doluydu. Ross, Gentry'nin tehdide neredeyse inandığını görebiliyordu. Sabırla bekledi, seçeneklerini düşünmesine izin verdi.

Genç adam ona kötücül bir bakış gönderdi. "Beni kullanacaksın," diye mırıldandı. "Bir tür lanetlenmiş tüy olacağım"

ve Bow Street için kendi planlarını ilerletmek için elimde kalan her türlü kamu iyiliğini kullanacaksın. Gazeteler Nick Gentry'yi Bow Sokağı kaçakçısına dönüştürdüğü için seni övecek. Tanıdığım herkese ihanet etmemi ve tüm suç ortaklarıma karşı kanıt vermemi sağlayacaksın. Ve Dead Man's Yard'dan Gin Lane'e kadar her erkek, kadın ve çocuk tarafından hor görülmemi sağladıktan sonra, beni en nefret ettiğim yerlerde hırsızları ve katilleri yakalamaya göndereceksiniz. Tüm bunların ötesinde, bana vereceğiniz maaşın hiçbir değeri olmayacak."

Ross bu suçlamayı düşünceli bir şekilde değerlendirdi. "Evet," dedi, "bu her şeyi oldukça iyi özetliyor."

"Tanrım." Gentry neşesiz bir kahkaha attı. "Git kendini öldür, Cannon!"

Ross'un kara kaşlarından biri kalktı. "Bunu evet olarak kabul edebilir miyim?"

Gentry başını sallayarak cevap verdi. "Buna pişman olacağım," dedi ekşiyerek. "En azından cellat beni çabucak öldürebilirdi."

"Artık bir anlaşmaya vardığımızı göre seni hücrene geri götüreceğim," dedi Ross hoş bir şekilde. "Yarın sabah serbest bırakılacaksın. Bu arada yapmam gereken bazı düzenlemeler var."

"Ross," dedi Sophia endişeyle, "John bu gece oraya geri dönmek zorunda mı?"

"Evet." Bakışları onu itiraz etmeye cesaretlendirdi.

Ağabeyinin iyiliği için yalvarmak istediği açık olmasına rağmen, ihtiyatlı bir şekilde ağzını kapalı tuttu.

Gentry, "Sorun değil Sophia," diye mırıldandı. "Bundan daha kötü yerlerde de kaldım." "Kocanın izniyle," diye eklerken Ross'a kötücül bir bakış fırlattı.

Ross, on yıllık ilişkisi boyunca Sör Grant Morgan'ı hiçbir zaman şimdiki kadar şaşırtmayı başaramamıştı. Bow Street No. 3'e dönerek doğrudan Morgan'ın ofisine gitti ve Gentry ile vardığı anlaşmayı anlattı.

Morgan tam bir anlayışsızlıkla ona baktı. "Ne dedin sen? Nick Gentry koşucu olamaz."

"Neden olmasın?"

"Çünkü o Nick Gentry, işte bu yüzden!"

"Onu bir koşucuya dönüştürebilirsin."

Morgan şiddetle, "Hayır," dedi ve başını salladı. "Tanrım, hayır. Bana yüklediğin fazladan işlerden ya da bana yaşattığın onca zorluktan hiç şikâyet etmedim. Ve eğer atama gerçekleşirse, senin yerini doldurmak için elimden geleni yapacağım. Ama emekli olup Nick Gentry'yi eğitme görevini bana bırakırsan lanetleneceğim! Eğer koşucu olabileceğini düşünüyorsan, onu kendin eğit!"

"Onu idare etmek için benden daha donanımlısın. Sen de onun gibi sokaklardan gelen bir koşucuydun. Ve unutmayın, o sadece yirmi beş yaşında, etkilenmek için hala yeterince genç."

"O sertleşmiş bir vaka ve ancak bir aptal bunun aksini düşünebilir!"

"Zamanla," diye devam etti Ross, itirazı görmezden gelerek, "Gentry elinizdeki en iyi adam olabilir. En kötü ve tehlikeli işleri bile gözünü kırpmadan yapar. Sana çok etkili bir şekilde kullanabileceğin bir silah veriyorum Grant."

"Ya da suratımda patlar," diye mırıldandı Morgan. Sandalyesinde arkasına yaslanıp somurtkan bir homurtuyla tavana baktı. Belli ki Nick Gentry'yi eğitme ihtimalini gözünün önüne getiriyordu. Birdenbire alaycı bir kahkaha attı. "Yine de buna değebilir. O küçük piçin başımıza açtığı onca dertten sonra onu bir güzel hırpalamak hoşuma giderdi."

Ross gülümsedi, Nick Gentry'nin iri yarı halini düşündü ve ancak Morgan'ın boyunda birinin ondan "küçük" diye bahsedebileceğini düşündü. "O zaman bunu biraz düşüneceksin."

"Bana bir seçenek mi sunuyorsun?"

Ross başını kısa bir süre salladı.

"Ben öyle düşünmüyordum," diye mırıldandı Morgan. "Lanet olsun. Umarım yakında emekli olursun, Cannon."

Ross karanlık odaya girdiğinde Sophia yatağında yatıyordu ve onun uyuduğunu düşünmesini umarak hareketsiz ve sessiz kaldı. Ross, Newgate'ten arabayla gelirken ona karşı duyduğu hoşnutsuzluğu açığa vurmaktan kaçınmıştı ve Sophia, Ross'un, evlerinin mahremiyetine kavuşuncaya kadar beklemeye niyetli olduğunu biliyordu. Ancak şimdi hesaplaşma zamanıydı. Onu sabaha kadar oyalayabilirse, öfkesinin yatışabileceğini düşündü.

Ne yazık ki Ross'un beklemeye niyeti yokmuş gibi görünüyordu. Lambayı yaktı ve amansız bir parıltı yayana kadar açtı.

Sophia yavaşça doğruldu ve ona yatıştırıcı bir gülümseme verdi. "Sör Grant ona söylediğinizde ne dedi-"

"Bunu sonra konuşuruz," dedi sertçe, dikkatinin dağılmasını reddederek. Yatağın kenarına oturarak iri ellerini kadının iki yanına koydu ve onu yorganın altında sabitledi. "Şu anda, bu akşamki davranışlarını tartışmak istiyorum. Ve sen de güvenliğin hakkında ne düşündüğümü bildiğin halde nasıl böyle bir risk alabildiğini açıklayacaksın!"

Adam başka birinin solmasına neden olabilecek sert bir nutuk çekmeye başladığında Sophia yastıklara doğru büzüldü. Ancak, onun öfkesinin kendisine olan sevgisinden kaynaklandığını biliyordu ve bu yüzden her kelimeyi alçakgönüllülükle kabul etti. Adam sözlerini bitirdiğinde -ya da belki de yeniden başlamadan önce sadece nefes alıyordu- kadın pişmanlıkla söze girdi.

"Kesinlikle haklısınız," dedi. "Sizin yerinizde olsaydım, ben de aynı şekilde hissederdim. İsteddiğiniz gibi arabada kalmalıydım."

"Doğru," diye mırıldandı Ross, kızın onunla tartışmayacağını anlayınca öfkesi yatışır gibi oldu.

"Tecrübelerinize dayanarak bu gibi durumlarda en iyisini siz bilirsiniz. Sadece kendimi tehlikeye atmakla kalmadım, aynı zamanda bebeğin sağlığını da tehlikeye attım ve bunun için çok üzgünüm."

"Olmanız gerektiği gibi."

Sophia öne doğru eğilerek yanağını onun omzuna yasladı. "Seni asla bilerek endişelendirmek istemem."

"Bunu biliyorum," dedi huysuzca. "Ama kahretsin Sophia, kendi karısını kontrol edemeyen bir adam olarak tanınmayı reddediyorum."

Sophia onun omzuna yaslanarak gülümsedi. "Kimse böyle bir şey düşünmeye cüret edemez." Yavaşça onun kucağına uzandı. "Ross... kardeşim için yaptığın şey çok harikaydı..."

"Bunu onun için yapmadım. Senin için yaptım."

"Biliyorum. Ve bunun için sana tapıyorum." Yavaşça kravatının düğümünü kopardı ve koyu renkli ipeği gevşetti.

"Sadece bunun için mi?" diye sordu, kolları kızın ince bedenini sıkıca sararken.

"Binlerce farklı sebepten dolayı." Kasıtlı olarak göğüslerini onun göğsüne sürttü. "Seni ne kadar sevdiğimi göstermeme izin ver. Sana her yönden nasıl ihtiyacım olduğunu."

Dersi bırakan Ross gömleğini başından çekip yere fırlattı. Sophia'ya döndüğünde, Sophia gülümsüyordu, içinde eğlence ve uyarılma lezzetli bir şekilde birbirine karışıyordu.

"Bu kadar komik olan ne?" diye sordu, geceliğinin eteğini beline kadar çekiştirerek.

"Karısı için kullanılan Cockney deyiminin 'sorun ve çekişme' olduğunu düşündüm," dedi, eli çıplak karnına yerleşirken biraz nefes nefese. "Benim durumumda, doğru olduğu ortaya çıktı, değil mi?"

Ross'un gözleri cevap niteliğinde bir gülümsemeyle parladı ve eğilerek onun ağzını kendi ağzıyla kapattı. "Benim için asla üstesinden gelemeyeceğim kadar büyük bir sorun değil," diyerek ona güvence verdi ve gecenin geri kalanını bunu kanıtlayarak geçirdi.

Sonsöz

Kızlarının doğumundan sonra Dr. Linley, anneden çok babanın sağlığından endişe ettiği ilk doğum olduğunu söylemişti. Ross, herkesin onu dışarıda bekletme çabalarına rağmen yatak odasının bir köşesinde kalmıştı. Düz arkalıklı bir sandalyeye oturdu ve saten ağacı parmaklarında parçalanma tehlikesi geçirene kadar kenarlarını kavradı. Yüz ifadesi boş olmasına rağmen Sophia korkusunu anlamıştı. Kasılmalar arasında ona iyi olduğuna, ağrının korkunç ama kontrol edilebilir olduğuna dair güvence vermeye çalıştı, ama sonunda doğum yapma çabası tüm dikkatini gerektirdi ve neredeyse onun odadaki varlığını unuttu.

Linley ona cesaret verici bir gülümsemeyle bakarak, "Çok sessizsin," dedi. "Eğer yardımı olacaksa, sancılar başladığında bağır. Doğumun bu noktasında bana ve tüm atalarıma küfreden kadınlar oldu."

Sophia güçsüzce kıkırdadı ve başını salladı. "Bağırırsam kocam bayılabilir."

Linley kuru bir sesle, "Hayatta kalacaktır," dedi.

Sonlara doğru, acı nihayet onu bunalttığında, sıkıntıyla bir çığlık attı ve Linley koluyla boynunu destekledi ve yüzünün önünde nemli beyaz bir mendil tuttu. "Nefes al," diye mırıldandı.

İtaat ederek, acısını dindiren ve ona şaşırtıcı bir coşku anı yaşatan tatlı, baş döndürücü bir dumanı içine çekti. Adam mendili indirirken minnetle, "Teşekkür ederim," dedi. "Nedir bu?"

Aynı anda Ross yatağın başında belirdi, şüpheli görünüyordu. "Bu güvenli mi?" diye sordu.

"Nitöz oksit," diye yanıtladı Linley sakince. "İnsanların nefes çekerek kendilerini eğlendirdikleri 'inhalasyon eğlencelerinde' kullanılır. Ancak bir meslektaşım, Henry Hill Hickman, diş hekimliği sırasında ağrıyı dindirmek için kullanılmasını önerdi. Şimdiye kadar tıp camiası tarafından pek ilgi görmedi. Bununla birlikte, doğum yapan kadınları rahatlatmak için birkaç kez kullandım ve hem zararsız hem de etkili görünüyor."

"Karımla deney yapma fikrinden hoşlanmıyorum.

-" Ross başladı.

Sophia bir başka yoğun acı dalgası onu yakaladığında sözünü kesti. Linley'nin bileğini yakaladı. "Onu dinleme," diye soluk soluğa bağırdı. "Nerede o mendil?"

Bir başka nitöz oksit nefesi ve birkaç sert ıkınma ile Amelia Elizabeth Cannon doğdu.

Ertesi gün Sophia, siyah saçlı minik bebeği göğsünde emzirirken, belli belirsiz özür dileyen bir gülümsemeyle Ross'a baktı. Her ne kadar yeni doğan kızı için özel bir heyecan duysa da, bir kadının kocasına ilk çocuğu olarak bir erkek yerine bir kız vermesi genellikle başarısızlık olarak kabul edilirdi. Tahmin edilebileceği gibi, Ross hayal kırıklığını ifade edemeyecek kadar centilmendi ama Sophia, başta Ross'un büyükbabası olmak üzere Cannon'ların çoğunun soylarını devam ettirecek bir erkek çocuk umduklarını biliyordu.

Ross'un uzun parmakları kızının minyatür kafatasını kaplayan ipeksi siyah saçların üzerinde nazikçe gezinirken Sophia yumuşak bir sesle konuştu. "Bir dahaki sefere bir oğlumuz olacağından eminim."

Şaşkın bir bakışla başını bebekten kaldırdı. "Başka bir kız çocuğu da aynı şekilde hoş karşılanır."

Sophia şüpheyle gülümsedi. "Bunu söylemekle çok naziksiniz, ama herkes bilir ki-"

"Amelia tam da istediğim gibi," dedi kararlılıkla. "Şimdiye kadar gördüğüm en güzel, en mükemmel bebek. Bana bunun gibi bir ev dolusu kız verin, ben de gerçekten mutlu bir adam olayım."

Sophia onun elini yakaladı ve ağzına götürdü. "Seni seviyorum," dedi hararetle, uzun parmaklarının arkasına öpücükler kondurarak. "Benimle tanışmadan önce başka biriyle evlenmediğin için çok mutluyum."

Ross daha yakına eğildi ve kolunu onun arkasına geçirdi. Ağzı uzun, okşayıcı bir öpücükle onunkinin üzerinde gezindi ve kadının zevkten titremesine neden oldu. "Bu imkânsız olurdu," dedi ve geri çekilerek onun gözlerinin içine gülümsedi.

"Neden?" Sophia, bebek göğsünde emzirmeye devam ederken kolunun desteğiyle arkasına yaslandı.

"Çünkü aşkım... Seni bekliyordum."

Yazar Hakkında

Lisa Kleypas, on iki dilde yayımlanmış on yedi tarihi aşk romanının yazarıdır. 1985 yılında Massachusetts Güzeli seçildi ve Atlantic City'deki Miss America yarışmasında yarıştı. Wellesley College'dan siyaset bilimi derecesiyle mezun olduktan sonra ilk romanını yirmi bir yaşında yayımlamıştır. Kitapları The New York Times, USA Today, Publishers Weekly gibi çok satanlar listelerinde yer aldı. Lisa evli ve iki çocuk annesidir.

En sevdiğiniz HarperCollins yazarları hakkında özel bilgiler için www.AuthorTracker.com adresini ziyaret edin.

Lisa Kleypas Yazarının Diğer Kitapları

ÇÜNKÜ SEN BENİMSİN

SENİ HAYAL EDİYORUM

LADY SOPHIA'NIN

SEVGİLİSİ GECE YARISI

MELEĞİ

SADECE SENİN

KOLLARINDA SADECE

SENİN AŞKINLA

RÜYALARIN PRENSİ

BİR YERDE BANA GÖZ KULAK OLACAK

BİRİNİ BULACAĞIM.

KOLLARIMDAKI YABANCI

ANIDEN SEN

SONRA SEN GELDİN

YABANCILAR EVLENDİĞİNDE

RÜYALAR NEREDE BAŞLAR

Telif Hakkı

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

LADY SOPHIA'NIN AŞIĞI. Telif hakkı © 2002 Lisa Kleypas'a aittir. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakları Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, bu e-kitabın metnine ekrandan erişmek ve okumak için size münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins e-kitap'ın açık yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz ya da elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

EPub Edition © MART 2003 ISBN: 9780061793509

Sürüm 08312012

Avon Books ciltsiz ilk baskı: Haziran 2002 06 07

08 09 10

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers (Australia) Pty. Ltd.
Seviye 13, 201 Elizabeth Caddesi
Sydney, NSW 2000, Avustralya
<http://www.harpercollins.com.au>

Kanada

HarperCollins Kanada
2 Bloor Street East - 20th Floor
Toronto, ON, M4W, 1A8, Kanada
<http://www.harpercollins.ca>

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers (Yeni Zelanda) Limited
P.O. Kutusu 1
Auckland, Yeni Zelanda
<http://www.harpercollins.co.nz>

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.
77-85 Fulham Palace Road
Londra, W6 8JB, Birleşik
Krallık
<http://www.harpercollins.co.uk>

Amerika Birleşik

Devletleri HarperCollins
Publishers Inc. 10 Doğu 53.
Sokak
New York, NY 10022
<http://www.harpercollins.com>

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TIK TIK

